

Chạy

Tiểu thuyết

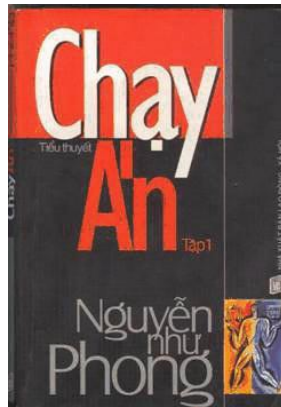
Ái An

Tập 1

Nguyễn
như
Phong

HÀNG XUẤT BẢN LAO ĐỒNG - HÀ NỘI

CHẠY ÁN
(Tập 1)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

1

Hôm nay, đối với ông Cẩm, Cục trưởng Cục Quản lý Xuất nhập khẩu của Bộ Kinh tế là một ngày trọng đại bởi ông được nhận quyết định đề bạt lên Thứ trưởng.

Mặc dù đã cố tỏ ra bình thản trước cán bộ nhân viên trong cơ quan nhưng ông vẫn cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm và trong lòng cũng có đôi chút hồi hộp.

Thật ra thì quyết định đề bạt ông do Phó Thủ tướng phụ trách kinh tế Đối ngoại ký ông đã cầm trong tay từ hai ngày trước, do một cán bộ của Văn phòng Chính phủ chuyển tắt cho. Nhưng khi chưa công bố thì xem ra “danh vẫn chưa chính”. Bộ trưởng Hoàng Văn Hiến muốn làm thật trang trọng và cho mời tất cả cán bộ từ cấp trưởng ban, phòng của cơ quan Bộ tới Hội trường, nhưng ông Cẩm xin làm thật giản dị và hết sức gọn nhẹ nghĩa là chỉ mời cán bộ từ cấp Cục, Vụ, Viện. Lúc đầu thì Bộ trưởng Hiến không đồng ý, nhưng khi thấy ông Cẩm nói thật lòng nên ông cũng chấp nhận.

2 giờ kém 15 phút, ông Cẩm lên phòng họp lớn của Bộ. Ông mặc áo sơ mi dài tay màu vàng nhạt và thắt chiếc cravat màu ghi sẫm. Ông không mặc comple bởi vì ông vốn không ưa sự quá nghiêm túc trong hình thức. Mỗi khi mặc comple, ông cảm thấy mình kém tự nhiên, thậm chí còn hơi ngượng. Trong những loại áo quần mà ông ưa thích nhất vẫn là bộ quân phục. Ông đã từng lý luận rằng không có “mốt” quần áo nào lại bền vững với thời gian và dễ sử dụng như quân phục. Mặc để lao động cũng được, mặc đi đám tang cũng được và mặc dự đại lễ cũng vẫn sang trọng. Nhưng đó là ngày xưa khi ông là lính, còn bây giờ, nhiều khi không muốn ông cũng phải theo những quy định của các buổi tiếp tân, hơn nữa, bộ quân phục chỉ đẹp khi mà có quân hàm quân hiệu, bỏ những thứ đó ra thì lại xấu hơn bất cứ loại quần áo nào.

Dự buổi công bố quyết định có đại diện của Văn phòng Chính phủ, Bộ trưởng Hoàng Văn Hiến, ba vị Thứ trưởng đương nhiệm và một số cán bộ cấp Vụ, Cục, Tổng Giám đốc của một số Tổng Công ty trực thuộc Bộ.

Sau những lời giới thiệu có tính chất thủ tục bắt buộc, vị đại diện của Văn phòng Chính phủ đọc quyết định của Thủ tướng Chính phủ đề bạt ông Cẩm làm Thứ trưởng.

Tiếng anh đọc sang sảng:

- ... Điều một: Đề bạt đồng chí Cao Đức Cẩm, sinh năm 1944 , quê quán huyện Thọ Xuân, tỉnh Thanh Hóa, từ Cục trưởng Cục Quản lý Xuất nhập khẩu giữ chức vụ Thứ trưởng Bộ Kinh tế.

Điều hai: Vụ Tổ chức cán bộ; Bộ trưởng Bộ Kinh tế và đồng chí Cao Đức Cẩm chịu trách nhiệm thi hành quyết định này.

Đọc xong, anh ta thông thả tháo kính cận và nói với giọng nhẹ nhàng:

- Xin kính mời đồng chí Bộ trưởng Hoàng Văn Hiến lên trao quyết định cho đồng chí Cao Đức Cẩm.

Ông Cẩm thông thả lên nhận quyết định do ông Hiến trao cho và chỉ hơi mỉm cười.

Sau đó, Bộ trưởng Hiến phát biểu:

- Thừa các đồng chí, thay mặt tập thể lãnh đạo Bộ, tôi xin chúc mừng đồng chí Cao Đức Cẩm được tin nhiệm đề bạt vào chức vụ mới. Tôi đã làm việc với đồng chí Cẩm hơn hai mươi năm và hiểu rất rõ những phẩm chất tốt đẹp của đồng chí Cẩm. Chúng ta mong rằng đồng chí Cẩm sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình trên cương vị mới.

Ông Cẩm phát biểu đáp từ với giọng chậm chạp pha chút dừng dưng:

- Kính thưa đồng chí Bộ trưởng, thưa tất cả các đồng chí. Trước hết tôi xin cảm ơn sự tin cậy của đồng chí Bộ trưởng và toàn thể cán bộ của Bộ ta. Tôi biết mình sẽ phải cố gắng rất nhiều trên nhiệm vụ mới. Rất mong các đồng chí giúp đỡ tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Tiếp theo đó, nhân viên lễ tân văn phòng bộ mang rượu sâm banh lên và trong chốc lát, tiếng nút chai bật nổ lộp bộp ròn rã... Mọi người nâng cốc chúc mừng ông Cẩm.

Buổi công bố quyết định diễn ra nhanh chóng, và ngay sau đó lãnh đạo Bộ đã họp và phân công ông Cao Đức Cẩm với tư cách là Thứ trưởng, phụ trách mảng xuất nhập khẩu hàng hóa có hạn ngạch vào thị trường Mỹ và EU.

Cuộc họp tan, ông Cẩm ra về nhưng Bộ trưởng Hiến gọi giật lại:

- Anh Cẩm ơi, tôi muốn trao đổi thêm với anh một chút.

Ông Cẩm theo Bộ trưởng vào phòng làm việc. Bộ trưởng Hiến mở tủ lấy ra chai rượu của Pháp còn nguyên. Ông loay hoay bóc tem, mở bảo hiểm nút chai và nhìn động tác của ông thì biết rõ ông không phải là người quen uống rượu tây.

Ông Cẩm đỡ lấy chai:

- Anh để em...

Bộ trưởng cười ngượng ngịu:

- Chai rượu này là của ông đại sứ Pháp tại Việt Nam gửi tặng. Tôi để dành có lẽ đến ba năm rồi. Hôm nay muốn uống mừng cho anh. Còn anh biết đấy, tôi rất ít khi uống rượu, và nếu có thì cũng chỉ nhấp môi cho phải phép.

Ông Cẩm rót rượu ra hai ly và lễ phép đưa ly rượu cho Bộ trưởng bằng cả hai tay. Bộ trưởng Hiền nâng ly:

- Chúc mừng anh và mong anh xứng đáng với cương vị mới của mình.

Ông Cẩm cảm động:

- Em xin cảm ơn anh. Em hứa sẽ không phụ lòng tin của anh và mọi người.

Hai người chạm ly. Ông Cẩm uống hết ngay còn Bộ trưởng chỉ uống tí chút. Bỗng dưng, Bộ trưởng nhìn thẳng vào mắt ông Cẩm, ánh mắt của ông vừa bao dung, vừa nghiêm đến mức hơi lạnh lùng và pha chút đe nẹt.

- Hôm nay, khi anh vừa nhậm chức, tôi có mấy điều muốn tâm sự với anh. Không biết anh có thời gian không?

- Anh cứ nói. Đã lâu lắm rồi, anh em mình không tâm sự với nhau - ông Cẩm lộ vẻ lúng túng.

Bộ trưởng Hiền rót rượu cho ông Cẩm rồi thông thả nói:

- Nói để anh biết trước, Thủ tướng Chính phủ đã chấp nhận đơn xin nghỉ hưu của tôi, mặc dù tôi còn hơn một năm nữa mới đến tuổi.

Ông Cẩm cố ý ngạc nhiên nhưng thật ra thông tin này, ông biết từ hai tháng trước rồi:

- Sao anh lại phải xin nghỉ. Em thấy... anh... còn...

Bộ trưởng giơ tay ngăn lại:

- Thấy tôi còn khỏe... còn minh mẫn, còn sáng suốt chứ gì? Nói với nhau những lời sáo rỗng ấy làm gì? Tôi hiểu tôi hơn ai hết. Tôi xin nghỉ với ba lý do: Thứ nhất, là tôi thấy rõ năng lực của tôi. Không bắt kịp với bước tiến như vũ bão của công cuộc đổi mới xây dựng đất nước. Tư duy thì cũ mèm, không nghĩ ra được cái gì mới. Thứ hai, tôi cảm thấy bất lực... tôi là Bộ trưởng nhưng hình như tôi không có quyền gì cả. Tôi không có quyền lựa chọn cán bộ, tôi càng không có quyền kỷ luật một ai... Tôi có quyền nhưng không có lực. Một ví dụ đơn giản. Nếu tôi có đủ quyền lực thì tôi đề bạt anh cách đây năm năm rồi. Anh có biết vì sao không?

Ông Cẩm sững người nhưng rồi lấy bình tĩnh rất nhanh và cười như không:

- Thật lòng em chưa khi nào nghĩ đến.

- Trong con mắt tôi, anh là người may mắn đến hiếm có. Đi bộ đội mười mấy năm, vào sinh ra tử, thế mà vẫn sống trở về và lại lao đầu đi học... Anh lại có một gia đình yên ổn. Thằng cháu Lâm nhà anh, tôi nghe nói nó là chuyên gia số một về tin học ở Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài. Trong công việc, anh là người thông minh, có tri thức sâu rộng về kinh tế đối ngoại, am hiểu nhiều lĩnh vực kinh doanh, giỏi ngoại ngữ và thận trọng - Đó là những phẩm chất tuyệt vời cho một người lãnh đạo hiện nay. Tôi thua kém anh tất cả những điều đó. Mà cấp trên thì không bao giờ muốn cấp dưới giỏi hơn mình, nhất lại là những người có thừa khả năng thay thế mình. Nhưng thủ trưởng muốn tồn tại được thì lại phải cần có những người như vậy, thần thiêng nhờ bộ hạ mà. Và nếu tôi có thực quyền thì cũng sẽ không ít cán bộ ở đây tôi sẽ không bao giờ đề bạt họ, thậm chí còn cho họ đi làm công việc khác.

Nói rồi ông cười sáng khoái:

- Anh thấy như vậy có là bi kịch không.

- Em thì lại thấy chưa hẳn như thế. Anh quá khen thằng Lâm nhà em. Thật ra, nó cũng mắc căn bệnh mà nhiều thanh niên hiện nay đang nhiễm, đó là đua đòi ăn chơi và lý tưởng của chúng nó là kiếm thật nhiều tiền.

- Với bọn trẻ, cũng không nên quá khắt khe như vậy. Tôi nghe nói nó đi học ở Mỹ bốn năm thì chỉ một năm đầu là anh chị phải chu cấp, còn từ năm thứ hai, nó tự kiếm ra tiền... Thế là loại có chí lắm đấy. Nhưng có chuyện này anh phải coi chừng...?

Ông Hiền bỏ lửng câu nói và nhìn thẳng vào mắt ông Cẩm.

Ông Cẩm hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cố cười lấy lòng:

- Xin anh cứ nói thẳng ra.

- Có hai người anh phải rất chú ý.

- Em lo rằng sẽ phải cảnh giác với nhiều người hơn?

- Không, chỉ có hai thôi. Đó chính là vợ anh và cấp phó Trần Đức của anh.

Ông Cẩm hơi giật mình nhưng rồi thở ra nhẹ nhõm và cười:

- Đúng là vợ em cũng vào loại đáo để, có quan hệ rộng vì ngày xưa cô ấy cũng làm xuất nhập khẩu. Tuy nhiên cô ấy chưa bao giờ dám can thiệp sâu vào công việc của em. Còn anh Đức, em cũng thấy anh ấy là người khôn khéo quá. Khôn cứ trơn tuột đi.

- Không hẳn có thể. Trần Đức bỏ vốn làm ăn với nhiều doanh nghiệp và bảo kê cho họ. Trong nhiều việc, anh ta đã qua mặt anh, điều này, chắc anh ít để ý. Tôi rất không muốn để anh ta thay anh, nhưng cũng không thể không đề bạt...

Ông ngừng lời rồi lặng im một lát như để suy nghĩ thêm về những điều sắp nói:

- Còn vợ anh, có dư luận xì xèo rằng cô ấy dựa thế của anh và "đi đêm" với một số doanh nghiệp... Nhưng thôi, người sơ không làm ly gián người thân. Hiểu vợ mình không ai bằng mình, tôi nói vậy là để anh quan tâm đến gia đình hơn. Nói tiếp về phần tôi. Còn lý do thứ ba nữa khiến tôi muốn nghỉ đó là vợ tôi yếu quá. Bà ấy đã khổ cả đời vì tôi, vì thế tôi muốn có thời gian chăm sóc bà ấy nhiều hơn. Còn anh, tôi khuyên anh một điều nhỏ: Đừng làm gì ầm ĩ khi nhận chức vụ mới. Quan trên trông xuống người ta trông vào. Đứng càng cao thì thiên hạ càng thấy rõ mình ra sao. Càng kín đáo càng tốt.

- Anh cứ yên tâm. Em vốn là thẳng lính.

- Với anh thì tôi chưa bao giờ không yên tâm, nhưng giữ cương vị như anh em mình bây giờ, nhiều khi mình cũng không làm chủ được tình thế.

Ông Hiền nói xong rồi nở một nụ cười tinh quái. Rồi hai người nói thêm vài câu chuyện phiếm nữa nhưng cứ nhạt dần... Ông Cẩm xin phép Bộ trưởng ra về với tâm trạng không vui.

Ông Cẩm trở về phòng làm việc của mình và đã thấy có hai nhân viên văn phòng đang hạ tấm biển ngoài cửa phòng xuống và thay biển mới "Thư trưởng Cao Đức Cẩm".

Ông vừa vào phòng thì đã có một số cán bộ đến chúc mừng. Người mang hoa, người mang rượu; có người xách cả túi quà to. Họ đến rất tự nhiên, không giấu giếm bởi vì đó là những cán bộ của các đơn vị dưới quyền. Vả lại, những quà biếu của họ cũng đơn giản, có khi chỉ là chai rượu, hộp bánh hay vài hộp trà. Ông Cẩm cười nhã nhặn, cảm ơn lịch sự và cố giữ vẻ mặt khiêm tốn.

*

Phòng làm việc của Cao Đức Lâm, con trai ông Cẩm nằm trên tầng tư của toà nhà Ngân hàng Cổ phần thương mại Phú Tài. ..

Ngoài cửa phòng có đề: "Trưởng phòng tín dụng điện tử".

Cao Đức Lâm là một chàng trai khoảng 24 tuổi, da trắng, vóc người dong dỏng cao và có vẻ đẹp rất đàn ông. Lâm đang ngồi xem hình ảnh về Hoa hậu thanh lịch Minh Phương trên máy tính. Lâm có khá nhiều ảnh của Minh Phương trong nhiều loại trang phục khác nhau và

với những động tác kỹ thuật vi tính rất thành thạo, Lâm "bắt" Minh Phương "phải" cởi bỏ quần áo rồi ngắm nhìn với vẻ thích thú.

Có hình Minh Phương đang đứng, Lâm đảo hình để nằm ra rồi lấy ngón tay sờ lên. Thì thoảng, anh ta lại cười nhè nhẹ.

Có tiếng gõ cửa. Lâm vội vàng cho tắt những hình của Minh Phương và màn hình lại hiện lên một tài liệu có nhan đề: "Những biện pháp phòng và chống gian lận thương mại điện tử".

- Xin mời vào - Lâm nói bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng mắt vẫn nhìn vào màn hình.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Lâm vẫn không ngẩng đầu lên và chỉ đến khi nghe tiếng hắng giọng, Lâm mới giả vờ giật mình và quay ra. Người mới vào là Trương Ngọc Trác, Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài. Đó là một người đàn ông có khuôn mặt phúc hậu, lịch lãm và mặc bộ comple sang trọng. Ông Trác ngày xưa là lính hậu cần của trung đoàn 3 sư đoàn 325, khi đó, ông Cẩm là Trung đoàn trưởng. Sau giải phóng miền Nam, ông rời khỏi quân ngũ ngay và chuyển sang làm ở ngân hàng tỉnh. Vốn là người năng động và cũng là người có học hỏi trước khi đi lính, ông đã tốt nghiệp Đại học Kinh tế quốc dân, cho nên càng ngày ông càng không chịu nổi cái cơ chế làm ăn trì trệ, cũ kỹ của ngành ngân hàng. Khi Đảng, Nhà nước bắt đầu công cuộc đổi mới xây dựng kinh tế, ông xin nghỉ hưu non và ra ngoài lập quỹ tín dụng tư nhân. Sang đầu thập kỷ 90 của thế kỷ trước, hàng loạt quỹ tín dụng tư nhân bị phá sản mà chủ yếu là do bị lừa đảo và do những ông chủ quỹ không biết kinh doanh tiền tệ, riêng quỹ tín dụng Phú Tài của ông vẫn tồn tại, thậm chí phát triển khá mạnh. Ông đầu tư mua bán bất động sản và khi giá nhà đất lên cơn sốt, ông bán ngay hàng trăm héc ta đất ở Hòa Lạc, với giá lãi gấp hai chục lần; ông bán hàng loạt nhà ở Hà Nội cũng với giá cao ngất ngưỡng. Chỉ trong ba năm, ông kiếm được hơn một ngàn tỷ và thế là ông thành lập ngay Ngân hàng cổ phần. Với cách kinh doanh cẩn trọng, biết sử dụng trí tuệ của lớp trẻ, và có tầm nhìn xa, cho nên ông Trác đã biến Ngân hàng Phú Tài đã trở thành một doanh nghiệp tư nhân thành đạt nhất tỉnh. Ông rất quý trọng ông Cẩm từ khi còn là lính, cho nên khi biết Lâm đi Mỹ học tin học, ông đã xin được trợ cấp học bổng. Và lúc Lâm về nước, chỉ năm ngày sau, ông đã nhận Lâm vào làm và giao cho ngay chức Trưởng phòng.

- Cháu chào chú.

- Chào cháu. - ông Trác vui vẻ - Nào, tôi đến xem anh đang làm gì đây?

Ông Trác đến dòm vào máy tính và gật gù:

- Hay đấy, vấn đề nghiên cứu rất hay. Cứ làm đi. Cần gì, chú hỗ trợ. Cháu phải làm thế nào không để khách hàng sử dụng thẻ điện tử của ngân hàng mình bị bọn Hắc-cơ lấy trộm được mật mã. Chú sẽ cho phát hành thẻ ATM trên toàn quốc với những điều kiện ưu đãi mà các Ngân hàng quốc doanh có nằm mơ cũng không có. Vài tháng nữa, chú sẽ cùng với tập đoàn Metro xây dựng một siêu thị lớn tại Hải Phòng, vốn đầu tư khoảng ba mươi triệu đô la, khi đó rất cần phát hành thẻ ATM.

- Chú cứ yên tâm ạ, cháu sẽ cố gắng hết sức.

Ông Trác chột gồ nhẹ vào đầu Lâm rồi hỏi:

- Cháu biết tin gì chưa?

- Dạ, tin gì cơ?

- Bố cháu vừa nhận quyết định đề bạt Thứ trưởng.

- Thế mà bố cháu kín ghê. Hôm qua mẹ cháu hỏi, bố cháu nói là không biết khi nào mới có quyết định. Cháu mời chú xơi nước ạ.

Lâm lễ phép rót nước mời ông Trác. Ông nhìn Lâm bằng cặp mắt đầy vẻ thương yêu:

- Chú cũng vừa ký quyết định nâng lương cho cháu từ 8 triệu lên 9 triệu một tháng.

- Cháu cảm ơn chú.

- Những kiến thức cháu học ở Mỹ về tín dụng điện tử rất có giá trị đối với ngân hàng chúng ta. Chú rất mừng là cháu được anh chị em trong phòng tin cậy, quý mến. Tuy nhiên, cháu cố gắng truyền đạt cho anh em những kiến thức mình có.

Lâm mỉm cười sung sướng.

- Còn việc này nữa. Ngân hàng chúng ta sẽ ủng hộ 50 Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở tỉnh Quảng Ninh năm trăm triệu đồng, ủng hộ cho quỹ xóa đói giảm nghèo của tỉnh ta năm trăm triệu nữa. Chiều nay, đi trao ở Quảng Ninh, có hoa hậu Minh Phương đi cùng. Chú giao cho cháu dẫn đoàn đi. Bởi lẽ trong đoàn có hai nhà báo Mỹ. Cháu giỏi tiếng Anh, có gì còn giúp đỡ Minh Phương, hơn nữa, chú cũng muốn để cho họ thấy lớp trẻ Việt Nam là như thế nào.

Đối với Lâm, đây quả là tin bất ngờ. Bấy lâu nay, Lâm vẫn thầm tương tư cô hoa hậu này. Cũng đã có vài lần tiếp xúc trong lần dạ hội Thanh niên, đi cắm trại, nhưng không hiểu sao, Minh Phương vẫn không có tình cảm gì với Lâm, mặc dù trong con mắt nhiều cô gái, Lâm là chàng trai lý tưởng.

Thấy Lâm lộ ánh mắt vui mừng, ông Trác nháy mắt:

- Cậu mà không tán đổ con bé hoa hậu ấy thì xoàng? Nghe nói cũng có mấy đại gia đang tung tiền mua nó đấy.

Ông Trác nhìn lên tờ lịch treo tường, thấy đề ngày 20 tháng 4, ông đến, sờ tay vào tờ lịch, rồi tự hào nói:

- Cháu biết không, ngày này năm 1975, đoàn quân của chú do bố cháu là trung đoàn trưởng chỉ huy đi như bay trên đường hành tiến. Lúc ấy chú là đại đội trưởng đại đội hậu cần. Cho đến bây giờ, chú vẫn nhớ như in mệnh lệnh của Đại tướng Tổng tư lệnh Võ Nguyên Giáp: *"Thần tốc, thần tốc hơn nữa. Táo bạo, táo bạo hơn nữa. Tranh thủ từng giờ, từng phút, xốc tới mặt trận, giải phóng Miền Nam. Quyết chiến và toàn thắng. Truyền đạt tức khắc đến đảng viên, chiến sĩ."* Chú nhớ khi nghe bố cháu đọc mệnh lệnh này, máu trong người chú như sôi lirc;n... Đuối giấc ngày mấy chục cây số: chỉ có miếng lương khô. thế mà quên đói, quên khát...

Lâm cười:

- Sao chú với bố cháu, rồi cả chú Hòa, chú Minh nữa, ai cũng thích kể chuyện "ngày xưa"?

- Đó là những tháng ngày gian khổ nhưng oanh liệt và rất đáng tự hào.

- Nhưng có ai sống được bằng quá khứ đâu chú.

Ông Trác giật mình:

- Chết, sao cháu lại nói thế. Bác Hồ đã dạy: "Dân ta phải biết sử ta". Không biết lịch sử, thì làm sao biết được cái giá trị của ngày hôm nay. Có vị vua đời Đường nói thế này: "Soi tấm gương bằng đồng thì thấy được mặt mũi của ta, còn soi vào lịch sử thì thấy việc hôm nay ta làm là đúng hay sai".

- Cháu thì lại nghĩ khác.

- Cháu nghĩ thế nào? - ông Trác hỏi và tự dưng ông thấy thú vị khi được nghe tâm sự của một người như Lâm.

- Cháu thấy điều quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để thành đạt, để kiếm thật nhiều tiền... Càng có nhiều tiền càng tốt. Nước Mỹ họ giàu có cũng là nhờ quan niệm này. Chứ cháu thấy bây giờ, mình hay hô khẩu hiệu suông rồi lại hay phát động thi đua. Như Ngân hàng chúng ta chẳng hạn, muốn mọi người lao động nghiêm túc thì cứ thưởng và phạt nghiêm minh, cần gì phải động viên.

- Nếu cháu có nhiều tiền thì cháu làm gì? - ông Trác hỏi tò mò.

- Cháu sẽ phấn đấu thành ông chủ như chú và hơn chú.

Ông Trác mỉm cười rồi lại hỏi sang chuyện khác:

- Nay, nếu về sau, bố mẹ cháu già yếu thì cháu chăm sóc thế nào?

Lâm nói ngay:

- Cháu tính rồi. Nếu bố mẹ cháu già yếu, ở nhà ảnh hưởng đến công việc của con cái thì cháu gửi vào trại an dưỡng dành cho người già. Cháu có tiền, cháu sẽ thuê cho bố mẹ cháu những người phục vụ giỏi nhất, tốt nhất... thế chả hay hơn ở nhà sao. Hơn nữa, người già hay khó tính. Ông nội cháu khó tính thế nào, cháu biết.

Ông Trác thở dài:

- Điều này thì... thì chú không đồng ý với cháu. Và chú khuyên cháu chớ nói điều này với bố mẹ cháu. Chú nói thật nhé, nếu cháu nghĩ như thế thì hãy đi sang Mỹ mà sống.

Nói rồi ông Trác lặng lẽ ra về. Tới cửa, ông quay lại:

- Nhớ chăm sóc cô hoa hậu cho chu đáo đấy. Mà này, chú đang định lôi nó về đây làm đấy. Có nên không?

Nói rồi ông nháy mắt với Lâm.

*

Ông Cẩm rời cơ quan về nhà. Khi ông xuống chỗ để xe thì thấy chiếc xe Toyola Cresida trước đây ông vẫn đi đã được thay bằng chiếc Toyota Crown đời mới. Ông ngạc nhiên đưa mắt nhìn dò hỏi, anh lái xe giải thích:

- Thưa chú, lúc nãy văn phòng vừa thu xe cũ và đổi xe này ạ.

Ông Cẩm lắc đầu:

- Chiếc xe kia tôi mới đi được một năm, còn mới như thế, sao đã phải đổi.

- Thưa chú, tiêu chuẩn xe của Thứ trưởng phải là loại này ạ.

- Hay nhỉ, bây giờ các cậu tùy tiện thật. - ông Cẩm chột thấy khó chịu trước sự "nhanh nhay" của phòng hành chính.

Ông gằn giọng:

- Cậu mang ngay chiếc xe này trả cho Văn phòng và lấy lại chiếc xe cũ. Cứ nói với họ là tôi đi xe kia quen rồi.

Anh lái xe vội nói:

- Dạ, vâng. Cháu đi đổi lại ngay.

Anh lái xe mang xe đi. Chỉ mấy phút sau đã lái chiếc xe Toyota Cresida màu hồng nhạt quay lại.

*

Phòng làm việc của thượng tá Hải, trưởng phòng Cảnh sát kinh tế nằm trên tầng 3 của toà nhà năm tầng mới xây xong của khối cảnh sát công an tỉnh. Tầng một là phòng PC 13 tức là Cảnh sát Quản lý hành chính Trật tự trị an và PC 27, là phòng Hồ sơ cảnh sát. Tầng hai là của PC 14 tức là Cảnh sát hình sự và PC 16 là Cảnh sát điều tra; tầng ba của PC 15 là Cảnh sát kinh tế và phòng tham mưu Cảnh sát, còn tầng bốn và năm là của phòng Khoa học hình sự, phòng Cảnh sát Phòng chống Buôn bán vận chuyển ma túy và Hội trường.

Trong phòng có bốn người, ngoài Hải ra còn ba cán bộ nữa, trong đó có thiếu tá Vinh, đội trưởng đội 4, là đội chuyên Điều tra án tham nhũng. Thượng tá Hải đang nghe đại úy Hùng, trình sát của đội 4 báo cáo:

- Báo cáo thủ trưởng, đây là những những tài liệu trình sát ban đầu mà tuần qua chúng tôi đã thu thập được theo chỉ thị của Giám đốc công an tỉnh. Chúng tôi cũng đã thực hiện một số biện pháp nghiệp vụ như bố trí cơ sở giám sát địa bàn đồng thời bố trí đặc tình địa bàn. Thủ trưởng đọc báo cáo thì sẽ rõ tình hình doanh nghiệp tư nhân đã sang Trung Quốc mua hàng kém chất lượng, về đóng lại nhãn mác rồi xuất sang thị trường Mỹ và EU.

Thiếu tá Vinh:

- Báo cáo anh, tôi có linh cảm nếu chúng ta điều tra kỹ thì rất có thể đây sẽ là một thủ đoạn gian lận mới trong việc tạo nguồn hàng xuất khẩu. Nếu đúng như vậy thì cách làm này sẽ rất nguy hiểm cho các doanh nghiệp làm ăn đứng đắn.

- Đồng chí làm điều tra mà cứ như thầy bói. - Thượng tá Hải cười - Cái gì cũng linh cảm?

Vinh bật cười nhưng vẫn cứng cỏi:

- Linh cảm của em hầu như chưa bao giờ sai. Anh còn nhớ hai vụ tham ô và một vụ lừa đảo hai chục tỷ năm ngoái chứ. Em linh cảm về kẻ phạm tội có sai đâu.

- Hai vụ ấy, tôi công nhận. Nói đùa thế thôi. Linh cảm nghề nghiệp là yếu tố rất quan trọng đối với nghề công an. Tuy nhiên, linh cảm chỉ có ở những người có năng khiếu làm điều tra, trinh sát, và có bản lĩnh nghề nghiệp lại dày mình kinh nghiệm.

Vinh cười khoái chí:

- Đúng thế.

- Lại thói kèn khen lấy rồi.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa. Một trinh sát ra mở cửa và hơi sững người lại khi thấy đại tá Hòa, Giám đốc Công an tỉnh.

Thượng tá Hải đứng nghiêm, báo cáo theo điều lệnh:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc Công an tỉnh, tôi, thượng tá, trưởng phòng PC 15 đang cùng tổ trình sát kiểm tra lại kết quả công việc theo yêu cầu của đồng chí.

Đại tá Hòa:

- Các đồng chí ngồi xuống. Tôi đến đây cũng vì việc ấy đây.

Ông ngồi xuống rồi nhìn quanh căn phòng với vẻ hài lòng:

- Ngăn nắp quá. Qua một đợt tập huấn điều lệnh, chấn chỉnh việc chấp hành lễ tiết tác phong, tình hình khá hơn rất nhiều. Chả bù cho tháng trước, tôi đi kiểm tra mấy đơn vị mà thấy cứ như đội dân công.

- Báo cáo Giám đốc, lúc đầu khi phải báo cáo theo điều lệnh, cũng có nhiều đồng chí chưa quen, nhưng khi chỉ huy thực hiện nghiêm thì mọi người cũng thấy dễ nói hơn.

- Chúng ta làm việc theo kiểu gia đình chủ nghĩa lâu quá rồi. Phải thay đổi thôi. Nào, các đồng chí đã tìm được gì mới chưa?

- Báo cáo Giám đốc, đây là báo cáo của đội 4. Chúng tôi đang bàn bạc để thống nhất quan điểm xử lý rồi hoàn chỉnh để gửi lên.

Đại tá Hòa đọc chậm và ở phần cuối là những đề xuất kế hoạch tiếp theo, ông gật gù ra vẻ đồng ý.

- Mới có một tuần mà các đồng chí có được ngần này thông tin, thế là giỏi rồi. Về kế hoạch trình sát tiếp theo, tôi cũng nhất trí, tuy nhiên, hôm nay tôi đến đây là để thông báo với các đồng chí một việc.

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

- Lãnh đạo Bộ vừa thông báo cho tôi biết về những chuyện tiêu cực trong việc xuất hàng đi Mỹ và EU tại tỉnh ta, đồng thời yêu cầu công an tỉnh phải khẩn trương làm rõ những thông tin đó. Tôi đã báo cáo lại rằng công an tỉnh đang trình sát để lập án. Các đồng chí thấy có trùng hợp ngẫu nhiên không. Và như vậy, chúng tôi đang có rất nhiều vấn đề trong hoạt động kinh tế đối ngoại ở tỉnh.

Có điện thoại di động của ông Hòa. Ông nhìn số máy và biết là ông Cẩm gọi tới. Ông lễ phép:

- Em chào anh.

Tiếng ông Cẩm nói vui vẻ:

- Hòa đấy à, báo tin để cậu mừng, tớ vừa nhận quyết định Thứ trưởng. Chiều nay, cậu về tớ uống rượu nhé. Chỉ mấy anh em mình thôi. Không được vắng mặt đấy.

Ông Hòa vui hẳn lên:

- Em xin chúc mừng thủ trưởng. Vâng! Em sẽ tới... Mấy giờ hả anh? Vâng... Em chào anh!

Rồi ông quay sang nói:

- Đại đội trưởng cũ của tôi, anh Cẩm, mới được đề bạt Thứ trưởng. Chiều nay anh ấy gọi đến nhà ăn cơm, nhưng chỉ có tôi, anh Minh ở Viện Kiểm sát, ông Trác ở Ngân hàng Cổ phần Phú Tài. Ngày xưa, bốn chúng tôi đều là lính

Hải xuýt xoa:

- Sướng nhỉ, ai cũng thành đạt.

Bỗng đội trưởng Vinh và một trinh sát nhìn nhau. Ánh mắt của họ bị ông Hòa phát hiện:

- Sao, các đồng chí có chuyện gì à? Tại sao vừa nhắc đến tên anh Cẩm, mặt cậu lại thất sắc đi thế?

Vinh lúng túng chưa kịp trả lời thì ông Hòa dồn:

- Nói ngay, nghĩ cách nói dối hả?

Anh trinh sát tên là Tú đỡ lời:

- Báo cáo Giám đốc, xin phép được nói thật ạ.

- Thế bấy lâu nay các đồng chí chỉ được phép nói dối à?

- Theo tin trinh sát thì chị... chị Dung, vợ anh... vợ thủ trưởng Cẩm cũng "làm ăn" ghê lắm ạ.

Ông Hòa ngậy mặt:

- Chị ấy làm gì? Về hưu rồi cơ mà?

- Vâng, tuy về hưu nhưng quyền lực chị ấy to lắm. Các doanh nghiệp gặp khó khăn gì, toàn chạy cửa ấy thôi.

Ông Hòa cười:

- Tôi không tin. Tính ông Cẩm, tôi lạ gì?

Hải tế nhị:

- Anh ạ, có nhiều chuyện mà vượt xa trí tưởng tượng của nhà văn. Hôm qua, C 15 của Bộ mới bắt Tổng Giám đốc Tổng Công ty Bảo hiểm AS về tội làm giả hợp đồng bảo hiểm, nhận hối lộ hơn hai chục tỷ. Điều đáng kinh ngạc là anh ta mới nhận giải thưởng doanh nhân giỏi của năm ngoái. Khi anh ta làm Chủ tịch Câu lạc bộ bóng đá AS, anh ta đã đuổi thẳng cánh

một cầu thủ giỏi chỉ vì nghi cậu ta bán độ. Nghe anh ta phát biểu chống tiêu cực thì em cũng muốn đề cử anh ta vào chức Chánh án...

Vinh nói thêm:

- Em đổ Giám đốc biết lương tháng của anh ta là bao nhiêu?

Ông Hòa hờ hững lắc đầu, Vinh trả lời:

- Trừ thuế thu nhập đi rồi, anh ta còn thu nhập mỗi tháng hơn ba mươi triệu.

Ông Hòa im lặng không biết nói gì thêm và chỉ thở dài.

*

Mặc dù đã biết là chồng nhận quyết định đề bạt hôm nay, nhưng khi nghe anh Chánh văn phòng Bộ gọi điện thoại, bà Phan Thị Mỹ Dung, vợ ông Cẩm cũng thấy xốn xang trong lòng. Nghe điện thoại xong, khuôn mặt bà sáng bừng lên, khiến bà như trẻ ra.

Bà gọi người phục vụ trong nhà và bảo dọn bàn thờ. Rồi bà gọi thêm hai cô cháu gái tới để cùng bà tiếp khách. Bà biết hơn ai hết là chỉ ngay chiều tối nay thôi, khách khứa đến chúc mừng sẽ rất đông.

Bà Cẩm bảo một cô cháu gái:

- Cháu gọi điện đến nhà hàng Nam Hải tửu lầu đặt ba mâm tiệc. Mỗi mâm mười người và xin họ cho phục vụ.

- Thưa dì, đặt những món gì ạ?

- Cháu cứ gọi là họ khắc biết. Những món ăn nào của nhà hay dùng, họ lưu trong máy tính đấy.

Nói rồi bà giảng giải:

- Tối nay rồi ngày mai là thứ bảy sẽ có nhiều người đến chúc mừng ông ấy được lên chức. Mà họ đến, nhất là các doanh nghiệp có quan hệ với ông ấy, chả ai đi tay không cả. Chẳng nhẽ họ đến mình lại mời họ cốc nước chè. Cũng phải có chút rượu, rồi vài món để họ nhâm nhi, nói chuyện. Ông ấy vốn hiếu khách, có khi lại vui cả đêm.

Cô cháu gái nói:

- Nhà mình có dì là sướng nhất đấy.

Bà Dung cười rạng rỡ:

- Cuộc đời chả biết thế nào mà nói trước cả. Như nhà cháu đấy, ngày xưa, bố cháu lái xe đường dài, kiếm ra tiền, chả bao giờ biết miếng cơm độn... Mỗi lần bố cháu đi về, mang cho dì vài cân gạo là thấy quý như vàng.

Vừa lúc đó, một ông già có bộ râu tóc bạc phơ nom rất phúc hậu từ ngoài sân đi vào. Đó là cụ Cao Đức Huy, thân sinh của ông Cẩm, nay tuổi đã ngoài 90, nhưng đầu óc còn minh mẫn lắm. Cụ đi theo cách mạng từ trước năm 1945 và đã có 60 năm tuổi Đảng. Ngày xưa, cụ đã làm đến chức Chủ tịch tỉnh, nhưng cả cuộc đời cụ sống rất thanh bạch cho nên ở tỉnh ai cũng quý trọng.

Bà Dung đỡ bố chồng ngồi xuống tràng kỷ. Cụ Huy hỏi:

- Chị chuẩn bị mở tiệc khao anh ấy nhậm chức Thứ trưởng đấy à?

Lúc này vẻ mặt hãnh tiến pha chút kênh kiệu của bà Dung đã biến mất mà thay vào đó là bộ mặt đoan trang, hiền thực:

- Dạ, thưa thầy không ạ. Thầy lạ gì tính nhà con, mười nết tốt của thầy thì cũng học được một nửa. Cái gì cũng xuề xòa, giản dị... Con không dám bày vẽ gì. Vả lại cái chức Thứ trưởng có là gì ghê gớm mà đã phải mở tiệc tùng.

- Nếu nghĩ được như thế là phải, nhưng không cần kỹ quá. Cũng nên làm vài ba mâm, báo cáo với tổ tiên rồi gọi anh em con cháu về cho mọi người mừng. Một người có danh, cả họ cũng thơm lây.

- Dạ, con chờ nhà con về mới hỏi xem ý anh ấy định thế nào.

- Lát nữa, tôi theo đoàn cán bộ hưu trí của tỉnh đi thăm lại khu căn cứ Việt Bắc rồi lại đi Điện Biên. Năm nay, Nhà nước kỷ niệm 50 năm chiến thắng Điện Biên, tôi muốn đi một lần đối giá.

- Thưa thầy có thể lui lại vài ngày không. Thầy vừa nói là làm vài mâm cơm... nhưng vắng thầy thì anh em, con cháu vui sao được.

- Không thể hoãn được. Mình phải đi theo đoàn. Vả lại vắng mình tôi thì có vấn đề gì đâu.

Cụ liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

- Chị làm ơn gọi hộ tôi xe taxi. Đến giờ tập trung rồi.

Nói xong, cụ lại thông thả chống gậy đi về căn nhà cũ kỹ của mình. Đó là một ngôi nhà năm gian xây theo kiểu ngày xưa và trong nhà cũng vẫn đầy đủ hoành phi, câu đối. Ngôi nhà đó nằm trong khuôn viên chung với nhà ông Cẩm và thật không được tương xứng chút nào với căn nhà bốn tầng đẹp lộng lẫy của ông Cẩm.

Bà Dung nhìn theo bố chồng, thở dài ngán ngấm rồi nói với cô cháu gái:

- Thật đúng là tuổi già lắm cẩm. Con trai thì quyền cao chức trọng, giàu có như Thạch Sùng thì chưa, nhưng đâu đến nỗi nào. Vận động ông cụ phá bỏ ngôi nhà ấy đi lên trên này ở

với vợ chồng dì mà dứt khoát không nghe. Có khách khứa đến, họ không hiểu lại nghĩ chú ấy cư xử với bố làm sao.

Cụ Huy về nhà rồi thắp hương lên bàn thờ, đứng khấn vái hồi lâu với nét mặt hết sức thành kính, trang nghiêm. Xong rồi cụ xách một chiếc túi du lịch, khóa cửa lại và đi ra cổng đợi xe taxi.

Đúng lúc đó, Cao Đức Lâm, lái chiếc xe Toyota Camry loại 2.4 màu đen bóng về đỗ trước cổng.

Thấy ông nội đang đứng, Lâm mở cửa xe, nhanh nhẩu chạy lại:

- Cháu chào ông ạ. Ông đi đâu thế này?

- Ông chờ xe taxi để đi đến câu lạc bộ cùng với các cụ hưu đi Điện Biên, Tân Trào. Sao giờ này cháu đã về?

- Cháu phải đi có việc đột xuất. Ông đi Điện Biên bằng ô tô à?

- Bằng ô tô.

- Ông đi ô tô, đường xa lại đèo dốc, mệt lắm. Ông để cháu lấy vé máy bay cho ông nhé.

- Ông cảm ơn cháu. Ông thích đi ô tô để ngắm nhìn lại con đường 6 mà ngày xưa ông đã hành quân lên Điện Biên. Rồi cũng phải dừng lại đèo Pha Đin chứ. Cháu có nhớ câu thơ nào nói về đèo Pha Đin không?

Lâm lúng túng:

- Cháu không nhớ ông ạ.

Cụ Huy khẽ thở dài và cốc nhẹ lên đầu đưa cháu đích tôn:

- Bác Hồ đã dạy; "Dân ta phải biết sử ta". Không biết truyền thống đánh giặc, giữ nước của cha ông thì... ông buồn vì cháu lại không biết đèo Pha Đin.

Lâm cười xí xóa:

- Ôi, hôm nay là ngày gì ấy nhỉ? Sáng nay, Tổng Giám đốc cũng nói với cháu là Bác Hồ dạy "Dân ta phải biết sử ta". Bây giờ về nhà, ông cũng lại... Ông ơi, ông đừng lại trách cháu. Nếu mà cháu ông giỏi cả tin học lẫn văn- sử- địa thì thành thiên tài mất rồi.

Thấy có xe taxi tới, Lâm lấy một cọc tiền loại 50.000 đồng nhét vào túi áo đại cán của ông và nói:

- Cháu mới lĩnh tiền thưởng. Cháu biếu ông để tiêu dọc đường.

- Ông đi đã có tiền của tỉnh đài thọ. Cháu cầm về, đưa cho mẹ. Bố cháu mới nhận quyết định lên Thứ trưởng đấy.

- Cháu có biết rồi. Mẹ cháu thiếu gì tiền hả ông. Mà từ trước tới nay, chưa bao giờ cần tiền của cháu.

- Mẹ không cần nhưng cháu cũng phải đưa. Đó là trách nhiệm đấy.

Lâm nhét tiền vào túi áo ông rồi đỡ ông lên xe. Thái độ hiếu thảo của Lâm làm ông cụ vui hẳn lên, rạng rỡ.

Lâm đi như nhảy từng bước vào nhà, nét mặt rạng rỡ. Bà Dung thấy con về thì rất mừng:

- May quá, có con về đây rồi. Hôm nay ở nhà tiếp khách cho bố mẹ nhé.

Lâm kéo mẹ vào buồng trong và vục đầu vào ngực bà, hít như trẻ con. Bà Dung mừng yêu:

- Cha bố anh, lẽ ra làm bố trẻ con rồi mà vẫn còn phải hít "ti" mẹ.

- Mẹ ơi, lát nữa con phải cùng hoa hậu Minh Phương đi trao quà cho một số Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở tỉnh Quảng Ninh. Phải đi đến ba ngày đấy.

- Có phải con bé vừa nhận vương miện hoa hậu thanh lịch của tỉnh mình vừa rồi không?

- Vâng. Mẹ thấy có được không. Con sẽ đưa Phương về đây nhé!

- Quen nhau từ bao giờ thế. Mê nó rồi hả?

- Chưa biết ai mê ai. Con trai mẹ đâu có phải xoàng.

- Mẹ chả cần hoa hậu. Nghe nói có mấy cô hoa hậu cũng thay chồng như thay áo.

- Tùy từng người chứ. Minh Phương hiền lắm. Mẹ ơi cho con xin ít tiền.

- Lại tiền. Hôm qua mày mới cầm chục triệu cơ mà.

- Con vừa đưa cho ông năm triệu rồi.

Bà Dung nhìn con bằng ánh mắt khó chịu:

- Sao lại đưa cho ông. Ông cần gì tiền... Ông mà sẵn tiền lại cho hết thôi.

- Thôi mà. Mẹ cho con đi. Khoảng vài ngàn thôi.

- Cái gì? Vài ngàn đô la?

- Vâng. Chả lẽ đi với hoa hậu, không có vài ngàn đô la hay sao?

Lâm lại ôm lấy mẹ, hít thềm thường. Cô phục vụ ở nhà bất chợt đi vào nhìn thấy và cười.

Bà Dung cốc vào đầu Lâm:

- Dơ chưa kìa.

Nói xong, bà lên gác và lấy tiền cho Lâm:

- Đây hai ngàn rưỡi nhé?

- Thêm năm trăm nữa đi mẹ.

Bà Dung lại đếm thêm tiền cho Lâm.

Lâm thay quần áo và đi luôn.

Bà Dung xuống nhà nhìn theo con và nói với cô phục vụ:

- Đấy cháu xem, gần đấy tuổi rồi mà vẫn nghiện "ti" mẹ. Nó bú cô cho đến năm đi học lớp bốn. Hồi nó đi học ở Mỹ, cô chỉ quên không bỏ cái áo con vào va li cho nó. Sang bên kia, nó nhớ hơi mẹ, gọi điện về là khóc.

- Cô sướng thật đấy. Có anh con trai vừa giỏi, vừa ngoan...

- Chả hiểu quen nhau từ bao giờ mà nay con bé hoa hậu Minh Phương cứ bám không rời được. Mà nó thì chưa muốn cưới. - Bà Dung sĩ diện nói.

Nghe thế, cô gái xuýt xoa:

- Eo ơi, sao cô sướng thế, có con dâu là hoa hậu.

*

Chỉ một giờ đồng hồ sau khi nhận được điện, bốn cô nhân viên của nhà hàng Nam Hải tũu lầu mang đồ ăn, bếp ga và bát đĩa, ấm chén tới. Họ triển khai bày mâm bát và sắp một số món khai vị ngườì. Các cô làm rất nhanh nhẹn với một tác phong hết sức chuyên nghiệp.

Bà Dung gọi cô nhóm trưởng tới căn dặn:

- Hôm nay là các em sẽ vất vả đấy, nhưng yên tâm đi chị sẽ thưởng xứng đáng.

Nói rồi, bà đưa cho cô tổ trưởng một phong bì tiền.

- Dạ, cháu cảm ơn cô. Ông giám đốc đã dặn chúng cháu là phải phục vụ hết sức chu đáo.

- Có một yêu cầu thế này. Tối nay khách sẽ đến nhiều, nhưng không đồn dập. Các cô phải làm thế nào để cho bàn tiệc nào cũng như vừa mới bắt đầu.

- Vâng ạ, chúng cháu hiểu.

Có tiếng chuông gọi cổng. Bà Dung ra ngoài. Cô tổ trưởng vội mở phong bì ra xem và bĩu môi nói với hai cô khác:

- Được hai chục nghìn cho mỗi người. Rõ là đồ keo kiệt...

Ông Cẩm về đến nhà thì trời đã tối xẩm.

Bà Dung đơn đả chạy ra đón:

- Mình đã về. Sao muộn thế? Em nghe cậu Toàn thư ký nói anh phải họp lãnh đạo Bộ ngay.

- Ờ, họp để phân công lại trách nhiệm.

- Anh phụ trách công việc nào?

- Mình biết rồi còn hỏi làm gì? Mà này, tối nay tôi không tiếp khách đâu nhé.

Bà Dung chưng hửng:

- Sao lại thế. Anh mới được đề bạt, anh em, chiến hữu đến chúc mừng, anh tránh mặt sao tiện.

Ông Cẩm:

- Vừa được đề bạt, tổ chức mời khách khứa linh đình, đến tai Chính phủ thì lại chả ra gì. Mình biết đấy, có ông mới được đề bạt Tổng Giám đốc, tổ chức ăn mừng hết vài chục triệu. Báo chí nó quy ra... muối, thành ra xoi hết mấy trăm tấn muối. Thế có nhục không.

Bà Dung xịu mặt xuống, tần ngần:

- Mình thì cứ giữ ý quá. Vậy mọi người đến chúc mừng thì phải làm thế nào?

Ông Cẩm:

- Mình cứ đón họ cho chu đáo, tôi xuống nhà thầy nghỉ ngơi. Mà không, chuẩn bị cho tôi món gỏi cá. Tôi mời anh Minh, anh Hòa và cậu Trác đến uống rượu.

- Thầy đi rồi.

- Đi đâu? Sao mình lại để thầy đi. Mình lạ gì sức khỏe của thầy.

Bà Cẩm nói ráo hoảnh:

- Em thiếu điều van xin thầy ở nhà. Thời tiết thì đang chuyển mùa... Khỏe mạnh như mình còn muốn ốm, hưởng hồ người tuổi cao như thầy. Nhưng thầy nói là đi với đoàn cán bộ hưu trí để thăm khu di tích Tân Trào, thăm Điện Biên, không thể hoãn được.

Ông Cẩm thở dài:

- Tính thầy càng ngày càng gàn. Nhưng làm thế nào được, thầy còn khỏe ngày nào, con cháu được hưởng phúc ngày ấy.

Ông nhìn quanh rồi giật mình:

- Thăng Lâm đâu?

- Nó với con bé hoa hậu Minh Phương đi trao quà cho Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở Quảng Ninh, phải vài ba ngày mới về.

Ông Cẩm trợn mắt:

- Nó quen con bé hoa hậu ấy từ bao giờ?

- Nào ai biết. Chỉ nghe nói đã thấy anh chị "bắt" nhau rồi.

Ông Cẩm lắc đầu:

- Tôi sợ nhà vô phúc mới có con dâu là hoa hậu. Thế nó có xin tiền bà không?

Bà Dung lúng túng:

- Nó chỉ xin em có ba ngàn.

- Ba ngàn? - ông Cẩm trợn mắt - Ba ngàn đô la để đi chơi. Sao mà bà lăm tiền thế. Nó làm ở Ngân hàng, lương có ít đâu. Hôm nọ, anh Trác Tổng Giám đốc nói là lương của nó hơn một chục triệu, gấp ba lần lương tôi đấy.

- Thôi mà anh, thời buổi này, mấy ai sống bằng lương. Em vừa lĩnh cổ tức ở Công ty Dược phẩm số 5 được gần hai trăm triệu... Mà thôi, mình đừng nghĩ làm gì cứ để em lo.

*

Trần Đức, Phó Cục trưởng Cục Xây dựng cơ bản của Bộ Kinh tế là một người khá trẻ so tuổi 55 của mình. Đức có bộ mặt rất lạ, lúc thì thật thà ngơ ngác, lúc lại tinh quái, xảo quyết nhưng trên hết cả là một vẻ hào hoa pha chút lẳng lơ. Là cấp phó của ông Cẩm, từ bấy lâu nay, Đức chỉ mong cái ngày ông Cẩm rời khỏi chức Cục trưởng để mình thế chỗ. Trong việc đề bạt ông Cẩm lên Thứ trưởng, Trần Đức cũng là người có nhiều đóng góp. Là người từng trải, ăn nói có duyên, quan hệ rộng và biết chi tiền đúng lúc đúng chỗ, cho nên tiếng nói của Trần Đức khá có trọng lượng ở Bộ Kinh tế. Tuy nhiên ông Cẩm thì đã được đề bạt lên Thứ trưởng nhưng Cục trưởng thì vẫn chưa có người thay. Ông Cẩm đề nghị Trần Đức tạm thời phụ trách Cục, nhưng Bộ trưởng vẫn chưa quyết. Về lý do thì Bộ trưởng đã nói thẳng với ông Cẩm.

Trần Đức đứng trước tủ rượu đầy ắp các loại rượu sang trọng, quý giá và nhắc chai này, chọn chai kia. Thúy Bình, vợ thứ hai của Trần Đức mới hơn ba mươi tuổi ngạc nhiên:

- Anh làm gì mà chọn rượu ghê thế?

- Hôm nay đến chúc mừng anh Cẩm.

- Được đề bạt rồi à?

Trần Đức gật gù:

- Mới nhậm chức chiều nay.

Thúy Bình:

- Thế còn anh, có thế chỗ ông ấy không?

Trần Đức:

- Bộ trưởng còn đang cân nhắc. Nhưng anh Cẩm đã đề nghị tôi phụ trách Cục.

Thúy Bình thuôn mặt ra rồi giở giọng:

- Này, tại sao ông Bộ trưởng cứ khó chịu với mình thế. Hay là... hay là "đạn" chưa bắn trúng.

Trần Đức lừ mắt nhìn vợ:

- Ông ấy và ông Cẩm là những mẫu người cuối cùng của chế độ bao cấp, tư duy cũ lắm. Không đem quà biếu ông ấy thì còn có tình cảm, chứ mang quà cáp đến, mà vô phúc lại có phong bì thì mang họa vào thân đấy.

Thúy Bình bĩu môi:

- Em không tin là thời buổi này còn có cán bộ như thế.

- Em thì biết gì ngoài mấy cái siêu thị. Cán bộ như ông Bộ trưởng, hay như ông Cẩm ấy còn nhiều, còn rất nhiều - Trần Đức lấy ra một chai rượu Trung Quốc - Đây, mang biếu chai này, em chuẩn bị cho anh hộp bánh thật sang và năm ngàn đô nhé.

Thúy Bình trợn mắt:

- Năm ngàn... anh việc gì phải... phải nịnh ông ấy. Cạn ao bèo thì đến đất, chẳng đề bạt anh thì còn đề bạt ai. Việc lên chức của ông ấy, anh tốn bao nhiêu rồi.

Trần Đức cười nhạt, đay nghiến:

- Đúng là đồ đàn bà. Bỏ ra đồng nào là cứ như cắt ruột. Thế tôi hỏi cô, cô đã làm ra xu cắc nào chưa? Tiền các nơi họ biếu mình thì mình biếu lại cấp trên mình. Đó là nợ đồng lằn, cô hiểu chưa.

Thúy Bình thấy chồng nổi nóng liền im thin thít và cung cúc đi mở tủ lấy tiền đưa cho Đức. Anh ta giảng giải:

- Ông Cẩm thì cơ bản đó là người tốt, không có mưu mô gì và sống cũng thoáng, nhưng bà Dung thì là "quái phụ". Bà ấy học hành thì dốt nhưng trí nhớ rất siêu phàm. Ai biếu bà ấy cái gì cách đây năm năm bà ấy vẫn nhớ, vào dịp năm hết tết đến, ai không biếu bà ấy chưa khi nào quên. Người ta bảo "chồng là cái đầu của vợ". Nhưng ở nhà ông Cẩm, vợ mới là cái đầu của chồng. Bà ấy mới là "thứ trưởng" thực sự.

Thúy Bình lắc đầu:

- Em cũng nghe nói nhiều về bà Dung, nhưng làm gì mà bà ấy điều hành được ông Cẩm?

- Em hiểu họ sao bằng anh. Thật ra thì đúng là bà ấy không điều hành được ông Cẩm bởi vì ông ấy khá nguyên tắc. Tuy nhiên, chỉ cần đứng dưới cái bóng của ông ấy thì cũng đã đủ no ấm rồi. Rất nhiều việc làm ăn của bà ấy ông Cẩm không hề biết.

Thúy Bình nín lặng nghe chồng giảng giải rồi rụt rè:

- Anh cho em đi cùng nhé.

Trần Đức vẫn nói với giọng gay gắt:

- Đến để học cách ứng xử à? Để dịp khác. Mấy hôm nữa anh bố trí em đưa bà ấy đi lễ đền Trần ở Cửa Ông. Nhưng mà nói trước, chớ có học cái kiểu ăn nói coi người như rác của bà ấy.

Thúy Bình thở dài rồi nói với vẻ khó chịu:

- Em là em, bà ấy là bà ấy. Anh cũng chưa làm to lắm để em núp bóng đâu.

Có tiếng còi ô tô ngoài cổng. Bình chạy ra mở cổng và thấy Nguyễn Văn Nam, Tổng Giám đốc Tổng công ty Dệt may Toàn Thắng. Nam mang một túi quà to vào và nói:

- Thằng em xin chúc mừng ông anh.

- Có gì mà mừng?

- Thì hôm nay ông anh phụ trách Cục, mai là Cục trưởng. Ông anh khỏe, em mừng... Bác càng phát, chúng em càng có chỗ dựa.

Trần Đức:

- Mà chỉ đếm cua trong lỗ. Thời buổi này, chả nói trước được điều gì. Thôi, ta đi đến nhà ông Cẩm nhĩ.

- Vâng, em chuẩn bị quà mừng ngoài xe rồi.

- Không, của chú là của chú, của anh là của anh. Với ông Cẩm thì chín bỏ làm mười được, nhưng với bà ấy thì chín thành... một trăm đấy!

Hai người ra xe. Thúy Bình mở túi quà và mắt sáng lên khi thấy có phong bì trong đó. Phong bì đề: "Kính biểu anh 10.000 USD". Thúy Bình cười sung sướng và nhún nhảy đi vào buồng cất tiền rồi gọi di động cho chồng:

- Anh à, anh cảm ơn anh Nam nhé. Anh ấy đưa mười ngàn đấy.

*

Tại tòa soạn báo Kinh tế Mới. Phóng viên Quang gọi điện thoại di động cho Tuấn, một phóng viên ở báo của tỉnh:

- A lô, ông Tuấn đấy à? Chuẩn bị máy ảnh tối nay đi với tôi nhé.

- Có vụ gì à? Bắt ai thế?

- Không bắt ai cả. Chả là hôm nay ông Cẩm mới được đề bạt Thứ trưởng. Tối nay, và ngày mai, tôi cam đoan với ông sẽ có hàng chục doanh nghiệp đến chúc mừng và chắc chắn nhà ông ấy sẽ thành cửa hàng "bách hóa"...

- Mày nói thế tao hiểu rồi. Tao đang đói quá, kiếm cho tao mấy cái quảng cáo được không?

- Chuyện vặt. Tối nay, nếu có được những bức ảnh đẹp thì thiếu gì quảng cáo.

- Mày nói bí hiểm như đi buôn hê- rô- in, tao chả hiểu gì cả?

- Có gì đâu, tối nay sẽ có rất nhiều doanh nghiệp thậm thụt đến chúc mừng ông Cẩm... Thôi, tao giải thích sau. Nửa giờ nữa mày đến đây. Nhớ là phải mang máy kỹ thuật số chụp được trong ánh sáng yếu đấy.

- Ok.

Lát sau, hai phóng viên Tuấn và Quang phóng xe máy đến khu vực nhà ông Cẩm. Họ đi qua đi lại hai vòng rồi Quang chọn một ngôi nhà gần đối diện với nhà ông Cẩm. Đó là một ngôi nhà sập xệ, phía ngoài trưng biển "Dịch vụ thiến mèo, chó, lợn, gà". Tuy nhiên, nhìn căn nhà cũng đủ biết chủ nhà là người rất nghèo.

Tuấn hỏi:

- Sao mày chọn nhà này?

- Mày ngốc lắm. Nhà này "rách", chắc là dân đen. Mà dân đen thì có bao giờ thích quan chức giàu có đâu. Tao cam đoan với mày họ sẽ giúp chúng ta rất nhiệt tình.

Quả nhiên, khi hai người vào và Quang đặt vấn đề thì ông chủ nhà, một người hom hem có nét mặt khắc khổ nhiệt tình giúp đỡ ngay. Ông ta pha chè mời hai người:

- Các chú uống nước. Vì nhiệm vụ theo dõi những người có vấn đề, tôi sẵn sàng giúp đỡ. Các chú ở đây mấy ngày cũng được.

- Cảm ơn bác, chúng cháu chỉ nhờ bác tối nay thôi.

- Nhà ông Cẩm này có thằng con bất hảo lắm. Nhưng nó được chiều quen xác rồi. Năm ngoái, nó vác cả xe ô tô của bạn đi cầm đồ, bà ấy phải mất hai chục ngàn đô đi chuộc về.

Quang đưa đẩy:

- Chắc người ta đồn thôi. Con ông Cẩm tên là gì nhỉ... Cao... Cao Đức Lâm thì phải. Nó là cán bộ Phòng tín dụng điện tử của Ngân hàng Phú Tài, nghe nói giỏi lắm. Nó từng đi Mỹ học cơ mà.

- Các chú không biết thôi. Con ông ấy đi học theo tiêu chuẩn "tẩy rửa tiền" đấy. Đúng là nó giỏi vi lĩnh lắm. Tôi ở đây hàng chục năm, con tôi học cùng với nó, tôi lạ gì.

Tuấn ngơ ngác:

- Tiêu chuẩn "tẩy rửa tiền" là thế nào?

- Thế mà cũng là nhà báo? Đó là một cách hối lộ cho quan chức của các công ty nước ngoài. Biếu tiền, biếu nhà, biếu ô tô, biếu thẻ chơi sân golf là xưa như Trái đất rồi. Bây giờ họ biếu tiền bằng cách cho anh một suất học bổng và anh cứ việc đưa con ra nước ngoài học tập bất chấp có chữ hay mù chữ... Thế rồi cứ vài tháng họ lại đưa cho con anh ít tiền và thằng con lại gửi về cho gia đình. Còn bố mẹ thì cứ việc ra ngân hàng lĩnh tiền và đi khoe "đó là tiền cháu nó làm thêm đấy".

Quang bật cười:

- Bác hiểu như trình sát hình sự ấy?

- Trình sát hình sự thì hiểu mấy thằng lưu manh. Còn hiểu được những quan chức như ông Cẩm thì phải có tầm cao hơn...?

- Ngày xưa bác công tác ở đâu?

- Chú nhìn kia - ông chỉ tay lên tường nơi treo hàng chục tấm bằng khen, giấy khen các loại. Rồi nói với vẻ tự hào - Tôi, đường quan lộ gặp ghềnh quá, nếu không thì cũng cỡ như ông Cẩm.

- Thế sao ngày xưa bác từng là bác sĩ phẫu thuật mà giờ lại đi thiến chó, mèo.

Ông ta cười hơ hớ:

- Bác sĩ phẫu thuật muốn có thu nhập cao thì phải đạp y đức xuống mà nhận tiền. Còn như tôi... Thiến một con chó, tiền công cao hơn một ca mổ ruột thừa. Thiến một con mèo Irac, hay đỡ đẻ cho một con chó Nhật, tiền công cao hơn một ca đại phẫu. Mình không có gan ăn của bệnh nhân thì... thì đi ăn của súc vật!

Nói rồi ông ta lại cười rất vô tư. Ông lại tiếp:

-Nói thật với các chú, tôi có khổ như hôm nay cũng là vì đấu tranh chống tiêu cực đấy. Chỉ vì tố cáo ông Giám đốc Sở Y tế tham nhũng mà phải về hưu non.

Thế rồi trong lúc Quang ngồi nói chuyện với ông thì Tuấn lắp máy lên chân và chìa qua cửa sổ. Từ góc này, bất cứ xe nào tới cũng chụp rõ từng biển số và ai vào cổng cũng không thoát.

*

Trên ô tô đến nhà ông Cẩm, Nam nói với ông Trần Đức:

- Vừa rồi, nhờ có ông anh mà em xuất trót lọt lô hàng hơn hai triệu đô la. Hiện em còn trong kho hơn bốn triệu tiền hàng nữa, ông anh phải ra tay giúp em.

- Chú cứ yên tâm. Mấy hôm nữa, anh cho thu hồi "quota" của hơn chục doanh nghiệp, và giao lại cho chú thế là ổn chứ gì.

- Nếu được thế thì còn gì bằng. Nhưng em sợ các doanh nghiệp kia nó bán hết rồi.

- Chưa, nó chưa dám bán "quota", nhưng nếu có công văn của anh xuống thì buộc chúng phải tính. Họ không có khả năng sản xuất thì thà bán đi kiếm mấy đồng còn hơn là mất sạch. Công văn của anh chỉ là... chỉ đẩy thêm cho họ quyết định nhanh mà thôi.

Nam tán tụng:

- Ông anh quả là cao kiến.

Trần Đức:

- Anh nói thật với chú, anh chán ngấy cái cơ chế phân bổ hạn ngạch xuất khẩu hàng kiểu này. Lẽ ra phải khuyến khích những anh có tiềm năng, có tài chính, biết đổi mới để có hàng hóa chất lượng cao nhưng giá thấp. Còn thằng nào yếu kém, buộc nó phải chết hoặc nó phải tự nhập vào những anh khỏe... .Cứ cào bằng kiểu này, thằng yếu cứ yếu mà thằng khỏe muốn vươn lên cũng khó.

Nam:

- Chúng em làm doanh nghiệp cũng vất vả lắm. Đã thế, bọn nhà báo lại cứ coi chúng em như mấy thằng ăn cắp.

Trần Đức xoa tay:

- Cậu phải quen với thói chọc ngoáy của báo chí đi. Chịu khó cho chúng nó ít quảng cáo là im ngay thôi mà. Dịp báo tết vừa rồi, tôi đọc báo mà mới kinh hãi về báo chí. Có tờ báo nó bắt tòa án cũng phải quảng cáo "Kính chào quý khách"; rồi cả ủy ban nhân dân xã, phường cũng phải cho quảng cáo "Chúc mừng năm mới an khang thịnh vượng".

Nói rồi cả hai cười khoái chí. Bổng Đức nghiêm mặt:

- Lúc nãy cậu cho quà, tớ cảm ơn. Nhưng mà... nhưng mà lần sau chớ có đưa tiền cho bà ấy.

- Dạ!

- Đàn bà thấy tiền mà mắt cứ sáng lên là hỏng. Con vợ tớ cũng là loại như thế. Đầu tiên cũng tưởng lấy cô vợ là giáo viên dạy triết học ở đại học là văn hóa cao... Ai ngờ trước đồng tiền cũng "vật chất có trước, ý thức có sau".

Hai người đến nhà ông Cẩm thì trong nhà đã khá đông khách và rất nhiều lẵng hoa chúc mừng.

Bà Dung trong bộ áo vét sang trọng ân cần chào đón mọi người với vẻ mặt hết sức dịu dàng, lịch thiệp.

Những người khách đang ngồi ở các bàn tiệc thấy Trần Đức và Nam liền rất vui vẻ chào hỏi. Trong số đó, có nhiều người Đức và Nam đã quen thuộc. Họ là cán bộ cấp dưới của ông Cẩm; là giám đốc các doanh nghiệp, là cán bộ các Sở Thương mại.

Bà Dung nhận túi quà của Nam, của Đức rồi về áy náy:

- Nhà tôi có lời xin lỗi các chú. Anh ấy vừa về, lại có mấy anh ở Hội Cựu chiến binh đến lôi đi thăm một người đồng đội, nhưng mà ở tận Hòa Bình cơ, chắc về muộn lắm.

Nam nói đưa đẩy:

- Chúng em xin chúc mừng anh chị.

- Chú Nam dạo này nom vượng nhỉ. Này, Tổng công ty chú có chân phụ nào, cho tôi đi làm nhé, ở nhà mãi chán quá. Giá như có đứa cháu mà trông nom thì cũng đỡ buồn.

Trần Đức:

- Em nghe nói anh chị chuẩn bị làm thông gia với Giám đốc công an tỉnh.

- Nhà tôi thì muốn lắm, nhưng còn phải xem ý thằng Lâm - Con gái anh Hòa làm ở Cảnh sát điều tra. Con bé xinh gái, ngoan lắm... Kể lấy được người như thế là bố mẹ cũng yên tâm. Nhưng mấy hôm nay, hình như nó và con bé hoa hậu phải lòng nhau rồi.

- Thế thì hay quá. Người đẹp bây giờ là ra tiền ra bạc đấy.

- Tôi thì cũng chả mong kiếm tiền kiểu đó. Thôi, xin mời hai chú ra uống chén rượu mừng cho anh ấy.

Mọi người ở bàn tiệc nâng ly chúc cho phải phép với nhà chủ rồi nhanh chóng cáo từ. Nam định về thì Trần Đức giữ lại:

- Mình nên trở thành chủ nhà giúp bà chị tiếp khách.

Chờ lúc vắng người, Nam hỏi Đức:

- Thằng Lâm yêu con Minh Phương à?

- Nghe bà ấy nói thế, đã biết thế nào. Thằng Lâm thấy gái đẹp là mắt sáng lên. Nó thay người yêu như thay áo.

- Chuyện, nó đẹp trai, lại có tài, có tiền, có sự nghiệp. Mà này, anh biết thằng cha Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân không?

- Lạ gì cha Thanh ấy.

- Hấn nuôi con Minh Phương từ lâu rồi. Cuộc thi hoa hậu vừa rồi, nó bỏ tiền ra chạy Ban tổ chức cho con Phương được hoa hậu đấy chứ. Nghe nói mỗi tháng con Phương phải ngủ với hấn bốn lần và nó chỉ cho mười lăm triệu.

- Cũng có nghe loáng thoáng là chúng nó bồ bịch với nhau theo hợp đồng... Mà kệ chúng nó, tình yêu thời... "cô- ta" mà lại. Chuyện như vậy là chuyện vặt. Cũ người mới ta! Nào, uống đi!

*

Tại căn nhà đối diện nhà ông Cẩm. Quang và Tuấn chụp ảnh từng chiếc xe, chụp ảnh từng người đi vào nhà. Quang quả là một phóng viên rất ghê gớm. Mỗi chiếc xe đến, anh ta lại giới thiệu:

- Con xe đầu bẹp dít phòng mang số gánh là của cha Giám đốc Công ty Lắp ráp xe máy Toàn Lộc. Cha này đi đâu, thế nào cũng có một em thư ký chân dài đến nách theo hầu... Thấy chưa, tớ nói có sai đâu. Váy nó ngắn nhỉ, mà nó xách túi gì xem ra nặng lắm. Con bé xách phải hơi nghiêng người?

- Lại chai rượu "Jôn" xanh với vài hộp bánh chứ gì? Tuấn nói, trong khi mắt vẫn nhìn vào máy.

- Vớ vẩn, túi nào cũng có phong bì đấy. Con xe "mắt nhắm mắt mở" kia là của Giám đốc Công ty Dịch vụ Thương mại Xuất nhập khẩu Hoàn Cầu.

Quang chỉ một xe đỗ phía xa:

- Chiếc Camry màu lòng tôm kia là của Giám đốc Nhà máy lắp ráp điện tử.

Lại một chiếc xe khác tới, Quang giật mình:

- Xe của sếp tao mà ỳ ẹ.

- Có chụp không?

- Chụp tất. Ông này chắc đi tay không.

- Sao mà biết?

- Lâu nay chỉ có các doanh nghiệp với quan chức biểu nhà báo chứ nhà báo có đi quà cáp cho ai bao giờ - Quang nói với vẻ hiểu biết.

Trần Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ khệnh khạng đi vào nhà. Trông anh ta như một diễn viên: Giầy trắng, comple màu đỏ và đeo chiếc kính trắng không sổ gọng vàng choé.

Tuấn hỏi:

- Sếp mày trông trai lơ nhỉ?

- Còn phải nói. Tán gái thành thần và ăn tiền như cá rô phi ăn cám cò.

Ông chủ nhà phá lên cười:

- Các cậu này, ai lại nói sếp của mình như thế ?

*

Trần Ngọc, hai tay dứt túi quần, vớ về mặt khinh khỉnh thủng thẳng đi vào nhà ông Cẩm.

Bà Dung đơn đả chạy ra đón:

- Chào anh Ngọc, lâu lắm mới lại được gặp anh.

- Chào bà chị. Thế nào, ông anh em đâu? Xem từ lúc lên Thứ trưởng đến giờ mặt mũi có khác gì không?

- Chú cứ đùa. Anh chú có lên đến Bộ trưởng hay về làm thảo dân thì sống với anh em chiến hữu cũng như thế thôi. Mời chú vào nhà.

Ngọc vào, nhiều người đang ngồi ở bàn tiệc, thấy vội đứng dậy chào vớ về rất trọng thị, thậm chí có người còn lộ vẻ khúm núm, xun xoe. Ngọc cũng chào lại mọi người vớ về kẻ cả và nếu có phải bắt tay ai thì cũng hờ hững. Nam và Đức đang ngồi cùng bàn với một số người quen khác, thấy Ngọc, Nam đứng dậy định lảng đi bởi lẽ giữa hai người có một mâu thuẫn rất lớn. Trần Đức biết chuyện và hiểu ngay thái độ của Nam nên vội kéo tay Nam lại và nói nhỏ:

- Kệ hần ta, cậu phải coi như không có gì. Thế mới là cao thủ.

Nam nghe lời.

Nhưng khi trông thấy Trần Đức và Nam thì Ngọc lại tỏ ra nồng nhiệt:

- Chào ông anh! Hay quá, được gặp hai ông anh ở đây. Có đến hai tháng rồi không gặp nhỉ?

- Chú nhớ quá, đúng là từ hôm hội thảo về nâng cao chất lượng hàng xuất khẩu đến giờ. - Trần Đức nói.

Nam cố nở nụ cười nịnh:

- Chào nhà báo lớn.

- Chào anh. Không dám nhận là nhà báo lớn - Ngọc kẻ cả - Nghe nói dạo này Tổng Công ty Toàn Thắng làm ăn phát tài lắm phải không.

- Cũng tạm ổn. Mời anh ngồi.

Thấy có Ngọc vào, nhiều người đang vui vẻ vội vã đứng dậy cáo từ.

Ngọc hỏi Đức:

- Ông Cẩm đi đâu rồi?

- Ông anh đi với mấy ông cựu chiến binh thăm đồng đội bị ốm.

Ngọc nhún mày rồi cười khẩy:

- Nói thế mà các ông cũng tin. Chắc sắp muốn tránh tiếng nên học "anh hùng núp" thôi.

Nói rồi Ngọc lại kẻ cả chìa tay cho Trần Đức:

- Đến chúc mừng ông anh nhưng không có nhà, em phải đi có việc đây. Các anh ở đây nhé.

- Làm ly rượu mừng đã - Trần Đức nói. Ngọc xua tay:

- Em còn phải đi, vả lại bây giờ uống ít rượu thôi. Gan sắp mục rồi.

Trần Đức vội chạy ra nói nhỏ vào tai bà Dung, bà nói với Ngọc:

- Chú đến chơi mà lại về ngay, tôi áy náy quá. Đúng là anh ấy đi từ chiều.

- Có gì đâu bà chị. Lúc khác em lại chơi.

- Chú chờ chị một lát.

Nói rồi bà Dung chạy vội vào buồng và quay ra ngay. Bà tiễn Ngọc ra gần ngoài cổng rồi dúm cho Ngọc một phong bì:

- Chị gửi chú về mua quà cho thằng cu.

- Chị bày vẽ quá. Đến chúc mừng ông anh lại được quà thế này...

- Chú là người trong nhà, đừng câu nệ thế. Anh nhà còn phải có nhiều việc nhờ đến chú.

Từ bên kia đường, Quang và Tuấn thấy rõ cảnh bà Dung đưa tiền cho Ngọc. Quang nháy mắt với Tuấn với vẻ tinh quái.

Trong nhà, Nam nói với ông Đức:

- Em chơi với lại nhiều nhà báo, nhưng chưa thằng nào em ghê tởm như thằng này. Năm ngoái, em phải cho nó một cái quảng cáo gần năm chục triệu, ấy thế mà bọn em có một lô hàng kém chất lượng, nói thế nào nó cũng vẫn cứ choang lên báo.

Ông Đức:

- Với dân báo chí, ông phải biết giữ khoảng cách. Đừng thân quá, nhưng cũng đừng xa lánh họ.

Nam nhìn ông như chưa hiểu hết ý. Ông Đức giảng giải:

- Cậu mà thân với họ quá, phóng viên đến quấy quả xin quảng cáo là cũng chết. Hàng trăm tờ báo, rải quảng cáo làm sao cho khắp. Báo này được, báo kia không... Chúng nó khó chịu, và rình sơ hở của cậu, thế là khổ rồi. Còn lạnh nhạt với họ quá cũng chết. Làm doanh nghiệp bây giờ, sờ chỗ nào chả có sai. Để họ rình thì có mà mang họa. Cho nên phải "kính nhi viễn chi". Hãy coi nhà báo như quỷ thần, kính nhường mà xa lánh. Ông Hòe, Thứ trưởng có câu nói rất hay "Không dây với bọn nhà báo, và không được gây gổ với nhà báo".

Nam gật gù:

- Em thấy đến như Tổng thống Mỹ còn sợ nhà báo chết cha chết mẹ.

- Đúng thế. Không có cơ quan nào cửa quyền như báo chí. Cậu cứ đọc những "nói lại cho rõ" thì biết báo chí hiện nay quyền uy như thế nào.

2

Trong khi mọi người đang vui vẻ ở nhà trên thì ở căn nhà ngang là ngôi nhà cổ của cụ Huy, cửa đóng im ỉm. Trong nhà chỉ có bốn người.

Ngoài ông Cẩm có ông Chu Văn Hòa, Giám đốc Công an tỉnh, ông Hoàng Minh, Viện trưởng Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh và ông Trác, Tổng Giám đốc ngân hàng Phú Tài.

Họ ngồi trên chiếc sập trước bàn thờ và có mâm cơm rất giản dị. Giữa mâm là một đồng lá sung, lá lộc vùng, lá mơ, rau thơm. Xung quanh là những lát cá mỏng và một bát dấm nấu bằng ruột cá, trứng cá với mè. Đó là một món gỏi cá làm theo kiểu xưa.

Ông Cẩm thận trọng rót rượu ra bốn ly rồi nâng lên... ông định nói gì nhưng rồi lại ngừng và thần mặt ra. Thái độ của ông làm hai người ngạc nhiên. Ông Hòa chưa kịp hỏi thì ông Cẩm buông ly. Ông đứng dậy lấy trên bàn thờ xuống một gói lương khô. Ông khẽ khàng bóc lấy một thanh rồi đặt xuống giấy gói. Ông lấy con dao díp treo ở chùm chìa khóa và rất nhẹ nhàng cắt thanh lương khô ra làm ba mảnh.

Cắt xong, ông nghiêm giọng:

- Đồng chí Hoàng Minh.

Hoàng Minh đang ngồi trên phản vội nhảy xuống đứng nghiêm:

- Báo cáo Đại đội trưởng, có tôi!

- Đồng chí ăn ngay miếng lương khô này.

- Báo cáo...!

- Chấp hành mệnh lệnh!

- Báo cáo rõ!

Ông Hoàng Minh run run đỡ lấy miếng lương khô và ăn chậm rãi. Nước mắt ông chợt chảy ra. Ông ăn hết miếng lương khô rồi quệt nước mắt:

- Báo cáo Đại đội trưởng, đã ăn xong.

Ông Cẩm lại nghiêm giọng:

- Đồng chí Chu Văn Hòa!

Ông Hòa lại nhảy xuống đất, đứng nghiêm:

- Báo cáo Đại đội trưởng, có tôi.

- Đồng chí còn trẻ, còn sức khỏe để phục vụ quân đội lâu dài. Hãy ăn hết hai miếng lương khô này ngay trước mặt tôi.

- Báo cáo... báo cáo thủ trưởng, tôi không thể chấp hành mệnh lệnh này.

- Đồng chí Hòa, hãy đọc lời thề thứ hai của quân nhân.

Ông Hòa nghệt mặt rồi cao giọng:

- Lời thề thứ hai của quân nhân: "Tuyệt đối phục lòng mệnh lệnh của cấp trên, khi nhận bất cứ nhiệm vụ gì cũng đều tận tâm, tận lực thi hành nhanh chóng và chính xác".

- Đồng chí hãy thi hành mệnh lệnh của tôi, ăn ngay hai miếng lương khô này.

Ông Hòa run run đỡ lấy hai miếng lương khô và trệu trạo nhai trong khi nước mắt chảy ra.

Trong phút chốc cả bốn người đều hình dung thấy cái ngày gian khổ của hơn ba mươi năm trước, ông Cẩm, ông Minh và ông Hòa ở cùng một đơn vị. Ông Cẩm là Đại đội trưởng, còn ông Minh lúc đó là tiểu đội trưởng, ông Hòa là lính mới nhập ngũ. Trong một trận đánh của chiến dịch Quảng Trị năm 1972, cả đại đội hy sinh hết chỉ còn ba người và họ phải nhịn đói, nhịn khát băng rừng đi tìm trung đoàn.

...Họ đi như lê lết trên con đường mòn xuyên rừng rậm. Đến một gốc vả, Cẩm reo lên:

- Có cái ăn rồi.

Hòa nhìn quanh quất:

- Cái gì hả anh?

- Quả vả kia. Luộc lên mà ăn.

Cẩm trèo lên lấy mấy chùm quả vả xuống. Họ lấy ca làm nồi và lấy lửa bằng cách ghè hai hòn đá cuội vào nhau cho tia lửa bắn vào thuốc đạn...

Luộc vả chín, ông Cẩm động viên:

- Giá mà có tí muối ăn thì cũng đỡ. Cố mà ăn đi.

Hòa ăn một miếng rồi nhổ ra:

- Chát xít cổ không ăn được anh ạ.

Ông Cẩm cười:

- Đúng là lính Hà Nội, lính cậu có khác. Thứ này phải ăn tí một, nhắm nháp thôi.

Hòa nhắm nháp nhưng lại vứt. Ông Minh cũng không ăn nổi, riêng ông Cẩm vẫn ăn thông thả. Chợt ông Cẩm hỏi:

- Các cậu đói lắm chưa?

- Giời ơi, sao thủ trưởng còn hỏi. Có một thanh lương khô, ăn từ sáng đến giờ... Em chết đói đến nơi rồi - Hòa nói như hờn dỗi.

Ông Cẩm:

- Em cũng đói lắm rồi. Không lê nổi nữa.

Ông Cẩm mỉm cười ranh mãnh rồi mở ba lô lấy ra thanh lương khô 701 .

- Tớ vẫn giấu được một thanh. Ta chia ba nhé. Cậu Hòa chia đi.

Hòa bóc thanh lương khô rồi lấy dao găm khứa từng nhát nhẹ nhàng và bẻ thanh lương khô ra làm ba phần bằng nhau.

Ông Cẩm cầm ba miếng lương khô. Đưa một miếng cho Minh:

- Cậu ăn trước đi.

Minh không hiểu ý Cẩm như thế nào nhưng vẫn ăn. Chờ cho Minh ăn xong, ông Cẩm đưa cho Hòa một miếng:

- Đến lượt cậu.

Chờ cho Hòa ăn xong, ông Cẩm lại đưa nốt miếng lương khô là phần của mình.

Hòa lắc đầu:

- Đây là phần anh. Em không ăn đâu.

- Cậu còn trẻ, còn khỏe, còn phải giữ sức khỏe để phục vụ quân đội lâu dài. Cậu ăn đi, tớ ăn quả vả được rồi.

- Không! Em không ăn.

Ông Cẩm nhíu mày suy nghĩ rồi nghiêm giọng:

- Đồng chí Chu Văn Hòa! Đứng dậy!

Hòa ngơ ngác đứng lên. Ông Cẩm hô:

- Nghiêm!

Hòa như bị điện giật vội đứng nghiêm. Ông Cẩm lại ra lệnh:

- Đồng chí hãy đọc lời thề thứ hai của quân nhân.

Hòa im lặng giây lát rồi đọc đồng dục:

- Lời thề thứ hai của quân nhân: "Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, khi nhận bất cứ nhiệm vụ gì cũng đều tận tâm tận lực thi hành nhanh chóng và chính xác".

Ông Cẩm đứng lên:

- Tôi ra lệnh cho đồng chí phải ăn hết thanh lương khô ngay trước mặt tôi.

- Báo cáo... .

- Hãy chấp hành mệnh lệnh.

- Báo cáo rõ.

Hòa ăn hết miếng lương khô rồi ngồi bệt xuống khóc nức lên...

Bốn người như chìm vào những cảm xúc của một thời oanh liệt đã qua. Ông Cẩm là người dứt ra khỏi suy tư đầu tiên, ông nói:

- Chúng mình sống đến ngày hôm nay là có lỗi quá rồi. Cả đại đội mình, bước vào chiến dịch có chín mươi tay súng. Hết chiến dịch, còn hơn chục người. Nói thật với cậu tớ bây giờ vẫn thi thoảng ăn sáng bằng lương khô đấy. Bà ấy cứ bảo là tớ hâm.

Rồi ông Cẩm nâng ly:

- Cảm ơn các cậu.

- Chúc mừng anh!

Uống hết ly rượu, ông Cẩm hỏi ông Hòa và ông Minh:

- Thế nào, ông Viện trưởng Viện Kiểm sát và Giám đốc Công an tỉnh đã bao giờ phải cãi nhau chưa?

Ông Hòa gãi đầu rồi liếc nhìn ông Minh bằng ánh mắt trù ẻo:

- Có lúc anh ấy vẫn coi em như thằng bình nhất? Đi họp ba ngành, mà anh ấy nói em cứ như là hồi xưa.

Ông Minh cười, mắng yêu:

- Nhưng mà lắm lúc mày bướng bở mẹ. Quân điều tra nó bỏ lọt người, lọt tội thì phải trị cho nghiêm. Đằng này, cứ "dĩ hòa vi quý". Nhiều người nói là mày nhu nhược với cấp dưới lắm.

Ông Hòa nhăn mặt:

- Thì có mỗi trường hợp cậu Tuấn, ở Điều tra trọng án để lọt tội phạm, nhưng mà anh phải thông cảm, nó đi điều tra trong lúc vợ đẻ con thai ngược; mẹ thì tai nạn...

- Thế tại sao anh em khó khăn như thế mà vẫn giao việc cho họ! Cậu vô tình quá...!

- Em cũng có biết đâu, đội trưởng giao việc cho điều tra viên, chả lẽ giám đốc lại đúng tay vào à?

Ông Trác nghe mọi người nói chuyện và chỉ mỉm mỉm cười đôn hậu. Rồi ông góp chuyện:

- Trong mấy anh em mình, có lẽ em sướng hơn cả. Từ lúc nhập ngũ cho đến khi phục viên, chưa phải bắn phát súng nào.

- Thì ông làm lính hậu cần, hồi ấy, chuyên lấy trộm lương khô đem đổi gà.

Ông Trác nghe Hòa nói thế, bèn cười:

- Khiếp, anh Hòa nhớ dai thế. Em đổi lương khô lấy gà có mỗi một lần. Mà hôm đó, cũng là vì anh Cẩm ốm quá muốn có con gà nấu cháo...

Ông Cẩm:

- Đó là bát cháo đắng nhất đời tớ đấy.

Rồi ông Cẩm đưa rượu cho ba người:

- Mà thôi. Dù thế nào thì anh em ta cũng thành đạt cả. Nhưng mà này, các ông đều là quan to ở tỉnh, làm thế nào thì làm, đừng để điều tiếng gì đấy nhé.

Rồi ông lại quay sang ông Trác:

- Tớ gửi thằng Lâm cho cậu, rèn cẩn thận vào nhé.

- Anh cứ yên tâm - ông Trác nói. - Nhưng cháu nó cũng là loại ngoan, có trách nhiệm với công việc.

- Chưa biết thế nào đâu. Tôi nói thật là tôi chưa tin nó.

Hòa gói cá vào rau thơm đưa cho ông Cẩm :

- Em mời anh! Này, trên nhà đông khách quá nhỉ?

Ông Cẩm dãi bày:

- Chán lắm các cậu ạ. Làm kinh tế bây giờ nó phức tạp thế đấy. Mình được lên chức, họ kéo nhau đến chúc mừng, cứ phải trốn. Không tiếp không được, mà ai đến cũng mang quà! Ngại không chịu được.

Ông Hòa:

- Các doanh nghiệp bây giờ thường cứ thực hiện câu "đồng tiền đi trước đồng tiền khôn". Nhiều khi họ đến biếu xén nhưng chẳng nhờ vả gì, em cũng gặp khối lần như vậy rồi. Nhất là khi năm hết tết đến.

Rồi ông Hòa cười:

- Lát nữa, em xin bà chị mấy chai rượu về uống nhé.

- Phải đấy, lát nữa các ông khuôn bốt rượu về mà uống. Hồi nọ bà ấy còn lăm le mang rượu đi bán. Tôi phải cấm đấy. Cho ai thì cho, cấm bán một chai. Nhưng mà bây giờ thì bao nhiêu cũng ít.

- Sao lại thế? - ông Minh hỏi.

- Thằng Lâm... Nó toàn đem rượu đi nhậu với bạn bè. Nói thế nào cũng không được.

Ông Trác ngạc nhiên:

- Nó có biết uống rượu đâu. Em biết rất rõ mà. Có khi liên hoan ở cơ quan, nó chỉ dám uống nửa lon bia.

- Nó không biết uống nhưng mang cho bạn bè đến các vũ trường. Tôi thì chúa ghét cái trò rùng mỡ ấy, nhưng bà ấy lại cứ bênh chăm chặp. Cũng chỉ vì nhà có mỗi mình nó - ông Cẩm nói với vẻ bức bối.

- Ối dào! Anh cứ lấy cho nó con vợ, tự chúng trối nhau, bảo nhau - ông Hòa nói chen vào.

Ông Cẩm thở dài sườn sượt:

- Chiều nay, bà ấy cho tôi biết là nó đang phải lòng con bé hoa hậu Minh Phương. Nó dính vào cái đám này, tôi lo lắm.

Ông Hòa ngệt mặt ra rồi lộ vẻ thất sắc. Thái độ đó của ông không lọt qua mắt ông Cẩm. Ông hỏi:

- Cậu sao thế? Con Phương có chuyện gì à?

Ông Hòa rót rượu uống rồi nói xí xoá:

- Không, không! Em chỉ ngại là không hiểu rồi thằng Lâm có chiều nổi hoa hậu không thôi.

Ông Cẩm:

- Tôi cũng không muốn. Giá mà bảo được nó, tôi bắt nó lấy ngay con gái ông. Thằng Lâm cứ phải lấy con vợ là công an. Nó đưa vào quân kỷ thì mới yên được.

Nghe ông nói, mấy người cười ngả nghiêng. Ông Cẩm xua tay:

- Mà thôi, lấy vợ lấy chồng thời nay như đánh bạc ấy, may ra thì được người tử tế, chứ lúc yêu nhau, mù dờ hết.

Ông nói xong đứng dậy đi ra nhà vệ sinh ở phía sau.

Còn lại ba người, ông Minh hỏi:

- Con bé ấy có chuyện gì à?

Ngập ngừng một lát, ông Hòa nói thật:

- Em xin nói thật với anh, con bé ấy không ra gì đâu, nó đã tham gia đường dây gái gọi cao cấp từ năm đang học lớp 12. Đã bị Cảnh sát hình sự bắt vì tội đi với người nước ngoài.

Ông Trác ngệt mặt. Ông Minh đấm xuống mâm làm bát đĩa nhảy lên:

- Thế sao các ông không báo cáo cho Ban tổ chức?

- Thì chuyện cách đây 2 năm rồi, vả lại Ban tổ chức các cuộc thi này có bao giờ họ bắt thí sinh dự phải khai lý lịch chi tiết đâu. Chúng em chỉ biết khi thấy kết quả cuộc thi được công bố. Đã chuẩn bị báo cáo thì nó lại đi thi ở toàn quốc... nói ra, xấu mặt cả tỉnh mình.

Ông Minh nói cay nghiệt:

- Ông định lấy cái mặt nó thay mặt hơn 2 triệu dân tỉnh mình à?

*

Khoảng hơn 9 giờ đêm thì khách đến chúc mừng ông Cẩm đã hết. Trần Đức và Nam ngồi lại cũng thấy hết chuyện.

Đức nói với bà Dung:

- Chúng em xin phép chị.

- Vâng, rất cảm ơn hai chú đã tiếp khách giúp tôi. May quá, nếu không có hai chú, tôi chả biết ai với ai mà nói chuyện cả.

Nam ra trước, Đức đi sau với bà Dung. Đức khẽ khàng:

- Chị nhắc anh giữ gìn sức khỏe. Đạo này em thấy anh tham công tiếc việc lắm.

Bà Dung:

- Tính ông ấy vẫn thế. Vừa rồi tôi ép mãi mới chịu đi thử máu. Nhìn kết quả mà tôi lo quá. Nào là máu nhiễm mỡ, nào là cholesterol cao, rồi lại a xít uric... Giá bây giờ ông ấy nghỉ hưu lúc này thì cũng được.

- Không được đâu chị ơi. Anh ấy mà thôi chỗ này là bọn đàn em bơ vơ đấy - Đức vẫn nịnh rất khéo.

Bà Dung:

- Gớm, chú cứ đề cao anh ấy quá. Việc của chú, cứ yên tâm. Tôi đã bàn với ông ấy kỹ rồi. Chủ nhật này, tôi và ông ấy đến cảm ơn ông Bộ trưởng, tôi sẽ nói thêm - Rồi bà cười hãnh diện - Bộ trưởng nhà chú cứng rắn với ai tôi không biết, nhưng với tôi, cũng chịu nghe đáo để.

Trần Đức:

- Vâng, em biết. Chị rất có uy tín với ông ấy. Chị giúp em một lời. Em không quên ơn chị.

- Ơn với chả huê ? Cái gì giúp được nhau là phải giúp chứ.

Đi ngang qua dãy nhà cũ, nghe có tiếng cười ở trong vọng ra, bà Dung hạ giọng:

- Nói thật với chú, ông ấy trốn trong nhà kia với ông Viện trưởng Viện Kiểm sát, ông Giám đốc Công an tỉnh và ông Trác. Ngày xưa, bốn người cùng ở đơn vị, ông ấy là đại đội trưởng.

Trần Đức cười ranh mãnh:

- Em biết chứ. Ông anh giữ ý thế cũng phải.

Đúng lúc đó, cánh cửa căn nhà ngang bật mở. Ông Cẩm, ông Minh, ông Trác và ông Hòa say rượu, bá vai nhau ra đứng giữa sân. Ông Cẩm cao hứng hát:

"Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao. Dù đạn bom man rợ thét gào dù thân thể triền miên mang đầy thương tích. Dù xa cách hai ngả đường chiến dịch ta vẫn cùng chung nhau một ánh trăng rằm..."

Chợt trông thấy Đức và Nam, ông im bật và chỉ tay vào Đức:

- Cậu không nghe tôi rồi. Tôi muốn có một buổi thật yên tĩnh bên cạnh những đồng đội. Thế mà cậu lại... cậu lại đến đây.

- Dạ, em với thằng Nam mạn phép đến thăm anh chị.

- Bà vẽ vẽ quá! Rồi, rồi tớ cảm ơn cậu.

Ông Cẩm lại ôm vai ông Minh và Hòa:

- Hôm nay uống rượu ngon quá... ngon quá!

*

Chia tay mọi người, ông Cẩm về phòng nằm vật ra ngủ ngay. Bà Dung cởi quần áo cho chồng, đắp chăn cho chồng rồi lấy khăn nóng lau mặt, lau chân cho ông. Bà mở các túi quà và nhấc ra nào là những rượu, những bánh, những lọ pha lê, những ông Phật bằng vàng.

Bà ngắm nghía một chữ "Nhẫn" bằng vàng ta với vẻ thích thú rồi bà đặt lên bàn.

Bà lại lấy từ trong một túi quà ra một chữ "Tâm" cũng bằng vàng và lại đặt cạnh chữ "Nhẫn".

Rồi bà lấy đồng phong bì tiền ra mà các nơi vừa biếu ra đếm! Nét mặt bà thay đổi theo độ dày mỏng của từng phong bì. Bà cẩn thận đếm từng tờ đô la rồi lấy máy soi tiền ra kiểm tra... Hết phần của ai, bà ghi vào sổ.

Bà Dung làm việc đó rất chậm chạp, tỉ mỉ và với vẻ mặt mãn nguyện.

Ông Cẩm tỉnh giấc:

- Khát quá. Cho tôi xin cốc nước.

Bà Dung vội lấy nước cho ông. Uống hết cốc nước lạnh, ông Cẩm tỉnh hẳn:

- Sao mình chưa đi ngủ?

- Em còn phải kiểm kê số quà các nơi gửi tặng.

- Tặng thế nào?

- Có năm chục người... trong đấy có ba mươi bảy doanh nghiệp. Tất cả được năm mươi hai ngàn đô la và ba mươi triệu.

Ông Cẩm ngơ ngác:

- Cái gì? Sao lắm thế?

- Vâng, thế có là bao. Tổng Công ty Toàn Thắng của thằng Nam sống nhờ anh mà chỉ có mười ngàn!

Ông Cẩm thở dài:

- Không khéo có lúc vào tù vì mấy cái phong bì này đây.

Bà Dung bĩu môi:

- Chỉ nói gở. Mà mình làm cái gì phạm pháp... Chẳng qua có mấy đồng bạc còm người ta biếu. Họ còn biếu nhau hàng ngàn mét vuông đất kia mà đã có ai làm sao.

Ông Cẩm ngồi dậy nhìn chòng chọc vào đồng túi quà rồi nhìn như xoáy vào hai chữ "Nhẫn" và "Tâm" để trên bàn. Bỗng ông quắc mắt:

- Hai chữ kia là của ai biếu đấy.

- Dạ, đều là của Giám đốc và Phó Giám đốc Công ty Hudamex. Bằng vàng đấy anh ạ. Mỗi chữ là năm chỉ vàng SJC.

- Hai thằng đều. Chúng nó lại cho mình hai chữ "Nhẫn Tâm"... Bà quăng ngay đi cho tôi!- ông gầm lên tức tối.

*

Lâm cùng hoa hậu Minh Phương và đoàn công tác từ thiện của ngân hàng chuẩn bị đi Quảng Ninh. Lâm trực tiếp lái chiếc xe của mình đưa Phương đi. Trong xe còn có hai nhà báo Mỹ, một nhà báo mang máy ảnh ngồi ghế trước, Phương và một nhà báo nữ ngồi sau.. Lâm vừa lái xe vừa làm phiên dịch.

Lâm ngoái đầu lại hỏi Phương:

- Em có còn quên gì nữa không?

- Không ạ - Phương trả lời rồi nói - Anh Lâm giỏi ghê nhỉ. Còn trẻ thế mà đã là trưởng phòng... Người như anh là hiếm lắm, đã có ai chưa?

Nghe Phương nói, Lâm thấy tim mình như đập nhanh hơn. Cố giữ vẻ bình thản, Lâm cười:

- Loại nhân viên kỹ thuật như anh, ngân hàng nào cũng đầy. Anh chưa có ai cả.

Lâm dịch đoạn đối thoại vừa rồi cho hai nhà báo Mỹ nghe. Anh phóng viên nhiếp ảnh nói tiếng Việt bập bẹ từng chữ, cố để cho Minh Phương hiểu:

- Anh Lâm là số một. Chúng tôi biết nhau từ bên Mỹ... Đó là một người rất giỏi.

Xe của Lâm đi trước, chiếc xe 12 chỗ đi sau, trên xe có mấy nhân viên của Ngân hàng. Họ nhìn theo chiếc xe trước của Lâm và kháo nhau:

- Cú này, thế nào anh chàng Lâm trồng cây si với em hoa hậu rồi.

- Cũng phải thôi. Trai anh hùng gặp gái thuyền quyên mà lại.

Một người đàn ông hơi đứng tuổi, nói thông thả:

- Nàng hoa hậu có đối tượng rồi.

- Ai thế ? - Một cô gái quay lại hỏi.

- Lão Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Mọi người biết chứ ?

- Đào ơi, tưởng ai. Cái lão Thanh người đen như cóc, nom bẩn bẩn là. Mà lão ấy sắp thành ông rồi còn gì?

- Cô ơi nhưng ví nó dày. Cô có biết cái vòng nguyệt quế mà cô Phương kia đội giá bao nhiêu không? Cha Thanh chỉ hơn trăm triệu để mua Ban tổ chức đấy.

Cô gái bĩu môi:

- Toàn chuyện đơm đặt. Nghe hoa hậu trả lời trên ti vi hay chưa? Cực kỳ thông minh và rất có duyên.

- Dạ, thưa cô, có câu hỏi trước và có người soạn sẵn câu trả lời đấy ạ.

- Thế thì còn biết tin vào cái gì bây giờ ? Đến hoa hậu cũng là hoa hậu tiền thì chán thật- Một người than thở.

Đoàn xuống Quảng Ninh và đến Sở Lao động - Thương binh và xã hội. Sau đó cán bộ của Sở dẫn mọi người đi trao quà cho một số Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở khu vực thành phố Hạ Long và Cẩm Phả.

Họ tới thăm những bà mẹ cô đơn sống trong những ngôi nhà đơn sơ.

Minh Phương trao tiền cho các mẹ. Cô hỏi han ân cần. Cô bóp tay, bóp chân cho bà mẹ.

Cô thắp hương lên bàn thờ người con liệt sĩ của Mẹ và mắt rân rấn nước.

Cô phát biểu trước ống kính truyền hình:

- Tôi rất ý thức được rằng là Hoa hậu, tôi phải có trách nhiệm đối với những công tác xã hội như thế này. Sắp tới, tôi sẽ đi Tây Nguyên và Tây Bắc... Tôi mong muốn mọi người hãy cùng chia sẻ với những đau khổ, mất mát mà những người Mẹ Việt Nam có chồng, con là liệt sĩ đang phải gánh chịu.

Minh Phương nói đến đâu, Lâm dịch đuổi ra tiếng Anh đến đấy. Lâm nói tiếng Anh khá hay và cũng biết đưa thêm vào những từ ngữ giao đãi cho nên hai nhà báo Mỹ rất thích thú.

Họ đi trao được một số nhà thì trời đã về chiều. Lâm nói với Phương:

- Mai chúng ta đi nốt. Bây giờ phải về khách sạn. Tối nay, Ban Giám đốc khách sạn chiêu đãi hoa hậu đấy.

Minh Phương ngạc nhiên:

- Sao em tưởng tối nay chỉ có đoàn mình ăn với nhau ?

- Thì em là hoa hậu mà lại. Gớm, khách sạn họ cũng muốn được có em lắm chứ.

Minh Phương tỏ ý ngần ngại:

- Em chẳng muốn tiếp xúc đông người.

Lâm tỏ ra thông cảm và nhân cơ hội này nói luôn:

- Anh biết em là người ưa kín đáo, nhưng hôm nay họ đã bố trí rồi, em đừng từ chối. Thôi, tối mai, anh mời em đi một nơi thật yên tĩnh được không.

Minh Phương nhìn Lâm và chợt thấy trong lòng xao xuyến. Cô nói nhỏ:

- Như thế mọi người cười cho đấy.

Đoàn người trở về khách sạn. Minh Phương trở về phòng của mình và tắm rồi thay quần áo. Có tiếng điện thoại di động. Cô nhìn số máy và biết ngay đó là của Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Cô tỏ vẻ không vui:

- Alô, anh Thanh đấy à?

- Anh đây. Anh đang ở rất gần em. Lát nữa anh qua đón em nhé.

Phương khẽ thở dài:

- Không để hôm khác được à? Em đang đi với đoàn?

- Thì em cứ nói là đi thăm ai đó. Xe anh đang đỗ ngay trước cửa khách sạn đấy. Anh mang niềm vui đến cho em đây...

Minh Phương ngần ngừ một lát rồi tặc lưỡi:

- Anh đỡ ngược lên trên khoảng ba trăm mét đi. Nhỡ có ai nhìn thấy thì không hay.

- Ok. Nhưng em phải đi với anh đấy nhé.

- Không được đâu. Để khi khác đi. Chờ em về đã.

- Anh lại muốn hôm nay cơ. Có quà cho em đấy.

Minh Phương lưỡng lự một lát rồi nói miễn cưỡng:

- Em biết nói với đoàn làm sao bây giờ?

- Em là hoa hậu, mọi người phải nghe em, phải theo em. Anh không muốn em từ chối anh hôm nay.

Câu cuối cùng, Thanh nói như ra lệnh và tắt máy.

Phương mím môi suy nghĩ một lát rồi thở dài và đi thay quần áo.

Một lát sau, Minh Phương mặc bộ đồ giản dị và xuống đưa khóa cho nhân viên lễ tân và kèm theo một phong bì rồi dặn:

- Lát nữa, cô đưa cho anh Cao Đức Lâm hộ.

- Vâng ạ.

Minh Phương thông thả đi ra khỏi khách sạn và đi ngược lên một đoạn. Thấy chiếc xe BMW sang trọng đỗ ven đường, Phương đi tới và rất thành thạo mở cửa xe ngồi vào ghế sau. Chiếc xe lao vút đi.

Có mấy người của Ngân hàng trong đoàn công tác từ thiện đang ngồi uống nước dựa nhìn thấy cảnh đó và họ nhìn nhau khó hiểu.

Một anh chàng nói:

- Ghê chưa, hoa hậu mới xuống tới đây mà đã có người đón rồi.

Một anh nói:

- Cứ như gái gọi ấy chúng mày nhỉ? Mà có nhớ số xe không, thử nhờ ông anh là cảnh sát giao thông hỏi hộ xem xe đó là của ai?

- Được ngay thôi.

Nhưng cũng ngay lúc đó, người đàn ông đứng tuổi đi theo đoàn nói:

- Không phải hỏi, xe của tay Tổng Giám đốc Hoàng

Quân đấy.

Đến giờ ăn tiệc, Lâm xuống và hỏi mọi người đang chờ:

- Có thấy Minh Phương xuống đây chưa?

Cô gái cùng đoàn nói ngay:

- Nàng đi theo chàng rồi. Con xe Mecedes sang thật.

- Em nói gì?

- Lúc này, thấy hoa hậu của anh lên xe đi rồi. Xe rất sang, và chắc chắn không phải taxi.
Cô nhân viên lễ tân đến, đưa cho Lâm lá thư của Minh Phương.

- Thưa anh, chị Minh Phương gửi anh lá thư này.

Lâm bóc ra đọc. Lá thư vền vện có mấy dòng: "Em xin lỗi cả đoàn. Em có việc phải đi.
Sáng sớm mai em về. Chúc mọi người ăn ngon. - Minh Phương".

Lâm thần thờ nhìn lá thư rồi nghiêng răng vo tròn lại, ném vào thùng rác.

*

Khi tiếng chuông đồng hồ dóng gọi bảy tiếng, Bà Dung đập cửa buồng Lâm.

- Dậy đi làm thôi Lâm ơi.

Lâm choàng dậy và sực nhớ là phải đưa Minh Phương đi lễ chùa nên vội vàng đánh răng, rửa mặt. Bà Dung gấp chăn gối cho Lâm và giục:

- Mẹ nấu xôi cho con rồi đấy. Có thịt kho Tàu với trứng rán, có cả ruốc nữa. Con phải uống thêm sữa tươi đấy.

Lâm càu nhàu:

- Mẹ cứ làm như con mới lên năm, lên ba. Bố đâu rồi hả mẹ?

- Cha bố anh, thế anh tưởng anh lớn lắm đấy à, chỉ được cái to xác thôi con ơi. Bố anh đi họp ở Hải Phòng, từ lúc 6 giờ kia.

Lâm vội vàng mặc quần áo. Anh ta chọn hết chiếc áo này đến chiếc áo khác. Và chiếc nào không vừa ý thì ném ngay xuống giường. Bà Dung lại vội nhặt lên, treo vào mắc. Chọn xong áo ngoài, lại đến caravat. Bà Dung sốt ruột.

- Phiên phiên thôi con ơi! Cứ như mày đi thi diễn viên ấy!

- Sáng nay con phải đưa Phương đi chùa Lôì Âm, ở Quảng Ninh.

- Gớm, vừa mới đi chùa Hương, đi đền Trần, đi đền Hùng rồi lại Bia Bà... nay lại đi chùa Lôì Âm. Sao mà chúng bay còn trẻ mà sính đi lễ chùa đến thế.

Lâm quay ngoắt lại, trợn mắt nhìn mẹ:

- Chưa đi mà mẹ cứ gàn. Thế mỗi năm mẹ đi lễ bao nhiêu chùa, và có hết hàng chục triệu tiền công đức không?

Bà Dung cụt hứng, vội nói làm lành:

- Mẹ già rồi. Trẻ vui nhà, già vui chùa mà lại.

- Phương đi xem thầy nói tháng này có người âm phù hộ nên phải năng đi lễ chùa và sửa sang mồ mả. Chủ nhật này con về quê Phương, đem lễ để sửa lại ngôi mộ ông tổ năm đời.

Thấy Lâm đi, bà Dung chưng hửng:

- Con không ăn sáng à?

- Không, con hẹn ăn sáng với Phương ở Khách sạn Daewoo rồi.

Bà Dung cần nhắc:

- Chúng bay sống như Mỹ ấy. Sáng ăn ở Khách sạn Hoàng Đế, tối đến Sofitel Plaza...

- Mẹ phải biết con dâu tương lai của mẹ là hoa hậu. Hai triệu dân tỉnh này có mình cô ấy.

Lại còn chuẩn bị đi thi Hoa hậu miền Bắc nữa, rồi lại tham gia thi người đẹp thời trang cùng với diễn viên Hàn Quốc...

Lâm chuẩn bị đi thì chợt nhớ đến tiền. Anh ta liền mở ví lấy ra ba bốn chiếc thẻ tín dụng; lại một xấp đô la, nhưng không có tiền Việt. Lâm nói:

- Mẹ đưa cho con vài triệu tiền Việt.

Bà Dung cần nhắc:

- Mà tiêu tiền sợ quá con ơi.

- Mau lên! Quá giờ của con rồi.

Bà Dung cung cúc lấy tiền đưa cho Lâm. Không thềm nói thêm nửa câu, Lâm mở máy xe ô tô Camry 3.0 phóng đi đón Minh Phương.

Đường đang giờ mọi người đi làm nên đông như nêm cối. Lâm lái xe chạy rất liều, chèn xe đi ngược chiều dạt sang bên. Một cảnh sát giao thông thấy Lâm chạy ẩu định thổi còi thì anh sĩ quan đeo quân hàm đại úy ngăn lại:

- Cậu không nhìn thấy biển số "tứ quý bát phát tài" kia à? (8888). Thổi còi nó, không khéo mình lại phải xin lỗi đấy.

Nhưng rồi đến ngã tư sau, Lâm vượt đèn đỏ và bị cảnh sát thổi còi. Lâm không dừng, cho xe chạy thẳng. Hai cảnh sát phóng mô tô rú còi đuổi theo. Và họ dừng được xe Lâm đúng lúc Lâm tới cửa nhà hoa hậu Minh Phương.

Anh đại úy cảnh sát giao thông nhìn Lâm bằng cặp mắt bức bối.

Anh chào rồi yêu cầu:

- Anh cho kiểm tra giấy tờ. Anh biết anh phạm lỗi gì chứ?

Lâm liếc nhìn thấy Minh Phương từ trong nhà đi ra. Lâm vội rút một tờ 100 USD dúi vào tay anh đại úy:

- Anh thông cảm. Em phải đi đón cô hoa hậu này đến chỗ biểu diễn.

- Anh cất ngay tiền đi. Có muốn tôi lập biên bản về tội hối lộ không?

Lâm biết là gặp phải cảnh sát cứng rắn. Lâm vội thay đổi thái độ:

- Em xin ông anh. Em là con trai ông Cẩm, Thứ trưởng.

- Bố anh là Thứ trưởng chứ đến Bộ trưởng cũng mặc. Đã lái xe vượt đèn đỏ lại còn bỏ chạy.

- Bây giờ thế này. Ông anh cứ giữ toàn bộ giấy tờ của em, em phải đi đã, mai em xin đến nộp phạt anh.

- Không được. Lỗi này của anh là phải giam xe 30 ngày. Anh đưa xe về đội.

Lâm vẫn dúi tập giấy tờ vào tay anh cảnh sát giao thông. Đúng lúc đó có một chiếc taxi lao tới. Lâm vẩy lại và kéo Phương chui tọt vào xe, mặc cho anh cảnh sát giao thông đứng nhìn bất lực.

Anh cảnh sát mở cửa xe nhưng cửa đã tự động khóa lại. Anh bực bội đấm lên nóc capô xe rồi dùng máy bộ đàm gọi xe cần cầu tới kéo xe về đội. Thật không may cho Lâm là đang lúc năn nỉ xin xỏ cảnh sát giao thông thì có một cô phóng viên báo tỉnh đến. Cô ta lắng nghe vói vể tò mò rồi dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp chiếc xe của Lâm và hỏi anh cảnh sát giao thông:

- Anh có thể cho biết chủ sở hữu chiếc xe này không?

Anh mở giấy tờ đọc:

- Cao Đức Lâm.

- A, tay này là con trai ông Cẩm. Loại này cậy lắm tiền đây mà. Em sẽ cho mẩu tin trên báo. Bọn này các anh cứ phải phạt thật nặng vào.

Trên taxi, Lâm mặt mũi hằm hằm. Phương an ủi:

- Thôi mà anh. Chấp làm gì mấy lão giao thông ấy.

- Mình đã chi một vé mà lão ấy cũng không tha.

- Một vé ít quá! Anh vượt đèn đỏ, lại bỏ chạy, tội ấy nặng lắm. Lẽ ra phải đưa 3 vé.

- Được rồi, anh gọi cho Trưởng phòng Cảnh sát giao thông. Em tin anh đi, trưa nay chiếc xe đó phải cầu về đúng nhà anh.

Nói rồi Lâm lấy chiếc điện thoại di động gọi cho bố:

- Bố à? Cảnh sát giao thông giữ xe của con rồi. Bố bảo chú Hòa nhả mấy tay trong cảnh sát giao thông... Thấy biến tứ quý mà còn dám hỏi. Con vượt mấy mét đèn đỏ mà dám đuổi theo.

Ông Cẩm đang họp với mấy cán bộ, nghe con nói thế, ông lắc đầu:

- Mày láo quá con ơ! Mày đi mà xin.

- Bó bảo chú Hòa một câu là được thôi mà.

Ông Cẩm khó chịu tắt máy và thừ người ra suy nghĩ.

*

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa. ông đang chủ trì một cuộc họp với chỉ huy PC 15.

Ông Hòa: :

- Hai ngày nghỉ vừa rồi, đồng chí Vinh đi chơi Tam Đảo à?

Vinh cười gượng:

- Báo cáo anh, vâng ạ ! Em đưa vợ em đi nghỉ, cô ấy mới ốm dậy.

- Trong khi đó thì các trinh sát của đội 4 rồi đội 3 lao vào việc, không nghỉ một giờ nào.

Có việc cần báo cáo thì Trưởng phòng tắt máy...

Rồi ông ngân nga:

- Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được Bưu điện thì trả lời vậy. Còn anh em, họ lại bảo là...là máy ngoài vùng phủ sóng nhưng đang trong vùng phủ sóng?

Vinh đỏ mặt, không biết nói thế nào. Ông Hòa dịu giọng:

- Anh em làm án, khổ đủ mọi đường, mình là chỉ huy, cũng có thể chưa tới lúc phải xông pha, nhưng phải ở bên cạnh anh em chứ.

Vinh đứng dậy:

- Báo cáo anh, em xin lỗi.

- Nào, bây giờ báo cáo kết quả mấy chuyến đi Lạng Sơn, Lào Cai trước.

Đúng lúc đó thì có điện của ông Cẩm gọi tới. Hòa nhìn số máy và nhận biết ngay.

Tiếng ông Cẩm:

- Anh Hòa à, thằng Lâm vượt đèn đỏ, bị cảnh sát giao thông giữ xe rồi. Tôi nhờ anh ra lệnh cho anh em cứ giam xe của nó lại, cho nó biết. Anh cứ phạt nặng cho tôi nhé, chứ chạy xe như nó có ngày cán chết người đấy. Tôi bảo nó nhiều lần lắm rồi.

Ông Hòa cười lớn:

- Hoan hô đồng chí Thứ trưởng, tôi sẽ chấp hành mệnh lệnh ngay.

Ông Cẩm nói tiếp:

- Tôi cũng đề nghị anh biểu dương tổ cảnh sát giao thông đã kiên quyết giữ xe của thằng Lâm.

- Rồi, cảm ơn thủ trưởng.

Giám đốc Hòa buông máy và quay sang nói với mấy cán bộ đang họp.

- Nếu ông bố nào cũng cương quyết với con như ông Cẩm thì may cho Công an quá.

*

Lâm đưa Minh Phương đến ăn sáng ở nhà hàng của Khách sạn Hoàng Đế.

Nhiều người khách đang ăn thấy Phương, họ chỉ trỏ và giới thiệu cho nhau biết đó là hoa hậu, mặc dù Phương ăn mặc khá giản dị và đã lấy khăn che đi một phần mặt. Tuy nhiên, cách mặc đơn giản, nền nã lại càng làm cô đẹp hơn.

Các cô phục vụ đưa hai người đến ngồi ở một góc rất đẹp.

Lâm nhanh nhẹn chạy đi lấy đồ ăn tự chọn, còn Phương chỉ nhờ cô phục vụ lấy cho một bát cháo trắng và mấy lát kim chi Hàn Quốc.

Lâm bảo:

- Ăn ở đây, vào cửa đã mất 7 USD tội gì mà không ăn. Em cứ ăn cho thoải mái.

Phương lắc đầu:

- Anh ơi, em bây giờ là thuộc về mọi người, cho nên ăn uống cũng phải giữ gìn, đâu có thể thích gì cũng ăn cho sướng miệng được. Chỉ cần bây giờ em tăng thêm 2kg là hàng chục bộ quần áo vứt đi ngay. Hãng mỹ phẩm Rejoi ký hợp đồng quảng cáo với em, họ quy định là nếu em tăng thêm 2 kg là hủy hợp đồng ngay.

- Thì em tham gia hoạt động xã hội ít thôi.

- Không được. Khi thi hoa hậu, em đã hứa nếu là hoa hậu thanh lịch của tỉnh em sẽ tích cực đem vinh quang này vào các hoạt động xã hội từ thiện. Anh xem cái "lít" chương trình hoạt động của em từ nay đến cuối tháng đây này?

Phương nói rồi đưa cho Lâm bản chương trình dài đến ba trang đánh máy. Lâm ngó lướt qua rồi chán nản xua tay:

- Em không nghĩ cách rút lui ra khỏi các chương trình này thì mệt lắm. Được rồi, anh sẽ bảo chú Hải, Chủ tịch tỉnh... Em ăn ít bánh ngọt nhé?

- Ấy không, của ngọt là phải kiêng. Anh lấy cho em mấy miếng dưa và ly nước trắng. Thế là đủ.

Trong lúc Phương ăn, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía cô. Lâm cũng thấy tự hào, hãnh diện về Phương.

- Em có thấy khách sạn hôm nay có giá hơn khi có em không?

Minh Phương chưa biết nói gì thì có một phóng viên nước ngoài đến và nói bằng tiếng Việt chưa sôi:

- Xin lỗi anh. Tôi là phóng viên của Lơ Phigarô. Rất may mắn được gặp hoa hậu ở đây. Xin phép cô và anh cho tôi được chụp vài tấm hình.

Lâm lạnh lùng xua tay:

- Xin ông để cho chúng tôi ăn sáng, thời gian của chúng tôi sắp hết rồi.

Anh phóng viên sững người và nhìn Phương dò hỏi.

Minh Phương nhã nhặn:

- Anh muốn chụp những tấm hình thế nào.

Anh phóng viên cười tươi tỉnh:

- Rất đơn giản. Xin cô cứ ngồi ăn tự nhiên, tôi sẽ chụp.

- Thế thì được. Nhưng xin anh nhanh cho. Tôi sắp phải đi rồi.

Anh phóng viên loay hoay tìm góc độ chụp và bấm liên tục. Lâm chợt nhớ ra chuyện ô tô bèn gọi cho bố:

- A lô, bố à! Bố bảo chú Hòa nói mấy thằng cảnh sát giao thông trả xe cho con chưa?

Lâm không ngờ ông Cẩm nổi nóng:

- Mày bảo ai là "thằng" đấy? Với cái ngữ như mày thì một anh cảnh sát nào cũng có phẩm giá hơn mày. Cảnh sát giao thông họ quyết định giam xe mày nửa tháng và phạt năm triệu. Chú Hòa không xin cho đâu.

Lâm trở mặt ngay và nói với bố lạnh lùng:

- Nếu vậy thì tốt thôi? Con sẽ mua xe khác ngay chiều nay. Bố phải hiểu là con không thể đưa Minh Phương đi đâu bằng xe máy.

- Đi bằng "Công nông" cũng mặc chúng bay. Bố không có thời gian đi hầu những chuyện vô lối ấy.

- Thôi được Bố hãy cố mà tỏ ra cứng rắn, liêm khiết cho xứng với cương vị mới của bố.

Lâm nói với thái độ hỗn xược và cúp máy. Lâm lấy một điện thoại khác ra gọi cho ông Giám đốc Công ty TNHH Thành Công:

- A lô, Hựu, Giám đốc Thành Công đây.

- Em Lâm đây... Lâm con ông Cẩm, anh quên rồi à?

- A, chú Lâm! Sao lại may mắn cho anh thế.

- Không may đâu, em có việc cần nhờ anh đây.

- Việc gì, chú cứ nói.

- Em bị cảnh sát giao thông giam xe rồi, mà em thì cần xe để đưa Minh Phương đi có việc. Nghe nói anh mới có con xe Lexus, cho em mượn vài hôm được không?

Đầu dây đằng kia, người đàn ông tên Hựu ngập ngừng:

- Hôm nay xe có lịch đi công tác rồi. Hay chú lấy chiếc xe Misubishi Jolie nhé?

Lâm khó chịu:

- Nếu ông anh tiếc thì thôi vậy. Em không đi Jolie đâu. Cám ơn anh nhé.

Nói rồi, Lâm cắt máy ngay và lại gọi cho một người khác đó là Tony Nguyễn, một tay Việt Kiều về mở một quán bar rất lớn.

- A lô, anh Tony à? Em cần một xe để đưa Minh Phương đi có việc, anh cho em mượn con xe thể thao của anh được không?

- Ok, nếu được phục vụ cho Lâm và người đẹp thì anh đây sẵn lòng. Vậy bao giờ Lâm lấy xe và bao lâu?

- Ngay bây giờ và trong ngày hôm nay thôi. Em đang ở Khách sạn Hoàng Đế.

- Ok ! 10 phút nữa xe tới. Chúc Lâm một ngày vui vẻ.

Lâm lại gọi cho ông Trần Đức:

- A lô, chú Đức ời! Cảnh sát giao thông giữ xe của cháu rồi. Chú lấy về cho cháu với.

Ông Đức nhăn mặt:

- Sao cháu không nhờ chú Hòa, Giám đốc Công an tỉnh, ông ấy là bạn chí thân với bố cháu cơ mà.

- Bố cháu thì chú lạ gì. Cháu không muốn bố cháu dính vào việc này.

- Được thôi. Xe bị giữ vì tội gì?

- Cháu vượt đèn đỏ. Khi cảnh sát giao thông thổi còi cháu không nghe thấy nên cứ đi.

- Thế thì tội to rồi. Chắc chắn phải nộp vài triệu... Họ tha cho là may.

- Chú cứ giúp cháu, rồi cháu sẽ gửi tiền nộp phạt cho chú sau. Cháu phải đi với Minh Phương.

Ông Trần Đức đặt máy rồi quay sang nói với một cán bộ:

- Đồ khốn nạn. Hầu bố rồi lại hầu ông con!

- Anh cứ nộp phạt giúp nó?

- Thì lại là tiền mình, chứ chờ nó trả cho... Có mà đến Tết Tây. Tôi phải nhờ cậu Tấn ở Phòng Quản trị thôi. Cậu này có anh trai là cảnh sát giao thông ở Bộ. May ra thì được.

Nói rồi ông Đức gọi điện thoại:

- Tấn đấy à, cậu lên chỗ tôi lát nhé.

Lát sau, Tấn xuất hiện, ông Đức nói:

- Có việc này nhờ cậu giúp. Thăng Lâm con ông Cẩm có chiếc Camry ba chấm vừa bị cảnh sát giao thông giữ. Cậu nhờ ông anh xin cho nó khỏi bị giam xe... Đây là tiền nộp phạt.

Tấn xoa tay:

- Sao lại phải tiền. Em nói ông anh em một câu là xong. Anh để em đi ngay.

- Thế thì tốt quá. Nhưng mà cậu cứ cầm lấy, có gì còn "thuốc thang" cho mấy ông cảnh sát.

Tấn lắc đầu:

- Đáng gì chuyện này. Anh không phải bận tâm. Một giờ nữa là lấy xe thôi. Em đi đây.

Nói rồi Tấn đi luôn. Nhưng anh ta ra một quán nước chè chén, gọi một chén trà, hút một điếu thuốc lào rồi gọi điện thoại cho một người bạn làm cảnh sát giao thông:

- Alô ! Ông thấy có giam chiếc xe Camry ba chấm nào ở đội không?

- À mới dong một chiếc về. Nghe nói xe của con ông Thứ trưởng Cẩm. Nó vượt đèn đỏ, bỏ chạy, khi cảnh sát đuổi theo, nó vất xe đó, lên taxi biến luôn với con hoa hậu. Sao ông lại quan tâm đến nó. À, bố nó là sếp của ông mà?

- Tội này thì chắc khó xin?

- Xin xỏ gì? Giám đốc vừa gọi cho trưởng phòng ra lệnh phạt theo đúng quy định mới. Ai muốn xin, lên mà gặp giám đốc.

- Đúng rồi - Tấn đổi giọng ngay - Các ông cứ làm thẳng tay cho dân nhờ. Mấy thằng con nhà giàu, cậy tiền cậy của, không còn coi ai ta gì. Lúc nào qua tôi, đi uống bia nhé.

- Được thôi, nhưng đang vào đợt cao điểm bảo vệ ngày lễ, phải hết dịp này nhé.

Tấn lại đi về gặp ông Trần Đức. Anh ta nhăn nhó:

- Em và ông anh em đã đến gặp tay trưởng phòng. Nhưng biên bản đã lập rồi, hơn nữa thằng Lâm lại bỏ chạy, không ký biên bản, cho nên họ báo cáo lên giám đốc. Em đi tìm gặp ông Hòa, nhưng ông ấy đang bận họp. Tối nay em mời ông ấy đi ăn cơm, em sẽ bảo.

Trần Đức cần nhằn:

- Toàn những việc mất thì giờ. Ông Cẩm thì không ngại vì tính ông này tôi biết. Nhưng hãi nhất là bà vợ. Bà ấy mà biết mình không lấy nổi con xe này ra thì khổ với bà ấy. Tối nay cậu cố năn nỉ ông Hòa, còn với bọn cấp dưới, cần phải "bắn" bao nhiêu "đạn", cậu cứ bắn. Tớ không để cậu thiệt đâu.

- Ấy chết sao anh nói thế. Em sẽ lo được mà.

*

Lâm và Phương ăn sáng xong, đi ra ngoài cửa khách sạn thì đã thấy một chiếc xe Subaru thể thao loại hai cửa chờ sẵn. Anh chàng lái xe khúm núm đưa khóa xe cho Lâm:

- Thưa anh khóa đây ạ.

Lâm nhận khóa, không thềm nói thêm nửa lời, mở cửa xe cho Phương lên và mở máy phóng thẳng. Anh lái xe nhìn theo nhổ nước bọt, nói:

- Mẹ kiếp, đồ vô học.

Lần này thì Lâm lái xe từ tốn hơn. Vừa lái xe, Lâm gọi điện thoại về cho bà Dung:

- Mẹ ơi, con bị cảnh sát giao thông giữ xe rồi.

Bà Dung lúc đó đang ngồi cho một cô thợ sửa móng tay, móng chân:

- Sao cảnh sát dám giữ xe của con. Họ không biết mày là con nhà ai à?

- Hừ, thằng cảnh sát còn bảo "bố mày là Thứ trưởng cũng chưa là cái đình gì". Con điên quá, bỏ xe đấy.

Bà Dung đang ngồi ghế, vùng đứng dậy:

- Con có ghi được biển số thằng cảnh sát ấy không? Láo, công an là đầy tớ của dân mà ăn nói láo thế à?

- Con đã nhờ chú Đức rồi. Mẹ gọi cho chú Đức, nói thêm nhé.

Bà Dung lại gọi cho ông Trần Đức:

- Tôi nhờ anh lo việc cái xe cho cháu. Tôi nghe nó kể lại về thái độ của mấy tay cảnh sát mà thấy sao công an bây giờ lắm người văn hóa ngẩn quá. Tôi sẽ nói với mấy anh trên Bộ, phải chấn chỉnh thế nào, chứ để công an giao thông thế này thì gay quá. Còn với ông Hòa, là chiến hữu của nhà tôi, nhưng tôi không thềm nói đâu. Để xem ông ấy cư xử thế nào?

*

Lâm và Phương đến chùa Lôi Âm. Lâm đổi tiền chẵn loại 50.000đ lấy rất nhiều loại tiền 200đ. Lâm sắm một mâm cỗ nào là hoa quả, bánh ngọt, bia, coca cola, thuốc lá, lại có cả sữa tươi... phủ lên đồng hoa quả, đồ hộp đó là tiền đỏ rực.

Lâm thuê một người đội lễ lên chùa.

Minh Phương khấn vái rất thành kính. Lâm chỉ đứng lễ cho phải phép.

Lễ xong, Lâm và Minh Phương rút thẻ.

Phương đưa tiền cho ông thầy bói:

- Ông cho cháu một thẻ - Nói rồi Phương xóc ống rất thành thạo và nhặt một thẻ. Lâm thấy vậy cũng mua một thẻ rồi xóc ống, một chiếc thẻ văng ra.

Phương đọc thẻ và mỉm cười. Trong thẻ có câu thơ:

"Số sang thì thật là sang

Nếu mà bước sớm nhỡ nhàng lắm thay

Đào hoa nở rộ năm nay

Ai cười, ai khóc có hay hỡi người".

Phương đưa cho ông thầy:

- Ông giải cho cháu đi.

Ông đọc xong rồi hỏi:

- Cô sinh năm nào?

- Cháu sinh năm Ất Sửu ạ. Vào tháng giêng.

Ông già bấm đốt ngón tay rồi nói ngân nga.

- *Số sang thì thật là sang. Nếu mà bước sớm nhỡ nhàng lắm thay.* Nếu cô có ý định lên xe hoa thì hãy nán lại. Đừng vội vàng.

Lâm nhìn ông nãy lửa. Phương cười:

- Anh thấy chưa. Mình phải cưới muộn thôi. Nào, thẻ của anh đâu, cho em xem với.

Phương giằng lấy tờ giấy trong tay Lâm và đọc:

- *"Con đi trước, bố đi sau. Ở nhà mẹ biết còn lâu mới về".* Thế là thế nào nhỉ?

Lâm cười:

- Anh phải đi Singapore học ba tháng, còn bố anh sắp đi Mỹ. Sao mà quê đúng thế?

3

Nằm ở gần ngoại ô, trên đường cao tốc đi về Hà Nội có một quán bar rất nổi tiếng ở tỉnh, đó là bar Quê Hương.

Chủ quán là Tony Nguyễn, một người mang dòng máu Pháp - Việt. Bố là người Pháp, kỹ sư cầu đường sang Sài Gòn từ cuối năm 1960. Ở Việt Nam được hai năm thì lấy một cô vợ là người Nam Định di cư và sinh được ba người con. Tony Nguyễn là con út. Năm 1975, Nguyễn theo bố mẹ về Pháp. Toàn bộ gia sản ở Sài Gòn được một người bà con trông nom.

Đến năm 1989, Nguyễn trở lại Việt Nam và lao vào kinh doanh quán bar. Chỉ trong vòng 5 năm, Nguyễn đã có hơn một chục quán ở Hà Nội, Hải Phòng, thành phố Hồ Chí Minh, Nha Trang. Nguyễn mở quán Quê Hương ở nơi khuất nhưng lại rất phù hợp với giới ăn chơi. Về Tony Nguyễn, cũng có dư luận cho rằng anh ta là một tay trùm xã hội đen, có chân trong băng đảng 14K của Đài Loan và Việt Nam là nơi tẩy rửa tiền. Tuy nhiên, bề ngoài thì ai cũng thấy đó là người sắc xảo, thông minh, sống hào hiệp và rất biết chi tiền.

Quán không lớn lắm nhưng rất sang trọng và là nơi lui tới của giới thượng lưu. Đó là những ngôi sao ca nhạc, diễn viên, người mẫu, và các đại gia giàu có. Đội quân phục vụ, bảo vệ của Tony Nguyễn rất giỏi nhìn người. Nếu thấy ai đến mà không phải là dân có máu mặt thì lập tức được câu trả lời: "Thưa anh chị, hết chỗ rồi".

Tony Nguyễn đã cho lắp đặt một hệ thống camera khá hiện đại theo dõi hầu như hết tất cả các góc bàn. Và ở một số bàn chuyên dành cho khách VIP, hẳn còn đặt hệ thống máy nghe trộm. Một thú vui bệnh hoạn của Tony Nguyễn là lên phòng riêng mở màn hình và theo dõi cảnh các đôi trai gái tình tự với nhau trong quán. Nguyễn có một cộng sự rất thân tín đó là Lê Bình, một gã từng là sĩ quan cảnh sát bị sa thải. Bình là kẻ đa mưu và nhiều thủ đoạn, cho nên việc lớn bé gì cũng được Nguyễn bàn bạc. Chính Bình là người bày cho Tony Nguyễn lắp đặt hệ thống camera và hẳn thì dùng vào việc khác. Một lần Lê Bình phát hiện ra một quan chức cao cấp vào quán ngồi với bồ, hẳn cho thu lại băng hình, ghi âm lại toàn bộ cuộc nói chuyện và sau đó dùng để tống tiền. Kết quả là hẳn kiếm được gần trăm triệu trong vụ đó.

Tony Nguyễn về Việt Nam không lâu nhưng hẳn nhanh chóng hòa nhập vào thế giới ngầm trong đội quân các "sao". Hẳn có quan hệ chặt chẽ với nhiều ông bầu và sẵn sàng bỏ tiền ra để "nuôi gà" - tức là chần dặt một số người mẫu, ca sĩ hạng trung.

*

Một buổi sáng Nguyễn Văn Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng, Lê Bình và Tony Nguyễn ngồi với nhau ở quán bar Quê Hương.

Lê Bình:

- Tôi nghe nói ông Cẩm này rắn lắm phải không?

Nam lắc đầu:

- Rắn lắm thì không, nhưng cũng là người biết giữ nguyên tắc trong công việc. Tuy nhiên, ông ta có một điểm yếu chết người, đó là nghe vợ và có thằng con phá gia chi tử.

Lê Bình thở dài:

- Cũng khổ cho ông ấy. Đẻ ba lần thì chỉ nuôi được mỗi thằng Lâm. Nhà lại có tiền nên chiều nó quá mức. Nghe nói nó đang đòi đổi chiếc xe Camry ba chấm lấy chiếc xe Mỹ Hummer. Không hiểu nó đổ bao nhiêu tiền ra để lấy được con hoa hậu Minh Phương.

Tony Nguyễn cười sằng sặc:

- Tôi lạ gì thằng Lâm. Nó là thằng ăn chơi khét tiếng hiện nay. Có vũ trường nào, có quán karaoke nào có tiếp viên ngon mắt... mà lại không có mặt nó. Bề ngoài thì nó hiền lành, hiền lành đến ngây thơ, nhưng bên trong nó là đứa thích tiền và gái đẹp vô cùng.

Nam rụt rè:

- Thôi chuyện nhà người ta, mặc kệ. Bây giờ vấn đề là làm sao kiếm được giấy phép xuất nết hai lô hàng. Ông Đức thì hứa sẽ giúp nhưng giúp thì cũng phải qua ông Cẩm. Mà với ông này, khó hiểu lắm. Lô hàng này mà không xuất đi được thì không khéo sạt nghiệp.

Lê Bình bĩu môi:

- Ai bảo ông tham. Nếu như ông đừng đi gom hàng thì đâu đến nỗi.

- Thì làm ăn nó cũng phải liều. Mấy công ty con không xuất được hàng phải bán lúa non gom được hơn triệu đô la. Nếu xuất trót lọt thì cũng lãi được một triệu.

Lê Bình tỉnh quái:

- Cho nên hôm nay ông mời tôi đến đây là để giải quyết vụ này phải không?

- Ông ra tay giúp tôi được không? Sở dĩ tôi dám đặt vấn đề với ông là vì ông được thằng Lâm coi như sư phụ, hơn nữa bà Dung cũng quý ông.

Bình cười mỉa:

- Bà ấy thì "trông thấy ai cũng quý, trông thấy ví là mừng". Ông thân với Trần Đức lắm cơ mà?

Nam đỡ lời:

- Cũng có, nhưng ông ấy đang lo nhảy lên, cho nên phải nằm im thở khẽ. Chưa thể giúp gì được đâu.

Rồi Nam giảng giải:

- Khi các ông ấy mới được đề bạt thì đó chính là lúc quyền lực ông ta mong manh nhất bởi lẽ nhất cử nhất động, từng lời nói đều bị để ý. Cũng giống như người leo lên đỉnh núi ấy. Đứng trên đỉnh cao thật đấy, nhưng lại chông chênh. Hơn nữa, ông ta cũng phải lo đối phó với những người không hợp cạ, lại lo củng cố mối quan hệ với cấp trên bởi có phải ai cũng yêu quý ông ta cả đâu. Mọi việc, ông ta sẽ dựa vào quyết định của tập thể, không ai đại gì mà đứng mũi chịu sào trong cái cơ chế đôi khi hiểu thế nào cũng đúng.

Tony Nguyễn nhếch mép:

- Sao các ông không tính đến thằng Lâm nhỉ. Hãy tìm mọi cách trói cả hai cha con ông ta vào chúng mình. Trước hết là thằng con. Nó là thằng ham ăn chơi, lại có tính sĩ diện hão và lại có một bà mẹ chiều con như giời.

Lê Bình gật gù:

- Việc này có lẽ phải nhờ Tony thôi. Tôi sẽ cùng chú Nam lo phía ông Cẩm, ông Đức, còn ông lo việc thằng Lâm.

Tony Nguyễn mỉm cười ý nhị:

- Thằng này mê con Minh Phương lắm. Xem ra phải cho cu cậu một đòn nhẹ cho nó tỉnh ra mới được.

Lê Bình:

- Ông có kế gì?

- Bí mật. Rồi các ông xem, thằng Lâm sẽ phải đến đây khấu đầu van xin tôi. Các ông sẽ được chứng kiến ngay.

Nói rồi Tony Nguyễn gọi di động cho Lâm:

- Alô, Lâm hả em!

- Vâng, em đây. Ông anh có chuyện gì mà gọi em thế?

- Nhớ em thì gọi thôi. Bao giờ cưới cô hoa hậu đấy?

- Chưa đâu anh. Phương còn muốn đi học ở Úc thêm hai năm nữa.

Tony Nguyễn cao giọng nói:

- Tùy chú em quyết định, nhưng theo anh thì chú không lại được với thằng cha Thanh ở Tổng Công ty Hoàng Quân đâu.

- Có chuyện gì hả anh? Lão Thanh đã gần năm mươi, lại có vợ, hai con, sắp làm ông nội đến nơi rồi.

- Thế mới là có chuyện để nói với chú. Thôi, đến đây anh muốn chú mở to đôi mắt ra một tí. Chú cố tới sớm, gần trưa anh đi xa rồi.

- Vâng, nửa giờ nữa em tới.

Nghe Tony Nguyễn nói, Nam và Lê Bình không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. Tony Nguyễn vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng và bảo hai người:

- Đi lên trên này.

Hai người đi theo Nguyễn lên tầng vào một phòng bày biện như phòng khách. Ở đó có ba màn hình cỡ nhỏ. Nguyễn bật máy. Đó là hệ thống camera theo dõi mà Nguyễn bí mật lắp riêng.

Nguyễn điều khiển rất thành thạo cho camera quét các góc và zoom lại cận cảnh hình một số cặp trai gái uống cà phê đang hôn nhau. Rồi Nguyễn lấy ra mấy tấm ảnh và đưa cho hai người xem. Mặc dù ảnh chụp qua băng hình hơi thiếu sáng nhưng nhìn vẫn rất rõ:

- Các ông nhận ra ai chứ?

- Thằng Thanh và con Phương ? - Lê Bình thốt lên ngạc nhiên.

Nam xem kỹ bức ảnh Thanh và Phương đang âu yếm nhau. Bình nói:

- Xem những bức ảnh này thì thằng Lâm choáng lắm.

- Những hình ảnh này còn là trong sạch chán. Nhưng mà thôi, các ông nên biết đến thế thôi. Lát nữa các ông cứ ngồi đây, xem màn hình này và sau đó tùy theo thái độ của thằng Lâm ta quyết định.

*

Tony Nguyễn nhớ lại hai tháng trước vào một buổi trưa đang ngồi trong quán, Tony Nguyễn giật mình khi thấy Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân đi chiếc Mercedes-Benz E240 màu đen bóng đến và lặng lẽ chọn một ghế kín đáo. Thanh là một gã đàn ông đã đứng tuổi, người gầy nhỏ, mắt gian như cáo và từ khuôn mặt toát ra vẻ keo cú, bần tiện.

Linh tính báo cho Nguyễn biết Thanh sẽ gặp một nhân vật quan trọng nào đó. Hắn vội gọi một tay nhân viên lên và dặn đặt máy ghi âm ở bàn của Thanh. Gã nhân viên xuống lễ phép lau bàn rồi thay chiếc gạt tàn thuốc bằng pha lê bằng một gạt tàn gỗ rất đẹp. Thật ra

chiếc gạt tàn đó là một máy nghe trộm. Từ trên phòng, Tony Nguyễn có thể vừa xem camera, vừa nghe được họ đối thoại.

Tony Nguyễn chỉnh camera cho bắt hình thật nét, rồi chỉnh máy thu âm và hút thuốc lá ngồi chờ. Qua màn hình, Nguyễn thấy nét mặt của Thanh lộ rõ vẻ bồn chồn, chờ đợi. Thỉnh thoảng Thanh lại bấm điện thoại di động:

- Em đến chưa? Sao lâu thế?

Nghe giọng nói ấy, Tony Nguyễn biết là Thanh đang chờ một cô gái nào đó.

Phải 15 phút sau, đối tượng mà Thanh chờ mới xuất hiện. Tony Nguyễn trở mắt nhìn vào màn hình khi thấy một cô gái có dáng người quen thuộc đeo kính râm to bản, đội mũ xùm xụp như muốn che giấu khuôn mặt mình... Cô ngồi xuống cạnh Thanh và bỏ mũ, kính.

Tony Nguyễn bật dậy, thốt lên:

- Hoa hậu Minh Phương!

Qua màn hình, Nguyễn thấy Thanh dí mũi vào cổ Minh Phương hít thật lực. Minh Phương kín đáo nhích ra xa:

- Anh, đừng làm thế, nhớ có người thấy.

- Em yên tâm đi, ở đây không ai thấy ai. Em chưa tới đây bao giờ à?

- Chưa!

Nguyễn gật gù "Điều này thì cô đúng. Nhưng thằng cha kia đến đây không ít lần và với nhiều ả khác".

Nguyễn xem màn hình và nghe hai người đối thoại.

Thanh đưa cho Minh Phương một phong bì:

- Lương tháng này của em!

Minh Phương nhét ngay vào xắc, nét mặt dửng dưng như không.

- Tối nay em đi Hải Phòng với anh nhé?

Minh Phương lắc đầu:

- Không được đâu. Em có chương trình rồi.

- Chương trình gì? Em mới đi lễ với thằng Lâm phải không?

- Anh theo dõi em à?

- À không, có người trông thấy em và nó ở chùa Lôi Âm, họ kể với anh... cũng là môn đăng hộ đối đấy.

Minh Phương cười nhạt:

- Cũng là "tốt mã dễ cùi" thôi.
- Sao thế, anh thấy đẹp đôi quá còn gì?

Minh Phương không nói gì.

Thanh lại năn nỉ:

- Tối em đi với anh nhé. Em cứ thuê taxi đi riêng. Anh sẽ đón ở khách sạn lần trước ấy. Vẫn phòng đó.

Minh Phương lưỡng lự rồi nói:

- Lần này là ngoài hợp đồng đấy nhé.
- Tất nhiên rồi. Anh có bao giờ để em thiệt đâu.

Minh Phương dí ngón tay vào trán Thanh:

- Mang tiếng là Tổng Giám đốc một công ty giàu có lại có cả khu vui chơi đẹp nhất nước, ấy thế mà đi Mỹ về, cho người yêu... mà người yêu là hoa hậu hăn hoi một chiếc nhẫn không đến năm trăm đô.

Thanh thở dài:

- Thì mỗi tháng anh đưa em gần hai chục triệu rồi còn gì.
- Có nhiều loại gái đẹp, lại giá cả rẻ bất ngờ anh có thể tìm đến. Ngoài hồ Hale rất sẵn -
Minh Phương nói mỉa mai.

Thanh vỗ về:

- Em đừng nói thế. Em không hiểu là bây giờ anh đang ngồi trên đồng lúa à. Cứ mỗi ngày ngủ dậy thấy phải trả lãi ngân hàng hơn trăm triệu...

- Sao không cắt đất bán bớt đi. Nghe nói ở ngoài đảo Hòn Bạc, anh còn hơn trăm hécta.
- Bán mãi mà có ai mua đâu. Lúc đầu thì cũng tưởng ngon ăn, giờ mới thấy căng.

Minh Phương chì chiết:

- Vậy mà còn tài trợ hết chỗ này chỗ khác, nơi nào cũng hàng trăm triệu, chỉ được cái sĩ diện hão.

- Không thế thì vay sao được tiền... Mà thôi, anh đi đây. Chiều mình gặp nhau.

Nói rồi Thanh ôm Minh Phương cổ hôn lên má cô. Thanh gọi nhân viên tính tiền rồi vội vã đi. Minh Phương ngồi lại một lúc với dáng vẻ mệt mỏi. Lát sau, Phương gọi điện thoại cho Lâm:

- Anh à? Em có việc đột xuất phải đi Hải Phòng chiều nay.

Lâm hỏi lại với giọng không vui:

- Em đi làm gì? Anh đã nói là từ nay không đi dự các buổi giao tiếp nữa cơ mà.

- Họ đặt lịch rồi, em xuống dự giao lưu với sinh viên trường Đại học Hàng hải.

Lâm nói ngay:

- Anh đưa em đi.

- Ấy, không cần. Ban giám hiệu sẽ đón em. Năm phút nữa xe đến rồi. Thôi, để em đi lần này nhé. Mai chúng mình đi ăn bún cua nhé.

Minh Phương nói dối Lâm bằng giọng ráo hoảnh.

Nguyễn nghe hết những lời của Phương và lắc đầu...

*

Những cặp trai gái vào quán, nhưng tại bàn dành riêng để chờ Lâm hôm đó đã có một nhân viên đứng đó và luôn nở nụ cười lịch thiệp mỗi khi có người đến:

- Thưa anh, chỗ này có người đặt rồi ạ.

Có một cặp đến. Cô gái ăn mặc nom hệt như một ả gái điểm mạt hạng, còn người con trai thì gầy như que củi, đi hơi xiêu vẹo và có cặp mắt thất thần. Anh nhân viên lại lễ phép:

- Chỗ này có người giữ từ trước rồi, anh chị thông cảm.

Gã kia đang vẽ ử rữ chọt vắn mắt lên:

- Nhưng hôm nay tao thích ngồi đây. Bao nhiêu tiền chỗ này, tao trả.

Nói rồi gã móc túi lấy một xếp tiền loại 100.000 ném lên mặt bàn.

- Không được anh ạ. Khách đặt rồi, anh sang bàn phía trong kia.

- Nhưng tao thích bàn này thì sao?

- Thích cũng không được.

Gã kia nhìn anh bảo vệ từ đầu đến chân, như có vẻ muốn đánh nhau.

Từ trên gác, Tony Nguyễn cùng Nam và Bình nhìn thấy cảnh đó qua màn hình.

Nguyễn bấm máy điện thoại nội bộ, một nhân viên nói:

- Thưa anh, em đây ạ.

- Thằng nghiện hút ở bàn số 8 là người thế nào, chúng mày có biết không?

- Thưa anh, nó là con ông Hạnh, Chủ tịch quận 7 ạ.

- Quận 7 à? Bọn mày tổng cổ nó ra.

- Vâng ạ.

Nguyễn giải thích với hai người:

- Loại này thì chưa cần phải "dịu dàng". Mà trông cái mặt ấy, đến cho bản nhà.

- Ông không sợ bố nó à?

- Quận ấy mới lập, là quận vùng sâu, vùng xa của thành phố. Bố nó mới ngồi ghế Chủ tịch quận được vài tháng, lo lấy lòng dân chưa đủ, đâu dám vươn tay ra xa?

Nghe Nguyễn nói, Nam ngạc nhiên vô cùng và tỏ ý thán phục:

- Ông am hiểu quá. Tôi nghe tiếng từ lâu, hôm nay mới biết.

Tony Nguyễn cười:

- Có gì đâu. Chịu khó đọc báo và suy nghĩ một chút là biết hết ngay mà.

Lê Bình bảo:

- Ông nên đến đây thường xuyên, sẽ có nhiều chuyện bổ ích và lý thú đấy.

Trong lúc đó, ở dưới nhà, có hai tay nhân viên bảo vệ trông mặt mũi rất hiền lành và ăn mặc comple, đeo caravat hần hoi lừ lừ đến gần cặp trai gái họ. Một tay nói:

- Sao đây ông anh, muốn ngồi chỗ này à?

- Đúng thế. Khách hàng là thượng đế - Gã kia vênh mặt nói.

- Chú em mới là thượng đế con, còn có thượng đế bố cơ. Thôi nhé, thẳng nghiệm, có muốn tao đưa nộp cho công an không?

Gã kia cười sằng sặc:

- Công an nào? Của phường hay cảnh sát hình sự? Bây giờ cá với nhau thế này nhé, ông gọi công an đến đây nếu họ không có thái độ "kính trọng lễ phép" với thẳng này thì mất gì đây cũng chịu. Bằng không, các ông phải để tôi đến đây và chỉ ngồi ở bàn này trong một tháng?

Cô gái đi cùng gã cũng vênh mặt, cang cang nhìn hai gã nhân viên. Một tay bảo vệ nóng mắt:

- Thôi vậy để tao vô lễ với mày.

Nói rồi, hắn đâm luôn vào bụng gã kia. Cú bất ngờ làm gã gục ngay xuống. Nhanh như cắt, một nhân viên đỡ hắn dậy, ả kia chưa kịp kêu thì ăn ngay một cái tát, kèm theo một câu đe:

- Chúng tao mà còn thấy chúng mày bén mảng đến đây thì đừng có trách.

Hai bảo vệ dìu gã kia ra cửa và mở cửa một xe taxi tổng lên, rồi ấn cả cô gái đi cùng lên xe, nói:

- Bác tài chở hai người này lên ủy ban nhân dân quận 7 nhé.

Tất cả mọi việc diễn ra rất nhanh và không gây ra sự ồn ào.

Ở trên nhà, Tony Nguyễn liếc nhìn Nam và Lê Bình như dò hỏi. Nam gật gù:

- Rất chuyên nghiệp. Rất có nghề. Vệ sĩ ông thuê hay tự đào tạo đấy.

- Tự tôi đào tạo theo các bài bản của Pháp.

*

Cao Đức Lâm lái chiếc xe thể thao Subaru đến quán Quê Hương.

Một nhân viên đón đả:

- Chào ông anh. Mời anh vào. Sếp em chờ anh đã lâu.

Lâm theo nhân viên đi vào chỗ bàn đã dành sẵn:

- Anh dùng gì ạ? Em lên gọi sếp xuống.

- Cho anh một ly Hennessy.

- Anh dùng với đá chứ?

- Tất nhiên rồi.

Tony Nguyễn nhét hai tấm ảnh của Minh Phương và Thanh vào túi áo rồi thông thả đi xuống.

- Chào chú em.

- Chào anh. Em đến gửi lại anh chiếc xe và...

- Nếu chú thích thì cứ giữ nó mà đi. Nghe nói chiếc Camry vẫn bị cảnh sát giữ à?

- Vâng, em bị giam xe nửa tháng.

- Chú là con nhà có quyền thế thì càng cần phải tránh xa pháp luật.

Nghe Nguyễn nói với giọng dạy dỗ, Lâm hơi ngạc nhiên:

- Anh nói gì mà như mấy cha công an thế?

- Sao chú cứ ác cảm với công an vậy. Công an họ bảo vệ cho mình, và mình là công dân lương thiện thì phải giúp đỡ công an. Anh nghe nói chú phóng xe trong thành phố, tốc độ gần bảy mươi cây số... Thế thì quá lắm. Thôi, dẹp chuyện đó lại. Nào, chúc chú em hạnh phúc.

- Em đúng là đang hạnh phúc đây.

- Anh biết rồi. Chú phải lòng con bé hoa hậu thanh lịch chứ gì?

- Chúng em... chúng em phải lòng nhau.

- Không, chú phải lòng nó - Tony Nguyễn kể cả - Đàn ông, thấy gái đẹp, có hoa mắt cũng là lẽ thường. Nhưng anh sợ rằng mắt chú hoa hơi quá đáng đấy.

Lâm hơi ngạc nhiên :

- Em chưa hiểu anh nói?

Tony Nguyễn nói:

- Anh mang dòng máu Tây, ưa nói thẳng. Chú có đủ dũng cảm nghe không?

Lâm tỏ vẻ cứng rắn:

- Anh tin em đi. Thằng này đủ bản lĩnh mà.

Nguyễn vẫn lững lờ:

- Cũng biết chuyện này làm chú đau, nhưng thôi, mình là đàn ông, phải chiến đấu thì mới có chiến thắng, chú hiểu chứ?

- Vâng, nhưng chiến đấu với ai?

Tony Nguyễn im lặng, ra vẻ suy nghĩ rất kỹ.

Trên nhà, Lê Bình và Nam vừa xem vừa chăm chú lắng nghe.

Tony Nguyễn:

- Con bé gọi là hoa hậu ấy, nó tuy đã có ý với chú nhưng lại vẫn còn băn khoăn, có đúng không?

Lâm lặng im rồi gật đầu và nói:

- Nó đang muốn đi học thêm ở Úc.

- Chú cả tin quá. Thế chú có tin là nó yêu chú thật lòng không?

- Chưa tin lắm? Em lạ gì bọn gái đẹp.

- Thế tại sao chú yêu nó, lại còn định lấy nó làm vợ.

- Em... em cũng thích nó và muốn mình phải lấy được hoa hậu cho thiên hạ biết. Còn ở với nhau được hay không, thì cứ cưới đã rồi tính sau. Nhưng mà tại sao anh cứ úp úp mở mở vậy?

- Anh cho chú biết một sự thật phũ phàng: Con Minh Phương đang bị thằng Thanh, Giám đốc Hoàng Quân chặn dắt.

Nói rồi, Tony Nguyễn bày lên bàn hai tấm ảnh Thanh đang hôn Minh Phương. Lâm trở mắt nhìn tấm ảnh, mắt long lên sòng sọc. Nhưng rồi trong phút chốc, Lâm lấy lại được bình tĩnh và thở dài:

- Em biết, ngoài cha Thanh thì còn mấy đại gia nữa đang tung tiền ra mua nó.

- Nhưng nó đã sống với thằng Thanh, chú biết chưa?

- Em có nghe một thằng bạn làm ở Hoàng Quân cho biết. Nhưng có thể là Phương nhẹ dạ...

- Nhẹ cái con khỉ. Thế chả nhẽ chú chờ nó đi làm phim sex tung lên mạng rồi mới tin? Hay chú muốn vợ chú như con ca sĩ nào đó, đang từ hạngбет bổng nhảy lên thành sao vì đóng phim sex?

Lâm tái mặt, ngồi thừ ra.

- Em chắc là Phương không tệ như thế.

- Nó có thể không tệ, vốn không tệ nhưng đám đàn ông vây quanh nó, và đồng tiền làm nó hỏng.

Lâm cúi mặt, ôm đầu rên rỉ:

- Anh giúp em đi. Anh từng trải... Em nên làm thế nào?

Nguyễn an ủi:

- Anh sẽ giúp chú. À, mà có một người rất giỏi và rất mạnh có thể cho thằng Thanh đo ván.

Lâm ngẩng đầu dậy:

- Ai vậy?

- Chú biết ông Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng chứ?

Lâm sáng mắt lên:

- Ối giời, em lạ gì chú Nam. Đệ tử của bố em đấy.

Nguyễn nói tiếp:

- Đệ tử là chuyện khác. Bây giờ thế này. Bọn anh sẽ cho thằng Thanh đo ván và nó sẽ gục dưới chân chú, van xin chú. Đổi lại, chú nên tìm cách hỗ trợ anh Nam.

Lâm vội vã:

- Em sẽ gặp chú Nam ngay. Nhưng em muốn... anh cho em hai bức ảnh đó. Em muốn có bằng chứng...!

Tony Nguyễn lắc đầu:

- Chú trẻ con thế. Thế trước khi trao thân gửi phận cho chú, nó đã ngủ với mấy chục thằng rồi, chú có biết không? Hãy quên việc đó đi, cũ người mới ta. Bây giờ chú phải tỏ ra là si mê nó thật sự.

- Vâng, em nghe anh. Bây giờ em phải về văn phòng.

- Anh dặn thêm. Chú ăn chơi hơi lộ liễu quá. Bây giờ ông già đã làm cán bộ cao rồi, chú phải biết giữ gìn.

Lâm về rồi. Tony Nguyễn lên với Nam và Lê Bình.

Nam hỏi:

- Ông nói với nó như vậy, tôi sẽ làm gì?

- Anh hứa tất. Cái gì cũng gặt, cũng ừ. Sau đó chúng tôi sẽ giải quyết cho. Nhưng trước mắt, anh cứ coi như chưa biết chuyện gì. Hãy để nó năn nỉ, nó van xin anh.

Buổi tối ở nhà ông Cẩm. Bữa cơm chỉ có ông Cẩm, bà Dung và một cô gái phục vụ. Không khí trong bữa cơm nặng nề bởi bà Dung đang bực về thái độ của ông Cẩm về chuyện chiếc xe của Lâm.

Ông Cẩm lặng lẽ uống rượu. Bà Dung uể oải gắp từng cọng rau.

Cả hai đều theo đuổi những ý nghĩ riêng của mình. Nhưng rồi không chịu nổi được sự im lặng nặng nề, bà Dung bật tivi. Đang chương trình thời sự của đài tỉnh. Phát thanh viên:

- Thời gian gần đây đã xảy ra một số vụ người sử dụng phương tiện giao thông khi vi phạm luật đã có những hành vi chống lại cảnh sát giao thông. . . Họ chống đối bằng nhiều hình thức như ăn vạ, vu cho cảnh sát giao thông đã đánh người rồi kéo đến gây rối trước trụ sở công an. Có trường hợp lái xe đã tắt máy vút xe lại cho cảnh sát giao thông và bỏ đi... Như các bạn thấy, cảnh sát đã phải dùng xe chuyên dụng đưa chiếc xe vi phạm này về đội bởi người sử dụng xe đã bỏ đi. Đây là hành vi cần phải được nghiêm khắc xử lý. ..

Ông Cẩm và bà Dung nhìn như bị hút vào màn hình khi thấy chiếc xe Camry 3.0 của Lâm bị chiếc xe chuyên dụng nhắc bổng hai bánh trước lên. Bà Dung chồm dậy, nói to:

- Ối giời ơi! Thế thì còn gì là xe nữa chứ - Rồi bà quay sang ông, chì chiết - Tại sao ông không gọi điện cho tay Hòa, bảo mấy thằng cảnh sát giao thông...

Ông Cẩm khó chịu:

- Mẹ con bà có cái giọng hệt nhau. Ai cũng gọi là "thằng", là "con". Thế bà có biết con bà phóng xe trên đường tốc độ bao nhiêu không? Khi cảnh sát giao thông chặn lại thì nó bỏ chạy... Tôi nói để bà biết, tôi bảo anh Hòa giam xe lại đấy, mà có tịch thu cũng được. Nếu mất xe thì còn con, chưa biết chừng để xe thì mất con đấy.

- À ra thế, ông nhấn tâm với cả con đẻ của mình nữa.

Mắt bà long lên:

- Thế ông nghĩ nhà này là trại lính, thằng Lâm là lính binh nhất, binh nhì à? Tại sao ông cứ phải đem cách suy nghĩ, cách sống từ bao cấp để áp đặt cho mẹ con tôi.

...Tiếng phát thanh viên: *"Nhiều quý tử con nhà giàu cậy có tiền có của đã không coi pháp luật ra gì. Và mỗi khi chúng phạm pháp, lại có người này người khác đứng ra xin xỏ. Chính vì thế, vừa qua, giám đốc công an tỉnh đã phải ra chỉ thị nghiêm cấm cán bộ, chiến sĩ đứng ra xin hộ xe vi phạm. Công an tỉnh sẽ lập một tổ thanh tra đi kiểm tra lại tất cả các trường hợp xử lý. Nếu phát hiện ra trường hợp xử phạt sai quy định, sẽ nghiêm khắc xử lý kỷ luật".*

Ông Cẩm nói:

- Bà thấy chưa? Nếu tôi xin thế hóa ra làm khó cho cậu Hòa à?

Bà Dung bĩu môi:

- Ông thì chỉ lo cái ghế của ông, chứ cần gì đến mẹ con tôi.

Đáp lại thái độ khó chịu của vợ, ông Cẩm lại tỏ vẻ khoái chí. Bà Dung càng nổi nóng liền tắt tivi và ném đĩa xuống mâm rồi bỏ về phòng khách.

Vừa lúc đó Lâm lái chiếc xe Subaru về và thất thểu đi vào nhà

Bà Dung:

- Con về đấy à? Mệt không con.

- Hôm nay nhiều việc, nên mệt quá.

- Việc gì thế. Nếu quá sức, để mẹ bảo chú Trác xếp cho con việc khác nhẹ hơn.

- Không cần mẹ ạ. Có lẽ do sức khoẻ thôi.

- Tưởng gì, chuyện đó để mẹ lo. Mai mẹ lấy cho con ít Đại Hồng Sâm của Hàn Quốc. Con mang đến cơ quan, hãm lấy nước mà uống.

Lâm liếc nhìn vào trong phòng ăn:

- Bố ở trong đó à?

- Đang uống rượu một mình. Mẹ vừa làm cho một trận vì cái tội không xin xe...

Lâm cười nhạt:

- Tưởng nhà mặt phố, bố làm to thì sướng, ai ngờ vẫn phải "đòi cua cua máy, đòi cáy cáy đào".

- Con vào nhà ăn cơm đi.

- Không, con rửa mặt rồi đi ăn với Phương.

Vừa lúc đó ông Cẩm ra, lừ mắt:

- Hôm nay mày đi đâu?

Lâm lúng túng rồi nhanh nhẩu:

- Con đi kiểm tra việc vay vốn ở Tổng Công ty 3.

- Nói dối không biết ngượng. Từ sáng đến giờ, mày đi chơi với mấy tay ở phòng giám định hàng hóa và người chi cho chúng mày đi ăn chơi đú đởn ở trên Hòa Lạc là Giám đốc Công ty Thịnh Phát.

Rồi ông day nghiêng:

- Uống hết mật của một con gấu ngựa rồi chứ gì? Thế thằng nào còn to mồm đòi tìm gái Mường về?

Lâm tái mặt:

- Ai... đứa nào báo cáo với bố thế ?

- Mày không cần phải hỏi. Nhưng có đúng thế không?

Lâm im lặng, ông Cẩm nói tiếp, giọng vẫn lạnh tanh:

- Tao đã sai lầm khi cho mày tiền mua ô tô, đã sai lầm để cho mày đi Mỹ học... nhưng bây giờ tao không muốn sai lầm nữa.

Lâm giương mắt nhìn bố, và đổi giọng:

- Thừa bố, nếu như chiếc xe đó là tiền mồ hôi nước mắt, là tiền tiết kiệm của bố thì con thề là không bao giờ con dám ngồi lên. Còn chuyện đưa con đi Mỹ học, con nghĩ đó là công của mẹ và chú Đức. Tuy nhiên con cũng hứa với bố là từ nay, con sẽ sống bằng đồng tiền con kiếm ra, và từ mai, con sẽ thuê nhà để ở. Như thế bố không phải lo gì nữa nhé.

Bà Dung vội lao tới, ôm lấy con:

- Con ơi, mẹ xin con!

Lâm vùng vằng gỡ tay mẹ ra và ra xe nổ máy phóng thẳng.

*

Kim đồng hồ chỉ 2 giờ sáng.

Ông Cẩm giật mình tỉnh giấc khi quờ tay không thấy vợ.

Bà Dung ngồi thu lu ở góc giường, mắt mọng nước.

Ông Cẩm:

- Sao bà không ngủ ?

- Ngủ thế nào được. Cứ tưởng chồng lên chức thì mở mày mở mặt, giờ thì con cũng bỏ mà đi.

- Ối dào, nó đã đi bao nhiêu lần rồi bà biết không?

- Nhưng mà lần này khác.

Ông Cẩm ngồi dậy vỗ về:

- Tôi lo cho thằng Lâm lắm. Nó cứ ăn chơi đàng điếm thế này, vô phúc mà dính vào ma túy thì chết.

- Nó là thằng có chí, có bản lĩnh, làm sao mà mắc vào ma túy được. Ông thì có nhiều nhận gì cho cam, độc mình nó thế mà ông có biết thương nó, thương tôi... ông chỉ thương cái ghế của ông thôi.

- Sao mình nói lạ thế. Tôi không thương vợ thương con thì thương ai. Nhưng có điều là không thể chiều nó một cách mù quáng được. Mình không biết là ở ngoài họ đồn đại về thằng Lâm thế nào đâu?

- Tôi không cần biết. Tôi phải bảo vệ nó.

- Thế tôi không bảo vệ nó à. Có điều không thể chiều nó được nữa.

- Mình có một đứa, lo cho nó như thế cũng là gì đâu. Bây giờ tôi hỏi ông một câu. ông có đồng ý cho nó lấy con Phương không?

Ông Cẩm nín lặng hồi lâu rồi thở dài im lặng. Bà Dung giục:

- Thế nào, ông có đồng ý hay phản đối thì cũng nói đi chứ.

- Bà để tôi nghĩ đã. Nhưng cũng phải tùy chúng nó thôi.

Ông Cẩm lại im lặng và nằm vật xuống giường. Bà Dung mỉm cười rồi ôm lấy ông âu yếm. Nhưng ông quay mặt đi...

*

Tại quán Quê Hương.

Lâm ngồi với Tony Nguyễn. Lâm cầm tấm ảnh của Minh Phương và Thanh, nét mặt cứ tối sầm lại. Tony Nguyễn an ủi:

- Chú đừng cả nghĩ. Anh sẽ làm cho chú được toại nguyện là đủ chứ gì.

- Em thề sẽ trả thù thằng già này. Mất bao nhiêu cũng được.

- Không tốn kém nhiều đâu. Ông Nam sẽ giúp chú. Chú em cứ bình tĩnh.

Có tiếng chuông điện thoại của Nguyễn.

- Tôi nghe đây.

- Thưa anh, con Minh Phương và thằng cha Thanh đang trong Khách sạn New Word ở Hạ Long. Vâng, nó đi xe biển tứ quý 8 ạ.

- Rất tốt, mai các chú cho anh mấy tấm ảnh làm bằng chứng nhé.

- Sáng sớm mai, con Minh Phương sẽ về Hà Nội một mình.
- Dù gì thì chúng cũng phải ăn sáng với nhau. Chúng mày cố ghi âm lại cuộc đó nhé.
- Chúng em sẽ cố gắng.

Tony Nguyễn quay sang bảo Lâm:

- Thôi đêm nay hãy tạm quên con vợ chú đi. Có một em chân dài đang mơ được giúp chú em quên đi nỗi sầu.

- Ai thế?

- Người mẫu Lê Hằng. Về vóc dáng, con Minh Phương còn thua xa. Những người như chú, nên phải dành thời gian mà hưởng thụ. Chú sẽ có một đêm tử tế đấy.

Lâm hơi đỏ mặt rồi nói:

- Nhưng... nhưng sức khỏe em dạo này không tốt. Sợ con bé nó cười.

Là người tinh ý, Tony Nguyễn hiểu ngay:

- Chú hay dùng thuốc gì?

- Em uống hết ba lạng sừng tê giác mà không ăn thua gì.

Nguyễn cười lắc đầu:

- "Không có tiền" hay "chưa đi đến chợ đã mất cắp"?

- Bị "mất cắp". Hôm nọ xấu hổ với Minh Phương quá.

- Được tối nay em Lê Hằng sẽ giúp chú em. Còn thuốc thang lâu dài, anh sẽ lo cho.

*

Lâm nằm với Lê Hằng. Cô ta cuộn cho Lâm một điếu thuốc châm rồi rít một hơi và đưa cho Lâm:

- Anh hút đi. Phương thuốc này còn hơn sừng tê giác nhiều.

- Em trộn gì vào đấy?

- Cứ dùng đi, không phải thuốc độc đâu mà lo. Ai dại gì mà hại con ông Thứ trưởng. Chỉ có điều là dùng thuốc này không quên được em thì khổ cô hoa hậu đấy.

Lâm tặc lưỡi rồi hút. Rít được hai hơi, Lâm thấy khó chịu. Là người từng trải, Lê Hằng biết có thể Lâm đang phản ứng với thuốc. Cô ta lấy ngay cho Lâm ly nước lạnh đưa cho Lâm uống và giật lấy điếu thuốc, rít lấy rít để một cách thèm thuồng.

Sáng sớm hôm sau. Lâm tỉnh dậy thì thấy Lê Hằng đang ngồi trang điểm. Hằng hỏi:

- Thế nào, đêm qua anh mãn nguyện chứ?

- Em thật là tuyệt vời. Thứ thuốc em cho quả là có lý. Nhưng mà nó gây nghiện không đấy ?

- Nếu gây nghiện thì ai dám dùng.

- Cho anh vài liều được không?

- Không được, anh đến đây với em thì có. Còn không hỏi anh Nguyễn.

Thế là từ sau lần ấy, Lâm quen dùng thứ thuốc lá cuộn mà Hằng đưa cho. Lúc đầu Lâm không biết đó là trộn heroin, nhưng khi thấy thiếu thuốc thì không chịu nổi.

Một hôm, Lâm lo sợ nói với Tony Nguyễn:

- Anh ạ, từ nay em không hút thuốc ấy nữa đâu. Em sợ nghiện lắm.

Nguyễn cười tinh quái:

- Nếu chú thấy "má y móc" tốt rồi thì không nên dùng nữa.

- Có heroin trong đó à?

- Có không đáng kể. Chính là cái thứ được liệu khác. Anh đang đặt mua ba kilô từ châu Phi về. Chú có thấy bọn da đen không, ăn uống thì thiếu thốn, nhưng khoản ấy lại vô địch, cũng là nhờ thứ thuốc này đấy.

- Anh cho em một ít nhé.

- Nhưng nếu chú sợ nghiện thì đừng dùng. Tốt nhất là lúc nào anh cho chú một ít. Chú cất trong ví, lúc nào thấy cần phải "chống mất cắp" thì hãy dùng. Cứ yên tâm đi đã có gì mà lo. Chú thấy Lê Hằng thế nào? So với cô hoa hậu thì nào có kém gì?

- Nó đẹp thật và... và chuyên nghiệp quá.

*

Bà Dung cùng Trần Đức ra sân bay tiễn ông Cẩm đi Mỹ. Ông Cẩm vừa vào khu chờ, bà và Trần Đức về. Trên xe ô tô, ngồi cạnh Trần Đức, liếc nhìn vẻ hào hoa của ông ta, bà Dung chợt thấy rạo rực. Bà chợt ngồi xích gần vào Đức và hỏi:

- Anh Đức có cô vợ trẻ quá nhỉ.

- Chị tính, ở một mình mãi sao được. Nhà không vợ, như nhà không có nóc. Đạo này, tôi thấy chị trẻ ra nhiều đấy. Có lẽ vui vì ông anh.

- Trẻ gì nữa. Sắp năm mươi rồi.

Đức chợt cười tinh quái:

- Đang tuổi chín...

- Chín sắp rụng rồi còn gì.

- Chị mà rụng thì khối người muốn... muốn hứng đấy.

Bà Dung cúi nhẹ vào tay Trần Đức, ra hiệu cho phải cảnh giác với lái xe. Bà đổi chủ đề:

- Có chuyện thằng Lâm nhà này, tôi không yên tâm. Mấy hôm nay nó có vẻ buồn phiền vì con Minh Phương. Nghe nói có thằng cha Thanh nào đó cậy lắm tiền, đang định mua đứt con bé. Anh có nghe chuyện ấy không?

- Có nghe. Chuyện vặt. Thằng cha Thanh đúng là lắm tiền nhưng có ra hồn người đâu. Định thế nào được với cậu Lâm. Tuy nhiên, em và thằng Nam đang có kế hoạch giúp thằng Lâm.

- Nếu thế thì tốt quá. Nhờ các anh lo cho cháu.

Bà Dung bỗng nói băng quơ:

- Anh Cẩm sức khỏe yếu nhanh quá. Rõ chán. Anh Đức năm nay là năm mấy rồi nhỉ?

- Tôi năm ba.

- Ồi, thế thì tôi còn kém anh năm tuổi. Chết thật, bấy lâu nay, cứ cậy là vợ cấp trên mà xưng hô với cấp dưới vô lễ quá.

Rồi như lại chợt nhớ ra là người lái xe đang chăm chú nghe. Bà Dung bèn ghé tai Đức nói thầm điều gì đó rồi nắm chặt lấy bàn tay khỏe mạnh của Trần Đức.

Cả hai cùng cười vui vẻ và mắt bà Dung long lanh hẳn lên.

*

Buổi tối, tại vũ trường cổ điển Kinh Đô. Bà Dung mặc rất đẹp và đầy vẻ quý phái. Bà ngồi ở một góc với chai rượu Martiny. Bà nhấp từng ngụm nhỏ và luôn ngóng ra cửa có ý chờ ai đó.

Phải đến gần 7h30', Trần Đức mới xuất hiện và cũng trong trang phục rất sang trọng, comple màu vàng nhạt, cravat màu mận chín, đi giày nâu...

Trần Đức vẫn giữ khoảng cách:

- Chị tới lâu rồi.

Bà Dung ngẩng đầu lên, nhìn Đức đăm đũa và nói về hờn dỗi:

- Em tưởng anh không tới. Và, em có một đề nghị?

- Dung cứ nói - Trần Đức chuyển cách gọi.

- Nếu chỉ có hai... hai chúng mình, anh không được gọi "chị" nữa.

Trong một thoáng, Trần Đức hiểu ra tất cả. Rõ ràng là người đàn bà bước vào tuổi hồi xuân này cần một người đàn ông.

Tự nhiên Trần Đức cũng thấy thích bà Dung. Đức cầm tay Dung, thở dài:

- Không biết thế này là họa hay phúc đây?

- Sẽ không có họa nào cho anh cả. Em cần phải giữ gìn hơn anh nhiều. Điều đó anh sẽ hiểu.

*

Từ ngày có Minh Phương, thứ bảy, chủ nhật nào Lâm cũng đưa cô đi du lịch và cũng không chỉ có hai người, rất nhiều lần Lâm và Phương mời những người bạn thân đi cùng. Lần này cũng vậy, họ đi nghỉ ở Tam Đảo.

Tới một gốc đào, họ dừng lại. Lâm nói:

- Anh đã nói với bố mẹ anh rồi. Tuần tới, mẹ anh sẽ sang xin phép cho anh đi lại bên nhà. Nhưng hôm nay, anh muốn trao cho em chiếc nhẫn đính hôn.

Phương lắc đầu:

- Từ từ đã anh. Em sợ chúng mình chưa đủ thời gian hiểu nhau.

- Không, nếu em không nhận, anh xin quỳ ở cây đào này cho hết đêm.

Nói rồi Lâm lấy trong túi áo ra chiếc hộp nhỏ màu đỏ và mở nắp. Trong đó có một chiếc nhẫn kim cương mà anh ta mới mua với giá 1.500 USD. Lâm quỳ xuống, hai tay dâng chiếc nhẫn cho Minh Phương với điệu bộ rất cải lương.

Phương luống cuống đỡ Lâm dậy:

- Anh làm thế, người ta cười cho đấy.

- Mặc kệ, anh cứ quỳ.

Phương chần chờ một lát rồi cầm lấy chiếc nhẫn. Lâm đứng lên và đeo nhẫn cho Phương. Minh Phương gục đầu vào vai Lâm hồi lâu rồi nói:

- Anh làm thế này, em không còn con đường nào lựa chọn nữa rồi. Nhưng anh đừng bắt em phải cưới ngay nhé.

- Tất nhiên rồi. Anh đã nói với bố anh là sẽ đưa em về làm ở Phòng Quốc tế của Ngân hàng.

Minh Phương :

- Em đang muốn đi học ở Úc, lấy thêm cái bằng thạc sĩ Quản trị kinh doanh.

- Em ơi, nếu bắt anh phải chờ em đi học thì chết mất.

- Có chết khối. Đẹp trai như anh, con ông to như anh, vợ đâu chả có người đẹp.

- Nhưng trong lòng anh chỉ có mình em thôi.

Nói rồi Lâm bế thốc Phương lên, quay một vòng và dắt tay cô chạy về khách sạn.

Đám bạn của Lâm đang ngồi chơi tá lả trong phòng trống mắt nhìn. Với vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, Lâm cầm tay Phương nói trịnh trọng:

- Chúng mình công bố với các bạn một tin quan trọng. Tối hôm nay, chúng mình đã thề sẽ là của nhau mãi mãi.

Đám bạn lặng đi một lát rồi vỗ tay:

- Bất ngờ quá!

- Sao lại có tiếng sét ái tình mạnh đến thế này nhỉ.

Một cô ả tóc vàng hoe nhảy lên:

- Hãy tổ chức cưới ngay đêm nay. Đến vũ trường đi.

Cả bọn nhao nhao hưởng ứng:

- Đúng rồi, đến vũ trường. Hãy chơi cho hết đêm nay.

- Sáng kiến tuyệt vời.

Thế là cả bọn kéo nhau xuống ngay vũ trường ở tầng trệt của khách sạn.

Nhìn những cặp trai gái đang nhảy, Lâm bỗng thấy khó chịu. Lâm nói với một thằng bạn tên là Toàn, con trai lớn của ông Giám đốc Ngân hàng Cổ phần T&T:

- Này, tao muốn đêm nay chúng mình là chủ toàn bộ vũ trường này.

Toàn reo lên :

- Hay, quá hay!

Thế là Lâm tiến đến bàn lễ tân và hỏi một anh nhân viên:

- Chú mày chỉ cho anh ông chủ ngồi ở đâu?

Anh nhân viên chỉ vào một phòng nhỏ:

- Sếp đang trong đó với đào.

Lâm gõ cửa. Chủ vũ trường là một người khoảng hơn 40 tuổi đang ôm gái ngẩng đầu lên nói:

- Vào đi

Lâm mở cửa.

- Có việc gì đấy chú em?

- Bọn tôi muốn thuê cả vũ trường trong đêm nay.

- Chú em đuổi khách của anh đi à? - Tay chủ vũ trường buông cô gái và đến nhìn chòng chọc vào Lâm.

Vấn với vẻ bất cần, Lâm hất hàm:

- Quyết , nhanh lên. Bao nhiêu?
- Vấn đề không phải là tiền mà là anh nói với họ thế nào đây.
- Anh trả lại tiền vé vào cửa cho họ. Hết bao nhiêu, tôi chịu.
- Chà chà, xem ra hôm nay anh gặp cao thủ ăn chơi rồi.

Anh ta xoa bộ râu con kiến nom rất dĩ thỏa rồi hất hàm:

- Xem như anh và chú duyên về sau. Anh còn một vũ trường dưới Hà Nội, rất có thể chú em đã có lần tới.

- New Century? - Lâm hỏi.

- Không.

- Hale Club à?

- Vẫn không phải. Đó là những vũ trường hàng chợ.

Lâm gật gù và cười vẻ khinh bạc:

- Nếu vậy thì là Paradis Mini.

- Chú em xem ra hợp với cách ăn chơi bình dân. Thôi chú đi trên vũ trường khác mà thuê.

Bỗng Lâm nói:

- Lạ gì cái vũ trường mini của anh. Đêm Trắng chứ gì?
- Được chú em này khá! Nhưng đã tới chưa hay chỉ nghe hơi nôi chõ?

Lâm bật cười:

- Tưởng chốn nào? Thế cái bọn múa khỏa thân mà ông tuyển từ trường nghệ thuật về có còn không? Em Hồng, em Hoa, em Mỹ "Ja- pan" còn chứ ?

Gã kia giật mình rồi cười xoa:

- Như vậy là chú em cũng có tới rồi. Nơi ấy được chứ. Nhưng anh cam đoan rằng ít nhất ba tháng rồi chú chưa tới. Hôm nào về Hà Nội, nên ghé lại.

Lâm hãnh diện:

- Có chốn thiên đường nào ở miền Bắc mà thằng này chưa đặt chân. Ông anh đồng ý đuổi bọn kia đi chứ ?

Gã chủ vũ trường không nói mà chỉ vờ vờ hai ngón tay. Lâm hiểu ý:

- Chi bao nhiêu đây?
- Không có giá. Tùy chú em.

Lâm bấm môi rồi đưa cho gã chủ 1.000 đô la. Gã cười:

- Xem ra chú mày cũng là có thể kết bạn đây. Ok, anh chiều chú.

Gã đến dàn nhạc và giơ tay ra hiệu. Vũ trường đang âm ỉ tiếng trống, tiếng ghi ta, tiếng đàn oóc chọt câm lặng. Các cặp đang nhảy đứng chết lặng ngơ ngác. Gã nói thông thả:

- Thành thật xin lỗi các bạn. Hôm nay chúng tôi phải đóng cửa sớm để dành cho một vị khách đặc biệt. Bây giờ mời các bạn ra ngoài và lấy lại tiền. "I'm sorry, very sony" - Gã chuyển nói bằng tiếng Anh.

Một lúc sau, vũ trường chỉ còn lại Lâm, Minh Phương và đám bạn.

Những chai rượu ngoại đắt tiền được bày ra bàn.

Cả bọn xoắn lấy nhau từng cặp một và nhảy như điên trong tiếng nhạc nện uỳnh uych.

Nhảy rồi nghỉ để uống, rồi lại nhảy.

Bỗng Minh Phương giật mình vì máy điện thoại di động để trong túi rung, Phương vội nhìn số máy gọi đến và biết đó là máy của Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Minh Phương hơi hốt hoảng gỡ tay Lâm:

- Em nghe điện thoại một tý nhé.

Cô chạy ra ngoài:

- Anh đấy à? Bao giờ anh về.

- Làm gì mà lâu thế.

- Em phải đi ra ngoài. Em đang học tiếng Anh mà.

- Chịu khó thế. Trưa thứ bảy em ra sân bay đón anh rồi chúng mình đi nghỉ ở Sapa nhé.

- Ôi, thế thì thích quá. Em đang muốn được lên Sapa đây. Sao anh đi lâu thế?

- Công việc mà em. Anh ký được một hợp đồng năm triệu đô la. Anh mua quà cho em rồi.

- Thế à? Anh cho em cái gì vậy.

- Bí mật chứ. Mà anh dặn nhé. Nếu mẹ vợ anh có gọi điện cho em thì cứ mắng cho mẹ ấy một trận.

- Hôm kia em cho mấy lời rồi. Anh cứ yên tâm đi. Chào anh, em vào lớp nhé. Về sớm với em nhé.

Phương nói chuyện với Thanh bằng giọng nói ráo hoảnh và trơn tuồn tuột.

*

Khi kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm thì cả bọn thấm mệt và rời vũ trường.

Trên đường về phòng, Phương nói với Lâm:

- Hay anh đi học với em? Có 2 năm thôi mà.

- Nhưng mà anh đang làm việc, đi sao được.

- Bố anh là Thứ trưởng rồi, cho anh làm gì, đi đâu mà chả được. Nếu không, cứ chịu khó chờ em về nhé. Mà em cũng chả tin thời buổi này, có anh con trai nào chờ người yêu đến 2 năm đâu. Anh cứ nghĩ kỹ đi, còn nhiều thời gian mà. Biết đâu... biết đâu có lúc anh chả... đòi lại chiếc nhẫn đính hôn này.

Nghe giọng Minh Phương nói nửa đùa nửa thật, Lâm cũng cố gượng cười:

- Anh nguyện sẽ là kẻ để em sai khiến.

Minh Phương cười:

- Anh nói cứ như là đang đọc tiểu thuyết của Tục Lữ Văn Đoàn ấy.

Lâm vội cướp lời:

- Đúng là anh có hay đọc sách của ông Văn Đoàn. Tiểu thuyết của ông ấy hay đấy chứ. Rất sâu sắc em nhỉ?

Minh Phương sững người nhìn Lâm như một kẻ trên trời rơi xuống rồi cười nhạt:

- Đúng là sâu sắc... như anh?

Hai người trở về khách sạn. Lâm đưa Minh Phương về phòng cửa vừa mở thì Lâm muốn vào theo. Phương giữ tay đẩy nhẹ:

- Chúc anh ngủ ngon nhé. Em hơi mệt nên muốn đi ngủ sớm!

Lâm đứng nghệt mặt, ánh mắt lộ rõ vẻ thèm muốn:

- Em nở lạnh lùng đến thế sao? Dù sao thì chúng mình cũng đã trao nhẫn...

- Em không muốn anh coi thường em. Chúng mình còn nhiều thời gian mà.

Nói rồi Phương nhẹ nhàng khép cửa lại với vẻ phũ phàng. Lâm thất thểu đi xuống bar của khách sạn, gọi rượu uống.

Minh Phương đứng uốn éo trước gương rồi lại vuốt ve chiếc nhẫn kim cương mà Lâm mới tặng.

4

Lâm đến quán Quê Hương với nét mặt buồn rười rượi. Tony Nguyễn hỏi:

- Có chuyện gì mà nom sầu thương thế?

Uống một hơi hết ly rượu Tony Nguyễn đưa cho, Lâm hậm hực:

- Em cầm thằng Thanh quá.

Nguyễn hiểu ngay nổi cay cú trong lòng Lâm:

- Trước tiên, chú phải dạy con vợ mình.

- Em chưa biết cách nói với nó thế nào. Chả lẽ ném bức ảnh vào mặt nó? Thế thì hỏng hết. Cả thiên hạ biết chuyện em với nó.

Nguyễn hỏi:

- Chú đã bàn với ông Nam rồi ư?

- Em chưa.

- Ông Nam có cách rồi. Bọn anh sẽ giúp chú trả thù thằng cha Thanh. Và chỉ khi nào nó đến quỳ dưới chân chú xin tha thì thôi.

Lâm không giấu nổi sự kinh ngạc:

- Đến như thế cơ à?

- Chứ sao lại không. Mà này, chú em phải tính cách gì giúp cho ông Nam xuất lộ hàng ấy đi chứ.

Lâm trả lời:

- Em biết vụ đấy rồi. Em nói với mẹ em để bảo ông Đức.

- Phải cố gắng lên. Còn con Phương, ngày mai anh sẽ giúp chú, cho nó một cái tát nhẹ để nó biết sợ.

Lâm giật mình, tưởng Nguyễn dùng vũ lực vội can:

- Ấy ấy, anh đừng cho lưu manh đánh nó.

Nguyễn cười:

- Không, ai lại dùng phương pháp hạ đẳng thế. Mấy hôm nay chú có gặp nó không?

- Ngày nào bọn em chả sống với nhau. Em đã thuê dài hạn một phòng lớn ở khách sạn Trúc Lâm.

Nói đến thế, Lâm chợt thở dài. Nguyễn hỏi ngay:

- Có chuyện gì không ổn à?

- Vẫn chuyện "chưa đi đến chợ đã mất cắp". Hôm qua nó nói thế này em mới nhục chứ, nó bảo: giá đừng "gặp nhau" lại còn có tình cảm.

Nguyễn lắc đầu:

- Sao chú không đến đây. Anh cho chú ít thuốc này.

Lâm thú thật:

- Hai ngày nay, không hút, thấy nhớ quá.

- Nó cũng như thuốc lá thôi mà.

Lâm tỏ ý lo sợ:

- Em sợ nghiện lắm.

Nguyễn giảng giải:

- Không sợ đâu. Anh cũng vẫn phải dùng thứ này đấy.

Lâm hỏi:

- Nó là thuốc gì vậy?

- Đó chỉ là một loại dược phẩm của người Hoa thôi. Cũng khá đắt đấy.

Nói rồi Nguyễn mở tủ lấy một gói nhỏ đưa cho Lâm:

- Trước mắt cứ dùng tiết kiệm nhé. Khi nào hàng về anh cho chú dùng cả năm.

Lâm đi rồi, Nguyễn cười một mình rồi lấy tấm ảnh của Phương với Thanh ra. Hắn cắt xung quanh để cho không còn lộ cảnh. Rồi rất cẩn thận, hắn dùng máy vi tính đánh mấy hàng chữ: "Nếu cô em không muốn cái mặt đẹp tàn phế thì hãy xa ngay thằng Thanh".

Nguyễn in ra rồi dán vào tấm ảnh, cho vào một phong bì, ghi địa chỉ nhà Phương và tự mang bỏ vào thùng thư ở bưu điện.

*

Sáng hôm sau, Minh Phương vừa chuẩn bị đi làm thì nhân viên bưu điện gọi:

- Cô hoa hậu ơi, có thư đây này.

Vì đã quá quen với chuyện nhận thư của những người hâm mộ, nên Phương chỉ bảo người phục vụ ra nhận thư.

Phương bóc thư xem và mặt tái nhợt, ngồi phịch xuống salon.

Lát sau, khi trấn tĩnh lại, Phương gọi điện cho Thanh:

- Em muốn được gặp anh.

Tiếng của Thanh mừng rỡ:

- Sao em cho anh tin vui bất ngờ thế. Em muốn mình gặp nhau ở đâu?

- Cứ đến khách sạn hôm nọ ấy. Mà này, anh mang cái hợp đồng đến nhé. Em thấy cần bổ sung thêm vài điều.

Minh Phương đến khách sạn và dường như cô đã quá quen ở đây cho nên nhân viên lễ tân chỉ mỉm cười rồi lấy chìa khóa đưa cho cô. Minh Phương tắm xong thì Thanh đến và họ lao vào nhau...

Thanh ra ngồi ở salon, uống rượu và hỏi:

- Hôm nay em làm sao thế. Anh thấy em hào hứng quá.

Phương vừa mặc quần áo vừa nói:

- Em có chuyện này cần phải nói với anh.

- Có chuyện gì nghiêm trọng vậy? Chả lẽ lại chấm dứt hợp đồng trước thời hạn ư?

Minh Phương mặc quần áo xong, ngồi đối diện với Thanh:

- Em không thể tiếp tục sống thế này với anh được nữa.

- Em có thể cho anh biết vì sao không? Chả lẽ vì thằng Lâm.

- Không, lý do đó em không thể nói với anh được. Chỉ có điều là anh cho em thôi hợp đồng.

- Còn hai tháng nữa cơ mà.

- Em muốn chấm dứt ngay từ bây giờ.

- Hay em đã có hợp đồng sống với ai khác?

- Không có ai cả.

Mặt Thanh bỗng trở nên lưu manh lạ lùng:

- Thế hủy hợp đồng thì phải chịu phạt thế nào?

Phương bảo:

- Anh lấy hợp đồng ra đây.

Thanh mở cặp lấy ra một bản hợp đồng viết tay.

Minh Phương lạnh lùng:

- Anh đọc đi.

- Đọc làm gì?

- Anh cứ đọc đi.

Thanh đọc nhưng mắt kém. Ngần ngừ một lát rồi hắt lấy kính lão đeo và hắng giọng đọc:

- "Hợp đồng sống chung có thời hạn giữa một bên là Đào Trọng Thanh với một bên là Vũ Thị Minh Phương.

Điều một: Mỗi tháng Minh Phương ở với Đào Trọng Thanh bốn tối. Thời gian từ 7 giờ tối ngày hôm trước đến 8 giờ sáng ngày hôm sau.

Mọi chi phí như tiền ăn, ở, đi xe taxi đến khách sạn, hoặc đi máy bay do anh Thanh chi trả.

Hàng tháng anh Thanh... ".

Đọc đến đây, mặt Thanh thuôn ra, ngắc ngứ. Minh Phương nhắc với giọng lạnh tanh:

- Đọc tiếp đi Anh sợ xấu hổ à? Em có ghi âm, ghi hình đâu mà lo.

Thanh lắc đầu:

- Thôi, anh không đọc đâu.

- Anh lạ nhỉ. Sao anh vẫn nói tình ái có thể nhập nhằng nhưng tiền nong phải dứt khoát cơ mà. Em muốn anh đọc lại, rõ ràng từng điều khoản.

Thanh mím môi rồi đọc, giọng bất cần:

"Hàng tháng anh Thanh chi cho chị Phương 16 triệu, mở ngoặc đơn, không kể chi phí khác, hoặc theo đề nghị đột xuất của anh Thanh, đóng ngoặc đơn.

Ngoài ra, mỗi tháng anh Thanh chi cho chị Vũ Thị Minh Phương các khoản sau: Tiền điện thoại di động: một triệu rưỡi; tiền chăm sóc sắc đẹp: một triệu rưỡi. Toàn bộ số tiền được đưa vào ngày thứ hai của tuần đầu trong tháng. Nếu trong quá trình thực hiện hợp đồng này, một trong hai bên vi phạm thì sẽ cùng bàn bạc giải quyết".

Bản hợp đồng này được làm thành 2 bản. Mỗi người giữ một bản...

Thanh đọc xong, đang nhìn Minh Phương như dò hỏi thì cô ta đã giật lấy tờ hợp đồng, gấp gọn lại nhét vào túi và bấm khóa lại.

- Em làm gì mà vội vàng thế.

- À với đàn ông các anh, cảnh giác mấy cũng không vừa. Mấy hôm nay, anh biết chuyện mấy con ca sĩ, người mẫu bị người yêu tung hình lên mạng rồi chứ?

- Bọn đồn mạt đó, em so sánh làm gì.

- Cẩn tắc vô áy náy. Bây giờ anh thích phạt gì, bao nhiêu tiền, em cũng đồng ý. Tuy nhiên, trong hợp đồng không hề nói chuyện phải đền bù thiệt hại, đúng không.

Thanh cười nhăn nhó:

- Hôm nay, mới biết em là người ghê gớm. Thôi nếu em đã quyết định chúng mình không sống chung nữa thì anh phải chịu. Khi nào em đến anh thì gọi cho anh nhé.

Minh Phương đứng dậy, hôn vào má Thanh:

- Em hy vọng là sẽ có lúc gọi cho anh. Thôi nhé, chào anh! Chắc anh cũng không buồn lâu đâu. Con người anh em biết. Anh nhiều tiền, là đại gia lớn nhất nước...

- Sao em vội thế. Nói chuyện thêm một lát không được sao?

- Thôi anh tha lỗi. Em phải về đưa mẹ em đi chùa.

Phương cương quyết gỡ tay Thanh và đi luôn. Thanh ngồi lại một mình, nét mặt vô hồn.

*

7 giờ sáng, Lâm lái xe Camry đến đón Minh Phương. Họ tới ăn sáng ở một quán yên tĩnh, sang trọng.

Đang ăn, bỗng Minh Phương nhăn nhó:

- Anh ơi, em đau bụng quá.

- Anh đi mua dầu xoa cho em nhé.

Phương lắc đầu:

- Em... em đau bụng có lẽ vì hôm qua ăn nhiều sò huyết.

Rồi Phương giao túi cho Lâm:

- Anh cầm hộ em. Em vào toilet.

Phương đi rồi. Lâm tò mò mở túi ra xem và thấy trong đó có một tập đô la, tiền Việt và mảnh giấy hợp đồng sống chung giữa Phương và Thanh. Lâm xem và cười đau đớn. Lâm trải tấm giấy lên bàn, dùng máy ảnh chụp lại và gấp giấy nhét vào chỗ cũ.

Một lát sau Minh Phương ra, nét mặt có vẻ tươi tỉnh hơn nhưng khi thấy sự u ám trên khuôn mặt Lâm thì ngạc nhiên:

- Anh sao thế. Tự nhiên mặt béo lên thế kia?

Lâm gọi người phục vụ dọn đồ ăn và bảo đem cà phê tới rồi hỏi:

- Anh muốn em cho anh biết một sự thật.

- Em sẵn sàng và em muốn giữa hai chúng ta không có việc gì phải giấu giếm.

- Thế thì tốt. Anh hỏi em, dạo này, quan hệ của em với lão Thanh thế nào rồi?

Minh Phương lặng đi rồi lấy được bình tĩnh:

- Em biết là thế nào cũng có lúc anh hỏi điều ấy. Vấn đề là, nếu em trả lời, anh có tin không?

- Anh hy vọng là em nói thật.

- Đúng là giữa em và ông Thanh có quan hệ nhưng đó không phải là tình yêu. Nói thật với anh, cái danh hiệu hoa hậu này cũng là từ ông Thanh đấy. Nếu không có tiền thì vương miện hoa hậu đâu có đến với mình. Em biết ơn ông Thanh đã giúp em và em đã trả ơn sòng phẳng. Bây giờ thì tất cả đã chấm dứt. Chấm dứt thực sự. Đây là toàn bộ sự thật. Anh tin hay không thì đó là quyền của anh.

Lâm nín lặng vì không còn biết nói gì thêm. Một hồi lâu, Lâm cố vót vát:

- Chỉ trả ơn hay vì cái gì khác.

Minh Phương cũng đuối để không vừa. Cô ta tháo chiếc nhẫn kim cương để lên đĩa:

- Bọn con gái chúng em như đôi giày, chỉ biết giữ gìn lúc mới còn khi đã một lần, chỉ một lần dẫm bừa thôi thì từ đó chỗ nào cũng có thể bước vào. Em nói thế tùy anh muốn hiểu thế nào cũng được. Và em muốn anh hãy trao chiếc nhẫn này cho cô gái nào còn trong trắng.

Lâm vội vàng cầm lấy bàn tay Minh Phương, xỏ lại chiếc nhẫn vào:

- Nếu em nói là không còn quan hệ gì với lão Thanh thì tốt. Anh tin em. Nhưng anh thề là sẽ cho lão ấy khuynh gia bại sản.

- Đó là chuyện đàn ông các anh. Còn em... số phận em bây giờ, tùy anh định đoạt.

Câu nói đó của Minh Phương làm Lâm mềm lòng. Lâm rời ghế, đến vỗ về:

- Em nói thế anh hiểu rồi. Em đừng buồn nữa.

Minh Phương chợt òa khóc và đắm vào ngực Lâm:

- Sao anh nỡ đụng vào vết thương của em. Sao anh không hàn gắn cho em.

*

Càng ngày, Lâm càng gắn bó với Tony Nguyễn và Lê Bình. Gần họ, Lâm thấy mình còn non nớt trên trường đời. Và cũng không thể phủ nhận là Lâm đã trưởng thành khá nhiều trong cách sống. Quán bar Quê Hương và nhà của Nam là nơi Lâm thường hay lui tới. Sau khi chụp được bản hợp đồng sống chung giữa Minh Phương và lão Thanh, dù đã cố quên đi và dù Minh Phương tỏ ra thành thực nhưng Lâm vẫn bị ám ảnh. Lâm mò đến nhà ông Nam và đã thấy có Lê Bình, Tony Nguyễn.

Nhà có bàn ghế rất sang trọng nhưng tất cả lại lên tầng ba. Trên đó có một phòng nhỏ, xung quanh tường treo đầy các loại tranh sơn dầu. Nền nhà trải thảm len và giữa phòng có một chiếc bàn thấp, khách có thể nằm ngay trên sàn nhà... Đây là nơi mà Nam chỉ dành tiếp những vị khách đặc biệt thân tín.

Lê Bình cầm tấm ảnh chụp lại bản hợp đồng của Thanh và Minh Phương rồi giảng giải:

- Chú em đừng có buồn vì chuyện con Phương và thằng Thanh. Dù sao thì con Phương cũng còn biết liêm sỉ. Còn chuyện cái hợp đồng sống chung giữa chúng nó thì cũng là để chứng tỏ một điều: hai người sống với nhau là bằng đồng tiền, không có chút tình cảm nào.

Tony Nguyễn:

- Kể ra như vậy cũng là chuyện xưa nay hiếm có. Cô hoa hậu này cũng là người ưa sòng phẳng.

Lê Bình lắc đầu:

- Không phải. Thằng cha Thanh này là loại người không thể hiểu nổi. Người vợ trước sống với hắn được năm năm thì phải ra đi cũng vì không chịu nổi khi hắn bắt vợ ký vào hợp đồng. Với thằng này, cái gì hắn cũng thể hiện bằng hợp đồng. Tuy nhiên, qua đây cũng phải nhìn về cô hoa hậu bằng con mắt thực tế một chút.

Lê Bình ngừng lại, nhìn mọi người bằng con mắt dò hỏi. Lâm hỏi:

- Theo chú thì Minh Phương là người thế nào?

- Là người ham tiền, cần tiền và dám làm.

Nam phản đối:

- Ông thì cứ hay mắc bệnh "nâng quan điểm". Con bé còn trẻ người non dạ làm sao thoát nổi tay một thằng lọc lõi và lăm tiền như thằng Thanh. Chuyện đó không nên quan trọng hóa. Còn thằng Lâm, mày đã sống với mấy chục đứa con gái rồi? Thôi, nghe chú đi. Cưới vợ là cưới liền tay... rồi về sau hẵng hay. Lấy vợ bây giờ may ra thì kiếm được đứa tử tế... chứ con gái bây giờ, nhất là loại nhan sắc có thương hiệu như nó thì có mà trời biết.

- Lúc này cháu lại chưa muốn cưới ngay. Cháu muốn thử thách Phương thêm thời gian nữa.

Tony Nguyễn lắc đầu:

- Phải cưới ngay càng nhanh càng tốt. Làm mọi kế để cưới sớm. Bởi lẽ nếu lấy được nó thì thiên hạ sẽ nhìn chú bằng con mắt vị nể hơn và nó tạo cho chú một tư thế mới.

- Em vẫn cầm thằng Thanh.

- Anh Nam đã thu thập được khá nhiều tài liệu về thằng cha Thanh. Hiện nay, nó nợ ngân hàng khoảng 1.800 tỉ và không có khả năng chi trả, mắc nợ đến hạn phải trả rồi. Nó làm kinh tế theo kiểu đếm cua trong lỗ và lấy khu đảo Hòn Bạc làm nơi tẩy rửa tiền thì chết là phải. Vấn đề là phải làm thế nào chọn được vài tờ báo, thuê họ đánh thằng Thanh, thế là

các cổ đông yếu bóng vía sẽ rút tiền, ngân hàng không cho vay vốn nữa... - Lê Bình nói từng lời chắc chắn.

Nguyễn gật gù:

- Đám báo chí, anh để lời lo cho. Hai ngày nữa, trên các báo sẽ có tin hoa hậu Minh Phương sắp lên xe hoa với Lâm... Và sau đó, tính đến thẳng Thanh.

Ông Nam hỏi:

- Việc của tôi, tình hình đến đâu rồi? Tôi lo quá. Bây giờ om mấy chục tỉ tiền hàng, ăn không ngon, ngủ không yên.

Lâm hững hờ:

- Cháu đã nói với chú Đức. Nhưng để làm trót lọt vụ này, phải qua nhiều cửa. Vấn đề làm sao để các phòng ban nó im đi. Nghe nói năm ngoái, chú đã xuất hơn năm chục tỉ rồi. Năm nay, từ đầu năm đến giờ cũng ba chục tỉ. Nếu để chú xuất nhiều quá, các doanh nghiệp khác nó kiện chết.

- Vậy theo cháu bây giờ cửa nào là quan trọng nhất?

- Cửa ông Đức.

- Còn bố cháu thì sao?

- Nếu ông Đức không trình lên thì làm sao bố cháu dám ký.

Lê Bình thủng thẳng:

- Vậy cậu có dám đứng ra lo vụ này không? Người ta bảo lắm thầy thối ma, lắm cha khó lấy chồng. Nếu cậu làm được, chúng tôi chỉ cần một cửa thôi.

Lâm nghĩ ngợi hồi lâu rồi lắc đầu:

- Ngày mai mới trả lời được.

- Chúng ta nên sòng phẳng - Nam vừa nói vừa đưa mắt nhìn Nguyễn. Thấy Tony Nguyễn hơi lắc đầu, Nam đổi giọng:

- Sòng phẳng là chỗ cháu giúp, bọn chú sẽ không quên ơn. Nhưng cố gắng 2 ngày nữa trả lời. Nếu không được bọn chú tính cửa khác.

*

Bà Dung đang xem phim sex trong phòng riêng thì Lâm về. Bà vội vàng tắt máy, lấy chiếc đĩa CD cho vào tủ riêng khóa lại.

Lâm hỏi mẹ:

- Hôm nay bố có điện về không?

- Có. Lẽ ra chủ nhật bố về nhưng lại phải bay sang châu Âu để làm việc với khối thị trường EU.

- Bố vắng nhà con lại thấy dễ chịu.

Rồi uống một hơi hết ly nước lạnh, Lâm lại càu nhàu:

- Cứ nói là có bố làm to thì được nhờ, ai ngờ... quá người dung. Hôm con đến lấy ô tô, mấy ông công an bảo "bố mày sĩ không phải lỗi". Thôi, từ nay con không đi chiếc xe này nữa. Mẹ mua cho con xe khác.

- Con lạ nhỉ. Chính con đòi mua xe Camry, nay lại đòi mua xe khác. Thế là thế nào?

- Nếu mẹ tiếc tiền, con sẽ tự làm ra tiền để mua xe.

- Có mà đi cướp cũng chẳng có tiền mua ô tô đâu con ạ. Mà này, việc của mày với con Phương thế nào rồi? Mẹ đi xem bói, họ bảo năm nay cưới nhau được là tốt lắm. Mày với nó tuổi tam hợp.

Lâm thở dài:

- Lúc nào mẹ hỏi thẳng nó hộ con. Chứ con thấy tính nó còn trẻ con lắm.

- Tất nhiên rồi con ạ. Nó mới hơn hai mươi tuổi. Nó mà già đời, từng trải, lại lọc lõi thì có mà lấy vợ về... về làm dĩ, con ạ.

Một lát sau, bà Dung nói:

- Mẹ định thế này, ý con thế nào?

- Mẹ cứ nói.

- Mẹ định bỏ hai tỉ lập một công ty, cho nó làm giám đốc, hoặc làm phó. Không có công ty trong tay, làm ăn khó lắm.

- Mẹ lắm tiền thế.

- Tất nhiên là còn của một vài người khác. Chú Đức hứa cho vay năm trăm triệu, chú Nam năm trăm triệu, của mẹ là hơn một tỉ rưỡi.

- Nhưng lập công ty, bố có đồng ý không?

- Bố mày ư? Chưa có gì mà ông ấy không đồng ý với mẹ cả. Còn việc vì sao phải lập công ty thì sau này mẹ giải thích cho con hiểu.

Lâm nhúm mày suy nghĩ hồi lâu rồi cười:

- Mẹ quả là đa mưu túc trí. Con hiểu rồi. Vì thế mẹ mới để cho cái Phương làm chứ gì? Cũng hay... hay thật!

Ngừng một lát, Lâm hỏi bà Dung:

- Dạo này mẹ có hay gặp chú Đức không?

Nghe con trai hỏi vậy, bà Dung giật mình lo sợ:

- Từ hôm bố đi, mẹ không gặp. Sao con hỏi thế?

- Con đang có chuyện làm ăn với chú Nam. Mẹ nói với chú Đức giúp cho chú Nam về lô hàng còn tồn kho đi.

Bà Dung thở hắt ra, nhẹ nhõm:

- Để mẹ hỏi xem sao?

- Mẹ phải ép chú ấy bằng được. Con đang có nhiều chuyện cần chú Nam lắm.

- Con cho mẹ biết được không?

Lâm nhú mày rồi nói dối:

- Con và mấy người bạn bỏ vốn vào đó. Nếu không đi thoát lô hàng là mất hết đấy.

- Sao con liều thế. Mà làm từ bao giờ vậy.

- Mẹ đừng hỏi nhiều nữa. Mẹ làm thế nào thì làm.

*

Tại quán Quê Hương, Lê Bình và Tony Nguyễn ngồi với ông Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ. Lê Bình nâng ly rượu:

- Em chúc ông anh mạnh khỏe và xin bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

- Có cái gì mà ngưỡng mộ.

- Bọn em ngưỡng mộ ông anh là vì nhân cách của ông anh.

- Ông nói gì mà khách sáo thế. Sao, tôi nghe nói Quê Hương dạo này làm ăn phát tài lắm hả. Nói thật nhé, có cho góp cổ phần không? Tôi xin được góp năm chục triệu. Tháng kiếm thêm vài ba triệu cho bà ấy đi chợ.

Lê Bình cười:

- Anh cứ đùa. Anh là Tổng Biên tập một tờ báo có tiếng tăm như thế... Em nghe nói lương tháng của anh hơn hai chục triệu.

Tony Nguyễn đưa đẩy:

- Toàn đồn láo. Tớ có đưa em làm phóng viên, nó nói Tổng Biên tập lương chỉ hơn một chục triệu. Phóng viên già như nó mới được ba triệu.

Ngọc xua tay:

- Người Việt Nam có thói quen rất xấu là hay hỏi thu nhập của nhau. Lương tớ có hai trăm triệu một tháng, các cậu cũng chẳng đến xin, mà lương có hai trăm ngàn thì có đến xin, các cậu chưa chắc đã thí cho.

Tony Nguyễn nhún vai:

- Đại ca nói thế, các tiểu đệ xin chịu. Còn việc góp cổ phần, ông anh cứ đưa năm chục triệu đây. Mỗi tháng, lỗ lãi thế nào, anh không cần biết; không phải họp cổ đông, không phải đọc báo cáo tài chính... Thằng em gửi anh chẵn 10 triệu.

Ngọc sững sờ:

- Sao lại nhiều thế! Cậu không ưu tiên tớ quá đấy chứ.

- Tất nhiên là có ưu đãi ông anh tí chút, nhưng không quá nhiều đâu. Với anh bọn em không dám giấu. Cửa hàng này, mỗi tháng trừ tất cả chi phí, nộp thuế má đầy đủ rồi, chúng em còn được gần hai trăm triệu.

Ngọc cười:

- Nếu thế thì có là cậu buôn hêrôin, hoặc trốn thuế...

Tony Nguyễn cười:

- Các anh là nhà báo, lại mắc bệnh giống bác sĩ, nhìn chỗ nào cũng thấy vi trùng. Em nói thật với anh, em là người Pháp gốc Việt, em lớn lên ở Pháp... cho nên cách suy nghĩ về làm ăn khác. Em hỏi anh: Người ta kiếm ra tiền để làm gì?

- Để chi tiêu, thỏa mãn những nhu cầu sống và tích lũy sau này.

- D' accord. Je suis d'accord avec vous - Nguyễn nói bằng tiếng Pháp - rồi nói ngay bằng tiếng Việt - Đồng ý, tôi đồng ý với anh. Nhưng quan trọng là đồng tiền làm cho ta yêu đời hơn, sống vui hơn... Vậy tại sao phải lo trốn thuế. Trốn thuế là một hình thức ăn cắp mà kẻ ăn cắp thì có khi nào sống thanh thản được. Ở Pháp, ở Mỹ và các nước phát triển, nhân viên thuế quan quyền lực còn to hơn cảnh sát.

Ngọc gạt đi:

- Cậu cứ so sánh với Tây làm gì, Việt Nam là Việt Nam, là một quốc gia vẫn sống *duy tình* và đang phấn đấu thành *duy lý*.

Nguyễn cao hứng:

- Em thấy vừa rồi, việc thu thuế của đám ca sĩ quá vất vả. Cũng phải nói thật là chính quyền này quá chiều chuộng bọn ca sĩ nhạc thị trường. Nếu để em làm Bộ trưởng Bộ Tài chính, đổ thằng nào trốn thuế thu nhập cá nhân được.

- Cậu cứ nói phét. Nếu là Bộ trưởng, cậu làm thế nào?

- Đơn giản, tất cả mọi người được gọi là công chức nhà nước phải mở tài khoản ở kho bạc. Lương, thưởng, tất cả các khoản đều trả qua tài khoản. Thứ hai là buộc phải chi tiền bằng séc, bằng thẻ tín dụng, từ vài ba trăm ngàn ở lên là phải chi ngân phiếu... Thế thì có mà trốn đằng trời. Còn dám ca sĩ thị trường, trốn một đồng thuế thì phạt gấp mười lần. Làm như vậy có cho uống mật voi cũng không dám trốn thuế.

Ngọc cười sảng sặc:

- Quả là ý kiến của chú mày có lý. Ờ, mà tại sao họ không làm thế.

- Đơn giản, để làm việc đó thì phải có đầu tư, phải có luật nghiêm. Mà thôi, dẹp chuyện ấy lại. Hôm nay mời ông anh đến đây có chút việc.

Nói rồi Nguyễn đưa mắt cho Bình. Bình lễ phép:

- Chả là thế này, chúng em mở cửa hàng ở đây cũng đã nửa năm mà chưa có dịp nào mời ông anh đến được nên lấy làm áy náy lắm. Bọn em dân làm ăn, phận con sâu cái kiến, cho nên làm gì cũng phải có người che chở. Hôm nọ, tại cuộc bán đấu giá bức tượng gỗ, em thấy ông anh măng tay Thanh là đồ trọc phú, hợm cửa, nghe mà sượng quá. Anh đúng là người có nhân cách lớn mới dám măng nó như thế. Cũng sắp đến ngày nhà báo rồi, chúng em có chút quà biếu ông anh. Rất mong anh nhận cho chúng em được vui.

Ngọc vỗ vai Bình:

- Ông khéo nói quá. Tôi với chú Nguyễn đây cũng là mối quan hệ tâm tình. Mẹ tôi và mẹ chú ấy là hai chị em con dì con già. Chỉ có điều là vì xa cách mà nên nhạt thôi.. Không hiểu chú Nguyễn có nghe nói đến bao giờ không?

- Dạ, em có biết, nhưng thấy anh to quá, sợ đến anh không nhận thì ngượng lắm.

Lê Bình rót rượu:

- Xin chúc mừng hai anh em. Thế mà hôm nay thằng Nguyễn mới nói. Mày quá thật đấy.

Ngọc nhìn túi quà Bình đưa cho:

- Cho cái gì mà nhiều thế này?

- Dạ, có chai rượu quý mang từ Pháp về biếu anh. Em gửi biếu chị tấm khăn len Cát-xi-mia và có chút tiền anh mua quà cho bọn trẻ.

Ngọc ngần ngừ rồi tặc lưỡi:

- Thôi được các chú khỏe anh mừng. Anh xin hai chú.

Tập một ngụm rượu, Ngọc nói với vẻ cay cú:

- Nhân chú vừa nhắc đến thằng Thanh, anh lại thấy khó chịu. Nghe nói công ty nó nợ đầm đìa, hiện nay không có khả năng chi trả nợ gốc là hơn 2.000 tỉ, nhưng vẫn tiêu tiền như ném qua cửa sổ. Đã thế lại còn lên mặt dạy dỗ. Nó còn dám mở mồm ra nói rằng nó là doanh nhân giỏi nhất nước, giàu nhất nước. Và bí quyết của nó là không bao giờ đọc báo, nhất là những tờ báo như Doanh nhân trẻ. Nó nói thế là tát vào mặt mình chứ gì. Anh điên máu mới cho một trận.

Lê Bình thủng thẳng:

- Theo em biết thì Tổng công ty của nó cũng là nơi tẩy rửa tiền của không ít quan chức, vì thế họ mới ưu đãi cho nó đổi đất lấy hạ tầng. Cách làm này, thực chất là tạo điều kiện cho nó chiếm đất.

- Giời cũng có mắt - Ngọc nói - Vừa rồi đàn cá heo xiếc của nó mua từ Mỹ về lăn đùng ra chết. Nghe nói thiệt hại là hơn một triệu đô.

Nguyễn nói thăm dò:

- Ông anh có dám chơi thằng cha này không?

- Anh sợ gì? Anh chưa ngửa tay xin nó một cái quảng cáo, chưa ăn của nó một bữa cơm... thì chả ơn huệ gì cả. Vấn đề là có tài liệu không thôi.

Nguyễn gật gù:

- Em sẽ kính biểu ông anh một bản báo cáo tài chính mới nhất của nó. Chỉ riêng con số này, ông anh cũng sẽ hoảng. Ba tháng đầu năm nay, tổng doanh thu từ khách sạn, khu du lịch sinh thái, khu xiếc thú, khu hoa đăng... thượng vàng hạ cám thu được năm chục tỉ. Trừ khấu hao cơ bản, trừ các khoản chi phí còn lại tám tỉ. Nhưng thưa ông anh, ấy là chưa nói đến trả lãi ngân hàng. Mỗi ngày thằng Thanh ngủ dậy, phải trả lại ngân hàng hơn một trăm triệu...

- Nhưng nghe nói đất của nó có giá lắm.

- Vâng, rất có giá. Ông anh có mua đất ngoài Hòn Bạc không? Đất đẹp nhất là hai trăm triệu một lô hơn ngàn mét - Lê Bình nói.

- Làm gì có giá mặt như thế.

- Ông anh đưa tiền đây, em mua cho. Mà như vậy là em còn có màu đấy. Báo cáo để ông anh hay, nếu ông anh ra đó bây giờ, đếm không hơn năm chục lô đất đang cầm biến bán, em xin về lau giày cho anh.

Ngọc nghe thế, mắt sáng lên:

- Báo cáo đâu, đưa đây. Nếu đúng, tao rủ thêm mấy báo đánh đòn hội chợ.

- Ngày mai, thứ hai, 6 giờ sáng, anh báo phóng viên đi với em. Tha hồ chụp ảnh cảnh mua bán đất.

*

Ông Cẩm dẫn đầu một đoàn cán bộ Thương mại sang tìm hiểu thị trường ở một số nước EU rồi lại đi Mỹ, Canada và Braxin. Chuyến đi của ông kéo dài đúng nửa tháng và ông đánh giá là thu được kết quả tốt.

Ngày đón ông về, bà Dung gọi Minh Phương tới làm cơm.

Lâm đi làm về, thấy cảnh đó thích lắm và cũng lau bàn, lau ghế.

Khi bữa cơm đã dọn ra xong, nhìn đồng hồ đã thấy gần 6 giờ mà chưa thấy ông Cẩm về.

Bà Dung sốt ruột bảo Lâm:

- Con gọi cho bố xem nào?

Lâm gọi điện thoại, nhưng đáp lại là tiếng nhân viên tổng đài: "Số máy bạn liên lạc hiện đang ngoài vùng phủ sóng... ". Lâm lắc đầu:

- Sao đón bố về mà mẹ không giữ bố ở nhà luôn.

- Bố anh cứ coi cơ quan là nhà, còn đây chỉ là nhà trọ thôi.

Rồi bà quay sang Minh Phương:

- Cháu biết không, ông ấy đi đâu xa về, việc đầu tiên là đến cơ quan. Mấy chục năm rồi, bác chưa bao giờ thấy ông ấy nghỉ ốm.

- Đàn ông thì phải biết lấy sự nghiệp làm chính. chứ bác. Phụ nữ lấy phải chồng hèn thì bao giờ mở mắt ra được - Phương nói với vẻ từng trải.

- Cháu nói phải quá.

Lâm chen vào:

- Nhưng vấn đề là liệu người phụ nữ có biết chăm lo cho sự nghiệp của chồng không.

- Cũng có thể có người chỉ biết mình mà không nghĩ đến chồng, nhưng số đó chắc không nhiều.

Mọi người vào mâm nhưng vẫn chờ ông Cẩm. Bà Dung lại thở dài:

- Ông này lạ thật, về hay không cũng không nói lấy một lời. Điện thoại di động thì tắt.

Rồi bà nhìn lên tờ lịch và thấy đó là ngày thứ bảy. Bỗng dưng, một cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng lan tỏa khắp cơ thể. Bà lấy điều khiển mở đĩa CD và khi bản nhạc "Sông Đa-nuýp

xanh" vang lên thì bà chợt nhớ còn cào cái buổi tối thứ bảy tuần trước. Cũng trong tiếng nhạc này, bà và Trần Đức như bay lên, thỏa thuê, mãn nguyện.

Trần Đức quả là người tinh tế tuyệt vời trong cách cư xử với phụ nữ. Chỉ nhìn ánh mắt của bà là anh ta biết ngay bà đang muốn gì. Gần Trần Đức, bà mới thấy ông Cẩm quả là con người quê kệch, đơn giản. Không chỉ khéo nói, khéo cư xử, Trần Đức còn là một người tình tuyệt vời.

Bà tưởng tượng lại cảnh hai người ở trong khách sạn:

- Sao anh sành sỏi thế ?
- Ấy là vì anh yêu em.
- Yêu hay chỉ là thích.
- Thì cứ cho thích đi. Đầu tiên phải thích rồi mới yêu chứ.
- Em yêu chồng em, nhưng em thích anh.

Đức cười gật gù:

- Đây là lời nói thật. Em bảo anh sành sỏi, nhưng em thì sành điệu đến không ngờ đấy.

Bà Dung cười lả lơi:

- Em nói thật, anh đừng cười nhé.
- Có gì mà phải cười. Em không nghe thấy người ta nói đến "nghệ thuật phòng the" à ?
- Thì "làm tình" chứ "làm tội" thì khổ nhau lắm. Em ở nhà cứ phải xem phim đấy.

Trần Đức phá lên cười:

- Sao mà anh em mình khéo có duyên thế. Anh cũng hay xem phim.
- Thế có phim nào hay gửi cho em nhé.
- Thôi thôi. Ông Cẩm biết thì đòi anh ra cái lạt à?
- Em có máy tính cá nhân, anh "meo" vào đấy cho em.
- Ok. Mà nếu em có phim hay, cũng "meo" sang cho anh nhé.

Rồi chợt nhớ ra việc của Lâm, bà bảo Trần Đức:

- Anh cố gắng cho lô hàng của Nguyễn Văn Nam đi sớm. Em động vốn ở đó nhiều quá.

Trần Đức ngạc nhiên:

- Sao không thấy thằng Nam nói gì nhỉ?
- Chuyện làm ăn mà anh.

Đức nhú mày rồi quả quyết:

- Vì em, anh sẵn sàng vào tù. Tuần tới anh đề xuất . Nhưng vấn đề là chồng em có ký hay không?

- Anh cứ đề xuất, còn nếu không ký, thì để em lo.

Nghĩ đến những giây phút bên cạnh Đức, bà Dung quên phất mất là đang ngồi trước con dâu tương lai và con trai.

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn và tươi hơn hớn của bà Dung, cả Lâm và Phương rất ngạc nhiên. Lâm nhìn mẹ chăm chú rồi thốt lên:

- Trông mẹ hay chưa kìa. Cứ như... cứ như là mẹ đang yêu ấy.

Bà Dung như bị lôi ra khỏi giấc mộng. Bà giật mình:

- Cha bố con với cái, đùa với cả mẹ. Chả là mẹ đang nghĩ... đang nghĩ tới bao giờ thì mẹ được bế cháu nội.

Minh Phương xấu hổ, cúi đầu. Lâm khoái chí, nói bổ bã:

- Em thấy chưa. Em muốn đẻ mấy đứa?

Minh Phương lườm:

- Anh... cái gì cũng vội vàng.

Bà Dung:

- Đúng là tính thẳng này cái gì cũng vội vàng. Bác hy vọng là sẽ có người con gái nào kìm bớt tính hấp tấp của nó lại. Mà này, cái việc của con nói hôm nọ với chú Nam, mẹ đã nói chú Đức rồi. Chờ bố về là ký thôi.

Lâm sướng quá:

- Thật tuyệt vời Con cảm ơn mẹ.

Bà Dung hỏi Phương:

- Hôm nay mời cháu đến ăn cơm, bác có việc này muốn hỏi ý kiến cháu luôn.

Nói rồi, bà đưa mắt ra hiệu cho Lâm:

- Con ra cửa đón bố đi.

Lâm hiểu ý đi ra cổng. Bà Dung hỏi:

- Bác nghe thằng Lâm nói là hai đứa đã trao nhẫn đính hôn rồi, bác rất mừng. Bác định là vài ngày nữa là sang tháng, bác chọn ngày tốt, sang thưa chuyện với ông bà bên nhà, cho thằng Lâm nó được phép đi lại, cháu nghĩ thế nào?

Minh Phương nín lặng. Bỗng dưng cô nghĩ lại cái hôm hai người ở Tam Đảo. Lâm nói: "Anh có đọc tiểu thuyết của cái ông Văn Đoàn ấy. Sau sắc lăm". Tự nhiên lòng cô ngộp lạnh.

- Cháu xin bác cứ để từ từ đã. Cháu muốn có thêm thời gian... Và lại, đầu năm tới cháu đi Úc học một lớp về quản trị kinh doanh.

- Cháu đừng đi nữa. Bác đã bàn với thằng Lâm rồi. Bác sẽ lập một công ty lớn. Bác sẽ là Chủ tịch Hội đồng quản trị. Cháu làm Giám đốc điều hành.

- Công ty làm gì hả bác?

- Sẽ làm nhiều nghề: Dệt may, xuất khẩu hàng thủ công mỹ nghệ, đầu tư bất động sản.

Minh Phương ngạc nhiên khi thấy ý kiến bất ngờ của bà Dung. Cô rụt rè:

- Cháu không làm được đâu.

- Sao lại không được. Có bác, có thằng Lâm... khó gì nào? Làm được hết cháu ạ. Công ty sẽ có số vốn là hơn hai tỉ. Bác có một ngôi nhà ở trên phố, mua từ lâu rồi, nhưng giấu bác trai. Ta lấy đó làm trụ sở công ty.

Minh Phương rất mừng khi nghe nói vậy, tuy nhiên cô ta vẫn cố nén niềm vui:

- Bác để cháu về hỏi bố mẹ cháu đã.

- Thế cháu có đồng ý không?

Vừa lúc đó, có tiếng còi ô tô. Bà Dung hớn hờ:

- Ông ấy về đấy. Khổ thật, đi nước ngoài về, chả được nghỉ giờ nào.

Ông Cẩm vào nhà. Lâm đi xách cặp cho bố. Nét mặt ông lộ vẻ mệt mỏi và không vui.

Tuy nhiên ông cố gượng cười vì thấy có Minh Phương.

- Cháu chào bác ạ.

- Chào cháu. Bác có chút việc đột xuất, phải để mọi người chờ cơm lâu quá.

Bà Dung lấy khăn nóng cho ông lau mặt. Ông nói:

- Lâm đem cái cặp lại đây cho bố.

Lâm đem cặp lại. Ông mở cặp lấy ra một hộp đĩa CD đưa cho Lâm:

- Bố mua cho con bộ đĩa học tiếng Anh chuyên cho ngành Ngân hàng.

Rồi ông lấy ra hai lọ nước hoa đưa cho bà Dung và cho Phương.

- Lọ này mua cho mình. Đây là bác có quà cho cháu.

Lâm bóc nilon bọc tập đĩa CD, xem qua rồi xì một tiếng:

- Bố thật đúng là lạc hậu. Loại đĩa này, ở đây bán hai mươi ngàn. Mà con cũng làm gì có thời gian học cái này. Hơn nữa con nghĩ rằng trình độ tiếng Anh của con cũng không cần phải học thêm.

Ông Cẩm chưng hửng nhìn con trai bằng ánh mắt không vui. Phương nhanh nhẩu:

- Thì anh cho em. Em đang cần học tiếng Anh.

Bà Dung rót rượu vang ra ly:

- Thôi nào, chúc bố Cẩm đi đến nơi về đến chốn.

- Chúc sức khỏe cả nhà.

- Chúc em đẹp mãi - Lâm nói.

Uống hết ly rượu, bỗng nhiên Lâm thấy một cảm giác thèm khói thuốc. Thứ thuốc mà Tony Nguyễn vẫn đưa cho Lâm hút. Mỗi hôm nay, ngày nào Lâm cũng phải hút vài điếu. Và quả thật, trong sinh hoạt trai gái, thứ thuốc quái quỷ này đã giúp Lâm vượt qua mặc cảm là đồ "tốt nước sơn". Một cảm giác khó chịu, bứt rứt ùn ùn kéo đến. Lâm uống rượu và cố gắng nói chuyện để quên đi cảm giác đó. Sự thay đổi trên nét mặt của Lâm khiến cho cả nhà để ý.

Bà Dung lo lắng:

- Con làm sao thế?

- Dạ, tự nhiên con thấy lạnh người quá. Mà cứ nao nao thế nào ấy, lại hơi đau bụng.

Lâm nói rồi chạy lên phòng của mình, lấy thuốc lá ở trong cái hộp ra, quấn một điếu nhỏ và chui vào toilet hút liền mấy hơi... Vài phút sau, Lâm tỉnh táo trở lại và đi xuống nhà. Lâm tươi tỉnh nói:

- Trưa nay con ăn hơi nhiều sò huyết... Bị lạnh bụng. Giờ thì ổn rồi.

Bà Dung nói với ông Cẩm:

- Lúc này em đã nói chuyện với Phương rồi. Sang tháng, chọn ngày tốt, chúng mình sang thưa chuyện với ông bà bên ấy cho phải đạo.

Ông Cẩm vui vẻ, hỏi Lâm và Phương:

- Sao, hai đứa quyết định nhanh thế à? Tốt thôi.

Phương lúng túng chưa biết nói thế nào thì Lâm nói:

- Chúng con xin phép bố mẹ, tối nay chúng con đi nghe dàn nhạc thính phòng của Áo biểu diễn ở Nhà hát Trung tâm.

Ông Cẩm nói ngay:

- Nhạc thính phòng... Mà hiểu gì về thứ nhạc bác học ấy mà đi nghe. Không khéo ngủ gật rồi lại ngáy như sấm thì có mà dơ.

Mình Phương bật cười:

- Đúng đấy bác ạ. Cháu thấy anh ấy chỉ thích nghe nhạc thị trường thôi.

Lâm thật thà:

- Thì nghe mãi cũng hiểu chứ. Mà đến chốn ấy sang trọng hơn.

Ông Cẩm:

- Nhớ về sớm nhá.

- Vâng ạ!

Minh Phương lễ phép:

- Cháu xin phép hai bác.

Lâm lên nhà thay quần áo. Comple đen, cravat màu vàng nhạt, trông sang hẳn.

Chỉ còn hai vợ chồng, ông Cẩm nói:

- Tôi lưu ý mình phải rất cẩn thận với thằng Lâm. Cứ chiều nó quá là chết đấy.

- Ổi dào, mình cứ lo hã. Nếu là đứa mất dạy, nó đã mất dạy rồi.

- Tôi sợ chưa đến lúc. Chiều nay, cậu Hòa bảo tôi là phải coi chừng thằng Lâm. Trinh sát hình sự của đội chống tệ nạn cho biết là không mấy tối là không thấy nó có mặt ở vũ trường. Lại còn chuyện nó đến vũ trường, có hôm gọi bạn bè đến uống hết mười lăm chai Hennessy XO.

Bà Dung quắc mắt:

- Anh bảo ông Hòa đuổi ngay mấy thằng hình sự ấy đi. Toàn báo cáo láo lếu. Thằng Lâm nhà mình có biết rượu chè là gì đâu. Có uống một lon bia nó cũng say...

- Mình ăn nói hay nhỉ. Mẹ con giống hệt nhau. Ai cũng gọi là thằng, là con... giọng cứ như cha, mẹ người ta. May mà tôi mới làm đến Thứ trưởng, chứ tôi làm to hơn thì không biết bà oai đến thế nào.

Bà Dung bĩu môi:

- Mình cứ hay chấp vật. Thế chuyện thằng Lâm với con Phương, ý mình thế nào?

- Thì chúng nó quyết tâm lấy nhau thì không đồng ý sao được. Nhưng mà tôi nói thật nhé, tôi không thích con bé này.

- Nó làm sao? - Bà Dung lo lắng hỏi.

- Trông nó không có hậu.

Bà Dung thở ra, nhẹ nhõm.

- Mình thì cứ thấy cái loại con gái đầy đà, mặt tròn xoe, béo ụt ịt thì mới là có hậu chứ gì? Tôi thì lại thấy nó tuy là hoa hậu nhưng ăn nói lễ phép. Mình có để ý không, lúc nãy nó xới cơm cho tôi là đưa bằng hai tay đấy.

Ngừng một lát, bà Dung nói:

- Mình ạ, em định lập một công ty, ý mình thế nào?

Ông Cẩm tròn mắt:

- Lập công ty gì? Mà để làm gì?

- Mình cứ nghe em đi. Em và mấy người nữa lập công ty cổ phần. Thật ra thì cổ phần chỉ là danh nghĩa thôi, còn vốn hầu hết là của em. Em làm Chủ tịch Hội đồng quản trị, giao cho con Phương làm Giám đốc.

- Định kinh doanh cái gì?

- Em làm xuất nhập khẩu hàng bông vải sợi, đồ thủ công mỹ nghệ và dịch vụ buôn bán bất động sản.

Ông Cẩm nhìn vợ bằng con mắt tò mò:

- Mình thay đổi nhanh quá. Tôi mới đi có mấy ngày mà xem ra tư duy của mình đã có... có bước tiến vượt bậc rồi - ông Cẩm nói như đùa nhưng pha chút mỉa mai - Nhờ ai làm quân sư đấy?

Bà Dung rót rượu cho ông Cẩm rồi khẽ khàng:

- Chả ai quân sư cả. Em muốn lập công ty từ lâu rồi, nhưng... nhưng ngại mình. Bây giờ, mình làm Thứ trưởng, chỉ bốn năm nữa là đến tuổi nghỉ hưu. Trong thời gian từ nay đến đó, em làm còn mình đứng sau lưng chỉ bảo. Khi mình về hưu thì công ty cũng vững, rồi, lúc đấy em về nấu cơm cho mình. Còn mình thay em làm Chủ tịch.

- Cái con Phương, ăn chưa no, lo chưa tới, biết gì mà làm Giám đốc.

- Mình lại mắc bệnh coi thường lớp trẻ. Mình không biết vừa rồi chính phủ biểu dương mấy chục doanh nhân trẻ, toàn tuổi dưới ba mươi cả.

- Thế vốn ở đâu ra?

- Của em.

- Mình có bao nhiêu?

- Em dự tính sẽ bỏ vào một tỉ rưỡi, ngoài ra còn vài cổ đông nữa, mỗi người vài trăm...

Ông Cẩm nhìn vợ bằng con mắt ngạc nhiên vô cùng:

- Một tỉ rưỡi, mình đùa tôi đấy à? Cướp ở đâu ra thế?

Bà Dung nói khẽ khàng:

- Bấy lâu nay, những chuyện làm ăn kinh tế em không dám nói với mình, bởi lẽ em biết mình là người quen sống bằng đồng lương nhà nước. Em có buôn bán bất động sản và lãi được đồng nào em lại góp cổ phần với vài công ty vì thế mới có tiền.

Ông Cẩm:

- Nếu chỉ có thế thì tôi yên tâm. Tôi sợ nhất là ngày xưa đi bộ đội không chết vì bom vì đạn, bây giờ lại chết vì đồng tiền thì nhục nhã lắm.

Bà Dung:

- Mình cứ yên tâm đi, em không bao giờ để mình phải lo về chuyện ấy. Còn chuyện anh em bạn bè có biểu xén đồng này đồng khác vào những khi lễ tết thì cũng chẳng đáng là bao...

Ông Cẩm thở dài và không biết nói thế nào nữa. Mãi lâu sau, ông mới thốt lên, bất lực:

- Tôi thành người thừa trong nhà này mất rồi. Thôi thì tùy mẹ con mình.

5

Mới hơn năm giờ sáng, một nhóm phóng viên mang theo máy ảnh, camera đã tụ tập trước cửa Tòa soạn báo Doanh nhân trẻ. Trong số ấy có cả Quang và Tuấn. Đoàn Ân, Trưởng ban Pháp luật của báo Doanh nhân trẻ dẫn đầu nhóm phóng viên. Ân nói với mọi người:

- Sáng nay, chúng ta đi quay phim, chụp ảnh khu đất rao bán tại bán đảo Hòn Bạc. Những tài liệu cần thiết, sẽ có người cung cấp cho mọi người sau. Chỉ có điều là cần hết sức giữ bí mật. Nếu thằng cha Thanh mà biết, nó thừa sức mạnh để bắt tất cả chúng ta phải tự nhét giẻ vào miệng.

Quang cười:

- Ông cứ đề cao hẳn quá. Vấn đề là ta có đủ tài liệu chứng minh cho các hành vi phạm tội của hắn hay không. Nếu có, thì chả ai bóp mồm bóp miệng được, còn nếu không có, thì tự mình nhét giẻ vào miệng là phải.

Một nữ phóng viên tên là Thúy Quỳnh, chuyên viết phóng sự điều tra của báo Doanh nhân, trông rất danh đá, bữu môi:

- Tôi thì lại ngờ rằng chúng ta đang đi đâm thuê chém mướn đấy. Ai thuê đấy đồng chí Trưởng ban?

- Cái bà này, thế nào là "đâm thuê chém mướn"? Chúng ta đang đi điều tra về một tập đoàn kinh tế mà đang được coi là "nhân tố mới". Nếu phanh phui được những thủ đoạn bịp bợm của gã này cũng như sự đồng lõa, bảo kê của mấy ông lãnh đạo tỉnh thì chúng ta có công lớn đấy.

- Nghe hay nhỉ. Có điều là tôi phải nói trước với ông, báo Doanh nhân của bọn tôi, không làm lính xung kích đâu nhé.

Một chiếc Toyota Cá mập lao đến. Từ trên xe, có hai người nhảy xuống. Một người reo lên:

- A, chào nhà báo Thúy Quỳnh. Hay quá, hôm nay lại được tháp tùng cô đi lấy tài liệu rồi. Thúy Quỳnh trông thấy anh ta cũng vui ra mặt:

- Tưởng ai dẫn, hoá ra lại có cán bộ công an đi cùng thế này thì yên tâm rồi.

Quỳnh quay sang hỏi Đoàn Ân:

- Anh Ân biết anh Tần ở công an tỉnh chứ?

- Chúng tôi phối hợp với nhau nhiều vụ rồi. Gớm, thế mà hôm qua ông Ngọc bí mật quá.

Tần chỉ người cùng đi với mình:

- Giới thiệu với các bạn, đây là một người... một người mà các bạn không nên hỏi tên, không nên tìm hiểu anh ta là ai, làm gì? Chỉ biết là người sẽ đưa các bạn đến những chỗ cần đến và cung cấp cho các bạn những tài liệu cần thiết.

Người đi cùng Tần nở nụ cười bí hiểm. Nói xong, anh ta chụp chiếc mũ cối bộ đội lên đầu, đeo cặp kính râm to bản và ra hiệu mời mọi người lên xe.

Tần nói:

- Theo chương trình, chúng tôi sẽ đưa các anh các chị đến chỗ mà các cổ đông của Công ty Hoàng Quân rao bán đất. Sau khi ghi hình xong, các anh chị có thể tìm hỏi vài ba người, rồi chúng ta sẽ về khách sạn Hoàng Long để ăn sáng và chúng tôi sẽ nói thêm một số vấn đề.

Xe chạy.

Các phóng viên kiểm tra lại máy ảnh, máy quay video.

Khoảng sau nửa giờ xe chạy thì tới khu Vui chơi giải trí Hoàng Quân trên bán đảo Hòn Bạc.

Sau khi qua vài đoạn rẽ ngoắt ngoéo, tới một khu đất rộng và đã được chia lô. Mọi người nhìn thấy những tấm biển đề rao bán đất. "Cần bán gấp. Xin miễn qua trung gian. Hỏi anh Quốc. 090455333."; "Cần bán hay đổi nhà chung cư. Hỏi chị Oanh, phòng Đối ngoại, Sở Thương mại "; ...

Đoàn phóng viên nhìn thấy khoảng hơn một chục lô đất đang được rao bán.

Đoàn Ân nói:

- Thế này mà cứ ngồi nhà thì làm sao biết được. Bấy lâu nay, cứ tưởng đất ở đây có giá lắm. Hóa ra là giá ảo.

Tần nói:

- Các anh chị có biết một lô đất khoảng một ngàn mét ở đây có giá bao nhiêu không?

Rồi không chờ mọi người trả lời, Tần nói luôn:

- Lô đẹp nhất cũng không quá ba trăm triệu !

Mọi người ồ lên:

- Sao lại rẻ thế nhỉ?

- Thế mà ai nói là hơn năm trăm triệu.

- Hồi đầu năm, bà chị tôi mua một lô đất này là gần bảy trăm triệu đấy.

Tần giải thích:

- Thực ra, đất ở đây không đắt, mà nếu tính đúng, tính đủ thì chỉ bán vào khoảng hai trăm ngàn đồng một mét vuông là cũng lãi lớn rồi. Nhưng năm ngoái, ông Thanh đã mở một chiến dịch gây cơn sốt giả tạo, đẩy giá đất lên, thế là mọi người đổ xô vào mua. Bây giờ thấy hơi quá, hơn nữa, các vị xem, có thằng điên nào bỏ tiền ra mua đất ở chốn này làm nhà nghỉ không? Đất này là đất sét pha sỏi, trồng cây gì cũng còi cọc, nuôi con gì cũng chết.

- Thì nuôi con... ca ve? - Quang để vào. Mọi người cười ồ lên.

- Dân Hà Nội lúc đầu cũng háo hức, nhưng bây giờ thấy đại...

Xe chạy vòng các khu đất và dừng trước một căn nhà tồi tàn, cũng đề biển bán. Một người đàn ông đang nằm khểnh trên chiếc ghế xích đu đọc báo, thấy các nhà báo lĩnh kính máy ảnh từ trên ô tô xuống, ông ta nhìn với ánh mắt không thiện cảm và nói:

- Này, các vị "báo hại" kia, xin phép ai mà định quay phim chụp ảnh thế ?

Tần nhanh nhẩu:

- Thưa bác, không ai dám quay phim chụp ảnh đâu. Chỉ xin hỏi bác một câu thôi?

- Anh hỏi đi.

Tần bảo Thúy Quỳnh:

- Em có cần hỏi gì thì hỏi đi?

Quỳnh bật máy ghi âm và chìa ra phía trước. Nhưng ông chủ đất quắc mắt:

- Cô tưởng là nhà báo thì muốn làm gì cũng được à? Cô xin phép ai mà định ghi âm lời tôi. - Rồi ông ta xua tay - Xin các anh chị đi đi cho. Sắp có người tới đàm phán mua đất, trông thấy thế này, họ lại tưởng đất nhà này có vấn đề.

Nói rồi, ông ta xua mọi người đi bằng được.

Đoàn Ân bảo:

- Bác không cho phỏng vấn thì thôi vậy. Mà này, lô đất này hiện nay bán được bao nhiêu hả bác.

- Hôm qua, tôi đòi hai trăm tám chục triệu. Họ trả hai trăm rưỡi. Lát nữa lại bàn thêm.

Mọi người lên xe đi. Thúy Quỳnh lên tiếng:

- Thế mà lão Thanh lên ti vi nói như hát hay rằng sẽ đầu tư thế nọ, rằng sẽ thế kia. Thấy lão ấy mua hàng trăm triệu những bức tranh, hàng trăm triệu một quả bóng, ai chả nghĩ lão ấy là siêu tử phú.

Tần hỏi:

- Có cần tìm người phỏng vấn không?

Ân nói ngay:

- Thôi ông ạ, đi về cho sớm. Tờ đói quá.

Tần bảo lái xe:

- Đi về thôi ông. Nhưng mà đi đường mới ấy.

Chiếc xe rẽ sang một con đường khác.

Cả đoàn nhà báo không ai biết rằng khi xe họ vừa đi khuất thì có hai người đi xe máy nhổ những tấm biển đề bán đất.

Còn ông chủ lô đất kia cũng lên xe máy phóng thẳng về thành phố.

*

Đoàn nhà báo trở về một khách sạn. Đoàn Ân đưa họ vào một căn phòng nhỏ, kín đáo.

Nhân viên phục vụ mang khăn lạnh, nước lạnh ra.

Ân nói:

- Trước lúc các anh các chị ăn sáng, chúng tôi xin gửi một số tài liệu để mọi người tham khảo.

Rồi Ân đưa mắt ra hiệu cho một thanh niên đứng ở cuối phòng. Anh ta mang phát cho mỗi người một cặp nilon, trong đó có mấy tờ giấy và một phong bì.

Tần bảo:

- Những tài liệu này, theo tôi là các anh chị xem để biết vì nó chưa phải là chứng cứ pháp lý. Tuy nhiên có một điều chúng ta có thể khẳng định được rằng, hiện nay Hoàng Quân không có khả năng chi trả những khoản vay đến hạn thanh toán của ngân hàng. Kết quả kinh doanh trong cả năm qua cho thấy, tiền lãi không đủ trả lãi ngân hàng, vì thế ông Thanh đã phải lập thêm năm công ty con để vay vốn cho công ty mẹ. Cách này, các anh chị nhớ là Minh Phụng ngày xưa đã từng làm.

Thúy Quỳnh nói:

- Làm thế nào để có chứng cứ được nhỉ?

- Rất đơn giản. Chỉ cần các anh chị đến Ngân hàng Nông nghiệp và Vietcombank của tỉnh hỏi: Hoàng Quân có trả tiền đúng kỳ hạn không? Hiện vay bao nhiêu? Đồng thời hỏi về chuyện khi Ngân hàng Nông nghiệp tổ chức bán đấu giá mấy bức tranh để lấy tiền ủng hộ người nghèo, ông Thanh đã mua bức tranh hơn 800 triệu. Vậy tiền đó đến nay hơn nửa năm, đã thanh toán chưa? Sự thật sẽ được phơi bày sau hai câu hỏi đó.

Mọi người ăn sáng xong, ra về. Trên ô tô, Quang mở phong bì và ngạc nhiên:

- Nhiều tiền quá các vị ạ. Một triệu chẵn.

Thúy Quỳnh nghi ngờ:

- Tại sao hôm nay tay Ân lại thế nhỉ? Có lẽ một đại gia nào đó muốn "chơi" cha Thanh nên nhờ ngồi bút chúng ta đây. Tay Ân đứng ra "cầm cái" thôi.

- Đúng là như thế - Một người lớn tuổi nói. - Mà thôi, kệ cha chúng nó. Mình cứ lờ đi. Bảo là sắp không cho đăng.

Quang nói:

- Thằng Ân này, tôi lạ gì. Trong làng báo, nếu có những thằng dùng nghề báo để bóp các doanh nghiệp lấy tiền thì người giỏi nhất trong số đó là hấn và sắp của tôi. Tuy nhiên, thằng cha Thanh cũng đáng phải lật mặt nạ của hấn ra.

*

Ông Cẩm đang ngồi duyệt lại bản báo cáo về chuyến đi vừa qua để gửi Bộ trưởng và Thủ tướng thì Trần Đức mang một tập hồ sơ vào để ông Cẩm ký. Thấy ông Cẩm có vẻ mệt mỏi, Trần Đức hỏi han:

- Hình như anh không được khỏe thì phải?

- Có lẽ vì thay đổi thời tiết chẳng, tởm mệt lắm.

- Không phải, vừa rồi anh đi làm việc quá vất vả, lại di chuyển hết nước này đến nước khác... như thế là sức khỏe anh còn quá tốt.

Ông Cẩm nói:

- Sáng sớm nay, tôi đã nói với Bộ trưởng một lần nữa về trường hợp của anh. Và cũng báo để anh mừng là lãnh đạo Bộ đã thống nhất đề bạt anh. Việc làm thủ tục đã giao cho Vụ Tổ chức cán bộ.

Trần Đức:

- Em cảm ơn các anh. Báo cáo anh, có một số hồ sơ của các doanh nghiệp xin xuất hàng chúng em đã thẩm tra rất kỹ và làm đề xuất. Đây, xin anh xem xét.

Nói rồi Trần Đức đặt một tập hồ sơ lên bàn ông Cẩm. Ông Cẩm ngó qua với vẻ hồ hởi hỏi:

- Có doanh nghiệp nào phải lưu ý không?

- Báo cáo anh, chỉ có trường hợp Tổng Công ty Toàn Thắng, tuy nhiên phải công nhận rằng năng lực sản xuất của công ty này là rất tốt. Để khuyến khích những nơi làm ăn có uy tín xin anh tạo điều kiện cho họ xuất tiếp lô hàng nữa.

- Tổng Công ty của tay Nam phải không? Tôi nghe nói tay này làm ăn ma giáo lắm.

Trần Đức vội vàng nói:

- Báo cáo anh, ở ngoài bây giờ cứ thấy doanh nghiệp nào làm ăn được là họ tung tin nói xấu. Riêng trường hợp này em xin cam đoan là đã thẩm tra rất kỹ.

Ông Cẩm bảo:

- Anh để riêng hồ sơ của Toàn Thắng ra còn các trường hợp khác đưa đây tôi ký ngay.

Trần Đức soạn từng tập hồ sơ ra và ông Cẩm ký thoăn thoắt.

Cầm tập hồ sơ của Toàn Thắng trong tay, Trần Đức lại nói:

- Em đã ký "ruồi" rồi anh cứ yên tâm đi bởi hàng của công ty này đọng lâu quá rồi.

Nghe nói thế, ông Cẩm hỏi lại:

- Liệu cậu có vấn đề gì với nó không đấy?

- Báo cáo anh, nói không có thì cũng không đúng mà nói có thì cũng không đúng.

- Thế là thế nào?

- Chả là thế này nếu như mình làm thủ tục cho họ xuất được hàng đi thì thế nào tay Nam cũng có chút quà cho anh em đã trực tiếp giúp họ. Như thế có nghĩa là "có vấn đề". Còn bảo không có vấn đề tức là chúng em chẳng mảnh mung gì trong việc này.

Nhìn vẻ mặt rất gian của Trần Đức, ông Cẩm nghi ngại nhưng rồi khi nhìn thấy chữ ký "ruồi" của Trần Đức ông thở dài, rồi ký.

Trần Đức sung sướng ra mặt và nói:

- Em cảm ơn anh, chủ nhật này nếu anh không có việc gì bận lắm mời anh đi lên Tam Đảo nghỉ ngơi một hôm.

Ông Cẩm lắc đầu:

- Tôi đã hẹn đi thăm thủ trưởng cũ rồi. Thôi các cậu cứ đi cho vui vẻ.

Nhưng khi Trần Đức vừa đi ra khỏi phòng thì ông Cẩm gọi giật lại:

- Này, anh có bận lắm không, tôi có việc này muốn trao đổi với anh tý chút.

Ông Đức quay lại:

- Có việc gì anh cứ bảo?

Ông Cẩm rót nước mời Trần Đức rồi dẫn đi:

- Hôm nọ, bà nhà tôi nói là sẽ lập công ty. Anh và thằng Nam cũng đã đồng ý góp vốn. Hôm nay, tôi muốn hỏi anh, chuyện đó là thế nào?

Trần Đức lặng người, lo sợ chuyện vụng trộm của ông ta với bà Dung đã bị bại lộ. Cố lấy bình tĩnh, Đức nói dừng dừng:

- Đúng là chị có nói với em và bảo nếu em có vốn thì cùng góp làm công ty cổ phần.

- Ý anh thế nào?

- Em thấy quan điểm của chị lập công ty cổ phần là rất mạnh dạn và có tính khả thi. Tiền góp vốn em không lo tài năng điều hành của chị là khỏi phải bàn và nếu có sự trợ giúp kinh nghiệm tài chính của cháu Lâm thì quá yên tâm. Tuy nhiên, em chỉ băn khoăn có một điều là hiện nay, vị thế chính trị của anh đang như vậy, việc chị lập công ty liệu đã nên chưa?

Ông Cẩm thở dài:

- Đêm qua, tôi không ngủ được vì chuyện này. Tôi biết tính bà ấy, đã muốn làm là làm bằng được, không cách gì ngăn cản nổi. Nếu mình cố phản đối thì chỉ tổ làm mất hoà khí trong gia đình.

- Anh cứ cả nghĩ. Thật ra chuyện vợ con cán bộ nhà nước thành lập công ty làm ăn riêng bây giờ là chuyện phổ biến. Ngay con trai út của Bộ trưởng nhà mình cũng đang là Tổng Giám đốc một công ty tư nhân chuyên xây nhà cho thuê mà cũng có ai thắc mắc gì đâu? Thế chả nhẽ cứ là vợ con cán bộ nhà nước thì không được phép làm giàu à? Dân có giàu thì nước mới mạnh.

Nghe nói vậy, nét mặt ông Cẩm dần ra, nhẹ nhõm hơn. Ông thật thà:

- Anh nói thế cũng giải tỏa cho tôi được phần nào. Vậy thế này đi, anh sẽ làm cố vấn cho nhà tôi trong việc thành lập công ty. Phải cân nhắc thật kỹ, đừng để anh em người ta xì xèo là được.

Trần Đức như cất được gánh nặng trong người:

- Nếu anh đã giao thì em xin cố gắng.

- Còn việc này. Bà ấy muốn giao cho con Minh Phương làm Giám đốc, còn bà ấy giữ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị.

- Việc ấy thì em chưa biết. Nhưng ông anh ơi, bà chị nhìn người là tinh lắm đấy, anh cứ yên tâm đi. Em xin phép anh, em đi.

Trần Đức ra khỏi phòng và gọi điện cho bà Dung:

- Thế là việc của em đã xong, thưởng gì cho anh nào?

Tiếng bà Dung ồm ồm:

- Anh muốn thưởng gì cũng được, em đang ở nhà một mình anh có thể tới được không?

Trần Đức ngập ngừng một chút, chưa kịp trả lời thì bà Dung đã nói tiếp:

- Nếu thấy khó đi quá thì cứ nói, việc gì mà phải ấp úng thế.

Trần Đức tắc lưỡi:

- Bây giờ thì không thể về nhà em được.

- Em hiểu rồi. Em sẽ tự lo chỗ rồi em nhắn tin lại cho anh nhé.

Một giờ đồng hồ sau, Trần Đức lấy có phải đi có việc và phóng xe đến một khách sạn mini nằm ở gần ngoại ô thành phố. Bà Dung đã chờ sẵn và ngay lập tức họ xoắn vào nhau.

Trần Đức nắm tay bà Dung và nói:

- Này, có lẽ chúng mình phải chấm dứt ngay chuyện này thôi.

- Sao thế, chán rồi à?

- Không phải, anh thấy có lỗi với chồng em quá. Là người được cấp trên tin tưởng tuyệt đối, vậy mà gian díu với vợ người ta. Về đạo lý, xem ra không thể chấp nhận được.

Bà Dung nói bằng giọng:

- Chúng mình gặp nhau được mấy tháng rồi nhỉ?

- Hơn một tháng rồi.

- Thế mà em thấy như mới được quen anh. Thế tại sao hôm nay anh nói đến đạo lý, giá như anh nói từ buổi đầu tiên thì có phải là người đáng kính không?

Trần Đức:

Nói thật là bây giờ anh mới hiểu hết nghĩa của từ "tình yêu sét đánh"... Nhưng có lẽ chúng ta nên dừng lại thì tốt hơn.

Bà Dung nói:

- Anh muốn dừng lại chứ gì?

- Nên dừng lại em ạ.

- Thế anh tưởng em muốn bước tới nữa à? Em đâu có mê trai đến thế. Chúng mình chỉ dừng ở đây. Không bước thêm và cũng không... lùi một bước.

Nói rồi bà ôm lấy Trần Đức cười trề trề, mãn nguyện.

*

Lô hàng tồn đọng của Toàn Thắng đã được xuất đi trót lọt và thắng lớn. Ông Nam mang tiền đến cho Lâm ở quán Quê Hương.

Ông Nam mở túi lấy ra phong bì khá lớn và đưa cho Lâm:

- Anh rất cảm ơn chú em đã lo giúp anh. Anh biết trong việc này còn có công lao rất lớn của chị Dung, nhưng anh sẽ cảm ơn bà chị vào lúc khác. Đây là của chú. Anh nói thật, số tiền này không lớn nhưng cũng không phải nhỏ. Chú cứ xem rồi cho anh biết.

Lâm ngần ngại, Tony Nguyễn cười, thông cảm:

- Chú cứ xem đi. Đây là chuyện làm ăn, cần phải có sự sòng phẳng.

Lâm mở ra và ngạc nhiên khi thấy có đến năm tập đô la, mỗi tập 10 ngàn.

- Sao anh cho em nhiều thế này?

Nói rồi Lâm hào phóng đưa một tập cho Tony Nguyễn:

- Gửi ông anh chút lộc. Các cụ dạy rồi, "lộc bất tận hưởng".

Rồi Lâm lại đưa cho Nguyễn một tập nữa:

- Chỗ này, anh lo giúp em việc thằng Thanh. Em muốn nó phải mất ngủ mỗi khi nhắc đến tên em.

- Chuyện đó không khó. Nhưng có nên thế không? Chó cùng dứt giậu... Không nên để nó cắn mình, mà phải để nó chạy theo mình.

- Em chưa hiểu ý anh?

- Đơn giản thôi. Chú với nó, đều là đàn ông thấy gái đẹp thằng nào chả thích. Nó đến trước, nó có tiền, nó mua vương miện cho con Phương thì nó có quyền sử dụng... đó là lẽ đương nhiên. Nếu chú cứ ám ảnh về việc đó thì... thì anh khuyên chú hãy ra nhà mẫu giáo, chọn một con bé và tự mình nuôi cho nó đến tuổi trưởng thành.

Lâm ngệt mặt.

ông Nam cười độ lượng:

- Đừng gay gắt với chú em như thế. Trong chuyện yêu đương, có duyên với nhau mà không có phận thì cũng chẳng ở được. Còn có phận mà không có duyên thì sống với nhau như sống trong địa ngục cũng không bỏ nhau được. Chú em đừng nên cay cú với thằng Thanh. N53;u đến với con Phương trước, nó bỏ tiền ra mua danh vọng cho con Phương, thì nó có quyền sở hữu... Nhưng nếu con Phương đã dứt được thằng Thanh thì nó cũng là đứa có bản lĩnh đấy.

Thấy Lâm nín lặng, thở dài. ông Nam nói thêm:

- Làm cái thằng đàn ông thì đừng có vì đàn bà mà hỏng cuộc đời. Nếu chú em đồng ý, một tuần nữa, cả Việt Nam này biết chú là chồng chưa cưới của hoa hậu Minh Phương.

Lâm ngạc nhiên, nhìn mọi người bằng con mắt dò

hỏi. Nguyễn cười hì hì:

- Thằng này ngây thơ thật. Chuyện ấy quá đơn giản. Chỉ cần chú Ok là mấy tạp chí Sắc đẹp, Thời trang, Tuổi xanh, rồi hàng loạt báo điện tử sẽ đưa tin. Mà cần gì phải ba ngày, chỉ sau nửa tiếng.

- Anh cứ đùa...?

- Chú không tin à?

- Em không tin.

- Vậy thì đừng hối hận nhé. Nửa giờ nữa, sẽ có tin này trên mạng.

Lâm cười:

- Anh cứ làm như anh là... là Tổng Biên tập ấy.

- Anh chú đây còn to hơn cả nhiều ông Tổng Biên tập. Anh sẽ biểu diễn cho chú xem quyền lực của anh nhé.

- Em đổ anh đấy - Lâm thách thức.

Tony Nguyễn nhún vai và lấy điện thoại di động dò tìm địa chỉ một người nào đó.

- Alô! Em Hường đấy à?

- Chào ông anh. Sao lại còn nhớ đến đưa em gái này thế?

- Không nhớ em thì còn nhớ ai. Dạo này công việc thế nào?

- Em làm báo điện tử, hơi lăm. Không có quảng cáo là móm hết. Có tin gì hay không?

- Có chứ. Em cần tin về hoa hậu Minh Phương không?

- Ôi thật là bất ngờ. Em rất cần tin về các sao đấy.

- Em Minh Phương đã có chồng?

- Anh cho em tin vệt à?

- Nếu vậy thì chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Chào!

- Chớ chớ. Chắc là đã đính hôn.

- Đúng thế. Minh Phương đã đính hôn với anh Cao Đức Lâm, con trai của Thứ trưởng Bộ Kinh tế Cao Đức Cẩm. Lâm hiện đang là Trưởng phòng Tín dụng điện tử của Ngân hàng Phú Tài.

- Anh đọc chậm thôi.

- Lâm đã đi học ở Mỹ về ngành Ngân hàng và là gương mặt đầy triển vọng cho lớp trẻ năng động, dám làm, dám chịu. Thế nào, đủ chưa?

- Bao giờ họ cưới?

- Có thể là cuối năm. Tuy nhiên, nàng sắp có bước ngoặt lớn trong đời. Nàng sẽ trở thành Tổng Giám đốc và sẽ là Tổng Giám đốc trẻ nhất Việt Nam. Hai mươi mốt tuổi.

- Ôi thật tuyệt vời. Em cảm ơn anh!

- Thỉnh thoảng qua đây. Anh dành cho em và người yêu em một góc lý tưởng.

- Ngồi với anh thì em tới.

- Sao đời anh lại còn may mắn thế nhỉ. Anh mong em từng giờ đấy. "Chiao!". (Chào bằng tiếng Ý)

Nguyễn tắt máy và quay sang nhìn mọi người với vẻ đắc ý. Lâm bật cười:

- Sợ cái mồm ông anh thật. Em nhà báo này chắc xinh đẹp lắm. Giọng nghe đong đưa ghê?

Tony Nguyễn cười sằng sặc:

- Làm gì có nhà báo nữ nào xinh đẹp, đã đẹp thì làm sao mà trở thành nhà báo được. Lo ăn diện, lo giữ gìn sắc đẹp tâm trí đâu mà để vào câu, chữ. Con gái mà muốn hạnh phúc thì chỉ cần đẹp và hơi "ngu" một tý. Còn đẹp gái mà lại làm nhà báo thì đó là đại họa đấy.

Nguyễn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Chịu khó chờ một lát nhé. Sắp có tin đấy.

Nguyễn mở máy tính. Và khi nhìn đồng hồ, thấy đã nửa giờ trôi qua, Nguyễn vào mạng, mở trang báo điện tử Ngôi Sao Việt, và cười lớn, chỉ cho Lâm xem một bài báo, trên đó ghi rõ ràng: "Mới được cập nhật 30 phút". Bài báo có tit: "Hoa hậu Minh Phương đã có ý trung nhân". Bên góc bài báo là ảnh Minh Phương trong đêm chung kết. Bài báo viết: "Theo nguồn tin riêng của chúng tôi thì hoa hậu thanh lịch Minh Phương sẽ kết duyên cùng với trưởng nam của Thứ trưởng Cao Đức Cẩm là anh Cao Đức Lâm. Anh Lâm là thạc sĩ tin học và thạc sĩ tài chính, đã tốt nghiệp trường Đại học Havard (Mỹ). Hiện nay anh là Trưởng phòng Tín dụng điện tử của Ngân hàng Phú Tài. Nói chuyện qua điện thoại với hoa hậu Minh Phương, chúng tôi được biết sắp tới, có một công ty liên doanh mời chị làm Tổng Giám đốc. Hoa hậu Minh Phương cho biết là hiện nay, trái tim chị đang bị "sét đánh", cho nên chị không thể cưỡng lại bất cứ mong muốn gì của anh Lâm và chị hoàn toàn mãn nguyện về tình yêu đẹp như mơ này."

Lâm trợn mắt:

- Sao nó dám viết bịa đặt thế này? Nó nói chuyện với Minh Phương hồi nào?

- Thế mới tránh xa con bò ba bước, tránh xa thằng say mười bước và tránh xa nhà báo ba mươi bước. Chú em cần phải giao du nhiều với các nhà báo. Có lợi cho chú lắm đấy.

Nguyễn đứng dậy:

- Thôi bây giờ anh phải đi giải trí đây.

- Anh đi chơi tennis à?

- Không, anh đi đánh bạc. Chú em vừa cho lộc ngần này tiền, biết đâu, hôm nay chả là ngày son?

- Anh chơi ở đâu vậy?

- Một sòng bạc mới ở Hạ Long. Chỉ dành cho người nước ngoài thôi.

- Cho em đi với.

- Thôi chú em không phải là người có thần kinh vững để vào xới bạc. Nếu chú em muốn đi chơi, xem cho biết và tối nay lại được một đêm thiên đường thì đi với anh. "Con ơi nhớ lấy lời cha. Một năm đánh bạc bằng ba năm làm", hình như bài thơ ấy... - rồi Nguyễn bỏ lửng.

ông Nam lắc đầu:

- Nguyễn ơi, mày đừng đầu độc thằng bé. Nó vẫn như tờ giấy trắng đấy.

Nguyễn lắc đầu:

- Nếu là đứa hư hỏng, nó đã hư từ bên Mỹ rồi. Sống ở Mỹ mấy năm mà còn như thế này thì không bao giờ có thể hư được.

*

Buổi tối ở nhà ông Cẩm. Bà Dung mặc váy ngủ đang nửa nằm nửa ngồi xem phim sex.

Có tiếng gõ cửa. Bà vội tắt máy, chuyển sang kênh xem truyền hình rồi nói:

- Vào đi.

Cô phục vụ ngó đầu vào:

- Thưa cô có khách ạ.

- Ai đấy?

- Cháu không dám hỏi ạ. Thấy đi ô tô đẹp lắm.

Bà Dung chán nản, xua tay:

- Rõ của nợ. Thấy người ta đi ô tô mà không dám hỏi. Lưu manh không thuê được ô tô à?

Đúng lúc đó thì có điện thoại di động. Bà nhìn số là máy của ông Nam:

- A lô, anh Nam đấy à? Vâng... tôi đang ở nhà.

Bà bảo người phục vụ:

- Mở cổng mời bác ấy vào phòng khách nhé.

Bà bỏ chiếc váy ngủ mà mặc quần áo như thể sắp đi đâu đó. Bà quệt lại son môi rồi thông thả đi xuống.

- Chào chị - ông Nam lễ phép. - Hình như chị chuẩn bị đi đâu?

- Anh tới muộn năm phút thì đúng là không gặp. Tôi chuẩn bị đi thăm người ốm.

- Tôi tới để cảm ơn chị đã giúp cho về lô hàng vừa rồi. Thú thật là không có chị và anh Đức thì có lẽ tôi phá sản mất.

- Tôi rất thông cảm với hoàn cảnh của doanh nghiệp các anh nhưng lần sau phải cẩn thận. Các anh làm liều quá.

- Đúng là một tháng vừa rồi, tôi như nằm trên đồng lửa. Đêm ngủ mê thấy lô hàng bị mối ăn mà toát mồ hôi lạnh.

- Tôi nghe anh Đức nói và cũng mừng cho các anh.

Nam lấy một chiếc túi xách tay loại nhỏ đưa cho bà Dung:

- Có chút quà gọi là, cảm ơn chị đã cứu giúp.

Bà Dung đỡ lấy túi:

- Anh câu nệ quá. Nhưng thôi, anh đã cho, tôi xin nhận.

- Còn chuyện lập Tổng Công ty, chị cứ vạch kế hoạch. Chúng ta cùng làm thì rất hay.

- Liệu có hay không khi mà tôi phải cạnh tranh với anh?

- Chẳng sao cả. Tôi sẵn sàng chuyển sang thứ khác. Hôm nay cũng xin chúc mừng anh chị.

Bà Dung ngạc nhiên:

- Có gì mà mừng?

Ông Nam nói:

- Chị mở các báo điện tử ra mà xem. Cả Việt Nam đã biết tin cô hoa hậu Minh Phương sắp làm con dâu anh chị rồi.

Bà Dung giật mình:

- Đã có gì chính thức đâu mà loạn lên thế.

- Tuổi trẻ mà lại. Chúng nó đang cần sự nổi tiếng, bởi lẽ danh tiếng bây giờ cũng là tiền bạc.

*

Buổi tối tại nhà Minh Phương. Cả nhà đang ngồi chờ cơm vì ông bố Minh Phương đi làm về muộn. Khi chương trình thời sự buổi tối của Đài truyền hình tỉnh bắt đầu thì ông cũng mới về. Nhưng nhìn nét mặt hăm hăm của ông, cả nhà ngạc nhiên.

Ông ngồi vào bàn ăn và hất hàm hỏi Minh Phương:

- Bao giờ mày với thằng Lâm cưới?

Minh Phương trở mặt:

- Sao bố lại hỏi con như thế. Nhà anh ấy đã nói gì với nhà mình đâu mà cưới với xin?

- Thế tại sao mày trả lời trên Internet là chuẩn bị cưới thằng Lâm?

Minh Phương ngạc nhiên thật sự. Cô chạy bố lên phòng của mình và mở máy tính. Phương đọc bản tin trên mạng và lúc này thì không chỉ riêng báo điện tử Ngôi Sao Việt đưa tin mà nhiều báo điện tử khác cũng nói về chuyện này. Nhưng mỗi tin lại khác nhau và tin nào cũng đưa là đã phỏng vấn cô. Phương bực mình, cô gọi điện thoại cho Lâm.

Lúc này, Lâm cùng Tony Nguyễn, Lê Bình và ba cô gái rất đẹp đang ngồi trong một nhà hàng. Lâm nhìn số máy và biết là máy của Minh Phương. Tiếng Minh Phương khó chịu:

- Anh à, tại sao hôm nay các báo điện tử đưa chuyện của chúng mình lên mạng thế.

Lâm nói ráo hoảnh:

- Anh đang định hỏi em đây. Sao em trả lời phỏng vấn nhà báo.

- Em có nói bao giờ đâu. Tại sao họ dám bịa đặt như thế. Mai em sẽ phát đơn kiện.

- Thôi em ơi. Kiện báo chí, có mà kiện củ khoai.

- Nhưng mà bố mẹ em mắng em.

Lâm nháy mắt với Nguyễn rồi nói:

- Anh cũng bị mắng. Kiểu này có khi chủ nhật anh nói bố mẹ anh đến thừa chuyện cho chính danh ngôn thuận.

- Anh đang ở đâu đấy?

- Anh phải đi công tác đột xuất vào Thanh Hóa.

- Sao không gọi cho em biết.

- Anh cứ tưởng đi chiều về, không ngờ phải giải quyết thêm mấy việc.

- Anh ngủ ở Sầm Sơn à?

- Không, ở nhà khách Ngân hàng. Em nói chuyện với chú Trác nhé.

Minh Phương tươi tỉnh hẳn:

- Thôi em chả nói. Chú ấy lại bảo em dò xét.

- Mặc kệ báo chí em ạ. Cũng đang có báo muốn phỏng vấn anh đây.
- Anh định trả lời thế nào?
- Anh nói là anh cũng đang bị "sét đánh".

Minh Phương nói xong nhìn bố mẹ như thể chứng thực cho chuyện mình bị oan. Ông bố Minh Phương vẫn khó chịu:

- Báo chí lạ thật. Bịa đặt đến thế là cùng.
- Thế ông không biết chuyện nó còn bịa ra cua có mặt người để bán báo à? Bà mẹ Minh Phương nói chen vào - Thôi việc đã đến thế này, cô bảo ông bà ấy đến đây nói một nhời.

Ông bố cần nhần:

- Mới tí tuổi đầu, công ăn việc làm chưa ra đầu mà đã chồng với con. Không khéo rồi lại khổ đấy.

Minh Phương thở dài, im lặng. Bà mẹ nói:

- Tôi nghe nói cái anh Lâm cũng là người giỏi giang, học cao... về nghề nghiệp, gia cảnh thì chả có gì bất ổn.

Minh Phương chợt cười nhạt, nói ráo hoảnh:

- Lấy vợ lấy chồng bây giờ như đánh bạc, may ra thì được người tử tế chả biết thế nào mà nói trước. Thôi thì cứ sống xem sao. Đến lúc không hợp thì "chia tay hoàng hôn".

Bà mẹ đang bê bát cơm, nghe Phương nói vậy liền đặt xuống:

- Chuyện chồng con mà sao cô nói như đùa thế?

6

Sòng bạc ở Bãi Cháy (Quảng Ninh).

Tony Nguyễn đưa cả bọn vào chơi. Gã nhân viên bảo vệ to con soi mói nhìn Tony khiến anh ta khó chịu:

- Sao, có chuyện gì à?

- Dạ, ông anh thông cảm. Em mới về làm ở đây.

Tony Nguyễn móc ra một tấm carvidit đưa cho bảo vệ:

- Cầm vào, đưa cho lão Siu. Bảo ra đây rước thì tao vào.

Gã kia vội vàng chạy đi. Một lát sau, lão Siu, một gã người Đài Loan sang mở casino chạy ra, chào bằng tiếng Hoa:

- Ô, "ta cưa hảo à" (Đại ca, khỏe không).

Tony Nguyễn xoa lên cái đầu trọc của lão:

- Hảo, hảo. Có mấy người bạn muốn vào giải sầu và kiếm vận may. Tôi bảo lãnh.

- Dạ, đại ca nói thế, đàn em áy náy quá. Mời đại ca vào.

Lão Siu dẫn mọi người vào phòng uống nước. Một cô gái bưng khay phủ vải đỏ ra. Tony Nguyễn ném cả tập 10.000 USD lên khay. Lâm còn đang ngơ ngác chưa biết nói gì thì Lê Bình cũng bỏ lên đó 5.000 USD.

Nguyễn giảng giải:

- Đây là mua "phỉnh" vào chơi. Mỗi "phỉnh" trị giá 50 USD. Lát nữa, thua hay được thì lại mang "phỉnh" ra đổi lấy tiền.

Lâm à lên ra vẻ hiểu và lấy 10.000 USD để lên khay. Nguyễn cầm tập đô la của Lâm đặt xuống bàn, tháo đai buộc và xẻ làm đôi, đặt hai tập bên nhau. Hắn ngẩng ngó rồi bót từ tập này sang tập kia một tờ rồi đưa một tập cho cô gái còn một tập đưa trả lại Lâm.

- Lần đầu chú em đến đây, đừng có ham. Chơi cho biết thôi. Nếu thấy chịu được, lát nữa mua tiếp.

Ba cô gái thấy bọn họ xẻ tiền ra như vậy thì đều sáng mắt lên.

Cô gái quay ra lát sau vào mang những cọc "phỉnh". "Phỉnh" là một tấm nhựa hình tròn, to hơn nắp chai bia và có dập nổi tên sòng bạc và chữ ký của ông chủ. Lão Siu vào:

- Tối nay đại ca và các người đẹp nghỉ lại đây chứ ạ?

- Còn phòng tử tế không?
- Dạ, còn ba phòng super delux. Em mời đại ca một đêm.
- Không cần mời, tôi trả sòng phẳng.
- Dạ, nếu thế thì may mắn, nhưng em xin được biếu đại ca và các chiến hữu đêm nay.

Tony Nguyễn gật đầu. Lão Siu hỏi:

- Thừa đại ca, chú em đây là người làm ăn với đại ca?
- Không, chiến hữu "mon copin".
- Dạ, em hiểu.

Nói rồi, lão Siu đưa cho Lâm một tấm card màu đen:

- Có tấm card này, chú em đến bất cứ sòng bạc nào của tôi ở Hồng Kông, Đài Loan, Thái Lan, Campuchia, Philippines, cũng đều được trọng thị, và không có tiền cũng được chơi theo ý thích.

Lâm vẫn còn ngần ngại vì chưa hiểu thì Tony Nguyễn giảng giải:

- Chú em có đặc ân của sòng bạc này rồi đấy. Không phải ai cũng có tấm card này đâu.
- Nhưng anh nói là không có tiền vẫn chơi được?
- Tất nhiên là bạn vẫn được chơi, vẫn được ăn uống miễn phí tùy thích tại phòng và nếu muốn, có thể lấy phòng ngủ - lão Siu nói - Nhưng số tiền bạn chơi không được nhiều.
- Nếu tôi thua không trả thì sao? - Lâm hỏi.
- Thì coi như chúng tôi chọn nhầm một người bạn. Cái đó mất mát lớn hơn nhiều so với đồng tiền.

Câu nói lạnh lùng của lão Siu làm Lâm có vẻ cảm động:

- Rất cảm ơn sự tin cậy của anh.

Cả bọn kéo vào sòng bạc chơi rulét. Lâm cũng đặt cửa và thật may anh ta thắng liên tục. Trong khi đó, Tony Nguyễn thua gần hết. Bình cũng thua. Khi thấy kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ đêm, Nguyễn bảo:

- Thôi chúng ta nghỉ. Không có các em đây nguội hết lửa.

Lâm đếm "phỉnh" thu được và thắng hơn 100.000 USD. Lão Siu quay lại và nói:

- Chúc mừng người bạn mới. Hy vọng bạn sẽ không quên chúng tôi.

Lâm ra phòng đổi phỉnh lấy tiền.

Người đổi tiền là một ông già, đưa cho Lâm đủ 10 cọc tiền mỗi cọc 10.000 USD còn mới nguyên.

Lâm bàng hoàng vì không ngờ mình thắng lớn thế. Nhận thấy vẻ lúng túng của Lâm, Tony Nguyễn nói:

- Chú em có thể cầm hết về, hoặc có thể gửi lại đây, khi khác đến chơi. Tất nhiên, ngày nào chú cũng có lãi.

Lâm nghe vậy liền gửi lại sòng bạc 50.000 USD.

Còn lại, Lâm đưa ngay cho Nguyễn 10.000, Bình 10.000 và ba cô gái, mỗi cô 5.000.

Người quản lý đưa cho Lâm một quyển sổ, chỉ cho Lâm chỗ ký và trao lại cho Lâm một tấm thẻ ghi số liền gửi lại.

Khi cả bọn kéo rá cầu thang máy. Tony bảo Lâm:

- Chú em thấy ở đây thế nào?

- Thật tuyệt vời. Sao hôm nay em đỏ thế nhỉ?

- Nhưng sẽ có hôm chú em mất sạch tất cả.

- Thì có thể mới là cờ bạc chứ. Ngày nào cũng thua thì ai dám chơi, ngày nào cũng thắng thì chủ sòng chết à.

Lê Bình trầm ngâm:

- Hoặc là sáng mai, chú em lấy lại số tiền kia và biến khỏi đây, đừng bao giờ đặt chân tới chốn này. Hoặc là chú em cứ tới và thành tội đồ của nó. Anh chỉ có thể cho chú một lời khuyên như vậy.

Lâm sáng mắt lên, nói quả quyết:

- Em tin ở số mệnh em. Có duyên với tiền.

*

Bà Dung nói chuyện với Minh Phương:

- Hôm nay, bác muốn hỏi ý kiến cháu một cách dứt khoát Bác định chủ nhật này, hai bác sẽ đến thưa chuyện với ông bà đăng nhà, xin phép cho thằng Lâm được đi lại Chuyện chúng bay yêu nhau bây giờ cả thiên hạ biết rồi, bác không muốn để ông bà đăng nhà nghĩ sai. Còn việc thứ hai, bác định tháng tới này thành lập công ty, cháu sẽ về làm Giám đốc.

- Thưa bác, cháu còn ba tháng nữa mới thi tốt nghiệp... Bác cho cháu lui lại được không. Mấy lại... cháu không làm được Giám đốc đâu ạ.

- Đừng ngại, cháu cứ làm, đằng sau đã có bác trai, có thằng Lâm và nhiều người giúp sức.

Vừa lúc đó, Lâm đi đánh tennis về:

- Hai mẹ con bàn cái gì bí mật mà phải chờ con đi vắng thế này.

Bà Dung nghiêm giọng: ,

- Anh ngồi đây, tôi nói luôn.

Lâm lắc đầu:

- Lại chuyện cưới xin chứ gì? Quan trọng là Minh Phương, còn con, cưới ngay... ngay chiều nay cũng được.

Minh Phương:

- Thú thật với bác, với anh, cháu thấy cưới bây giờ . còn sớm quá. Cháu mới hai mươi hai, học chưa xong, công ăn việc làm chưa có.

- Cháu có bằng to nhất là hoa hậu rồi, cần gì phải học... Còn công ăn việc làm, bác lập công ty cho rồi còn gì.

*

Minh Phương đến trường đại học. Bạn bè trông thấy chỉ trỏ, bàn tán.

- Sao nó ngu thế nhỉ. Chưa gì đã lao vào chồng với con - một nữ sinh nói.

Mấy đứa bạn để vào:

- Thấy con nhà giàu, mê ngay. Các cậu biết không, thằng Lâm là con nhà "tiền đê chết người" đấy.

- Bố là Thứ trưởng, anh ta đã từng du học tại Mỹ... Thôi làm dâu nhà ấy là ngon rồi. Chứ để mấy đại gia chặn dắt, không khéo hỏng người, được tích sự gì.

- Nghe nói hôm nọ có tờ báo định phanh phui chuyện lão Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân bỏ tiền ra mua giám khảo để cho nó trúng hoa hậu, Trưởng ban Tư tưởng văn hóa tỉnh gọi lên "nhét giẻ vào miệng" ngay.

- Khiếp cậu ăn với nói. Cứ như đưa phạm nhân đi tử hình.

- Đấy là ngôn từ của bố tớ đấy. Ông già bảo, ở tỉnh mình, nếu thấy có chuyện gì mà không muốn dân biết, là Ban Tuyên huấn tỉnh cấm báo chí đăng. Thế chả là "nhét giẻ vào miệng" là gì.

Minh Phương ngồi trong giảng đường học môn văn. Cô giáo đang giảng về cấu trúc thơ Đường luật, nhưng đầu óc Minh Phương như để đi đâu. Cô giáo để ý thấy thái độ khác thường của Minh Phương và hỏi:

- Minh Phương, em cho cô biết, chúng ta đang học gì thế?

Phương giật mình:

- Dạ, thưa cô... học bài Qua đèo ngang của Bà huyện Thanh Quan ạ.

Cả lớp cười ồ lên. Cô giáo mỉm cười độ lượng:

- Em đang lo lắng hay suy nghĩ điều gì mà không tập trung thế?

Phương chưa kịp trả lời thì cả lớp lại cười ồ lên và một sinh viên trai nói:

- Đang lo cưới cô ạ.

Một sinh viên khác nói độc địa:

- Đâu mà, đang nghĩ chương trình "thợ câu kể chuyện".

- Bạn ấy đang mơ... lên xe hoa.

Minh Phương quay ngoắt lại nhìn mọi người bằng cặp mắt náy lửa rồi đi thẳng ra ngoài và ù té chạy.

Cả lớp sững sờ, im lặng. Cô giáo ngồi xuống ghế, nói trầm ngâm:

- Sao các em lại nỡ nói bạn bè mình như thế. Các em không biết, khi con người ta đạt được một vinh quang nào đó thì áp lực xã hội sẽ rất nặng nề đối với người đó. Mà không phải lúc nào những người trẻ tuổi lại có thể chịu được áp lực ấy. Đừng nói với Minh Phương những lời như thế... Nếu không người đẩy Minh Phương đi sang con đường khác - đó là con đường không hay ho gì - lại chính là các em, những người bạn của Phương. Chúng ta đừng ích kỷ, đổ kị với bạn bè.

Một nữ sinh giơ tay:

- Xin phép cô cho em nói thật lòng. Đúng là chúng em có nói những lời nghiệt ngã... nhưng chúng em rất thất vọng. Đầu tiên chúng em cũng nghĩ danh hiệu hoa hậu đó là do tự thân Minh Phương nhưng hóa ra, Phương chỉ có phần xác, còn phần hồn là do tiền mang lại. Tỷ phú Trương Hoàng Thanh đã bỏ ra hơn 100 triệu để mua ban giám khảo về chỉ cho Phương gần 100 triệu nữa. Ý đồ của ông ta là đưa Phương về làm Phó Tổng Giám đốc Hoàng Quân và... và làm vợ bé của ông ta đấy ạ.

Cô giáo nói át đi:

- Tại sao các em có thể nghe những thông tin nhảm nhí đấy nhỉ? Chết thật thôi.

Cô nhìn đồng hồ:

- Các em nghỉ giải lao. Cô có việc phải lên Ban Giám hiệu. Các em nghỉ nửa giờ.

Cả lớp học reo lên sung sướng.

*

Minh Phương đến Ngân hàng Phú Tài tìm Lâm. Các nhân viên thấy Minh Phương thì ai cũng vồn vã, đón đả chào hỏi. Cô nhân viên lễ tân của ngân hàng hướng dẫn:

- Chị biết chỗ làm việc của anh Lâm rồi chứ ạ?
- Tôi chưa biết, mấy lần trước chỉ gặp nhau ở phòng khách.
- Thế ạ Chị đi thang máy lên tầng 5, rồi rẽ tay trái. Phòng của anh Lâm là phòng 503.

Ngoài cửa có đề tên đấy ạ.

- Cảm ơn em.

Minh Phương vừa vào thang máy thì cô nhân viên gọi cho Lâm:

- Hoa hậu Minh Phương đến tìm anh đấy.

Lâm đang ngồi làm việc và vẽ một mặt hiện lên khuôn mặt. Anh ta vội sắp xếp lại bàn.

Có tiếng gõ cửa, Lâm ra mở.

- Ôi, chào em. Sao đến đột ngột thế này.

Phương ôm lấy Lâm, khóc rưng rức:

- Em khổ quá... khổ quá. Anh đưa em đi đâu để không ai nhìn thấy em nữa.
- Sao thế, có chuyện gì nghiêm trọng vậy - Lâm vỗ về- Em bình tĩnh đi nào.
- Chỉ tại mấy dòng tin trên báo điện tử ấy - Minh Phương nói rồi lại òa khóc.

Lâm đỡ Phương ngồi xuống ghế, chờ cho cô nguôi đi Lâm nói:

- Có vấn đề gì nặng nề lắm đâu em. Nếu em chưa muốn làm vợ anh thì cứ mặc kệ họ. Em đi Úc học... Thế là xong.

- Xong là thế nào?

- Thì em đi Úc học, lại lấy một ông Tây nào đó. Vài năm sau về và trở thành Việt kiều yêu nước.

Phương nhìn Lâm nghi ngờ:

- Anh nói kiểu gì đấy. Em mà không nghĩ đến bố mẹ, đến chuyện em là con một thì anh chả nói, em cũng đi.

- Anh hỏi em nhé: Em ân hận vì yêu anh phải không?

Minh Phương cười khẩy:

- Hay nhỉ, hôm nay lại hỏi nhau câu ấy.

- Là vì anh thấy em có vẻ khó chịu vì báo chí đưa tin. Em phải nhớ em là hoa hậu, là tiêu điểm của báo chí, việc họ đưa thì kệ họ, sợ gì nào?

- Nhưng em thấy bây giờ cưới sớm quá.

- Em muốn có thời gian để... để ăn, để chơi như vừa rồi chứ gì.

- Không phải.

Lâm chột nghiêm nghị:

- Anh hỏi em một lần nữa, em trả lời thật gọn: Em có đồng ý làm vợ anh không? Chỉ trả lời có hay không?

Minh Phương ngồi lặng. Rồi cô thở dài:

- Có!

*

Lâm lại đến sòng bạc. Lần này thì với vẻ từng trải Lâm dí tấm card vào mặt gã bảo vệ. Và lập tức, Lâm được lão Siu ra đón vào.

- Sao hôm nay anh đi có một mình?

- Ông Nguyễn bận. Tôi buồn quá, muốn đi cho khuây khỏa.

Lão Siu đưa Lâm vào một phòng nhỏ và gọi một cô gái trẻ đẹp ra.

- Người bạn tôi bị mệt. Cô chăm sóc cho chu đáo. Khi nào anh ấy muốn ra chơi, cô đi phụ giúp.

- Dạ, vâng ạ.

Lão Siu đứng lên, và thật bất ngờ, hắn ta khuyên Lâm với giọng điệu thành thật:

- Chú em cho tôi góp ý một lời được chứ.

- Vâng, có sao đâu.

- Nếu hôm nay chú định làm cuộc đỏ đen, tôi khuyên chú em đừng nên. Gương mặt chú hôm nay có ám khí, không được vượng cho lắm, chơi là thua. Hãy nghe tôi đi. Tốt nhất là lên nhà hàng, có người đẹp ở đây chăm sóc, chú em sẽ thấy vui hơn nhiều. Đó là lời của Siu này, mong được chú em lưu ý.

Lâm cười, khoát tay:

- Anh cứ yên tâm đi. Tôi là người biết tự chủ mà.

- Thế thì được.

Cô gái lấy khăn lau mặt cho Lâm rồi bóp vai, bóp tay...

Lão Siu ra ngoài gọi điện thoại cho Tony Nguyễn:

- Hôm nay, anh ta đi một mình.

- Con gà ấy béo đấy. Cứ nuôi thêm vài ngày rồi mới thịt.

- Dạ, tôi hiểu.

Lâm đưa 5.000 USD cho cô gái ra mua phỉnh và lần này chơi bạc với máy. Từ trong phòng điều khiển Siu bấm máy tính thoăn thoắt, rồi cười đắc ý.

Lâm chơi cứ ván được, ván thua. Và cứ mỗi lần Lâm thua, cô gái lại an ủi. Còn mỗi lần Lâm thắng thì cô nhảy lên vui mừng.

Đến gần 12 giờ đêm, cô gái đếm phỉnh và reo lên:

- Anh ơi, thắng nhiều rồi. Nghỉ thôi.

Lâm liếc nhìn số tiền rồi cười:

- Đáng kể gì. Nhưng nếu em muốn đi nghỉ thì thôi. Anh về đây.

- Ở sao lại về. Bỏ em ở lại một mình à?

- Ở đây thì cũng hay đấy, nhưng mai tám giờ anh phải họp.

- Thì 7 giờ anh về cũng được mà. Em có dám giữ anh đâu.

Cô gái nói xong, ôm lấy Lâm nũng nịu. Lâm thở ra, nhẹ nhõm:

- Thôi được Em bảo chúng nó mang lên phòng cho anh chai rượu nhỏ loại Càn Long ngự tửu ấy và vài món nhẹ.

Cô gái đếm tiền:

- Được hơn năm ngàn anh ạ.

- Em ra đổi tiền. Anh cho em một ngàn.

Cô gái ra đổi tiền. Lão Siu hỏi:

- Cô có nhiệm vụ chăm sóc anh bạn tôi thật chu đáo nhé.

- Không phải dận nhiều - Cô gái lườm lão Siu.

Hắn hỏi:

- Được thế này, anh ta cho cô bao nhiêu?

- Cho một ngàn ạ

- Trời ơi, "hấn hảo à". Anh ta là người rộng rãi hiếm có đấy.

- Còn phải xem đêm nay thế nào đã.

*

Ông Cẩm nhìn đồng hồ thấy đã hơn 12 giờ. Ông hỏi bà Dung:

- Mấy đêm rồi nó chưa về?

- Nghe nói nó đã thuê một căn nhà chung cư hơn 70 mét vuông và sống với con Phương ở đó, nhưng ở đâu thì em cũng không được biết. Hôm qua nó mới về đây một lát rồi đi. Nó cho em năm ngàn đô.

Ông Cẩm trợn mắt:

- Sao nó lăm tiền thế ?

- Em có hỏi, nó mới là được chia lãi ở một công ty nào đó.

- Lạ nhỉ, từ hồi nào đến giờ, có nghe nó nói về làm ăn đâu. Càng ngày tôi càng thấy lo về nó.

- Có gì mà ông phải lo. Nó mà mất dạy thì đã hỏng từ lâu rồi. Hồi nó ở Mỹ, có ông bà Việt kiều cứ gạ nó ở lại, giao cả cơ ngơi làm ăn, lại gả con gái cho nó, vậy mà nó có màng đến đâu.

- Con người ta có những lúc thay đổi không lường được. Máy hôm nay, tôi cứ nghĩ mãi về cái tay Tổng Giám đốc một công ty bảo hiểm nhận hối lộ bị bắt. Anh ta giàu lắm, có trang trại ở Sóc Sơn gần ba héc-ta, hai biệt thự ở Hà Nội, có nhà ở Tuần Châu, lương tháng gần năm chục triệu, vậy mà vẫn dựng hồ sơ giả, ép doanh nghiệp phải hối lộ.

- Thì anh ta có làm bậy mới lắm tiền như thế. Chết là phải.

Có tiếng gõ cửa dưới buồng khách. Bà Dung càu nhàu:

- Giờ này mà ông còn gọi cửa. Chắc ốm đau gì đấy.

- Ông có sao đâu. Chiều nay tôi còn nói chuyện với ông khi ông đi tập thể dục về cơ mà.

Ông Cẩm chạy xuống mở cửa. Cụ Huy, bố ông Cẩm nói:

- Tôi xin lỗi anh chị vì khuya quá rồi mà còn làm phiền.

- Sao thầy cứ nói khách khí thế - ông Cẩm cười - xem ra thầy càng ngày càng giữ ý với con cháu.

- Phải giữ ý chứ. Mình già rồi vừa là gánh nặng cho xã hội, là gánh nặng cho gia đình cho nên bây giờ lại là lúc phải cẩn thận.

Ông Cẩm đỡ bố ngồi vào ghế. Bà Dung rót cho ông ly rượu vang:

- Thầy uống chút rượu vang, lát nữa nghỉ cho nó êm lưng.

- Sở dĩ tôi đánh thức anh chị dậy là vì chuyện của thằng Lâm. Đạo này tôi thấy nó vắng bóng quá. Hôm kia, nó về, tôi gọi nó vào hỏi chuyện, nó chỉ bảo là nó thích ở riêng. Rồi nó đưa cho tôi ba ngàn đô la. Tôi không cầm, nhưng nó cứ để lại. Tôi gọi lại anh chị. Tôi không cầm nhiều thế này.

Ông Cẩm:

- Cháu nó được chia lãi góp cổ phần, nó cũng vừa cho nhà con năm ngàn. Cháu nó biếu, thầy cứ giữ mà dùng.

Cụ Huy:

- Nếu là tiền do cháu nó làm được thì cũng mừng cho nó. Nhưng... nhưng tôi ngờ lắm, sao nó cho tôi nhiều và dễ dàng thế, cứ như là nhặt được ấy.

Ông Cẩm nói:

- Lúc đầu con cũng nghi ngại. Nhưng khi nghe nhà con nói, con cũng tạm yên tâm phần nào.

Cụ Huy đưa lại gói tiền cho ông Cẩm:

- Anh chị cứ giữ lại cho nó, biết đâu chả có lúc nó làm ăn khó khăn, khi ấy quý lắm. Tôi không cần gì nhiều tiền thế này. Việc gì cần chi tiêu lớn thì tôi sẽ nói với anh chị.

Ông ngừng lại rồi nhìn thẳng vào bà Dung:

- Tôi hỏi điều này. Tại sao dạo này nó hay vắng nhà thế?

Bà Dung lễ phép:

- Thưa thầy, đúng là dạo này cháu nó ít về vì nó thuê nhà ở riêng. Nó muốn sống tự lập.

Cụ Huy giật mình:

- Sao lại để nó đi ở riêng như vậy, nhà có mỗi mình nó...

Ông Cẩm dãi bày:

- Thầy ạ con cũng nhúc đầu vì nó lắm. Bây giờ nó đi làm có đồng tiền khấm khá, thích gì là nó làm, không cách nào ngăn được.

Cụ Huy giật mình:

- Đến thế cơ à? Vậy là không ổn rồi. Có khi nào anh chị tâm sự với nó không?

Ông Cẩm gãi đầu, nói thật:

- Có mấy lúc bố con ngồi với nhau được đâu. Nhưng mà bây giờ chúng nó sống khác lắm.

Cụ Huy nói như giảng giải:

- Anh chị phải rất cẩn thận, để mắt đến nó. Tôi ngờ rằng nó đã nhiễm lối sống Mỹ, quan niệm văn hóa kiểu Mỹ, đó là lấy đồng tiền để đánh giá sự thành đạt của con người.

Nghe ông cụ nói vậy, bà Dung nhếch mép cười mỉa mai. Nụ cười ấy không lọt qua được mắt ông cụ. Cụ Huy đứng dậy:

- Tôi nhắc lại để anh chị nhớ. Lo làm chính trị, lo kiếm tiền là cần thiết nhưng không lo cho sự yên ổn trong ngôi nhà này thì dù vàng có chất lên tận nóc nhà cũng vô ích. Kiểu sống thế này, tôi sợ là sẽ đến lúc hối không kịp đâu.

Cụ Huy chỉ mặt ông Cẩm nói cứng rắn:

- Thăng Lâm là cháu nội tôi, tôi muốn nó phải về đây. Tôi đã viết xong di chúc và đưa ra ủy ban công chứng rồi. Toàn bộ diện tích đất và nhà tôi đang ở là cho thăng Lâm. Nếu nó không chịu ở thì bỏ hoang cũng được nhưng cấm bán.

Nói rồi ông cụ chống gậy đi về nhà.

Bà Dung đóng cửa lại và nói:

- Ông bây giờ lẩm cẩm quá sao cứ mang tư duy thời bao cấp ra áp đặt cho cuộc sống hôm nay. Cháu nó thương ông, nó biếu tiền, thế mà lại nỡ nghi ngờ...

Ông Cẩm thở dài:

- Thầy nói đúng đấy.

- Em chả thấy đúng gì cả. Mỗi thời mỗi khác. Bây giờ cơ chế thị trường không có tiền là nhục lắm.

Nói rồi, bà quày quả đi lên phòng ngủ. Ông Cẩm ngồi mắt nhìn vào khoảng không vô hồn.

*

Lâm và cô gái ngủ mê mệt. Kim đồng hồ chỉ 6 giờ sáng. Nhân viên lễ tân gọi điện thoại đánh thức Lâm. Cô gái ngáp rồi hỏi:

- Anh về luôn à?

Lâm đi vào buồng tắm và trả lời:

- Anh phải về họp.

- Anh cứ về đi. Em còn ngủ thêm. Đêm qua, anh thấy hài lòng chứ.

- Được Anh sẽ thường xuyên đến thăm em.

Cô gái sáng mắt lên:

- Thật nhé.

Lâm vội vàng mặc quần áo rồi hôn nhẹ lên trán cô gái và đi. Lâm vừa khép cửa, cô gái vùng dậy lấy tiền dưới đệm ra: đếm. 1.500USD tất cả. Cô mỉm cười sung sướng.

Lâm phóng xe về thẳng ngân hàng và rất ngạc nhiên khi thấy ông Cẩm và ông Trác đang nói chuyện với nhau ở dưới sảnh.

Lâm rất muốn trốn đi nhưng hai ông đã thấy. Lâm đành đi về phía họ:

- Con chào bố. Cháu chào chú. Sao bố lại đến sớm thế này?

Ông Cẩm lạnh lùng:

- Bố có việc muốn nói chuyện với mày.

- Bố lên phòng làm việc của con.

- Không, lái xe về nhà.

- Nhưng 8 giờ con phải họp.

- Chú Trác cho hoãn họp rồi.

- Bố lạ nhỉ. Con là trưởng phòng, kế hoạch sáng nay con phải họp với anh em của phòng để giải quyết mấy việc liên quan đến hệ thống bảo mật. Làm sao chú Trác lại can thiệp được.

Ông Cẩm nói:

- Bố nói với chú Trác là có việc nhà cần con. Chú Trác đồng ý và báo hoãn họp đến 10 giờ. Sao, có về không?

Lâm gượng cười:

- Vâng, con về ngay. Bố về trước đi.

- Không, tôi đi xe của anh.

Lâm lái xe đưa ông Cẩm về nhà. Trên xe nét mặt ông khó dăm dăm và thi thoảng lại liếc nhìn Lâm. Nhưng đi được nửa đường, thấy có quán cà phê khá đẹp, và cách trụ sở công an tỉnh không xa, ông bảo Lâm:

- Thôi vào đây ăn sáng rồi bố con mình nói chuyện. Bố cũng không muốn mẹ mày nghe chuyện.

Lâm tươi nét mặt:

- Hay quá. Con đang đói ngấu đây này.

- Tao cũng đói. Cả đêm qua có ngủ được vì mày đâu, ông nội cũng vậy đấy.

Lâm cười:

- Ôi giờ ơi, sao bố và ông cứ coi con như đứa lên năm lên ba thế?

- Thế mày tưởng mày lớn lắm à?

Xe dừng lại, hai bố con chọn một góc kín đáo.

Lâm hỏi:

- Bố ăn gì? Có phở, bánh mì ốp lết, xôi gà...

Ông Cẩm nói:

- Xôi gà và cà phê đen.

- Con cũng thế. Con có thể ăn xôi cả tháng được.

Trong lúc chờ mang đồ ăn ra, ông Cẩm nhìn như xoáy vào mắt con trai và hỏi:

- Bố muốn mày nói thật, mày lấy đâu ra nhiều tiền thế.

Lâm suy nghĩ một lát như để nhớ lại những điều đã nói dối mẹ. Thái độ đó không qua khỏi mắt ông Cẩm mặc dù ông có vẻ không chú ý.

Lâm nói:

- Con đã nói với mẹ và ông rồi. Con chung vốn với mấy thằng bạn, buôn bán bất động sản. Năm ngoái mua mười căn nhà chung cư, năm nay sốt giá, thế là lãi được hơn một tỷ. Chia nhau mỗi thằng cũng được gần hai trăm triệu.

Lâm nói trơn tru và thế là ông Cẩm tin ngay. Ông thở hắt ra như trút được gánh nặng. Ông hỏi tiếp:

- Đạo này, mày với con Minh Phương sống ở đâu?

Lâm trả lời:

- Con thuê một căn hộ ở khu chung cư cao cấp mới xây xong. Nhưng Phương cũng ít đến lắm.

- Chúng bay sống như thế không được con ạ. Chúng tao chưa đến xin phép ông bà đảng ấy cho mày đi lại thế mà chúng bay... thật tự do quá mức.

Vừa lúc ấy, người phục vụ mang xôi gà và cà phê ra.

Lâm thủng thẳng:

- Bố ạ, con xin bố đừng có cả nghĩ như thế, con không phải là đứa mất dạy, đứa nghiện hút. Bên Mỹ, con cái đủ 18 tuổi, bố mẹ tổng ra đường, đi mà kiếm sống. Đảng này... ông thì dạy bố, bố thì dạy con... hình như người lớn tuổi bao giờ cũng coi người ít tuổi hơn là thua kém về trí tuệ.

Những người bên ngoài, nếu nhìn vào cửa kính thì chỉ thấy hai bố con vừa ăn vừa nói chuyện rất lâu và căng thẳng.

Đến 9 giờ, bữa ăn sáng mới xong. Lâm lái xe về ngân hàng, còn ông Cẩm lững thững đi bộ.

Ông đi thẳng đến trụ sở công an tỉnh.

Ông Cẩm lững thững đi vào cổng công an tỉnh. Anh cảnh sát bảo vệ đeo quân hàm thượng sĩ thấy ông, hỏi bằng giọng hơi xấc:

- Này, ông đi đâu đấy?

Ông Cẩm giật mình, lúng túng:

- Tôi... tôi đến gặp Giám đốc Hòa.

- Ông vào trình giấy tờ ở chỗ trực ban nhé.

Ông Cẩm không trả lời và vào phòng trực ban. Anh sĩ quan đeo quân hàm thiếu tá hỏi:

- Bác đến đây gặp ai?

- Tôi xin gặp anh Hòa, Giám đốc công an tỉnh.

Anh thiếu tá nhìn xoi mói rồi hỏi lại:

- Bác có hẹn chưa? Có giấy tờ gì không?

- Thôi chết, tôi quên không mang chứng minh. Nhưng nhờ anh gọi điện cho Giám đốc nói là có tôi, tên là Cẩm xin gặp.

Anh thiếu tá gọi điện thoại cho thư ký của Giám đốc. Không hiểu đầu dây đằng kia, người thư ký nói gì nhưng thái độ của anh ta khác hẳn. Anh vâng, dạ liên tục rồi đặt máy quay sang ông Cẩm:

- Để cháu đưa bác lên phòng Giám đốc ạ.

Ông Cẩm từ chối:

- Thôi anh cứ chỉ chỗ cho tôi.

Nhưng ông Cẩm chưa kịp đi thì ông Hòa đã chạy ra:

- Sao anh không gọi báo cho em.

Ông Cẩm nói buồn buồn:

- Mình đi qua đây, tự nhiên thấy nhớ cậu và rẽ vào thăm.

Hòa nhìn ông Cẩm, cười tinh quái:

- Nhìn khuôn mặt anh, em biết là ông anh đang có chuyện cần nói với em. Và chắc đó là chuyện không vui.

Rồi ông Hòa đưa ông Cẩm vào phòng khách của mình và pha trà mời.

Ông Cẩm đỡ lấy chén trà mà Đại tá Hòa đưa cho nhấp một ngụm:

- Trà ngon nhỉ. Tôi thấy dạo này, các quan chức rất chịu khó uống trà giảm béo, giảm huyết áp, trừ mỡ trong máu, trong gan... Rõ khổ vì cái mồm.

- Bệnh từ miệng mà vào. Cứ rượu chè, nhậu nhẹt suốt ngày thế này thì bệnh tật đầy mình.

Ông Cẩm nói:

- Hồi nọ, mình sang Hàn Quốc, mới thấy ý thức tiết kiệm của họ ghê quá. Và khái niệm yêu nước của họ trong kinh tế rất cụ thể, thiết thực. Dùng hàng trong nước sản xuất, ăn uống bớt đi để xây dựng đất nước.

Ông Hòa:

- Chúng em cũng đang thực hiện chỉ thị của Bộ về tiết kiệm đây, nhưng xem ra, không ăn thua. Xuống đơn vị anh em ca thán là không có báo đọc vì không có kinh phí mua báo. Nhưng khi kiểm tra thì một năm, tiền tiếp khách, tiền liên hoan cũng hàng chục triệu.

Là người tinh ý, ông Hòa biết chắc là ông Cẩm không bỗng dưng đến mình để nói chuyện phiếm. Ông nói:

- Thế nào, bao giờ anh chị cưới vợ cho thằng Lâm? Gớm, yêu người nổi tiếng có khác. Báo chí đưa tin... Hôm qua Trưởng ban Tuyên huấn Tỉnh ủy nói là cuộc họp của Hội đồng nhân dân tỉnh bàn bao nhiêu quyết sách quan trọng thì chỉ mỗi báo tỉnh đưa tin to hơn bao thuốc lá. Còn cô hoa hậu Minh Phương yêu cậu Lâm thì tất cả có mười chín tin, bài và hàng chục ảnh...

Ông Cẩm nói:

- Hôm nay cậu có thời gian không?

- Em họp giao ban xong rồi. Hôm nay em rỗi.

Ông Cẩm gật gù:

- Thế thì được. Tôi muốn cậu cho tôi ý kiến về chuyện thằng Lâm.

Ông thở dài:

- Nói thật là mấy đêm nay, tôi không ngủ được vì nó. Không hiểu nó lấy đâu ra tiền mà đưa cho mẹ nó 5.000 đô la, cho ông nội 3.000 đô nữa. Nhưng không chỉ có thế mà thôi. Hiện nay, nó đi thuê nhà ở riêng và sống với con Phương theo cách sống của tỉ phú.

- Sống của tỉ phú là sống thế nào?

Ông Cẩm thở dài:

- Chúng nó ăn ở khách sạn sang nhất, đi bơi ở bể bơi nước nóng, mặc quần áo của cái ông Các-đanh nào đó mua một cái túi xách tay của hãng Vút-tôn cũng hơn một ngàn đô la.

Giám đốc Hòa hiểu ngay sự nghiêm trọng của vấn đề:

- Anh có biết thu nhập của nó không?

- Cậu Trác cho tôi biết: Lương tháng cộng thưởng các loại của nó là hơn mười triệu. Nó có nói là cùng mấy thằng bạn đi buôn bắt động sản, lãi được một tỉ thì chia nhau mỗi đứa được gần hai trăm triệu. Tôi nghe nhưng không tin. Cậu có cách nào giúp tôi xác minh được không?

Giám đốc Hòa nói:

- Cũng có thể lắm. Dạo này, dân buôn bán bắt động sản đang đại thắng. Chỉ có sáu tháng mà giá nhà chung cư tăng gấp rưỡi, giá đất tăng gấp ba lần. Bọn trẻ bây giờ làm ăn quyết đoán lắm.

Ông Cẩm:

- Từ ngày nó đi học ở Mỹ về, cách sống, cách nghĩ thay đổi hẳn. Tôi có nghe xì xèo là nó ăn chơi lắm, nhưng không biết chúng nó ăn chơi kiểu gì? Cậu có cách nào giúp tôi được không?

Ông Hòa cười độ lượng:

- Anh đừng khắt khe quá với bọn trẻ.

- Mình có linh cảm của người làm cha mà. Mà lỗi một phần do tôi là không theo sát được nó, nhưng vợ tôi chiều nó quá. Từ ngày nó về nước đến nay mới hơn hai năm mà ba lần thay ô tô rồi. Mỗi con xe, mua rồi bán là lỗ cả chục ngàn đô la. Mà bà nhà tôi thì chặt chẽ với thiên hạ, nhưng với con mình lại chiều nó quá mức. Ông nhờ mấy anh em hình sự kiểm tra giúp tôi về thằng Lâm nhé.

Giám đốc Hòa mím môi suy nghĩ rồi nói:

- Chuyện đó đối với em thì đơn giản nhưng em rất sợ bà chị. Nếu bà chị biết em theo dõi thằng Lâm thì không chừng chị ấy phát đơn kiện lên Trung ương mất.

- Cậu cứ yên tâm, tôi có cách.

Liếc nhìn lên bảng ghi công việc hàng ngày, thấy sắp đến giờ ông Hòa phải họp, ông Cẩm đứng lên:

- Thôi tớ về đây. Cậu chuẩn bị họp rồi.

Ông Hòa tiễn ông Cẩm ra tận cổng. Ông ngạc nhiên khi thấy ông Cẩm đi bộ.

- Em bảo lái xe đưa anh về cơ quan nhé.

Ông Cẩm gật đầu. Ông Hòa mở cửa xe đỡ ông Cẩm lên xe. Thái độ trọng thị, lễ phép của Giám đốc làm anh thượng sĩ thay đổi hẳn thái độ. Khi xe đi qua cổng, anh ta đứng nghiêm giờ tay chào.

Ông Cẩm đi rồi, Giám đốc Hòa ngồi lại một mình và thần thờ. Là Giám đốc công an tỉnh, mạng lưới cơ sở bí mật, đặc tình khu vực của ông rải khắp nơi, và có thể nói không có chuyện gì là ông không biết. ..

Ông nhớ lại mấy hôm trước, một cán bộ của Phòng Cảnh sát hình sự đã nói với ông về chuyện thấy bà Dung đi vào khách sạn với ông Trần Đức:

Anh thiếu tá cảnh sát hình sự nói:

- Em nghe nói anh với anh Cẩm ngày xưa ở cùng đơn vị phải không?

- Đúng rồi, anh ấy là Đại đội trưởng đấy.

- Có chuyện này, anh tìm cách nhắc khéo anh Cẩm. Bà vợ anh ấy và lão Đức cặp bồ đấy.

Ông Hòa tròn mắt:

- Sao cậu biết?

- Báo cáo anh, tuần trước, em đi sinh hoạt cơ sở, thấy ông Đức và bà Dung đến khách sạn Paradis. Ông Đức lấy phòng số 503, nửa giờ sau, bà Dung cũng lên phòng đó và ở đến chiều. Cơ sở của em cho biết là tuần nào họ cũng ở đó.

Ông Hòa không tin:

- Cậu có nhìn nhầm không đấy?

Anh thiếu tá khẳng định:

- Thưa anh, em lạ gì ông Đức. Năm năm trước, con gái ông Đức nghiện hút, ông ấy phải thuê em đưa đi trại cai nghiện giúp. Thú thật là trong vụ ấy, em cũng được ông ấy cảm ơn bằng một xe Dream II đấy. Còn bà Dung, vợ em ngày xưa cũng làm xuất nhập khẩu với bà ấy.

Ông Hòa thờ người:

- Sao lại đến mức ấy nhỉ. Cấp dưới cặp bồ với vợ cấp trên... Thế thì còn gì ời đất nào nữa. Cậu có cách nào làm cho tay Đức chấm dứt ngay cái trò ấy được không?

Anh thiếu tá cười nhạo:

- Chuyện tình cảm của người ta, biết thế thôi.

*

Buổi sáng, Lâm đi xe ô tô Camry đến đón Minh Phương đưa đi ăn sáng. Họ ăn ở khách sạn xong, ra ngoài, Phương nhìn thấy một cô gái lái chiếc xe Toyota loại nhỏ gọn dừng trước cửa khách sạn. Cô gái mở cửa xe, ném chìa khóa cho nhân viên để anh ta lái ra bãi đỗ. Rồi với dáng vẻ kiêu kỳ, cô đi vào khách sạn.

Ánh mắt thèm thuồng của Phương nhìn chiếc xe bị Lâm phát hiện.

Lâm nói:

- Em có thích lái ô tô không?

Phương gật đầu:

- Có! Em cũng biết chút ít rồi.

- Ai dạy em thế?

Phương vội nói dối:

- Ông anh họ em làm cảnh sát giao thông ở Bộ.

Lâm cười mỉa mai:

- Chứ không phải ông anh Thanh à?

Minh Phương nhìn Lâm đầy nghiến:

- Anh không còn chuyện gì hỏi à? Em yêu anh thế nào, anh không biết ư? Nếu anh mà còn nhắc đến lão ấy một lần nữa thì đừng trách là em... em đáo để.

Lâm vội vàng xuống giọng:

- Anh đùa tí. Nếu em thích con xe như thế kia, anh mua cho em. Nhưng em phải thi bằng lái đã.

- Em có bằng rồi... nhưng chưa biết lái.

Minh Phương nói xong mở ví lấy ra lăm bằng lái xe. Lâm ngạc nhiên:

- Chưa biết lái xe mà đã có bằng?

- Em là hoa hậu, muốn gì mà chả được. Em nói nửa câu Sở Giao thông công chính cho bằng ngay.

Lâm nói :

- Thế thì từ chủ nhật này, anh sẽ bổ túc tay lái cho em. Thông minh như em, chỉ hai ngày là lái ngon. Rồi Lâm lấy điện thoại di động gọi:

- Alô, ông Sơn đấy à? Vâng, tôi Lâm đây. Đây, tôi cần mua một chiếc Toyota loại Vios... Tất nhiên là mới trăm phần trăm. Xe màu đen... ông cho làm ghế da đi, thay luôn bộ dàn... Ok! Ba ngày nữa lấy xe... Ok. Sao ông cứ nói chuyện tiền với tôi nhỉ.

Lâm tắt máy, quay sang Phương:

- Xong rồi. Thứ sáu lấy xe. Chủ nhật em sẽ lái xe đưa anh đi Tam Đảo. Chỉ cần chạy một lần lên Tam Đảo là tay lái lụa ngay.

Minh Phương sung sướng:

- Nhưng mà phải cho đăng ký xe tên em đấy!

- Tên ai mà chả được. Xe của anh cũng là của em...

Minh Phương chỉ nghĩ là bốc lên nói cho vui, ai ngờ chỉ hai ngày hôm sau, Lâm mang chiếc Toyota Vios màu đen bóng đến cho cô. Phương cầm chìa khóa xe mà trong lòng hết sức băn khoăn. Cô rụt rè nói với Lâm:

- Em cứ tưởng nói đùa cho vui . . . Anh mua cho em thế này, áy náy quá.

Lâm cười xòa:

- Có gì mà áy náy. Lẽ ra em phải đi xe sang hơn, nhưng anh muốn em cứ lấy chiếc này mà tập lái cho thạo đi. Sau này anh sẽ mua cho em xe khác.

Vài hôm sau, Lâm ngồi với Tony Nguyễn và Lê Bình tại quán bar Quê Hương, Lâm kể chuyện mua ô tô cho Minh Phương.

Tony Nguyễn nói:

- Anh thấy chú mày chiều con bé ấy quá lắm rồi đấy. Bây giờ chưa lấy nhau mà đã thế, sau này còn như thế nào?

Lâm cười:

- Quá gì đâu. Xe ô tô đứng tên em, nhà đứng tên em, ti vi tủ lạnh, hóa đơn đứng tên em.

Lê Bình đế vào:

- Thằng này ghê thật, đúng là dân làm ngân hàng. Chặt chẽ từng đồng. Thế thì em nào sống với mày cũng bất hạnh thôi.

Lâm nói:

- Thế tại sao anh không hỏi vì sao em phải như vậy. Em còn có bản hợp đồng sống chung của nó với thằng cha Thanh, còn khủng khiếp hơn nhiều.

Tony Nguyễn nói:

- Quả là không tưởng tượng nổi. Mà rồi con vợ tương lai của mày có lẽ cũng cần phải một hợp đồng như thế về sau này. Không hiểu tại sao đám con gái người mẫu, hoa hậu, á hậu lại tham tiền đến mức bất chấp tất cả. Vụ con Yên bị bắt đưa đi trại phục hồi nhân phẩm làm tôi không thể nào tin được đám ấy nữa.

Bình nói:

- Thôi anh em ngồi chơi, tôi đến gặp cha Ngọc Tổng Biên tập đây. Vì sao mà từ hôm ấy đến giờ mà không thấy có bài báo nào là sao?

Nguyễn nói với giọng nghiêm khắc theo kiểu anh chị:

- Anh phải nói thật tế nhị cho lão Ngọc hiểu, muốn nuốt trôi mấy chục triệu đó là không xong đâu. Anh cũng dò tìm cho ra thằng nhà báo nào đã nói với cha Thanh. Vì thế, hôm kia, hấn mời gần ba chục nhà báo xuống đảo Hòn Bạc để nghỉ ngơi, lúc về còn cho tiền nữa.

Bình gạt đầu rồi ra đi. Còn lại hai người, Nguyễn hỏi:

- Thế nào, hôm trước xuống chơi bạc, sao không rủ anh đi?

Lâm cười ngượng ngịu:

- Em muốn tự mình thử sức một phen.

- Được hay thua - Nguyễn hỏi nhưng thật ra là gã biết hết.

Lâm xòe tay:

- Được năm ngàn.

- Số chú em thế là quá đồ. Chưa có ai được bạc hai ngàn liền đâu.

Lâm nói với vẻ thèm muốn:

- Tối nay xuống đó đi? Chơi đến 11 giờ thì về.

Nguyễn cười:

- Nghiện rồi hả. Chú đi thế, con Minh Phương nó không kêu à?

- Thiếu gì cách nói dối. Vả lại chưa bao giờ nói dối dễ như bây giờ, nhờ chiếc điện thoại di động.

Rồi Lâm ngập ngừng:

- Anh ạ, em nghiện mất rồi. Có phải thuốc đó có hêrôin không?

Nguyễn giả vờ ngạc nhiên:

- Sao lại nghiện được nhỉ. Anh vẫn dùng mà có thấy sao đâu?

Lâm nói:

- Từ ngày anh đưa nó cho em dùng, cũng đỡ thấy xấu hổ với đám con gái. Nhưng có lẽ vì ngày nào em cũng hút vài ba điếu cho nên quen. Ngày nào không có thuốc, thấy thèm quá.

Nguyễn nói:

- Tao tưởng chú mày chỉ dùng một hai lần... Sao cứ dùng mãi thế. Từ nay phải dùng hạn chế. Mà chơi gái ít thôi. Có phải mày ngày nào cũng "chiến đấu" à?

Lâm thành thật:

- Không phải ngày nào... nhưng chả lẽ vợ chưa cưới đòi yêu mà mình lại hờ hững thì đâu có được.

- Mà đâu chỉ có con Phương, mày đi đâu cũng phải ngủ với gái.

Lâm gãi đầu:

- Mấy năm sống ở Mỹ, quen mất rồi.

Nguyễn nhìn đồng hồ, thấy đã 4 giờ chiều. Hắn gọi điện xuống sòng bạc:

- Alô, Siu à? Tối nay anh và chú Lâm xuống giải trí nhé. Mà này, tụi tao không có nhiều tiền đâu.

- Cung hỉ, cung hỉ! Tiểu đệ xin được hầu tiếp đại huynh.

*

Minh Phương ngồi ở nhà, thấy buồn nên gọi điện cho Lâm:

- Anh lại đi chơi à?

- Anh đi có chút việc ở Quảng Ninh, đi thẩm tra tài sản người xin vay. Tối anh về.

- Em thấy dạo này anh đi thẩm tra hơi nhiều đấy.

- Thì bây giờ áp dụng quy trình vay mới mà. Hôm nào em qua anh, xem có đúng không?

Bà mẹ Minh Phương nghe con gái nói thế thì có vẻ không bằng lòng:

- Con cứ dò xét nó thế làm gì? Muốn giữ chân đàn ông phải giữ bằng cách khác. Vả lại mẹ thấy thằng Lâm là đứa ngoan ngoãn, chịu làm, chịu học. Người như nó không hư hỏng được đâu.

Minh Phương nói:

- Mẹ cứ nhìn bề ngoài thôi. Đó là người không vừa đâu?

- Sao con nói thế?

Minh Phương đưa đăng ký xe cho mẹ:

- Đây mẹ xem. Mua ô tô tặng cho con mà đăng ký phải đứng tên anh ấy. Sao không đứng tên con.

Bà mẹ lắc đầu:

- Thế tại sao con cứ muốn tên con. Chẳng phải là tham quá ư. Hãy coi chiếc ô tô này như một món đồ chơi. Có thì cũng được, mà không có, chẳng sao cả. Con hãy khoe với mọi người rằng xe này là của Lâm mua cho. Càng tốt. Mình là con gái, khi đã phụ thuộc làm vợ người ta, thì phải nghĩ cách mà xích họ vào cặp váy.

Minh Phương bật cười:

- Thế thế mẹ xích bố bằng cách gì?

- Hừ, bố cô à... Rồi tôi ra, có mà... chết đói.

*

Lê Bình đến gặp Trần Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ. Lê Bình nói với Ngọc bằng cái giọng kẻ cả lạ thường:

- Cứ nhìn những thứ đồ đồng tây kim cổ xếp trong phòng này, lại nhìn cái bộ comple và cà vạt của ông thời biết ông là người thế nào?

Ngọc cười ngượng:

- Thế theo ông, tôi là loại người thế nào?

Bình nói thủng thẳng:

- Là loại người mà không nên chơi thân với ông. Bởi vì cái gì ông cũng muốn.

Ngọc nhăn nhó:

- Thôi ông ơi, ông sao thế. Tôi biết các ông có vẻ khó chịu khi thấy không có bài viết choang thẳng cha Thanh chứ gì?

- Không, không. Tôi hiểu cái khó của ông. Cha Thanh nó lăm tiền, nó mua cả đám phóng viên rồi. Còn bọn phóng viên mà ông Thanh chọn đó là bọn hai mặt. Nó vừa ăn tiền của chúng tôi, vừa xơi của tay Thanh.

Ngọc nói:

- Mà tại sao thông tin lại lọt đến tai thằng Thanh nhỉ?

- Đơn giản thôi, vì quân của ông không trung thành với ông. Nó nói vậy mà không phải vậy. Thôi thế này đi, tôi hỏi thật, ông cũng sợ thằng Thanh phải không?

Ngọc im lặng hồi lâu rồi thú nhận:

- Thế lực nó lớn lắm. Bí thư, Chủ tịch tỉnh này, nó gọi lúc nào là phải đến lúc đó.

- Tôi biết. Hai đứa con ông Chủ tịch đang đi Mỹ học bằng tiền của nó. Khoảng hai chục cán bộ cao cấp ở tỉnh này ăn lương tháng của nó. Vì thế họ mới cho nó cả hòn đảo, tạo điều kiện cho nó mở đường ra đảo, dưới danh nghĩa đổi đất lấy cơ sở hạ tầng... Nhưng tại sao ông không nghĩ tới điều này nhỉ. Sắp bầu cử đến nơi rồi. Không có quan chức nào dại gì đi gây gổ với báo chí rồi đứng ra bảo vệ một đại gia mà ai cũng biết là quá nhiều chuyện khuất tất. Ông cứ cho đăng bài phanh phui mọi chuyện của thằng Thanh. Tôi hứa danh dự với ông, không ai dám đụng đến ông đâu, có khi họ còn biểu dương đấy.

Thấy Ngọc vẫn im lặng, Lê.Bình nói tiếp:

- Thôi, việc đó ông quên đi. Sau này chúng tôi phải đi tìm báo khác giúp vậy. Lô đất hơn một hécta ở Sóc Sơn mà ông muốn ấy, các thủ tục chuyển từ đất thổ canh sang thổ cư, bọn địa chính xã và huyện lo rồi. Ông chọn ai đứng tên thì tùy. Thôi tôi về nhé.

Nói rồi, Lê Bình lững thững đi về, không chào Ngọc lấy một câu. Ngọc ngồi thừ ra một lát rồi đi xuống phòng của ban thư ký tòa soạn. Ngoài cửa phòng có tấm biển nhỏ đề: Đỗ Quân, Tổng thư ký tòa soạn.

Quân đang xem xét makét một số báo mới. Thấy Ngọc, Quân chào:

- Em chào anh ạ.

- Đang làm số mới à?

Ngọc ngồi xuống rồi hỏi:

- Máy giờ đêm thì ra phim?

- Báo cáo anh mười một rưỡi ạ.

Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cậu đưa lại cho tôi bài về Công ty Hoàng Quân.

- Anh định in à?

- Theo cậu thì có nên không?

Quân nói:

- Nếu đăng được thì tốt quá, cũng cần phải cho mọi người cảnh giác về đám đại gia đời mới này. Chỉ sợ cho anh thôi. Em biết thằng này có thể lặc lăm.

Ngọc nói:

- Đúng, hẳn là kẻ rất ghê gớm. Cứ riêng việc hẳn đánh bật Công ty Sao Việt để lấy hai mươi hécta đất ở ngoại ô thì mới biết hẳn là người thế nào.

Quân lục các cặp bản thảo lấy bài đưa cho Ngọc. Ngọc ngồi đọc bản thảo rồi lấy bút gạch một số câu ngắn và nói:

- Cậu đọc lại thật kỹ. Nhưng lời lẽ trì chiết, mỉa mai, suy diễn bỏ đi. Cậu tính sẵn số chữ và diện tích. Còn số này cứ cho lên trang bình thường, cho ra phim bình thường. Nhưng khi nhân viên kỹ thuật về hết thì trực tiếp cậu và lấy một đĩa kỹ thuật nào tin cẩn... Có lẽ chọn cái con bé gì mới về được một tuần ấy. Cậu cho bài này in ra giấy can, khoét phim và lắp bài này vào. Làm thế nào phải tuyệt đối bí mật.

- Em hiểu.

Ngọc giảng giải:

- Nếu để lộ ra, cha Thanh chạy lên cấp trên ngay. Các ông ấy lại gọi điện thoại xuống can thiệp là hỏng hết.

- Vâng. Nhưng sau khi in xong, nếu tỉnh có ý kiến thì sao?

- Không ai dám có ý kiến đâu. Họ sẽ thù vặt, nhưng rồi cậu xem, bề ngoài sẽ khen tở là... dũng cảm. Khi nào in bản đầu xong, mang cho tôi.

Ngọc nói rồi đi ra, nhưng tới cửa, anh ta quay lại:

- Tuần này trực lãnh đạo vẫn là anh Phú à?

Quân trả lời:

- Vâng ạ, nhưng anh Phú ốm từ hôm qua. Sáng nay không thấy đến tòa soạn.

Ngọc à lên rồi gọi điện thoại cho Phú:

- Anh ông Phú à? Ốm sao đấy... Lây cúm gà à?... Thôi được ông cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Tôi trực thay cho... Có gì mà phải cảm ơn. Mai tôi đến thăm ông.

Rồi Ngọc quay sang Quân:

- Cậu in xong, cho người mang báo mẫu đến nhà tôi nhé.

*

Lâm và Tony Nguyễn đến sòng bạc, lão Siu chạy ra đón vồ vập:

- Nếu hôm nay anh chơi mà vẫn thắng như hôm nọ thì tôi đóng cửa mất thôi.

Lâm cười:

- Làm gì mà đóng cửa. Tôi nghe nói mỗi ngày ông kiếm không dưới 200.000 đô la. Năm ngoái, riêng thằng Nam ở Ngân hàng Vietcombank đã nường ở đây gần ba triệu đô la còn gì?

Lão Siu nói:

- Xin các đại ca đừng nhắc đến. Chúng tôi xuýt bị đóng cửa vì nó đấy.

- Nghe nói hôm đưa nó đi bắn, nó ngất lên ngất xuống. Trói nó vào cột, bịt mắt xong là nó đã chết lâm sàng rồi - Lâm nói vẻ hiểu biết.

Tony Nguyễn:

- Chơi gì thì chơi, nhưng chớ để dính vào pháp luật. Có phải không ông Siu?

- Dạ, đại ca nói chí lý.

Lâm đi vào trước, lão Siu đi cạnh Tony, đưa mắt dò hỏi. Hắn trả lời gọn:

- Vẫn để cho nó thắng. Nhưng lần này nữa thôi.

Hai người chơi đến 12 giờ đêm thì Nguyễn bảo về. Lâm rất vui khi đếm phỉnh thấy lại thắng 20.000 USD. Lâm nói với lão Siu:

- Ông có thấy số tôi đỏ không.

- Dạ, chưa từng có ở đây, chưa từng có.

- Ông cho tôi gửi lại ký quỹ 10.000 USD.

- Dạ, được ngay - Lão Siu nói rồi gọi người đến thu tiền.

Vừa lúc đó, Nguyễn có điện thoại:

- Alô, Tony nghe đây. Ông Bình hả?... Vậy ư. Ok. Tôi về Hà Nội ngay.

Quay sang Lâm, Nguyễn nói:

- Sáng mai, báo Doanh nhân trẻ sẽ có loạt bài phanh phui các việc làm mờ ám của tay Thanh. Cuộc chiến đấu mới bắt đầu đây.

Trên ô tô, Nguyễn giảng giải cho Lâm:

- Hôm nọ bọn anh không nói cho chú biết hết bởi chú chưa biết giữ mồm giữ miệng, nhất là chú lại đang sống với con Phương, mà nó với thằng Thanh thì cũng gắn bó từ lâu. Nếu chỉ giúp chú trả thù thì quá đơn giản, nhưng bọn anh lại tính xa hơn. Sau loạt bài này, điều chắc chắn là không ngân hàng nào cho thằng Thanh vay tiền. Để có tiền trả lãi đến hạn, nó sẽ phải bán tổng bán tháo bất động sản với giá bèo. Lúc đó ta sẽ mua. Và có thể, sẽ mua lại cả Hoàng Quân.

- Sao lại đơn giản thế?

Nguyễn nói:

- Nói là dễ như vậy, nhưng thật ra là cuộc chiến đấu một mất một còn và trong việc này chú cũng phải góp sức đấy.

7

Ngọc cầm tờ báo mẫu có in bài về Hoàng Quân với dòng tít rất ác: "Món nợ 1.800 tỉ và sự thật về Công ty Hoàng Quân" và ở dưới có các hàng tít phụ: "Doanh thu không đủ trả lãi ngân hàng"; "ông Đào Thanh còn nợ quỹ xóa đói giảm nghèo 1 tỉ đồng tiền mua tranh, mua điện thoại chọn số".

Đọc xong, Ngọc bảo Quân:

- Cậu cho in tăng thêm 1 vạn nữa.

Quân tròn mắt:

- Thừa anh, báo mình hiện nay phát hành năm ngàn.

- Cứ nghe tôi đi. Sáng mai, cha Thanh sẽ cho quân đi mua báo về đốt... Cậu nói nhà in đừng xóa bản kẽm. Báo bán hết đến đâu, ta cho in thêm đến đó.

Sáng sớm, Đào Thanh đứng ở sân tập thể dục.

Bỗng có mấy đứa trẻ bán báo đi qua. Một đứa chìa tờ báo qua cổng:

- Bác ơi, mua báo đi.

- Báo gì đấy.

- Báo gì cũng có nhưng báo Doanh nhân trẻ viết Công ty Hoàng Quân nợ hai ngàn tỉ đấy.

Thanh giật nảy mình:

- Đâu đâu bán cho bác hai tờ nào. Chờ bác lấy tiền nhé.

Thanh chạy vội lên nhà lấy tiền và đưa cho đứa trẻ.

Đọc lướt qua tít, Thanh nghiêng răng kèn kẹt:

- Thằng khốn nạn. Chỉ vì mình không cho nó mấy cái quảng cáo mà nó trở mặt thế này.

Thanh bảo đứa trẻ bán báo:

- Cháu có mấy tờ bán hết cho bác.

- Còn hai chục tờ.

- Có bao nhiêu bác mua hết. Cháu gọi cả mấy đứa khác bán cho bác.

Vài phút sau, có đến sáu bảy đứa bán báo dạo xúm xít trước cửa nhà Thanh. Thanh gọi điện cho một Phó Tổng Giám đốc:

- Ông cho quân ra đi lùng tất cả các sạp báo. Có bao nhiêu tờ Doanh nhân trẻ ra hôm nay mua bằng hết... Mua hết. Đem về đốt mẹ nó đi.

*

Các sạp báo chưa bao giờ thấy có cảnh lạ lùng đến như thế này.

Tại một sạp báo. Cô bán báo sững sờ khi thấy một người hỏi:

- Còn báo Doanh nhân trẻ số sáng nay không?

- Còn ạ- Nói rồi cô đưa anh ta một tờ. Người đàn ông lắc đầu:

- Có bao nhiêu mua hết. Về phát cho hội nghị.

Cô bán hàng mừng rỡ:

- Em có hai chục tờ, anh lấy hết nhé.

- Đã bảo lấy hết mà lại.

Anh ta xĩa tiền trả cô bán báo rồi lại phóng xe máy đi.

Lại ở một quầy báo khác.

Bà bán báo rất ngạc nhiên khi một cô gái đi xe máy dừng lại và nói to :

- Bán cho cháu năm chục tờ Doanh nhân trẻ.

Bà trả lời :

- Lấy đâu ra năm chục. Báo ấy tôi chỉ bán được năm tờ thôi.

- Thế bà còn mấy tờ?

- Còn hai tờ.

- Hai tờ cũng lấy.

Rồi cô ta trả tiền và đưa cho bà tờ giấy nhỏ:

- Số điện thoại của cháu đây. Nếu lát nữa, bà mua được thêm, gọi cho cháu nhé. Bao nhiêu cũng được.

Cô gái vừa đi được mấy phút thì có một người chở xấp báo đến :

- Bà lấy thêm báo Doanh nhân trẻ nữa không?

Bà chợt nhớ đến cô gái ban nãy và vội nói:

- Có. Anh cho tôi ba chục tờ.

- Lấy năm chục đi. Số này có bài hay lắm. Bà bán trăm tờ nữa cũng hết.

Bà nhận tập báo xong rồi gọi điện thoại cho cô gái. Chỉ mấy phút sau đã thấy cô ta quay lại và mau mắn trả tiền rồi ôm báo đi.

*

Tại tòa soạn báo Doanh nhân trẻ. Tổng Biên tập Ngọc nghe Trưởng ban Trị sự báo cáo:

- Đã in thêm một vạn hai mà vẫn hết bay anh ạ. Hay anh cho in thêm năm ngàn nữa.

Ngọc nói:

- Thôi, không in thêm nữa. Số sau ta sẽ tính. Anh báo cho tất cả các trưởng phó ban và các phóng viên chủ lực của báo đến họp ở hội trường ngay.

*

Đào Thanh gọi điện thoại cho Chánh văn phòng, ra lệnh gọi các Phó Tổng Giám đốc, Trưởng ban Bảo vệ và cô trợ lý Minh Lý đến ngay văn phòng họp khẩn cấp.

Khi Thanh phóng ô tô đến thì đã thấy mọi người ngồi chờ sẵn ở phòng họp. Nét mặt ai cũng lộ vẻ căng thẳng. Người có thái độ bình tĩnh hơn cả là Minh Lý.

Thanh đi như chạy vào phòng họp và chỉ vào đồng báo Doanh nhân trẻ xếp lù lù ở góc phòng.

Mắt Thanh long sòng sọc và quát mấy người đang đứng im thín thít:

- Đem đốt ngay, đốt ngay. Không để lọt tờ nào ra ngoài. Tôi mà thấy ai đọc tờ báo này là tôi đuổi.

Mấy nhân viên vội vàng cho báo vào bao tải đem đi.

Vẫn cơn nóng bốc lên ngàn ngút, Thanh hỏi hai Phó Tổng Giám đốc và cô trợ lý.

- Thế nào, các vị nghĩ sao về chuyện này?

Trần Chung, Phó Tổng Giám đốc nói:

- Em đề nghị chúng ta làm ngay mấy việc này: Thứ nhất, gửi công văn cho Ban Tuyên huấn của tỉnh, phản đối việc báo Doanh nhân trẻ viết vu cáo; đồng thời thông báo khởi kiện báo ra tòa án. Việc thứ hai là tìm cho ra kẻ nào đứng đằng sau báo Doanh nhân trẻ. Mình với báo đây không thù, không oán, chả lẽ chỉ vì tết vừa rồi không cho một trang quảng cáo bìa bốn.

Thanh hỏi Vũ Mai - Phó Tổng Giám đốc:

- Còn ông, ý của ông thế nào?

Vũ Mai suy nghĩ thêm rồi lắc đầu:

- Cũng chỉ có cách đó thôi.

Thanh hỏi Minh Lý:

- Còn cô Minh Lý? Cô đã tiếp xúc nhiều với nhật báo, theo cô nên làm gì?

- Báo cáo anh, rất đơn giản.

- Là thế nào.

- Là im lặng – Rồi Minh Lý giảng giải - các anh phải hiểu là hiện nay, không có cơ quan nào của quyền như báo chí. Các anh đọc những dòng "đọc lại cho rõ" thì biết quyền lực của báo chí là thế nào. Dù không thừa nhận thì báo chí đang là cơ quan quyền lực lớn nhất - chứ không phải là thứ tư. Họ có quyền, có công cụ... Trong khi đó, luật pháp thì không quy định gì cụ thể ràng buộc trách nhiệm của nhà báo cả. Cái gọi là quy ước đạo đức nghề nghiệp chỉ là nói cho vui thôi. Còn với chúng ta, phải nhìn thẳng vào sự thật là chúng ta vẫn đang nợ. Nếu ta im lặng, thiên hạ đồn xì xào rồi tan biến, cú đấm rất mạnh đã đấm bị bông. Còn nếu chúng ta phản ứng - có nghĩa là ta và họ kéo nhau lên võ đài. Bò chết thì trâu cũng hết hơi

Nghe Minh Lý nói xong, Thanh im lặng suy nghĩ. Với cô trợ lý vốn đã từng là á hậu trong một cuộc thi người đẹp thời trang 5 năm trước ở Hà Nội, Thanh luôn có thái độ trọng thị bởi lẽ cô rất thông minh và sắc sảo. Rất nhiều ý kiến của cô về công việc của công ty đều được đánh giá cao. Trong thâm tâm, Thanh còn sợ Minh Lý bởi vì không thể nào "mua" cô ta được.

Thanh sáng mắt lên, đứng dậy:

- Quả là sáng suốt. Tôi giao cho cô toàn quyền xử lý vụ này.

- Có gì đâu mà phải xử lý. Chỉ nhớ là nếu có ai hỏi thì hoặc là im lặng, hoặc là bảo... cảnh sát kinh tế đang xác minh và Tổng Giám đốc sắp bị... bắt.

Thanh ngạc nhiên:

- Thế là thế nào?

- Thì biến cái thật thành giả và giả thành thật. Khi Tổng Giám đốc nói là sắp bị bắt thì mọi người sẽ hiểu Là chả có chuyện gì nghiêm trọng cả. Và tôi đề nghị các anh không gặp bất cứ quan chức nào để thanh minh cả.

Thanh gật gù và ra lệnh:

- Các anh đi xuống từng tổ, đội, nghe ngóng xem công nhân có xì xèo gì không? Nếu cần thiết, các anh cho họp các bộ phận chủ chốt và giải thích cho họ.

Minh Lý lại nói:

- Theo em, anh không giải thích gì cả. Càng ít nói càng tốt.

*

Lâm đưa Minh Phương đến ăn sáng tại một khách sạn lớn. Lâm chìa cho Phương xem tờ báo Doanh nhân trẻ và chỉ cho Phương bài báo:

- Em đọc bài này. Anh cứ tưởng Hoàng Quân là siêu tử phú rồi đấy.

Phương vừa đọc báo, vừa ăn cháo với trứng vịt muối. Đọc xong, cô đưa báo cho Lâm và nói:

- Cho chết.

Nghe Minh Phương nói, Lâm vui ra mặt:

- Tình hình tài chính ồm yếu như vậy, nếu ngân hàng đòi quyết liệt thì sập tiệm ngay.

Phương thở dài:

- Em nói, anh đừng có ghen nhưng em biết Hoàng Quân nợ nần chồng chất từ lâu rồi. Riêng năm ngoái, vụ chết ba con cá heo và mua ba con mới về, cũng hết cả triệu đô la. Vụ xây dựng khu nhạc nước tốn cũng gần hai triệu đô la, nhưng người đến xem hôm nào đông lắm được năm trăm...

Lâm gạt đi:

- Thôi mặc kệ việc người ta. Chủ nhật này, bố mẹ anh đến xin phép bố mẹ em cho anh đi lại đấy.

Minh Phương cười:

- Các cụ bây giờ lạc hậu nhỉ. Việc quái gì phải lắm thủ tục thế. Mà cần gì các cụ, mình cũng đã ở với nhau rồi.

Lâm nói:

- Còn chuyện lập công ty, mẹ anh bảo chiều nay em qua nhà, ký vào một số giấy tờ cần thiết để làm thủ tục xin cấp phép.

- Em chẳng muốn làm chút nào cả. Em vẫn muốn đi học.

Lâm an ủi:

- Em nghe anh đi. Sắc đẹp của em là tài sản trời cho rồi, học lắm mà làm gì. Hơn nữa, bên cạnh em còn có anh, có ông già... còn mẹ anh, siêu giỏi kinh doanh đấy.

*

Sáng chủ nhật, bà Dung và một người em gái đi đến nhà Minh Phương. Bố mẹ Phương tiếp đón rất cẩn trọng, pha chút rụt rè của người lớp dưới.

Bà Dung:

- Thừa ông bà, lẽ ra nhà chúng tôi phải đến xin phép ông bà cho thằng cháu được đi lại với nhà ta, làm bạn với cháu Phương từ lâu nhưng chúng nó cứ ngăn lại. Cả hai đứa đều lấy lý do là cần hiểu nhau hơn...

Ông bố Phương thở dài:

- Bọn trẻ bây giờ chúng nó sống phóng túng quá. Thế hệ mình bây giờ, trong con mắt của chúng là lạc hậu, là bảo thủ.

Người em gái bà Dung đỡ lời:

- Cũng chả phải lo ông ạ. Cháu Lâm nhà tôi, cháu Phương nhà ông bà, đều là những đứa có học, lại biết sống, biết làm. Gớm, tôi cứ nhìn con bé Phương nó xới cơm xong, hai tay bưng bát cơm đưa cho người lớn mà thấy ghen với ông bà đấy. Chỉ nhìn động tác ấy thôi cũng biết cháu là người được ông bà dạy dỗ chu đáo.

Bà mẹ Minh Phương:

- Ông nhà tôi vốn tính khắt khe, gia trưởng. Vì thế, con cái sợ lắm.

- Chúng nó biết sợ là tốt, chứ con cái mà không biết nghe cha mẹ thì sớm muộn gì cũng mất dạy.

Bà mẹ Minh Phương nghe mà thấy nở khúc ruột:

- Đọc báo mà thấy lắm chuyện buồn. Có đứa đi cướp đi đua xe... Thế mà ở nhà, ngoan vô cùng. Thậm chí nói nó đi đua xe, bố mẹ không tin và còn nói với công an: "Cháu đã biết đi xe máy đâu".

Thế rồi rất nhanh chóng, hai gia đình đã vui vẻ thống nhất "cho các cháu đi lại tìm hiểu. Còn bao giờ cưới xin là quyền của chúng".

*

Tổng Biên tập Trần Ngọc đến quán bar Quê Hương đã thấy Nguyễn ngồi với Lê Bình và Lâm.

Trần Ngọc nói tự hào:

- Sáng nay, tôi cho phóng viên đến phỏng vấn Giám đốc Ngân hàng nông nghiệp tỉnh, rồi Giám đốc chi nhánh Vietcombank nhưng cả hai vị đều xin khát... Các ông thấy hiệu quả của báo chí chưa?

Lê Bình nói:

- Bây giờ thì đổ ông nào dám trả lời phỏng vấn. Nhưng tiếp theo đây, ông định thế nào?

- Tôi sẽ huy động thêm mấy báo trên Hà Nội và Thành phố Hồ Chí Minh giúp sức. Cái trò này là phải đánh hội đồng.

Lê Bình nói:

- Đánh rắn là phải đánh giập đầu. Nó không chết thì... thì ông chết đấy.

Trần Ngọc cười, kể cả:

- Tôi thì chết thế nào được. Đồ thằng nào dám đụng đến tôi. Hôm qua họp giao ban báo chí, ông Trưởng ban Tuyên huấn Tỉnh ủy cũng chỉ dám nói là báo chí đưa tin phải chịu trách nhiệm. Không dám nhắc đến tên tôi nữa chứ.

Tony Nguyễn nói:

- Anh có nắm được phản ứng của tay Thanh không?

Trần Ngọc:

- Hắn im lặng và ra lệnh cho tất cả mọi người đều im lặng. Hôm qua, hắn còn nói với tay Tổng Biên tập báo Pháp luật và Kinh tế rằng có khi bị bắt đến nơi, nếu theo như bài báo.

Cao Đức Lâm ngồi nghe và tự nhiên lên cơn nghiện. Lâm ngáp dài rồi lấy tay vuốt mặt. Hành động đó không lọt qua mắt Nguyễn.

Tony Nguyễn lấy ngón tay ngoắc gọi Lâm ra ngoài.

Tony Nguyễn khép cửa lại rồi hỏi:

- Chú mày thèm thuốc à?

- Vâng. Em nghiện mất rồi.

- Thì đừng hút nữa.

- Không... không hút không được. Khó chịu lắm. Mấy lại... con Phương quen rồi.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Sao, con Phương cũng hút à?

Lâm giải thích:

- Không, nó quen... khi em hút thuốc rồi "chiến đấu".

Nguyễn hiểu ra:

- Chú mày thấy chưa. Cái loại con gái chân dài đến nách ấy là khỏe vô biên và... bao nhiêu cũng không đủ. Mày mà không có thuốc thì nó đá từ lâu rồi.

Lâm gật đầu:

- Đúng thật. Anh còn không?

- Tao còn, nhưng là thứ chưa pha trộn. Loại nguyên chất.

Lâm nói vội:

- Cũng được. Đưa cho em... mau lên.

Nguyễn chạy vào nhà mở tủ lấy cho Lâm mấy tép hêrôin.

- Chú mày biết dùng thứ này chưa?

- Chưa, chỉ thấy trên phim thôi.

Nguyễn lôi Lâm sang căn phòng khác, lấy mảnh giấy bạc, đổ hêrôin ra rồi lấy bật lửa đốt ở dưới.

- Mày dí mũi vào mà hít... thế... thế. Được chưa?

Lâm hít xong, ngã người ra ghế, mắt lim dim, đờ đẫn.

Nguyễn ra ngoài, khép cửa lại rồi cười nham hiểm.

Trong phòng. Trần Ngọc hỏi Lê Bình:

- Theo ông thì thằng Hoàng Quân sẽ đi đến đâu?

- Tất nhiên là nó chưa chết ngay, tôi nghe nói là nó đang tìm một đối tác nước ngoài đầu tư vào. Hôm nọ, nó đưa một đoàn Việt kiều Mỹ đến tham quan và mời đầu tư. Nhưng họ lắc đầu... Họ biết thừa là làm du lịch ở một nơi mà mỗi năm, mất toi bốn tháng rét chết cò thì đầu tư là mạo hiểm.

Trần Ngọc nói:

- Theo tôi biết thì chỗ Hoàng Quân có đến hàng chục quan chức góp cổ phần vào đó. Người ít nhất là hai tỉ người nhiều là năm chục tỉ... Tháng trước đã có bốn người đòi rút cổ phần, nhưng thằng Thanh xin khất.

Lê Bình:

- Tôi biết chuyện này, vì thế ông phải cẩn thận. Sẽ có rất nhiều người bảo vệ cho thằng Thanh. Họ phải bảo vệ cho thằng Thanh là bảo vệ cho chính họ.

Nguyễn vào, và rót rượu :

- Nào, xin chúng mừng bài báo... Bom nguyên tử có nổ ở tỉnh mình cũng chưa bằng bài báo.

Trần Ngọc hỏi:

- Ô, thằng Lâm đâu?

- Nó đau bụng. Đang uống thuốc.

Lâm lúc này đã tỉnh trở lại và vào phòng. Trần Ngọc thì chưa biết gì còn Lê Bình nhìn nét mặt Lâm biết ngay là anh ta vừa hút.

Lê Bình hỏi:

- Sao, đã khỏe chưa?

- Dạ, em khỏe rồi ạ.

- Thanh niên gì mà yếu thế. Coi chừng cô hoa hậu đấy nhé. Không khéo lấy nó xong được ba tháng lại đã không vững.

Lâm cười:

- Làm gì đến mức ấy. Nào, các anh giao cho em việc gì bây giờ?

Trần Ngọc cười:

- Mà quên nhiều với bọn ngân hàng, làm thế nào tìm hộ chủ sổ nợ chính xác của tay Thanh.

Lâm nhúm mày:

- Hơi khó đấy, nhưng mà được. Hàng tháng, ngân hàng nhà nước có báo số dư nợ của các doanh nghiệp lớn. Tuy nhiên, đây là loại tuyệt mật. Thông tin này mà lộ ra thì đi tù như chơi.

- Chỉ cần mày nắm con số tổng thể thôi - Ngọc nói.

Lâm mạnh dạn hứa:

- Được cháu sẽ tìm cho ra.

Trần Ngọc nói:

- Thôi đến giờ tôi phải về duyệt makét rồi. Các ông ở lại nhé.

Ngọc vừa đứng dậy, Lê Bình khéo léo nhét vào túi Ngọc một phong bì:

- Ông cầm lấy mà thưởng cho thằng nào viết bài?

- Hừ, thằng nào? Tôi viết đấy. Các ông đọc mà không biết giọng tôi à?

*

Minh Phương tự lái ô tô đến nhà Lâm để cùng với bà Dung bàn việc thành lập công ty. Trong nhà, bà Dung đang ngồi với một người đàn ông đứng tuổi. Thấy Phương, bà Dung vồn vã:

- Bác đợi cháu mãi.

Rồi bà nói:

- Giới thiệu với anh Hải, đây là cháu Minh Phương, hoa hậu thanh lịch của tỉnh ta đấy. Cháu cũng sắp về làm dâu nhà này. Vợ chồng tôi và chồng chưa cưới của cháu quyết định để cháu làm Tổng Giám đốc Tổng công ty Toàn Gia.

Bà quay sang Minh Phương:

- Giới thiệu với cháu, đây là chú Hải, luật sư ở văn phòng luật sư Hoàng Long. Chú Hải là luật sư nổi tiếng nhất tỉnh ta, chắc cháu biết tên.

Minh Phương hơi cúi người, chào :

- Cháu chào chú ạ. Chú có phải là người đã cãi cho bị cáo... à, cho anh Hưu, đang tù án chung thân thành trắng án phải không ạ.

Luật sư Hải cười rạng rỡ:

- Đời làm luật sư, sung sướng nhất là còn có người nhắc đến tên mình. Chú cũng mới chỉ biết cháu trên ti vi và trên báo, nay được gặp và tới đây lại được hợp tác cùng, thật hay quá.

Bà Dung:

- Mẹ... à bác đã chính thức mời luật sư Hải làm tư vấn cho Tổng Công ty Toàn Gia. Toàn bộ thủ tục thành lập công ty, bác đã giao cho luật sư Hải. Bây giờ cháu chỉ việc ký vào những thứ này thôi.

Nói rồi bà Dung bày ra bàn một loạt giấy tờ:

- Đây là đơn xin thành lập Công ty cổ phần này. Cháu ký vào đây.

Minh Phương đọc lướt qua rồi ký.

- Đây là biên bản hợp thành lập công ty. Bác ký rồi, còn cháu và thằng Lâm thôi.

Phương thắc mắc :

- Sao cháu nghe anh Lâm nói là chú Đức, chú Nam cũng góp cổ phần cơ mà?

Bà Dung giảng giải:

- Có chứ, nhưng họ không đứng tên. Chú Đức đang là cán bộ, phải giữ gìn. Còn chú Nam, không gọi là góp vốn mà chỉ cho mình vay thêm ba trăm triệu thôi.

Phương ký vào đấy nhưng rồi lại băn khoăn:

- Cháu sợ mình chẳng biết gì mà làm.

- Sợ gì nào. Có bác đứng sau. Về tài chính, thằng Lâm là quá giỏi rồi. Về hoạt động kinh doanh, thời gian đầu chỉ cần mình xin được cô-ta rồi làm được bao nhiêu thì làm, bằng không bán cho bọn khác, thế là xong. Cứ yên tâm đi.

Rồi bà Dung cười đặc ý:

- Chồng là Thứ trưởng một Bộ to vật, có cái công ty của vợ, của con dâu mà không lo được đầu ra thì về nhà còn hơn. Có phải không luật sư Hải?

Luật sư Hải cười:

-Nói như thế thì thẳng thắn quá, nhưng logic là như vậy.

Rồi ông ta quay sang Phương:

- Cháu đừng ngại. Chú làm luật sư cho gần ba chục công ty, trong đó có đến hai phần ba là những người trẻ tuổi như cháu. Lớp trẻ bây giờ làm ăn giỏi lắm. Thông minh, quyết đoán, dám lao vào cái mới...Đó là những đức tính mà lớp già như chú không làm nổi.

Phương ngần ngại hỏi bà Dung :

- Cháu nghe anh Lâm nói là bác trai nghiêm lắm?

Bà Dung bĩu môi :

- Nghiêm...Làm gì có thứ đàn ông nào nghiêm được với vợ. bác còn là người tử tế, ít lợi dụng cái ô của chồng để làm ăn, chứ vợ mấy ông Thứ trưởng ở Bộ này bác lạ gì ai chả có công ty riêng, nhà nào chả có vài hecta đất ở Hòa Lạc, Sóc Sơn, có nhà còn xây khách sạn mười mấy tầng ở Sài Gòn, Hà Nội...Tất nhiên là nếu cơ quan kiểm tra có đốt đuốc đi tìm cũng chẳng bao giờ thấy tên họ.

Luật sư Hải lại nói thêm vào :

- Những thủ đoạn đó, cháu sẽ biết về sau này, còn bây giờ cháu yên tâm.

Nói rồi ông Hải cầm tập hồ sơ :

- Hồ sơ này cơ bản là xong. Tôi nghĩ rằng sau ba ngày nữa là chúng ta sẽ có giấy phép.

- Sao lại nhanh thế hả anh?

- Với tôi thì ba ngày đã là quá lâu. Nhiều doanh nghiệp xin cái giấy phép mất hàng tháng, lại chạy lo lót không biết bao nhiêu là tiền...Cái bộ máy hành chính của tỉnh mình có lẽ vào loại quái gở nhất nước.

Ông ngừng lại một lúc rồi nói :

- Ai lại có một công ty của Mỹ xin đầu tư làm nước sạch theo công thức BOT giá nước của họ đưa ra còn rẻ hơn giá nước của nhà máy, nước sạch uống ngay tại vòi...ấy thế mà gần ba chục cuộc họp của đủ các cấp, kéo dài gần hai năm, cuối cùng không sao cho làm. Cái lý của các quan chức đưa ra là tại sao họ lại bán rẻ hơn và chắc phải có âm mưu gì...? Cuối cùng công ty của họ phải bán xới khỏi đất này.

Bà Dung :

- Nói chuyện thủ tục hành chính của ta có mà hết ngày. Các cụ nói rồi. Thủ tục hành chính tức là lắt “hành” là “chính”.

Nghe bà Dung nói, mọi người cười thích thú.

Ông Hải đứng lên :

- Chào chị, chào cháu nhé!

- Vâng, chào anh.

- Cháu chào chú!

Ông Hải về, bà Dung sắp xếp lại tập hồ sơ còn lại rồi nói :

- Mỗi một luật sư có máu mặt là họ có một đường dây từ cảnh sát điều tra, rồi Viện Kiểm sát, rồi Tòa án...Có thể mới chạy tội được. Chứ cứ như luật sư cãi không thôi...thì có mà muôn năm. Hì hì, bác tham gia Hội thẩm của Tòa án tỉnh, bác lạ gì. Có phiên tòa, quý công tố viên cứ việc ngủ khì trong khi luật sư cãi sùì bọt mép. Rồi sau đó, họ chỉ buông một câu : “Viện giữ nguyên quan điểm đã nêu trong cáo trạng”. Thế là xong. Làm ăn kinh tế bây giờ, nói phải là phải, bảo trái là trái... luật pháp thì được hiểu theo ý của từng người, cho nên không có ô dù, không có những người có thể lực bên cạnh mình thì thế nào cũng có ngày sập tiệm.

Minh Phương thở dài:

- Cháu nghe bác nói mà sợ quá.

- Nhiều chuyện khủng khiếp lắm. Cháu biết mấy hôm nay đang xôn xao về gần hai trăm doanh nghiệp ở tỉnh Hà Sơn sắp phá sản chưa?

- Cháu không để ý ạ.

- Cách đây 4 năm, ông Bí thư Tỉnh ủy mới được điều về. Thế là ông ta vẽ ra viễn cảnh xây dựng Hà Sơn thành tỉnh giàu có và là trung tâm du lịch. Thế là ông ta huy động hàng trăm doanh nghiệp bỏ vốn ra làm đường, xây dựng đủ thứ, kể cả xây công viên nước, xây nhà chung cư cao cấp... Cuối cùng bây giờ nợ các doanh nghiệp gần 2.000 tỷ, ông ta thì chắc làm một mớ tướng rồi biến về Hà Nội ngồi... thế là mặc xác cha con ở lại, sống chết mặc bay. Gớm, mấy năm trước thì báo chí cứ hoảng lên khen hết lời, nào là Bí thư trẻ, sức bật mới, nào là phong cách Bí thư thời mở cửa... Gớm, nghe cứ như gõ chuông. Bây giờ thì lại nhao nhao phê phán, nói như chan tương đổ mề.

Bà Dung nhìn đồng hồ, thấy đã 6 giờ chiều. Bà vội nói:

- Cháu ở lại đây ăn cơm với hai bác nhé. Hôm nay thằng Lâm lại đi kiểm tra ở tỉnh nào ấy.

Phương nói luôn:

- Sao dạo này cháu thấy anh ấy hay đi kiểm tra lắm. Trước kia có thể đâu?

- Cháu không biết ngân hàng áp dụng cách làm mới à? Các nhân viên tín dụng tự cho vay, tự thẩm định và chịu trách nhiệm về khách hàng của mình. Thăng Lâm là Trưởng phòng Tín dụng điện tử, nó cũng tổ chức tìm kiếm khách hàng của mình.

Rồi bà tấm tắc :

- Cái ông Trác, ngày xưa là lính cần vụ của bác trai, khi về phục viên; đi làm quỹ tiết kiệm mãi. Rồi đến khi Nhà nước cho lập quỹ tín dụng tư nhân, ông ấy đứng ra làm ngay quỹ tín dụng mang tên Bảo Tín. Bây giờ thì thành Ngân hàng Phú Tài. Nghe nói là vốn của ông ấy bây giờ gần một ngàn tỷ, còn vốn huy động là ba chục ngàn tỷ. Khi thăng Lâm học ở Mỹ về, Ngân hàng Công thương của Tỉnh mời nó về làm Trưởng ban Tin học, nhưng ông Trác cứ dứt khoát đòi hai bác phải nhường thăng Lâm cho ông ấy.

*

Tại phòng họp nhỏ của Ngân hàng Phú Tài. Ông Trác đang chủ trì một cuộc họp với các cán bộ chủ chốt của ngân hàng nhằm đánh giá lại kết quả sau sáu tháng thực hiện cách làm mới trong quản lý tín dụng.

Dự họp có hai phó Tổng Giám đốc, năm Trưởng phòng, năm phó phòng và một ông già là trợ lý của Tổng Giám đốc Trác.

Cao Đức Lâm dự họp. Trên mặt bàn, có tấm biển nhỏ: Cao Đức Lâm. "Trưởng phòng Tín dụng điện tử. "

Khác với nhiều Giám đốc là chọn cho mình người trợ lý trẻ trung, ông Trác lại dùng ông Ngân, đã hơn 60 tuổi, nguyên là Phó Giám đốc Ngân hàng Công thương của tỉnh làm trợ lý. Ông Ngân là người rất giỏi nghiệp vụ ngân hàng, đặc biệt là ông có sự nhạy cảm lạ lùng đối với khách hàng. Vì thế, trong tất cả những hợp đồng cho vay vốn của Ngân hàng Phú Tài, không bao giờ lại thiếu ý kiến của ông Ngân. Tuy là trợ lý nhưng ông được. ông Trác đặc biệt tin cậy và giao cho rất nhiều việc quan trọng, vì vậy, trong ngân hàng, ai cũng vị nể kể cả các Phó Tổng Giám đốc.

Ông Trác nói thông thả:

- Báo cáo đánh giá tình hình hoạt động của Ngân hàng ta từ khi áp dụng cách cho vay và chi trả mới đã gửi cho các vị. Hiệu quả kinh tế trong cách làm này ta đã rõ. Tuy nhiên hôm nay, tôi muốn các vị xem xét giúp tôi là cách làm này đã thực sự an toàn chưa? Liệu hacker có thể đột nhập và lấy được mật khẩu của nhân viên tín dụng không? Và để nâng cao được

sự an toàn, cần phải làm thêm những gì? Trước hết, xin mời anh Lâm, Trưởng phòng Tín dụng điện tử.

Lâm đứng lên với thái độ tự tin:

- Kính thưa các bác, các chú, các anh, chị. Với tất cả những gì mà chúng ta đã làm thì khả năng hacker đột nhập mạng LAN của chúng ta là không thể xảy ra. Chúng ta đã dựng hàng rào lửa cho cả mạng, đồng thời mỗi tín dụng viên có hàng rào lửa và mật khẩu riêng, và mật khẩu đó được thay đổi thường xuyên. Yêu cầu của Tổng Giám đốc là hai hoặc ba ngày phải thay đổi mật khẩu. Hôm nọ chú Ngân đã sang làm việc với Ban An ninh của Ngân hàng Vietcombank và Ngân hàng Nông nghiệp, chú cũng cho biết là cách bảo mật hệ thống của chúng ta là đạt mức độ an toàn tối đa, và nếu so sánh thì cao hơn cả hệ thống bảo mật của Ngân hàng Nhà nước. Cũng rất mong các bác, các chú góp ý thêm.

Nói rồi Lâm ngồi xuống. Ông Ngân giơ tay xin nói:

- Thực hiện sự chỉ đạo của anh Trác, tôi đã sang làm việc với một số ngân hàng lớn thuộc hệ thống ngân hàng quốc gia. Qua trao đổi thì chúng ta cũng có thể tự hào với hệ thống tín dụng điện tử hiện nay của ngân hàng Phú Tài. Đặc biệt là hệ thống bảo mật. Đây là công lao rất lớn của anh Lâm. Tuy nhiên, chỉ có một điều mà đề nghị các vị trưởng ban phải kiên quyết đối với nhân viên của mình là yêu cầu họ thay đổi mật khẩu thường xuyên.

Ông Trác:

- Tôi có việc phải đi gặp Thống đốc Ngân hàng Nhà nước. Anh Toàn, Phó Tổng Giám đốc sẽ thay tôi duy trì buổi họp này, theo các nội dung đã dự kiến. Tôi cũng thông báo với mọi người là xét trình độ, năng lực của anh Cao Đức Lâm, tôi quyết định nâng lương cho anh Lâm kể từ tháng này.

Mọi người vỗ tay. Lâm cười sung sướng và đứng lên:

- Cháu xin cảm ơn chú.

Ông Trác xếp tài liệu vào cặp và nói đùa:

- Tôi nâng lương cho anh cũng vì thấy anh dạo này phải chi tình phí lớn quá. Nhưng mà thôi, người đẹp có giá của người đẹp... phải không nào?

*

Phòng làm việc của Cao Đức Lâm. Kim đồng hồ chỉ 4 giờ chiều. Lâm đang ngồi trước máy tính. Bàn tay Lâm điều khiển máy tính rất thành thạo.

Nét mặt Lâm lộ vẻ căng thẳng. Thì ra Lâm đang tìm cách vượt qua bức tường lửa để vào mạng thông tin nội bộ của Bộ Công an. Là một cao thủ về tin học cho nên một trong những thú vui của Lâm là tìm cách xâm nhập vào các mạng thông tin mà chủ nhân thường phải dựng bức tường lửa để ngăn chặn. Đối với mạng thông tin của Ngân hàng Phú Tài, Lâm cũng đã lập tường lửa, nhưng có một điều Lâm giấu tất cả đó là Lâm không lập chương trình dò tìm kẻ xâm nhập. Hệ thống máy tính của Bộ Công an, Bộ Quốc phòng thì có chương trình này. Cho nên kẻ nào xâm nhập vào, nếu không cẩn thận là bị lộ địa chỉ vì thế cơ quan công an có thể dễ dàng tìm ra tung tích.

Thấy liên tục có báo động. Lâm chán nản và chuyển sang xem hình ảnh của Minh Phương. Lâm lại dùng kỹ thuật máy tính “bắt” Minh Phương cởi quần áo... nhìn những hình ảnh ấy, Lâm chợt thấy rạo rực và bỗng dung cơn nghiện ùn ùn kéo tới.

Lâm vội khóa trái cửa lại rồi lấy hêrôin để trong két ra và hít rất thành thực.

Lâm hít xong, đổ tất cả tàn vào thùng rác trong phòng và ngả người ra ghế lim dim mắt.

Có tiếng gõ cửa. Lâm uể oải ra mở cửa và sững người khi thấy Minh Phương:

- Em... sao không báo trước cho anh biết?

Minh Phương cười tinh quái:

- Thì có đến bất ngờ thế này mới biết anh đang làm gì chứ.

- Ghê thật đấy. Sao bảo vệ không hỏi em à?

- Em cứ lẳng lặng vào, chả ai hỏi cả, trông em sang trọng thế này, ai chả nghĩ em là người tử tế.

Lâm phì cười:

- Đúng là người đẹp vì lụa... Nào, em thấy anh làm việc nghiêm chỉnh chưa.

- Em đùa đấy mà. Chẳng qua là muốn dành cho anh chút bất ngờ thôi - Phương nói xong chợt nhăn mặt:

- Trong phòng anh có mùi gì khen khét là lạ ấy.

Lâm giật mình vội bật quạt thông gió:

- À lúc này có anh bạn bên Ngân hàng Thương mại sang chơi, anh ấy hút thuốc.

Phương hiểu ra:

- Em không thích mùi thuốc lá. Anh ơi, mai thứ bảy rồi. Chương trình của anh thế nào?

Lâm nhớ ra là đã hẹn với Tony Nguyễn và Lê Bình đi xuống sông bạc lão Siu. Nay Phương hỏi vậy, Lâm nghĩ cách nói dối. Phương nhận ra ngay vẻ khó xử của Lâm. Cô nói:

- Chắc anh có chương trình đi đâu và không có em. Cứ nói thật đi, không cần phải nghĩ cách nói dối.

Lâm đỏ mặt:

- Em... em giỏi quá! Không có gì qua mắt được em. Đúng là anh có hứa đi với anh Nguyễn và anh Bình đi Quảng Ninh.

- Đi làm gì? - Minh Phương hỏi với ngữ điệu không mấy thiện cảm.

- Đi chơi thôi. Nói thật là anh Nguyễn có ông bạn người Hoa, là chủ sòng bạc, anh ấy muốn xuống tham quan.

- Và bây giờ anh không thể từ chối?

- Anh... anh hứa rồi. Anh không đánh bạc đâu, em đừng lo.

Phương gượng cười:

- Anh cứ đi chơi, nếu anh đã hứa. Mai em đành đi Tam Đảo một mình vậy.

Lâm ngăn người:

- Em đi làm gì?

Phương nói lạnh lùng:

- Thì anh biết đi giải trí ở sòng bạc, chả lẽ em ngồi nhà, chờ anh về như kiểu vợ chờ chồng đi lính, hóa thành hòn vọng phu ư?

Lâm dỗ dành:

- Anh đi một tối thôi mà?

- Thì anh đi mười tối em cũng chả dám cản đâu. Mà thôi, anh đi đâu đó là quyền của anh. Mình đã nên vợ chồng đâu mà phải lo ràng buộc nhau.

Lâm lúng túng trước thái độ đáo đả của Minh Phương. Bỗng Lâm nghĩ ra một cách:

- Nay, hay em đi chơi luôn cùng anh. Có khi em tới sòng bạc, ông chủ lại sướng mê ấy chứ.

- Như vậy em có làm quần chân anh không?

- Không, có em đi càng vui.

Nói rồi, Lâm gọi điện thoại cho Tony Nguyễn:

- Alô, anh Nguyễn à... Vâng, nhưng mà Minh Phương muốn đi cùng... Dạ, vâng, thế thì tốt quá. Em đi xe qua đón anh nhé... Vâng. Chào anh.

Lâm quay sang nói với Minh Phương:

- Rồi, anh Nguyễn mời em đi cùng, tham quan luôn.

Lúc này Minh Phương tươi nét mặt:

- Em về chuẩn bị nhé.

- Ở mình nghỉ luôn chủ nhật ở Hạ Long nhé - Lâm gạ luôn.

Ngay sau khi Lâm thông báo cho biết Minh Phương muốn đến thăm sông bạc, Tony Nguyễn gọi điện thoại cho Siu:

- Đây, hôm nay ông phải chơi đẹp nhé. Hoa hậu Minh Phương đi với thằng Lâm tới thăm sông bạc. Ông dặn bọn nhân viên hãy coi như chưa bao giờ thấy thằng Lâm cả. Ông phải làm thế nào để lần sau, thằng Lâm xuống chơi mà vợ nó yên tâm.

Từ đầu máy đằng kia tiếng của Siu trả lời lễ phép:

- Dạ, tiểu đệ xin nghe ạ. Đại ca cứ yên tâm.

Lâm cùng Minh Phương, Tony Nguyễn và Lê Bình đến sông bạc thì trời đã tối. Siu ra đón và nói với vẻ cung kính:

- Tôi được nghe anh Nguyễn nói, hôm nay có người đẹp tới thăm, mừng quá. Tôi đã được nhìn thấy hình ảnh của cô trên ti vi nhưng so với bên ngoài thì cô đẹp hơn nhiều.

Minh Phương:

- Đàn ông các anh không bao giờ thiếu những lời nịnh gái. Tôi lại thấy trên ti vi tôi đẹp hơn.

Siu mời mọi người vào phòng khách rồi nói:

- Sông bạc của chúng tôi đã mở được 2 năm, tuy nhiên chính quyền chỉ cho phép những người nước ngoài tới chơi, còn người trong nước thì không được.

Minh Phương cười:

- Thế thì buồn nhỉ, tôi tưởng rằng tôi cũng có thể thử vận may một chút ở đây.

Lâm nói:

- Nguyên tắc là không cho người Việt chơi bạc ở đây trong số chúng ta chỉ có anh Nguyễn là có thể được.

Nguyễn nói:

- Thế nào anh Siu, liệu có thể phá lệ một chút cho người đẹp biết thế nào là chơi bạc không?

Siu ngần ngừ:

- Nếu như cô là người bình thường thì tôi sẵn sàng nhưng cô là hoa hậu, là người cả nước biết tên, biết mặt. Hơn nữa, anh Lâm đây, theo tôi được biết là con một quan chức cao cấp cho nên các vị chỉ đi thăm quan cho biết... như thế có lẽ tốt hơn.

Lâm nói:

- Chúng tôi cũng chỉ đi xem cho biết thôi, chứ tiền đâu ra mà đánh bạc ở đây.

Minh Phương tự nhiên lại thấy thích thú, cô nói:

- Nếu như tôi cứ muốn thì sao?

Siu nói:

- Quả thật là nếu cô muốn thì chúng tôi cũng chỉ có thể chiều cô và anh một chút. Nếu hai người có thua thì cũng chỉ bằng vài bữa ăn sáng thôi.

Minh Phương hỏi:

- Vậy thì chơi kiểu gì?

Lâm nói:

- Thôi em, đi xem cho biết, đừng chơi ở đây.

Nghe Lâm nói với vẻ hơi cương quyết, Phương gật đầu:

- Em cũng chỉ nói đùa thôi.

Mọi người uống nước xong, Siu dẫn cả đoàn đi thăm sòng bạc và giới thiệu cách chơi của từng loại như rulét, đánh bạc với máy, đánh bài... Những nhân viên trong sòng bạc thì không lạ gì Lâm nhưng vì đã được dặn trước nên họ làm ngơ như không biết. Và ba người đi đến chỗ nào cũng đều nhận được những câu chào hỏi hết sức lễ phép. Thế rồi không kìm được sự tò mò, Minh Phương lấy ra một tờ 50 đô và đưa cho Siu:

- Tôi muốn đặt một cửa có được không?

Siu hỏi Lâm:

- Anh cho phép chứ?

Lâm vẫy tay đồng ý.

Siu gọi một người đến bán cho Phương 50 đô tiền phỉnh và Phương đặt luôn tất cả vào một cửa.

Tiếng một cô gái người Hoa rao đặt cửa như hát. Những người chơi bạc đặt tiền vào từng ô nhưng mắt ai cũng nhìn vào Minh Phương hau háu, bởi chả mấy khi họ được gần một hoa hậu.

Bàn rulét quay vù vù rồi dừng lại đúng cửa Minh Phương đã đặt. Cô nhảy lên vui sướng:

- Em thắng rồi.

Siu gạt hết tất cả những phỉnh đã thắng đưa cho cô.

Phương lại đặt tiếp lần hai và cô đưa cho Lâm một cốc phỉnh, hai người đặt chung một cửa.

Bàn rulét lại quay và lần này lại dừng ở cửa của Lâm và Phương.

Siu nói:

- Xin chúc mừng anh chị. Nhưng chúng ta nên dừng ở đây.

Phương nói:

- Nếu tôi muốn chơi tiếp thì sao?

Siu nói:

- Thưa cô chúng tôi không được phép.

Lâm gạt đi:

- Thôi mà em, chúng mình thế là may lắm rồi.

Nói xong, Lâm đưa hết số phỉnh cho Siu. Siu gọi một cô gái mang tiền đến và mua lại số phỉnh hai người đã thắng.

Minh Phương ngạc nhiên khi thấy số tiền họ chơi chỉ hai lần mà được ba ngàn đô la. Cô ngẩn ngừ:

- Sao chúng tôi được nhiều thế này?

Nguyễn cười:

- Như thế này đã ăn thua gì. Tuy nhiên nếu em tiếp tục chơi nữa thì cũng có lúc em hỏi: Tại sao tôi thua nhiều thế này?

Siu đưa mọi người đi thăm khách sạn rồi nói với Lâm và Phương:

- Tôi nghe anh Nguyễn nói rằng sắp tới anh chị sẽ tổ chức lễ thành hôn. Nếu anh chị không chê, khách sạn chúng tôi xin được mời anh chị xuống đây hưởng tuần trăng mật 5 ngày. Toàn bộ chi phí khách sạn, đi du lịch và sang đặc khu Thâm Quyển của Trung Quốc do khách sạn chúng tôi đảm nhiệm.

Lâm nói :

- Cám ơn ông, chúng tôi muốn sau khi cưới, chúng tôi sẽ sang Mỹ và nghỉ ở thủ đô cờ bạc Las Vegas Nhưng thịnh tình của ông chúng tôi ghi nhận.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì Tony Nguyễn cười nham hiểm.

Vừa lúc đó có một người Hoa đã đứng tuổi đi qua thấy Lâm và Phương, ông ta dừng lại nhìn chăm chú, ánh mắt của ông rất lạ. Siu nói bằng tiếng Hoa:

- Ông Voòng, có điều gì mà ông nhìn những người bạn của tôi lạ vậy?

Ông ta trả lời:

- Hai người này là thế nào với anh?

- Là bạn quý của tôi.

ông ta đến gần Lâm:

- Xin lỗi cho tôi nhìn kỹ khuôn mặt và vành tai của anh bạn đây.

Siu dịch ra tiếng Việt cho mọi người nghe. Lâm gật đầu đồng ý.

Ông ta nhìn Lâm rất kỹ rồi lấy hai ngón nhỏ, thon vuốt ve dải tai của Lâm. Rồi ông chấp tay lại:

- Vạn phúc! Vạn phúc! Lâu lắm rồi tôi mới thấy một người có tướng mạo đại quý như anh đây.

Lâm hỏi:

- Đại quý đại phúc là thế nào?

Ông ta giảng giải và Siu dịch lại cho mọi người nghe:

- Anh là con nhà quyền quý, học giỏi từ bé và anh kiếm tiền dễ như người ta đi nhặt lá trên rừng, nếu tôi không nhầm thì mới cách đây ít phút anh đã có một món tiền khá lớn. Và nếu anh tiếp tục chơi nữa, anh sẽ thắng rất to... Số anh ngồi chơi cũng có tiền.

Lâm cười ha hả và đưa cho ông ta 100 đô. Ông trả lại:

- Với những người bạn tôi không nhận tiền. Tôi quý anh và thấy tướng mạo của anh sau này làm quan to và giàu lắm.

Lâm chỉ sang Minh Phương:

- Ông có thể xem cho cô gái này được không?

Ông ta lại nhìn kỹ Minh Phương rồi lại vòng tay, cúi xuống:

- Đại hỷ! Đại hỷ! Anh chị đây có mối lương duyên trời cho. Số của cô may mắn được nhờ chồng và có lẽ chỉ mấy hôm nữa thôi cô sẽ là người đứng dưới một người và trên muôn người... Không, cô không đứng dưới ai cả.

Minh Phương ngạc nhiên:

- Làm gì có người nào lại không đứng dưới ai? Chả, nhẽ làm vua à?

- Cô không làm vua nhưng cô sẽ đứng đầu một đám người, ví như cô làm giám đốc chẳng hạn.

Tony Nguyễn và Lâm vỗ tay:

- Giỏi quá, giỏi quá! Bây giờ chúng tôi muốn mời ông đi uống một chén rượu có được không?

Ông Voòng lắc đầu từ chối, và chỉ ra ngoài khách sạn:

- Tối nay tôi phải đến chọn hướng bếp cho ông Chủ tịch tỉnh, rồi sau đó lại phải đi chọn hướng đặt mộ cho một người làm to lắm. Xin chào các vị. Mong rằng sẽ có ngày tái ngộ.

Minh Phương và Lâm ở trong phòng khách sạn, Phương xòe tập đô la mới thắng được và cười thích thú. Lâm nói:

- Em có vẻ cũng có duyên với cờ bạc nhỉ?

- Anh biết không, đã có lần em đánh đề và trúng được 10 triệu

Lâm nhìn Minh Phương bằng con mắt ngạc nhiên:

- Thế bây giờ em có chơi thường xuyên không?

- Không. Em đã chứng kiến cảnh một đứa bạn em chỉ vì đánh đề mà nợ hơn 100 triệu rồi nó xách dao đi cướp. Nhưng chính nó lại bị người ta đánh chết. Lần ấy em được nhìn cái xác của nó và khuôn mặt đã bị biến dạng vì hàng chục vết dao băm mà em sợ mãi.

Lâm nói về mả mai:

- Anh nghe nói thằng cha Thanh là cũng máu cờ bạc lắm. Có phải đã có lần em và hấn đi sang Ma Cao đánh bạc phải không?

Minh Phương sững người:

- Tại sao anh cứ nhắc mãi đến tên lão Thanh nhỉ. Em đã nói rồi cơ mà. Giữa em và hấn không còn gì.

Lâm thờ người ra. Một lát sau Lâm liền đến bên cạnh Phương làm lành:

- Thôi mà em, số tiền này em định làm gì?

Phương đưa cả tập đô la cho Lâm:

- Anh thích sử dụng thế nào thì tùy.

- Không cần, em cứ giữ lấy.

Hai người chuẩn bị đi ngủ, bỗng dưng Lâm lên cơn thèm thuốc. Lâm lại chui vào trong toa lét hít một liều rồi sau đó đánh răng, súc miệng cẩn thận...

Lâm ra ngoài thì Phương vào toa lét và cô ngửi thấy mùi khác lạ. Cô mở nắp thùng rác và nhìn thấy mảnh giấy bạc bị ám đen một góc. Phương cầm mảnh giấy lên hít và cô biết là Lâm đã làm gì. Phương tái mặt...

Khi quay trở ra Phương định hỏi Lâm nhưng không hiểu sao cô không nói được. Lâm nhìn vẻ mặt của Phương biết rằng cô định nói gì đó:

- Em có điều gì muốn hỏi anh à?

Phương lúng túng:

- Không, không có chuyện gì đâu.

Hai người nằm cạnh nhau nhưng Phương vẫn đang nghĩ về chuyện tờ giấy bạc ám khói thuốc. Lâm biết là Phương hờ hững vì đang lo nghĩ điều gì đó. Lâm gắng hỏi:

- Hôm nay em làm sao thế?

Phương chống chế :

- Em chỉ mệt thôi.

- Em nói dối. Buổi chiều anh thấy em còn vui vẻ như thế cơ mà.

Rồi như lấy hết can đảm, Phương vùng dậy nhìn thẳng vào mặt Lâm:

- Em hỏi anh điều này anh phải nói thật.

Lâm cũng ngạc nhiên:

- Anh chưa bao giờ nói dối em cả.

-Anh thề đi.

Lâm giơ tay lên trời.

- Anh thề.

- Thề thế nào?

- Nếu anh nói dối em thì...anh vào tù.

- Vào tù thì có gì mà quan trọng. Nhưng mà thôi...

Nói rồi Minh Phương nhảy xuống giường, đi vào trong toa lét nhặt mảnh giấy bạc ra. Cô chìa vào mặt Lâm:

- Cái này là cái gì? Có phải anh đã hít hêrôin không?

Một thoáng sững sờ hiện ra trên mặt Lâm nhưng rồi anh ta trấn tĩnh rất nhanh:

- Cái gì vậy? Tại sao em hỏi anh? Em nghi anh nghiện hút à?

Phương nghiêm giọng:

- Trước khi anh vào toa lét em nhìn trong thùng rác không hề có mảnh giấy này. Anh nói thật đi có đúng anh đã nghiện hút rồi không?

- Em nghĩ ra cái chuyện gì vậy? Hình như em có ý định thay đổi nên đã kiểm soát là anh nghiện hút phải không?

- Em không phải kiểm soát nhưng em biết những người hít hêrôin thì thường bằng cách này.

Lâm nói:

- Thôi bây giờ thế này. Cho em khám tất cả, nếu em tìm thấy một liều hêrôin thì chúng ta chia tay luôn.

Cách nói của Lâm làm Phương lúng túng. Cô dụi giộng:

- Như vậy là anh không hít chứ gì?

- Anh đã thề rồi là anh nói thật.

Phương lao vào ôm lấy Lâm:

- Lúc này em tưởng anh hít thật, em sợ quá...

8

Tại quán bar Quê Hương. Tony Nguyễn, Lê Bình và Tổng Biên tập Trần Ngọc đang ngồi với nhau. Lê Bình nói:

- Anh Ngọc có nắm được tin gì thêm về chỗ thằng Thanh không?

Trần Ngọc:

- Hôm qua, thằng cha Thanh cho con trợ lý - hình như con bé này ngày xưa cũng là á hậu trong một cuộc thi hoa hậu điện ảnh ở Sài Gòn, đến gặp tôi. Nó thanh minh rằng hình như đã có sự hiểu lầm giữa báo Doanh Nhân và Tổng Công ty Hoàng Quân. Nó nói thằng cha Thanh gửi lời xin lỗi tôi vì lần trước đã có thái độ hỗn láo. Nó đề nghị tối mai nó sẽ gặp tôi ở khách sạn New World.

Tony Nguyễn vỗ tay:

- Hay lắm, như vậy là thằng Thanh biết sợ rồi.

Lê Bình cười nhạt:

- Các ông ngây thơ quá. Việc thằng Thanh im như thóc suốt những ngày vừa rồi và thậm chí nó còn cho người đi nói rằng nó sắp bị cảnh sát kinh tế bắt... Chứng tỏ nó là một cao thủ, hoặc bên cạnh nó có một quân sư rất giỏi. Nó xử lý như vậy trước bài báo của ông là rất chính xác. Hiện nay thiên hạ có bán tin bán nghi nhưng chỉ vài ngày nữa thì cũng như hòn đá ném xuống ao bèo mà thôi.

Trần Ngọc nói:

- Tôi định choang thêm cho nó một bài. Hôm qua tôi đã đặt lịch phỏng vấn hai ông Giám đốc ngân hàng rồi. Nếu các ông ấy buộc phải nói số dư nợ của thằng Thanh thì có nghĩa nó sẽ bị khai tử.

Tony Nguyễn đứng dậy, đi lại với vẻ suy nghĩ. Hồi lâu, hắn nói:

- Nếu chỉ mình báo ông thì chưa ăn thua phải gọi thêm vài tờ báo nữa. Tôi và các chiến hữu đã chuẩn bị được khoảng 10 triệu đô la để sẵn sàng mua lại cổ phần của thằng Thanh. Nhưng vấn đề phải làm sao mua được với giá cực rẻ. Các ông có biết vì sao thằng Thanh không dám đưa công ty của nó ra sàn giao dịch chứng khoán không?

Lê Bình:

- Nó đang phải giữ bí mật về tình hình tài chính thì làm sao dám đưa ra sàn giao dịch.

Trần Ngọc:

- Tôi đã nói với hai chiến hữu là Tổng Biên tập hai tờ báo rồi. Tuần tới phải đánh tiếp.

Lê Bình :

- Nhưng nếu nó thỏa hiệp sớm thì sao?

Trần Ngọc:

- Tôi không tin nó sẽ thỏa hiệp ngay. Thằng này trông thế thôi nhưng nó thâm hiểm vô cùng. Hơn nữa đằng sau nó đang có rất nhiều quan chức đang góp vốn vào đó Nghe: nói ông Bí thư tỉnh ủy cũng góp vốn vào đấy 500 triệu. Và ngay sau khi bài báo đăng ông ấy đã rút hết tiền về. Thằng Thanh phải trả lãi thêm cho ông ta 100 triệu nữa. Chỉ cần bây giờ 10 người bán lại cổ phần là thằng Thanh chết.

Bỗng dưng Lê Bình nói sang chuyện khác:

- Có phải thằng Lâm nghiện rồi không?

Tony Nguyễn nói dửng dưng như không:

- Cũng bắt đầu rồi nhưng nói nó có nghe đâu. Cái chết của thằng Lâm là yêu phải con hoa hậu, mà nhìn con bé đấy thấy mắt nó lúc nào cũng như có lửa cháy thì thằng Lâm chịu sao nổi. Không chịu nổi thì phải dùng thuốc...

Trần Ngọc:

- Ông cung cấp thuốc cho nó à?

Tony Nguyễn trả lời:

- Lúc đầu là tôi cho nó mấy liều nhưng được pha với nhiều thứ dược liệu khác, bây giờ thì nó quen và hút trực tiếp.

Trần Ngọc thừ người rồi thoáng rung mình khi nghĩ đến ông Cẩm:

- Các ông làm thế này là giết ông Cẩm rồi. Ông ấy có mỗi thằng con trai...

Lê Bình nói với giọng đay nghiến:

- Thế tại sao ông không biết thương xót những người khác khi phải còng lưng ra cống nạp tiền cho vợ ông ấy. Ông có biết rằng để xin một giấy phép xuất hàng thì bà vợ ông ấy thu bao nhiêu không? Ông Cẩm là người nhu nhược, mọi việc để cho vợ thao túng hết. Ông ấy không biết bà Dung là người tác oai tác quái. thế nào đâu.

Ngừng một lát, Lê Bình nói:

- Ở đời trời cũng có lẽ công bằng. Trời chả cho ai được hết cái gì cả, được cái này thì mất cái kia. Ông cứ thử nhìn con cái mấy ông lãnh đạo tỉnh mà xem. Ông Bí thư tỉnh ủy có hai

đứa con, thì đứa con gái đầu bị tai nạn vỡ đầu bây giờ vẫn ngo ngoe ngẩn ngẩn, còn thằng con trai lấy vợ năm năm rồi nhưng vẫn chưa có con, chạy chữa hết mấy trăm triệu cuối cùng vẫn không có kết quả gì. Vợ nó phải đi kiếm ngoài mới đẻ được một đứa và ông ấy phải nhận con người khác làm cháu mình. Ông Chủ tịch tỉnh sau khi xây xong cái biệt thự thì có mỗi thằng cháu đích tôn bị cúm gà chết... Rồi lại ông Phó Chủ tịch thường trực có hai thằng con thì một thằng nghiện hút bây giờ mắt như ốc nhồi, còn một thằng tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ suốt ngày lang thang ngoài đường.

Trần Ngọc :

- Có lẽ phải nói cho ông Cẩm biết thôi may ra còn cứu được thằng Lâm.

Lê Bình lừ lừ nhìn thẳng vào mắt Trần Ngọc:

- Tốt nhất là ông coi như không biết chuyện gì. Tôi cam đoan rằng có nhiều chuyện ở nhà ông Cẩm còn khủng khiếp hơn là chuyện thằng Lâm nghiện hút.

*

Kim đồng hồ trong phòng làm việc của Lâm chỉ 4 giờ chiều. Lâm đang lên cơn thèm thuốc. Lâm mở két và sờ thấy không còn thuốc. Lâm vội vàng gọi điện cho Nguyễn:

- Alô, anh à. Em đang đau đầu quá mang cho em mấy liều thuốc đi.

Nguyễn cao giọng:

- Đau thế nào? Cần thuốc gì? Bảo con Phương ra hiệu thuốc mà mua. Bây giờ có loại Panadol đời mới uống vào hết đau đầu ngay. Còn nếu không thì đến đây anh bảo người châm cứu cho.

Lâm hiểu ý:

- Dạ, vâng em đến ngay.

Lâm vội vàng tắt máy vì tính rồi khóa cửa phòng, phóng ô tô đến chỗ Tony Nguyễn.

Nguyễn đưa Lâm vào phòng riêng và đưa cho Lâm một liều để Lâm hít ngay. Chờ cho Lâm tỉnh cơn, Nguyễn mới nói giọng ái ngại:

- Bây giờ mỗi ngày mày dùng mấy liều?

- Bốn đến năm liều anh ạ.

Nguyễn nói với vẻ thông cảm:

- Bây giờ mày phải tập cai, hít rút đi. Ví dụ ngày mai mày hít 4 liều rồi vài ngày sau mày hít 3 liều. Kéo dài thời gian giữa hai lần hít ra.

- Anh ơi nhưng khi nó lên cơn, chịu không nổi.

Nguyễn hỏi:

- Chỗ của chú mày có an toàn không?

- Sao anh lại hỏi vậy. Phòng riêng của em mở bằng khóa từ, em lại có két bảo mật.

Nguyễn nói:

- Thế thì tốt. Anh sẽ nói một thằng nó để cho một bánh cất đi mà hút dần. Hít thứ thuốc này càng nguyên chất càng tốt. Mua tép lẻ chúng nó trộn bột linh tinh dùng hại người lắm.

- Bao giờ anh lấy cho em?

- Chú em cứ đưa tiền đây khắc có người mang thuốc cho.

- Bao nhiêu hả anh?

- Mười lăm ngàn.

Lâm ngạc nhiên:

- Sao rẻ thế. Em tưởng phải đắt lắm cơ mà.

- Thế là đắt rồi. Công an Lai Châu mới bắt được một bọn vận chuyển từ Lào về nên giá mới tăng như vậy. Mày biết không mua ở bên Lào chỉ khoảng hai ngàn một bánh, mang về đến Điện Biên là bảy ngàn, về đến Hà Nội là 12 ngàn. Và nếu xẻ ra bán lẻ thì phải là 25 ngàn một bánh.

Lâm lè lưỡi:

- Lãi khủng khiếp quá, thảo nào bán bao nhiêu cũng không hết bọn đi buôn.

Rồi Lâm lại hỏi:

- Dùng như em một bánh thì được bao lâu?

Nguyễn suy nghĩ rồi nói:

- Một bánh là 350 gam mà một gam là mày phải hút được chục ngày.

Lâm ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lắm thế ?

Nguyễn lại giảng giải:

- Một gam bằng 2,6 chỉ. Mỗi một chỉ là được 20 liều như vậy một ngày cứ cho mày hút 5 liều thì một chỉ là được 4 ngày. Như vậy một gam tính ra là phải hút được khoảng 10 ngày. Vậy là một bánh thì hút được 3.500 ngày là khoảng 10 năm.

Nghe nói thế, Lâm sáng mắt lên:

- Thế thì quá đơn giản, tính ra cũng chẳng bao nhiêu tiền.

Nói rồi, Lâm mở cặp lấy đủ mười lăm ngàn đô la đưa cho Nguyễn. Rồi Lâm lại hỏi:

- Tối nay anh có rỗi không?

Nguyễn hiểu ngay:

- Chú em muốn đến chỗ thằng Siu à?

Lâm gật đầu:

- Ở nhà buồn quá.

Nguyễn nói:

- Thế thì đi. Nhưng mà con Phương lại chịu ở như một mình ư ?

Lâm trả lời:

- Bọn em trả lại căn hộ chung cư rồi. Cái Phương đã về nhà ở còn em cũng về nhà. Nếu em mà ở ngoài thì có ngày chết với bố em.

Nguyễn nói:

- Sao lại chết?

- Ông già em đang nghi em chơi bời mà ông ấy lại thân với lão Hòa - Giám đốc công an tỉnh, thế nào cũng lại nhờ ông Hòa cho quân hình sự đi rình em. Cho nên bây giờ em cứ phải ngoan đã.

Nguyễn gật gù:

- Nghĩ thế là phải...

Lâm và Nguyễn phóng ô tô xuống sông bạc của Siu.

Hôm nay thì Lâm không gặp may nữa. Chỉ trong vòng 2 tiếng đồng hồ Lâm đã thua năm chục ngàn đô la. Lâm đưa thẻ tín dụng của mình cho Siu rút tiền để trả. Nhưng điều kỳ lạ là với người bình thường thì khi thua với số tiền lớn như vậy họ sẽ có thái độ tiếc của nhưng với Lâm thì không. Thái độ này của Lâm cũng làm Siu và Nguyễn hết sức kinh ngạc. Siu vòng tay cung kính nói với Lâm:

- Tôi là người sống bằng nghề cò bạc nhưng chưa thấy ai bản lĩnh như chú em đây.

Lâm hỏi:

- Bản lĩnh là thế nào?

- Người bình thường khi được bạc thì nét mặt vui vẻ đi lại hoạt bát nhanh nhẹn và khi thua bạc thì mặt tái nhợt, tay chân run rẩy nói không nên câu và ánh mắt thất thần. Nhưng với chú em được nhiều như hôm nọ cũng coi đồng tiền như giấy lộn mà thua nhiều như hôm nay cũng coi như đánh rơi một đồng xu. Bản lĩnh như chú em hiếm có, hiếm có...

Lâm cười hà hà:

- Tôi sẽ thường xuyên đến đây thử vận may.

Nguyễn nói chen vào:

- Tốt nhất là không bao giờ đến nữa. Ông Siu, tôi mong rằng đây là lần cuối cùng anh Lâm có mặt tại đây.

Lâm lắc đầu:

- Tại sao anh lại ngăn cản em chơi. Hôm nọ em được thì hôm nay thua, rồi có khi ngày mai lại được... Đã mất đâu mà lo.

*

Lâm lái ô tô đi đến cơ quan, bỗng có hai người đi xe máy đằng sau vượt lên và dòm vào Lâm rồi vấy tay ra hiệu Lâm hạ kính xuống. Lâm bấm nút điện cho kính hạ xuống. Người ngồi sau xe máy ném ngay vào trong lòng Lâm một gói như gói bánh khảo. Lâm vừa lái xe vừa nhét vội vào cặp. Tới cơ quan, Lâm mở ra. Đó là một bánh hêrôin bên ngoài vẫn còn nguyên mác in hình con đại bàng và trên bánh hêrôin đập nổi ba con số 9.

Lâm khóa trái cửa rồi lấy con dao nhỏ cạo hêrôin ra giấy. Lâm chia thành từng tép cực nhỏ. Lâm bỏ hai tép vào ví còn lại cho tất cả vào két.

Buổi tối, tại phòng làm việc của Lâm. Kim đồng hồ chỉ 8h30'.

Lâm đang ngồi như dán mắt vào máy tính. Lâm đang tìm cách dò mật khẩu của các nhân viên tín dụng trong ngân hàng.

Đang chăm chú làm việc, chợt Lâm lên cơn nghiện. Lâm mở két lấy thuốc đã gói sẵn thành từng tép rồi hít. Sau đó, Lâm cẩn thận cho mảnh giấy bạc vào bồn cầu và giặt nước trôi đi.

Kim đồng hồ chỉ 10h30', Lâm vẫn miệt mài dò tìm mật khẩu trên máy tính. Nét mặt lộ vẻ căng thẳng đến tột độ.

Kim đồng hồ lại chỉ 11h30', Lâm đã tìm được một mật khẩu đó là của nhân viên tín dụng mang tên Nguyễn Trung Dân. Lâm ghi lại mật khẩu đó.

Lâm đứng dậy vươn vai khoan khoái và cười thỏa mãn.

*

Lâm lại đến sòng bạc một mình và chơi rulet.

Lão Siu ngồi trên phòng riêng và điều khiển toàn bộ hệ thống đánh bạc qua hệ thống máy vi tính.

Lâm chơi và thua liên tục.

Lâm lấy thẻ tín dụng ra bỏ vào máy thanh toán ngay tại sòng bạc. Rồi mua phỉnh bằng thẻ.

Lâm chơi và thua gần 100.000 USD.

Nhìn qua màn hình, Siu thấy Lâm thua khá nhiều nhưng thái độ vẫn bình thản thì thấy sợ cho thái độ lì lợm của Lâm.

*

Minh Phương ngồi trong phòng riêng.

Cô bày ra giường những vòng trang sức, nhẫn kim cương, điện thoại di động, thẻ tín dụng điện tử, khóa ô tô... và ngắm nhìn chúng bằng cặp mắt vô hồn. Thật ra, từ sau hôm biết Lâm nghiện hút, Phương thấy rất sợ hãi và càng ngày cái ý định từ bỏ Lâm cứ lớn dần lên trong cô. Nhưng cứ mỗi khi nghĩ tới chiếc ô tô đang sử dụng, những vật dụng mà Lâm mua cho rồi lại nghĩ tới căn hộ chung cư mà Lâm hứa là sẽ đứng tên cô thì Phương lại thấy tiếc.

Phương bỏ các thứ Lâm mua cho vào chiếc túi xách mang nhãn hiệu Luis Vutton rồi phóng ô tô đi đến nhà một người bạn gái, đó là một cô người mẫu có cái tên rất dễ thương: Giáng Hương.

Giáng Hương đang mở nhạc và tập nhảy. Thấy Minh Phương, Hương reo lên:

- Sao mày thiêu thế, tao đang định gọi cho mày.

- Có việc gì mà nhớ đến tao vậy?

Hương mở tủ lạnh lấy ra hai lon nước ngọt và đưa cho Phương một lon:

- Có một "sô" biểu diễn ở Thành phố Hồ Chí Minh, họ nhờ tao mời mày... Vé máy bay, tiền ở khách sạn Rex họ lo. Biểu diễn thời trang mang phong cách Pháp... ba đêm. Bồi dưỡng hai ngàn năm trăm đô la.

Minh Phương cười nhạt và kênh kiệu:

- Có loại hoa hậu nào đi biểu diễn thời trang mà lại có giá rẻ thế không nhỉ?

- Vậy giá của hoa hậu là bao nhiêu?

- Gấp ba lần như thế.

- Cao quá.

- Mày đừng ngại, cứ gọi điện hỏi ông bầu, họ đồng ý thì ok, bằng không thì ở nhà ăn bám người yêu.

Giáng Hương hiểu:

- Mày có thằng bồ tỷ phú, lo gì đến tiền nữa. Nhưng không hiểu sao, mấy thằng Tây rất thích có mày tham gia.

- Nó đã biết tao đâu?

- Nó biết đấy. Lần mày và cha Lâm đi ăn sáng, có tay phóng viên tạp chí Lơ Phi-ga-rô chụp ảnh, sau đó nó mang quảng cáo...

- Ra thế đấy. Tao có biết thằng ấy.

Giáng Hương:

- Mày để tao gọi điện thoại nói chuyện với nó nhé.

Nói rồi, Hương gọi điện thoại và nói bằng tiếng Pháp:

- Alo, Je parle avec Jan Claudir. sil vou plai... Alo, Claudir, je sui Giang Huong. Oui, je contacte avec Minh Phuong deja... Elle demande augmente prix... Plus trois Foi...Oui..Oui...

Hương quay sang nói với Phương:

- Nó đề nghị gấp đôi.

Phương ngần ngừ rồi gật đầu:

- Thôi cũng được. Nhưng mà này, ngoài biểu diễn ra, còn gì không đấy. Mấy thằng Tây này là hay đặt thêm yêu cầu.

- Mày có vẻ hiểu đời nhỉ. Nó muốn đưa mày đi Vũng Tàu một ngày... được chứ.

- Để tao nghĩ đã.

Hương gọi điện thoại:

- Daccord. Demain, tu vien ici pour signer contra... Oui. . Oui! Chiao!

Hương nói với Phương:

- Tao nói với nó là mày đồng ý tất. Ngày mai qua đây ký hợp đồng.

Phương nói với vẻ buồn bã:

- Hay thôi mày ạ, tao mà đi bây giờ thì cha Lâm phát rồ lên mất.

Hương ngồi ngay ngắn lại, nói nghiêm chỉnh:

- Mày định lấy thằng cha ấy thật à?

- Thì phải lấy chứ còn gì nữa, gia đình nhà họ đã qua nhà tao đặt vấn đề rồi... Nhưng mà có chuyện này tao nói với mày, mày phải hứa là "sống để dạ chết mang đi".

- Có gì mà mày lo lắng gớm thế ?

- Tao kể cho mày nghe và sau đó tao muốn mày cho lời khuyên.

Giáng Hương hiểu là Phương có chuyện nghiêm trọng, muốn tâm sự:

- Được, tao hứa.

Phương lấy can đảm nói:

- Tay Lâm nghiện mày ạ.

Giáng Hương tròn mắt:

- Sao bây giờ mày mới biết?

Phương nói buồn buồn:

- Thì tao nhặt được tờ giấy bạc hần dùng để hút. Tao truy mãi hần vẫn chối nhưng tao biết đích xác là hần có dùng thuốc.

Hương hỏi:

- Mày căn cứ vào đâu mà nói rằng hần nghiện.

- Linh cảm của người con gái. Tao hỏi thật mày, nếu hần nghiện thì tính sao đây?

Giáng Hương đứng dậy, lấy một bao thuốc lá, rút một điếu hút với vẻ rất thành thạo:

- Mày nói thế có nghĩa là mày không dám bỏ nó, đúng không?

Phương lúng túng:

- Cả thiên hạ đã biết chuyện chúng tao rồi.

Giáng Hương phẩy tay:

- Trước kia mày đã sống với lão Thanh già, cả thiên hạ cũng biết. Rồi thiên hạ cũng biết lão Thanh bỏ tiền ra chạy cho mày chức hoa hậu... Thế mà thằng cha Lâm vẫn cứ đâm đầu vào. Mày không dám bỏ tay Lâm, tao chắc không phải vì tình cảm sâu nặng, cũng không phải vì sợ mang tiếng mà cái chính là hiện nay, không có ai cung phụng mày như cha Lâm. Tao nói thật, mày đừng buồn, từ lâu tao đã biết, với mày kiếm tiền là mục đích trên hết.

Phương tái mặt:

- Mày nói tao ghê tởm quá.

- Mày đừng buồn, nhưng có lẽ bây giờ tao phải nói thật. Chuyện mày bồ bịch với thằng cha Thanh để hàng tháng hần cho mười triệu là chứng minh rất rõ cho cái tính mày. Cho nên theo tao, không cần bỏ thằng Lâm. Nó nghiện nhưng nó là con nhà giàu. Bản thân nó cũng cực giàu. Mày cứ lấy nó đi, sống với nhau vài năm. Chuẩn bị cho mình một cơ ngơi thật tốt, rồi sau đó "chia tay hoàng hôn". Lúc đấy hần đã nghiện lòi mắt rồi thì thiếu gì có. Mày là hoa hậu, xã hội phải bảo vệ mày và không ai người ta thương gì cái thằng nghiện kia.

Minh Phương thờ người trước sự phân tích của Giáng Hương:

- Nghe tàn nhẫn quá mày ơi.

Giáng Hương vẫn cao giọng:

- Mày biết chuyện mấy con người mẫu vừa rồi đi làm diễn cao cấp bị bắt đưa đi phục hồi nhân phẩm, nhưng khi ra trại, chỉ ngày hôm trước hôm sau nó lại đi. Thiên hạ có ghê tởm nó đâu. Lại còn ca sĩ Hồng Nhu nữa, vốn là đứa hát nốt nhạc bẻ đôi không biết, nhưng nhờ đóng phim sex thế là bây giờ trở thành một ngôi sao. Người ta đi xem nó biểu diễn không phải để xem nó hát mà muốn xem mặt nó bằng da bằng thịt chứ không phải xem trên mạng. Những cái đó còn khủng khiếp hơn chuyện vợ chồng nhà mày. Mày hãy cứ coi việc lấy chồng lần này là như đánh bạc, may ra thì thắng, còn không may thì thua. Nếu số mình tử tế thì lấy được thằng chồng tử tế còn nếu không thì vợ phải thằng nghiện hút, thằng cờ bạc, thằng sida, và biết đâu lại vợ lại cả thằng đã có tiền án tiền sự nhiều hơn tiền mặt...

Phương thở dài:

- Thôi có lẽ tao đành nghe mày, coi việc lấy chồng này là như đánh bạc.

Hôm sau, Minh Phương đến ký hợp đồng, người đứng ra ký hợp đồng biểu diễn thời trang là một gã người Pháp gốc Trung á, và trông mặt rất láu cá. Ký hợp đồng xong, hắn đưa ngay cho cô một phong bì có hai ngàn đô và nói với giọng tiếng Việt lơ lớ:

- Số tiền còn lại cô sẽ được nhận sau khi biểu diễn kết thúc.

Minh Phương nói:

- Tôi nói trước là tôi không đi Vũng Tàu đâu.

Gã kia ngạc nhiên một chút rồi nói:

- Thế mà hôm qua cô Hương đây thông báo với tôi rằng cô đồng ý đi chơi. Câu lạc bộ của chúng tôi đã rất vui nhất là có mấy cô người mẫu từ Pháp sang. Thôi, tùy cô vậy. Từ nay đến hôm đấy còn nhiều thời gian để cô suy nghĩ.

Ký hợp đồng xong, Minh Phương về nói với Lâm:

- Em đã ký hợp đồng với một công ty của Pháp đi biểu diễn thời trang 3 ngày ở thành phố Hồ Chí Minh.

Lâm nói:

- Em chưa hỏi ý kiến anh mà đã ký hợp đồng, vậy em coi anh như thế nào?

Phương trả lời bằng giọng gay gắt:

- Anh chưa phải là chồng em. Mà em nói cho anh biết kể cả sau này khi anh là chồng em thì cũng đừng bao giờ nói với em bằng giọng như thế.

Cách nói này của Phương làm Lâm ngạc nhiên vô cùng và Lâm hiểu ngay hình như đã có điều gì xảy ra trong tình cảm của Phương. Lâm nói ngọt:

- Thôi được anh đồng ý để em đi biểu diễn nhưng anh cũng sẽ đi cùng. Thế có được không?

Phương tươi nét mặt hơn:

- Giá như từ đầu anh nói ngay thế thì có phải hay bao nhiêu không.

*

Buổi tối ở nhà ông Cẩm. Bữa cơm tối ăn khá muộn.

Trong bữa cơm, nét mặt ông Cẩm cứ nặng như đá. Bà Dung hỏi:

- Mình mệt à?

Ông Cẩm lắc đầu:

- Không.

- Sao mặt mũi cứ khó đăm đăm thế?

Ông Cẩm thở dài và hỏi:

- Hôm nọ bà đến nhà con Phương, ý bố mẹ nó thế nào?

Bà Dung thở phào:

- Thì còn ý thế nào... Đồng ý cả hai tay. Họ cũng biết con gái họ tuy là hoa hậu nhưng lấy được thằng Lâm nhà mình, đâu có nhiều người.

Ông Cẩm:

- Bà vẫn quyết tâm lập công ty và cho con Phương làm giám đốc?

- Vâng, mình ngại à?

Ông Cẩm:

- Thủ tục đã chuẩn bị đến đâu rồi?

- Em giao cho luật sư Hải lo toàn bộ. Em cũng đang tiến hành mua lại cổ phần của Công ty Sao Mai.

Ông Cẩm gật đầu:

- Tôi biết. Mua lại cổ phần của Sao Mai là khôn ngoan và giá cũng rất rẻ.

Bà Dung nhắc ý:

- Thật ra, em quyết tâm lập công ty cũng là nhìn thấy thằng Sao Mai đang muốn bán tổng bán tháo nhà xưởng. Ngày trước, họ đầu tư hết tất cả hơn hai triệu đô la. Bây giờ bán đi, không còn được một nửa.

Ông Cẩm nhìn thẳng vào bà Dung:

- Tôi hỏi thật bà. Bà giàu có đến thế này chưa đủ à? Bà có thiếu gì nữa đâu nào. Thăng Lâm nó cũng chẳng cần... Nhà mình tuy không giàu nứt đổ đổ vách nhưng chắc chắn là chưa bao giờ bà phải lo tiền nong.

Bà Dung nhìn chồng khó chịu:

- Tại sao mình cứ cản trở chuyện làm ăn thế nhỉ. Mình tưởng cứ trông vào đồng lương của mình, trông vào mấy đồng bạc bổng lộc khi năm hết tết đến thì là no đủ à? Thế vài năm nữa, mình về hưu, lúc ấy liệu có ma nào đến nữa không? Mình cứ làm việc và tưởng như cuộc sống diễn ra êm đềm, yên ả lắm phải không. Mình biết một tháng nhà này chi tiêu bao nhiêu không? Chỉ tiền điện, tiền nước là đã hết dứt lương hưu của em rồi. Ngoài ra còn tí tí thứ chi tiêu... Hôm nọ ông ốm, đưa ông đi viện không dúm tiền cho bác sĩ liệu có thuốc tốt không? Muốn được cô y tá tiêm cho một mũi nhẹ nhàng... cũng tiền cả đấy. Thời buổi này không có danh vọng, không có chức quyền thì chưa chết. Nhưng không có tiền thì nhục lắm, khổ lắm. Thiên hạ coi mình như rác ngay.

Ông Cẩm thủng thẳng:

- Tôi thì lại thấy khác...

- Khác cái gì? Mình thì giống tính thầy, suốt ngày chỉ mê mẩn chữ nhàn. Thầy thấy thanh thản, nhàn hạ là vì thầy có bao giờ phải lo tiền đâu. Cần bao nhiêu có bấy nhiêu. Thích lên rừng, xuống biển, thích vào Nam, ra Bắc là được... Có thể thì mới thờ chữ nhàn, mới thanh cao, độ lượng... cứ không có tiền, thử hỏi có dám đến đám cưới không?

Ông Cẩm quắc mắt:

- Nhưng tôi thấy lập công ty lúc này là chưa cần thiết.

- Thế nào là cần thiết. Tôi lập công ty, tôi đã tính rồi. Không ảnh hưởng gì đến mình. Không có phạm mười chín điều cấm đảng viên.

Bà ngừng lại, uống ngụm nước rồi cao giọng:

- Tôi cũng chả hiểu cái ông nào đề ra mười chín điều cấm đảng viên... Lẽ ra lúc này phải vận động, phải khuyến khích đảng viên làm giàu mới phải chứ. Dân giàu thì nước mạnh, đảng viên giàu thì đảng khỏe... Có sao đâu mà cứ cấm với đoán. Chả lẽ cứ lấy nghèo ra mà làm tiêu chuẩn trong sạch của đảng viên à?

Ông Cẩm:

- Bà làm sao thế. Đang chuyện nọ xọ chuyện kia.

Bà Dung cương quyết:

- Ông đừng ngăn cản mẹ con tôi. Nếu ông thấy có điều gì ảnh hưởng đến con đường quan lộ của ông thì ông cứ tránh xa ra.

Ông Cẩm im lặng trước thái độ đả đố của vợ. Bà Dung thấy thế cũng là đủ, bà chột dùi dằng hẫ:

- Em có quyết tâm, cũng là vì con, vì mình... Em biết mình là người thật thà, không đua chen làm giàu được.. Mình cứ lo giữ yên cái ghế chính trị, còn việc khác để em... để em nhé. Mà em nói thật, mình leo lên được cái ghế này thế là quá lắm rồi. Hiền lành, ngu ngơ như mình... Thứ trưởng đã là quá to rồi chả ai cho lên nữa đâu.

Ông Cẩm biết không nói lại được vợ, ông bỏ đi lên phòng và nằm đọc sách.

*

Cũng tối hôm đó, tại nhà Giám đốc công an tỉnh Chu Văn Hòa. Ông Minh đến chơi.

Ông Hòa:

- Anh ạ, em có việc này, cứ nghĩ mãi mà không biết giải quyết thế nào.

- Có gì mà cậu úp mở thế.

- Anh ạ, chị Dung, vợ anh Cẩm dạo này cứ thậm thụt dan díu với lão Đức.

Ông Minh ngạc nhiên:

- Tay Đức mới được đề bạt Cục trưởng?

- Vâng, đúng hẵn ta. Mẹ kiếp, có thứ nào cấp dưới lại lại tòm tem vợ cấp trên không?

Ông Minh vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Cậu nói thế nào... tôi không tin.

- Thì lúc đầu em cũng có tin đâu nhưng chả lẽ phó phòng Cảnh sát hình sự của em cho biết tin mà lại sai à?

Ông Minh đứng dậy, đi lại trong phòng suy nghĩ rất căng thẳng, hồi lâu sau ông nói:

- Tớ nghĩ ra cách rồi.

- Anh bảo làm thế nào?

- Cậu cho một tay cảnh sát nào đó có quen biết với tay Đức và đến rủ tai lão Đức... Tớ cam đoan với cậu là lão đấy sẽ sợ vãi linh hồn.

Ông Hòa gật gù:

- Có lẽ phải làm như thế thật. Nhưng mà nghĩ đến chuyện này em sôi máu lắm.

Ông Minh cười:

- Cái thằng này, làm Giám đốc công an tỉnh sáu, bảy năm rồi mà cái chuyện nhố nhăng ấy còn sôi máu. Thảo nào anh em bảo cậu tính nóng như lửa. Thế mà tới đây cậu chuyển sang làm Chủ tịch tỉnh thì không biết là hai triệu dân tỉnh mình sẽ chịu đựng cơn nóng của cậu như thế nào đây.

Ông Hòa gãi đầu:

- Ấy là nói thế chứ em còn mát tính hơn rất nhiều so với đời giám đốc cũ. Thôi có lẽ cũng phải theo cái kế của anh vậy.

Ông Minh nói:

- Cậu là công an, có nghiệp vụ, cậu lại có mạng lưới cơ sở ở khắp nơi khắp chốn cho nên cũng phải tìm cách bảo vệ anh em mình.

Ông Hòa ngạc nhiên:

- Bảo vệ là thế nào anh?

- Đơn giản thôi, nếu cậu biết có những việc làm sai, nếu cậu biết con tó mất dạy hoặc vợ tó hư hỏng, cậu là vợ Viện trưởng mà nhận của đút của lót thì cậu phải cảnh báo. Đây là cách bảo vệ từ xa chứ còn gì nữa.

Ông Hòa lắc đầu:

- Với anh thì em dám nói nhưng với anh Cẩm và chị Dung thì không đơn giản đâu.

- Cậu sợ gì anh Cẩm hả?

- Anh không biết thôi, anh Cẩm là người rất nhu nhược và sợ vợ. Nói cái gì cho anh ấy thì tức khắc bà ấy biết. Mà bà Dung thì không đùa được.

Ông Minh khó chịu:

- Cậu nói khó nghe bỏ mẹ. Cậu là Giám đốc công an tỉnh cậu phát hiện thấy những chuyện không đúng của bạn bè mình thì cậu phải nói...

Ông Hòa cười xí xóa:

- Thôi được rồi, em nghe anh. Thật ra em không sợ anh Cẩm mà em sợ bà vợ với thằng con trai. Cứ với cách tiêu tiền như của nó thì cũng sẽ có ngày vào kho mà thôi. Anh có biết là hiện nay nó được giới ăn chơi gọi là gì không?

Ông Minh lắc đầu.

- Chúng nó gọi thằng Lâm là Lâm "đốt". Có nghĩa là nó tiêu tiền như đốt. Anh có biết, một buổi sinh nhật nó mà uống hết ba chục chai rượu tây.

Ông Minh cười nhạt:

- Làm gì có, cậu cứ nghe đồn.

Ông Hòa nói:

- Đấy anh có biết gì đâu. Anh có hai thằng con ngoan ngoãn học hành giỏi giang. Anh chẳng phải lo đến chúng cho nên anh có để ý rằng bọn trẻ bây giờ chúng nó sống thế nào. Hàng loạt vũ trường, động lắc bị công an Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh triệt phá vừa rồi anh biết chứ? Toàn con nhà giàu và đến quá nửa là con cán bộ cao cấp dùng thuốc lắc đấy.

Ông Minh nói:

- Tớ có biết, cho nên ở tỉnh này cậu cứ khoán ngay cho Trưởng công an phường, nếu để xảy ra tụ điểm ăn chơi đàn đấm, cứ cách chức ngay. Có thế thì mới nâng cao trách nhiệm của anh em được.

Ông Hòa nhăn nhó:

- Nói nâng cao trách nhiệm thì dễ, nhưng đã có ai nhìn xem anh em công an bây giờ họ sống như thế nào đâu. Công an tỉnh này hơn một ngàn cán bộ chiến sĩ không nhà không cửa. Nhiều anh quân hàm đến cấp tá mà vẫn phải đi thuê nhà trọ. Hôm vừa rồi, một anh thiếu tá đi chạy xe ôm kiểm thêm bị bọn cướp lừa đưa ra ngoài cánh đồng giết chết. Bây giờ để lại một vợ, hai đứa con nhỏ, hai ông bà già, vợ thì thất nghiệp trông vào cái quán nước chè ở ngoài phố. Anh bảo sống làm sao bây giờ. Chúng em cũng đã khoán trách nhiệm cho từng chỉ huy đơn vị rồi. Nhưng anh thấy đấy, hiệu lực quản lý của chính quyền càng ngày càng yếu. Thế là cứ phải lôi công an ra làm con ngáo ộp. Trên thế giới này có cảnh sát nước nào phải đi vận động dân đưa chó đi tiêm, đưa phụ nữ đi đặt vòng tránh thai. Rồi vô vàn những việc không tên. Làm thì phải có sai nhưng hễ sai thì chả ai bảo vệ cả. Càng làm càng đối đầu với dân. Thế là dân càng ghét. Báo chí thì chỉ rình để bới khuyết điểm của công an... Em bây giờ cũng chán ngấy cái nghề này rồi.

9

Tuy đã ký hợp đồng đi biểu diễn thời trang nhưng Minh Phương vẫn thấy áy náy trong lòng. Cô nửa muốn đi nửa không. Muốn đi là vì chỉ mất vài ba ngày mà có được vài chục triệu. Nhưng không muốn là vì biết Lâm rất không thích... Từ hôm chuyện bản hợp đồng sống chung với Đào Trọng Thanh bị lộ, thái độ của Lâm làm cô thấy nể. Và trên cả là sự ân cần, chăm sóc của Lâm với cô đã khiến cho Minh Phương cũng bắt đầu biết ngượng, biết e dè mỗi khi nói dối Lâm.

Cô thừa biết là nói đi biểu diễn thời trang nhưng thực ra là đi ngủ với bọn Tây. Mặc dù đã nói với Lâm nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Minh Phương thấy không nên là hơn cả. Nghĩ vậy, cô gọi điện thoại cho Giáng Hương.

- Alô, Hương à? Đây, chàng sẽ đi cùng tao vào Sài Gòn đấy.

Giáng Hương lộ vẻ thất vọng:

- Sao cho hần đi làm gì? Mình còn nhiều chương trình khác cơ mà?

- Nhưng mà anh ấy không chịu. Sau vụ mấy con người mẫu bị đi phục hồi nhân phẩm, anh ấy sợ lắm.

- Hóa ra hần nghi cả mày à? Thế thì "buồn ơ, chào mi" đi thôi.

Minh Phương:

- Thì cứ để anh ấy đi cũng có sao đâu?

Giáng Hương lạnh lùng:

- Mày... làm nghề này, có lúc phải đong đưa, có khi phải lừa dối, có khi phải buông lỏng ong bướm... Thế mà có thằng chồng đi kè kè bên cạnh, làm sao mà thể hiện được Mày không có cách nào thoát khỏi hần à?

Minh Phương:

- Mày thông cảm cho tao đi. Hay thôi, tao hủy hợp đồng nhé.

Giáng Hương hốt hoảng:

- Mày hủy nó phạt đấy.

- Chưa ba ngày nữa mà hủy thì mới phạt. Mà này tao cứ thấy thằng cha ấy tỏm tỏm thế nào ấy. Tao sợ nó đưa mình đi Vũng Tàu rồi làm trò gì thì chết.

Giáng Hương cười mỉa mai:

- Tao với mày thì cũng như đôi giày đã dẫm bùn rồi... giữ gìn mà làm gì? Nhan sắc cũng có thì. Không tranh thủ lúc này, lấy nhan sắc ra mà kiếm ít vốn, sau này ngửa tay xin ai? Mày muốn thủ tiết với người yêu à? Thế chuyện mày với lão Thanh "già", hắn không biết ư?

- Biết, nhưng dù sao thì Lâm cũng là người độ lượng. Cho nên... cho nên tao không nỡ.

Nghe Minh Phương nói vậy, Giáng Hương biết là cô đã thay đổi. Tự dưng cô thấy buồn cho chính mình... Lặng đi một lát, Giáng Hương nói:

- Hoan hô sự hoàn lương của mày. Thôi được, tùy mày.

Minh Phương đặt máy điện thoại và thấy trong lòng nhẹ nhõm. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy mình đã thắng chính mình.

Lâm lái xe đưa Minh Phương đi chùa. Trên xe, Phương nói:

- Anh ạ, em đã hủy hợp đồng đi biểu diễn thời trang rồi.

Lâm ngạc nhiên:

- Sao thế. Anh lại đang chuẩn bị đi với em đây.

- Em không muốn vì em mà anh phải bỏ công việc.

Lâm tỏ ra áy náy:

- Thế em phải hủy hợp đồng với họ à?

- Vâng.

- Có phải chịu phạt không?

- Chưa, nhưng tất nhiên là sau này không bao giờ họ mời nữa.

Lâm sung sướng:

- Cần quái gì? Em sắp làm giám đốc đến nơi rồi và không bao giờ lo thiếu tiền. Hơn nữa, em cần phải tạo cho mọi người thấy mình là một hoa hậu theo đúng nghĩa tốt đẹp nhất.

Thấy Phương không đi, Lâm vui ra mặt và huyết sáo. Phương hiểu tình cảm của Lâm. Tự nhiên cô thấy vui lây và cô nắm lấy tay Lâm, đưa tay của anh ta lên áp vào má mình.

Hai người đến một ngôi chùa cổ. Phương mua hương và để lên đĩa mấy tờ năm ngàn rồi thắp hương khấn vái rất thành tâm.

Lâm đứng sau lưng Phương, chỉ chấp tay cho phải phép.

Bỗng dưng, Lâm thấy thèm thuốc. Lâm lo lắng và tìm cách nào để trốn đi hít. Chờ Phương khấn xong, Lâm nói:

- Em vào thắp hương ở mấy gian hậu điện rồi vào chơi với sư cụ một lát. Anh ra xe nghỉ một tí. Tự nhiên đau đầu quá.

Phương ái ngại:

- Hay mình về luôn. Anh để em lái xe cho.

Lâm thoái thác:

- Em cứ vào chơi với sư cụ đi. Mấy tháng em không đến rồi.

Phương tưởng thật :

- Thế em vào thấp hương ở hậu điện rồi về nhé. Anh ra xe trước đi.

Lâm nhăn nhó:

- Em lẽ nhanh lên nhé, anh ra xe đây.

Lâm đi ra. Minh Phương chợt nhú mào nghi ngờ rồi đi vào hậu điện. Nhưng chỉ được mấy bước, cô liền đứng lại và nổi nghi ngờ về cái "sự đau đầu" của Lâm làm cô không yên tâm.

Phương quay lại và lên ra một cổng ngách, đứng nấp sau một quầy bán đồ thờ cúng nhìn Lâm chui vào xe.

Lâm vào xe, mở máy cho điều hòa chạy rồi mở ví lấy ra một tép hêrôin và cúi xuống châm lửa hít.

Minh Phương thấy Lâm cúi xuống cô vội chạy ra vì tưởng Lâm làm sao. Cô sững người khi thấy Lâm đang hít...

Lâm hít xong, mắt lim dim và khi mở mắt ra thì thấy Phương đứng nhìn bằng ánh mắt bạc hẵn đi.

Thấy một chiếc xe taxi lao tới. Phương vẫy tay và lên xe đi luôn. Lâm vẫn đang trong cơn phê thuốc. Khi tỉnh lại được thì Phương đã đi mất hút.

Minh Phương đi xe taxi về nhà, chạy lên phòng nằm úp mặt xuống giường khóc. Bà mẹ Phương thấy thái độ con gái bất thường như vậy, chạy lên hỏi.

- Có chuyện gì đấy con?

Phương lau nước mắt, lắc đầu:

- Không có việc gì đâu mẹ.

Bà lo lắng:

- Hay mào với thằng Lâm xảy ra chuyện gì?

- Không sao mà... Mẹ đừng hỏi con nữa.

Bà đóng cửa đi xuống nhà.

Có chuông điện thoại di động. Phương nhìn và biết máy của Lâm. Cô không nghe.

Bà mẹ Minh Phương thấy vậy thì lo lắng lắm. Bà gọi điện thoại cho Lâm:

- Alô, Lâm đấy hả con. Đây, có chuyện gì mà con Phương khóc quá... hai đứa cãi nhau à?

Lâm nói dối như thật:

- Dạ, không ạ. Cháu mới gặp Phương, còn vui lắm cơ mà. Để cháu đến xem sao?

- Bác hỏi nó còn câu... Thôi con đến ngay nhé.

Lâm phóng ô tô đến và chạy xông xộc vào nhà. Mẹ Phương ra đón:

- Con đến đây à? Đỡ nó hộ bác. Bác đi chợ một lát Chiều nay con ở đây ăn cơm nhé. Bác trai đi công tác rồi. Vắng đàn ông quanh nhà quá.

- Vâng ạ! Bác cứ đi...

Lâm chạy lên phòng Phương. Anh ta mở cửa nhưng Phương đã khóa bên trong.

Lâm gõ cửa rồi năn nỉ:

- Phương ơi, mở cửa cho anh đi. Anh đây mà... cho anh nói với em vài lời đi.

Đáp lại lời của Lâm là sự im lặng. Minh Phương ngồi trong phòng, nhìn những bức ảnh của Lâm để trên bàn bằng cặp mắt vô hồn.

Tiếng nài nỉ của Lâm cứ vọng qua khe cửa:

- Em ơi! Cho anh xin em... Cho anh nói với em... dù chỉ một câu thôi rồi em đuổi anh đi cũng được.

- Em đừng nỡ lạnh lòng với anh như thế... Hãy nghe anh nào...

Năm phút rồi, 10 phút trôi qua. Phương vẫn ngồi lì.

Lâm ngồi bệt xuống trước cửa, lấy điện thoại di động ra nhắn tin: "Anh yêu em. Cho anh nói với em một lời".

Minh Phương xem tin nhắn và không nhắn lại.

20 phút trôi qua. Cuối cùng Minh Phương phải ra mở cửa. Lâm lao vào, quỳ xuống chân Phương:

- Anh xin em, đừng bỏ anh. Cho anh giải thích đã.

Phương hất tay Lâm ra, nói lạnh lùng:

- Anh nghiện hút từ bao giờ?

Lâm vẫn quỳ dưới đất:

- Anh... anh mới hút được ít hôm.

- Nhưng mà nghiện rồi chứ gì?

- Chưa... à, mà cũng thấy thèm.

Minh Phương thở dài:

- Mỗi ngày anh hít mấy lần? Mà thôi, anh đứng dậy đi. Đàn ông các anh sao mà dễ quỳ, dễ lay thế. Trước thần thánh, tiên phật thì không bao giờ được một lần quỳ

- Em là tiên, là phật của anh.

Lâm nói xong rồi đứng dậy, đến ôm lấy Phương, nhưng cô đẩy ra:

- Nào anh trả lời đi.

- Anh hít ngày... hai lần.

- Có thể thôi à? Anh thử nói thật xem nào?

- Ba lần... !

Phương cười nhạt:

- Lại vẫn nói dối

- Thôi anh thề... nếu anh nói dối thì anh bị... bị chết chết ô tô.

- Anh đi ô tô thì có xe nào chết anh được nữa. Mỗi ngày 5 lần phải không?

Lâm nói:

- Không, chỉ có 4 lần thôi.

Minh Phương:

- Tháng sau sẽ là 5, tháng sau nữa là 6... và... Tại sao anh hút?

Lâm dẫn đo một lát rồi nói:

- Anh hút là... là vì em!

Phương tròn mắt:

- Sao, anh định đổ cái vạ này cho em đấy à? Hay nhỉ, mình nghiện hút lại đổ tại cho người ta.

Lâm ấp úng:

- Anh nói thật đấy, vì em mà!

Minh Phương nổi nóng:

- Anh im đi. Liệu anh còn tìm ra nguyên nhân nào hợp lý hơn không? Và liệu có ai nghe lời thanh minh ấy không?

Lâm ngượng ngùng:

- Không, anh nói thật. Anh hút là vì ngượng với em...

Phương càng khó chịu, cô cười khẩy:

- Anh mà lại biết ngượng à? Biết ngượng thì đã không hút hít.

- Anh nói thật đấy. Anh hút là vì... là vì em cứ chê anh... anh yếu!

Minh Phương chợt hiểu ra, cô đỏ mặt, lúng túng. Hồi lâu sau mới nói:

- Thế chả lẽ không có thuốc gì mà phải đi dùng thứ thuốc chết người ấy hay sao?

- Anh... anh nghe người ta mách, và cũng thấy có hiệu quả. Em biết quá còn gì?

Nghe Lâm nói thế, Minh Phương thở dài náo nuột. Cô không còn biết nói thế nào nữa.

Hồi lâu sau, Phương dịu giọng bảo:

- Thôi anh cứ về đi. Em phải đi có việc.

Nói xong, cô bỏ mặc Lâm trong phòng và đi taxi đến gặp Giáng Hương. Thấy Phương đến, Giáng Hương mừng lắm vì tưởng cô đã thay đổi ý định hủy hợp đồng. Cô hỏi:

- Sao, mày lại muốn thực hiện chuyển đi à?

- Không, lúc này thì tao không muốn đi đâu cả.

Hương hiểu ngay là Minh Phương có chuyện mà không thể nói với ai ngoài cô. Hương lấy nước cho Phương:

- Tao đoán là mày muốn tỏ ra chung thủy với tay Lâm, mày muốn thành một người vợ mẫu mực. Nhưng thực tế là không như ý mày muốn.

Minh Phương thở dài:

- Sao mày luôn nghĩ hộ người khác thế. Tao muốn hỏi mày chuyện này.

Mày cứ nói.

- Ngày xưa, mày có yêu tay Hoàn. Anh ấy nghiện hút...

- Đúng thế. Sao mày hỏi chuyện đó... Tay Lâm nghiện à?

- Ừ bây giờ thì tao có đủ chứng cứ về việc hắn nghiện. Hắn đã quỳ xuống van xin tao. Và tao buồn là... là hắn nghiện vì tao... vì tao mới khổ chứ!

Là người lọc lõi, Giáng Hương hiểu ngay. Và cô ta cười khoái chí:

- Tao hiểu rồi... nhưng mày biết anh Hoàn của tao vì sao chết không? Đầu tiên là hút để tỏ ra mình là thằng đàn ông đích thực. Rồi sau nghiện nặng và chỉ còn biết đến hít. Cũng có lúc tao đem tình yêu của mình ra để những mong cứu được anh ấy... Nhưng khi đó, muộn mất rồi. Trong con người kẻ nghiện thì chỉ có một tình yêu. Đó là tình yêu với thuốc. Vì tình yêu, vì sợ phạm một con người, đã có lúc tao phải đi ngủ với Tây để lấy tiền cho anh ấy đi cai nghiện. Nhưng cai xong vài tháng, khi ra trại, lại nghiện. Lần sau nặng hơn lần trước... Rồi anh ấy ăn cắp của tao tất cả mọi thứ, kể cả mấy cái xu-chiên. Và rồi anh ấy chết vì sốc thuốc.

Mày đã trót yêu... Không, tao tin là mày không yêu thằng cha Lâm ấy. Có lần mày đã kể với tao rằng hắn ta văn hóa ngẩn đến mức là tưởng trên đời này có ông Tự Lực Văn Đoàn. Đó là thằng có chữ, thừa chữ, thừa kiến thức... nhưng thiếu văn hóa. Mày không yêu nó, nhưng mày yêu ô tô, yêu tiền của nó và yêu cái viễn cảnh giàu sang khi làm con dâu ông Thứ trưởng.

Minh Phương không chịu nổi những lời nói lạnh lùng, sắc như dao của Giáng Hương. Cô gục đầu, bịt tai. Hương không để ý đến thái độ của Phương, cô tiếp tục nói:

- Tao với mày là bạn, khi mày muốn nghe tao nói tức là muốn nghe lời nói thật. Vậy thì tao nói thật: Mày hãy lợi dụng cái mác hoa hậu để làm sao kiếm thật nhiều tiền... nhiều tiền. Và tay Lâm là cái mỏ vàng khổng lồ đấy. Hãy tìm cách nắm lấy tài sản đó rồi chờ hắn chết vì xốc thuốc hay chết vì sida hoặc tìm cách chia tay. Thế là xong... Mày cũng phải thực tế một chút. Cái danh hoa hậu của mày là do thằng cha Thanh "già" bỏ tiền ra mua... Vậy ai dám đảm bảo rằng sẽ không đến lúc nào đó, những bí mật đó được bọn phóng viên báo chí phơi ra. Và lúc đó là xuống bùn đen đấy.

Hương vỗ về Phương:

- Chắc lần đầu tiên mày nghe những lời nghiệt ngã thế phải không? Thôi, tao phải chuẩn bị đi đây.

Phương nói năn nỉ:

- Mày đừng bỏ tao đi lúc này. Tao xin mày đấy.

Giáng Hương cười:

- Cái gì cần nói tao đã nói rồi. Mày còn mẹ, hãy về rúc đầu vào lòng mẹ, đấy là nơi an toàn nhất. Tao phải đi vì tao không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

- Cơ hội gì thế?

- À, có một anh chàng người Mỹ hơn bốn mươi tuổi đã trồng cây si với tao và thề rằng nếu không lấy được tao thì anh ta không về Mỹ. Anh ta là kỹ sư, thừa sức nuôi tao. Còn gì may mắn hơn đây.

- Mày còn trẻ đẹp, thiếu gì đàn ông mà phải đi lấy Tây?

- Ai dám lấy loại như tao, trừ người mù. Chẳng có thằng đàn ông nào cảm thấy an toàn và tin vào đức hạnh của con vợ đã từng là người mẫu hạng bét, từng là ca sĩ mà lấy cơ thể thay cho giọng hát...

*

Trong phòng họp của Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Ngoài Thanh còn có các Phó Tổng Giám đốc, trợ lý Minh Lý, Trưởng ban bảo vệ, Trưởng phòng kinh doanh... nét mặt mọi người lộ vẻ căng thẳng. Trên bàn, trước mặt ai cũng có mấy tờ báo đăng bài về Hoàng Quân với những dòng tít rất ác: "Vì sao khu du lịch Hòn Bạc bán đất đại hạ giá"; "Hoàng Quân - người khổng lồ chân đất sét"; "Thùng rỗng kêu to - sự thật về Tổng công ty Hoàng Quân".

Với vẻ bình tĩnh pha chút bất cần, Thanh hỏi:

- Thế nào các vị, qua các bài báo này, các vị thấy điều gì đã xảy ra với công ty chúng ta? Lần trước, chúng ta đã nín nhịn, đã không lên tiếng và nay họ đang lấn tới. Tôi muốn nghe cao kiến của mọi người.

Phó Tổng Giám đốc Toàn nói ngay:

-Thưa anh Thanh, theo tôi đoán, có kẻ nào đứng đằng sau thuê mấy tờ báo này viết bôi nhọ chúng ta.

- Căn cứ vào đâu mà anh nói là "có kẻ"?

Toàn đưa mắt cho Minh Lý:

- Tôi nói điều này là ý của cô Minh Lý. Đề nghị cô nói cho mọi người biết.

Minh Lý thông thả đứng lên, nét mặt phảng phất chút kiêu kỳ. Minh Lý giở các tờ báo chỉ vào những tấm ảnh có biển "bán đất" "cần bán gấp...".

- Các anh có để ý đến những tấm ảnh này không? Đây là ảnh giả. Không phong ảnh này là thật, đất này là đất thật, nhưng ngôi nhà trong ảnh này cũng là thật. Chỉ có những tấm biển này là giả. Hôm nọ, có người nói với tôi là không hiểu sao lại có mấy biển đề bán đất cắm vào lúc buổi sáng... Như vậy rõ ràng là có kẻ dựng chuyện. Bản thân đám phóng viên thì không dám dựng hiện trường giả mà họ cũng chỉ mắc lừa kẻ khác mà thôi.

Thanh đứng dậy:

- Khởi sự tấn công chúng ta là tay Trần Ngọc. Tay này vẫn cay cú vì ta không cho hắn quảng cáo.

Minh Lý:

- Thưa Tổng Giám đốc, theo tôi, lý do đó không đáng để Trần Ngọc làm chuyện này. Rõ ràng đã có kẻ nào mượn tay báo chí để hạ uy tín chúng ta.

Vừa lúc đó, một nhân viên bảo vệ, hấp tấp chạy vào, nói lắp bắp:

- Thưa ông... thưa ông...!

Thanh quắc mắt:

- Thở đi rồi hãy nói. Cháy nhà à?

- Dạ... Dạ không. Nhưng công nhân xây dựng ở khu biệt thự cao cấp đình công. Chúng nó đang gọi cho nhà báo đến.

Thanh giật mình:

- Vì sao chúng nó đình công?

- Dạ, chúng nó nói là đã hơn hai tháng không có lương và sắp tới lại cho nghỉ một nửa quân, nên chúng sợ.

Thanh hất hàm hỏi Phó Tổng Giám đốc Toàn:

- Sao lại nợ lương của họ lâu thế?

Toàn thở dài:

- Báo cáo anh, có ai muốn nợ lương đâu, nhưng tiền của chúng ta cũng đã hết. Hôm nọ, anh tài trợ cho đội bóng chuyên mỗi năm hơn hai tỉ, cũng có tiền đâu. Theo kế hoạch, các ngân hàng sẽ cho ta vay thêm mười tỉ, nhưng họ đều từ chối, sau khi bài báo lần trước ra.

Thanh mím môi, rồi ra lệnh một cách quyết đoán:

- Cho bảo vệ ngăn không cho công nhân ra khỏi khu đang xây dựng. Kẻ nào chống đối, tuyên bố đuổi ngay. Các anh cho đọc Bộ Luật Lao động và nói rõ khi nào thì được đình công, còn việc họ làm hôm nay là phạm pháp. Cô Minh Lý giúp tôi dàn xếp với đám nhà báo. Họ đến thì mời vào phòng khách, giải thích là có việc công nhân đình công do mâu thuẫn với chủ thầu vì thái độ miệt thị, coi thường người lao động. Chuẩn bị phong bì cho mỗi nhà báo 100 ngàn và sau đó nếu họ cần thì đưa họ đến thăm khu du lịch. Còn đội bảo vệ sẽ tung hết quân của mình trà trộn vào đội thợ xây... Nếu. nhà báo có hỏi thì xông ra trả lời. Các anh phải răn đe những cái đầu nóng.

Thanh vừa nói dứt lời thì có một cô nhân viên văn thư vào, chìa ra cái cặp hồ sơ:

- Thưa ông, có ba công văn khẩn của Ngân hàng Thương mại cổ phần SIS, Ngân hàng Nông nghiệp và Ngân hàng Vietcombank ạ.

Thanh đọc lướt qua và chợt vã mồ hôi. Đó là ba công văn yêu cầu thanh toán ngay những món nợ cũ và trả lãi đến hạn. Tổng cộng là hơn ba trăm tỉ.

*

Trần Ngọc đang ngồi uống cà phê tại quán Quê Hương và đọc báo viết về Hoàng Quân! lới về khoái chí ra mặt. Có điện thoại di động, Ngọc xem số máy và biết đó là của trưởng ban phóng viên:

- Alô, tôi Trần Ngọc đây.

- Anh Ngọc à, ở Công ty Hoàng Quân đang có cuộc đình công to lắm.

- Thế à? Cậu cử ngay một tổ phóng viên đến... trực tiếp phỏng vấn công nhân và yêu cầu gặp tay Thanh.

- Báo cáo anh, gặp ông Thanh chắc khó vì tay này rất tránh đối đầu với báo chí.

- Không gặp cũng được. Chỉ cần phỏng vấn qua điện thoại, miễn là hắn ta trả lời vớ vẩn vài câu rồi sau đó gắn cái gì vào mồm hắn mà chẳng được.

- Vâng, em hiểu.

- Mà này, cố gắng ăn nói thật lịch sự, nhã nhặn nhé. Không cần hỏi chọc ngoáy và hãy tỏ ra thông cảm với khó khăn của họ.

- Vâng ạ.

Trần Ngọc bấm máy gọi cho một chiến hữu là Tổng Biên tập một báo:

- Alô, này, hôm nay báo ông đưa bài về Hoàng Quân hay quá. Thế là ông chia lửa với bọn tôi đấy. Hiện nay, công nhân Hoàng Quân đang đình công, ông cho phóng viên theo dõi thêm.

Không ngờ ông Tổng Biên tập kia cũng đã biết:

- Ông yên tâm, quân của tôi đang đến rồi.

- Hay quá. Cú này chắc cổ phiếu của hắn sẽ mất giá thê thảm.

- Ông đừng coi thường tay Thanh. Sau lưng hắn là vô khối thế lực đấy. Chưa biết chừng nó chỉ bị thương còn tôi và ông lại hưu non.

- Ông lo gì? Tài năng như ông, không ở báo này làm báo khác. Thôi, chào nhé. Tuần sau ta gặp nhau.

Đúng lúc đó, Nam phóng ô tô đến. Thấy Ngọc, ông ta vồn vã:

- Cám ơn ông anh đã huy động các chiến hữu góp sức Anh ăn sáng chưa, tôi bảo chúng nó dọn nhé?

- Cám ơn anh, tôi ăn rồi.

- Bọn đệ tử của tôi ở ngân hàng vừa cho biết là tất cả các ngân hàng đồng loạt đòi tay Thanh phải trả lãi đến hạn, đồng thời đòi trả nợ gốc.

- Khoảng bao nhiêu?

- Tôi nắm chưa chắc nhưng anh cứ tính, mỗi ngày ngủ dậy, thấy trả lãi hơn năm chục triệu thì có mà đi buôn ma túy cũng không kiếm đủ.

Trần Ngọc gật gù:

- Phải vay lãi ngân hàng để đầu tư xây dựng cơ bản và buôn bắt động sản là chết rồi. Minh Phụng ngày xưa chết cũng vì vay lãi mua đất... Lãi mẹ đẻ lãi con, nợ nần chồng chất, thế là sinh ra làm bậy.

Ngừng một lát, Ngọc nhìn Nam, nói kể cả:

- Này, tôi nghe nói ông cấm báo tôi lắm phải không?

Nam giật mình:

- Đâu có, anh nghe thông tin sai rồi. Với anh, tuy trước đây có chuyện chưa thật hiểu nhau... Nhưng bây giờ, anh thấy đấy... chúng ta cùng một thuyền mà.

Ngọc ranh mãnh:

- Cùng thuyền... ừ thì có thể. Nhưng tôi làm cái gì trên con thuyền đó?

- Anh là người cầm lái.

- Không... cầm lái là anh, là thằng Nguyễn. Tôi chỉ... chỉ xin học ông Trần Túc - danh nhân tỉnh ta thôi.

Nam hỏi lại thật thà:

- Anh nói gì, tôi không hiểu?

- Anh có thấy bức tượng ông Trần Túc ở Quảng trường ngã năm không? Một tay giơ phía trước, một tay giấu sau lưng...

Nam phá lên cười:

- À bức tượng "ném đá giấu tay"... Hay lắm, hay lắm!

Ngọc hỏi Nam:

- Mấy lô hàng vừa rồi đi trót lọt cả đấy chứ?

- Vâng, may quá. Nó mà đọng lại vài ba tháng nữa thì bọn tôi chết sặc gạch.

- Tôi biết. Hôm nào cho anh em xin chén rượu nhé.

Nam xun xoe :

- Anh cứ yên tâm đi. Chúng mình đi cùng một thuyền mà.

Vừa lúc đó, Tony Nguyễn vào tới. Thấy hai người, Nguyễn mời lên phòng riêng. Chưa ngồi yên chỗ, Nguyễn nói ngay:

- Thằng Thanh sẽ chết. Chắc chắn chết. Bây giờ chúng ta cần phải có mười triệu đô la để mua lại nó.

Trần Ngọc ngó người:

- Mười triệu đô la? Đào đâu ra số tiền đó?

- Sẽ có người đứng ra lo tiền. Còn nhiệm vụ của chúng ta là làm sao cho hắn giãy chết và muốn có thuốc uống thì phải tới đây.

*

Tại một khu xây dựng các biệt thự của Tổng Công ty Hoàng Quân. Gần một trăm công nhân đang đứng ngồi vạ vật trước một căn nhà, bên ngoài có biển đề "Ban Quản lý dự án khu biệt thự số 2".

Một số nhân viên bảo vệ của công ty ăn mặc như công nhân trà trộn vào đám công nhân.

Chúng lừ lừ nhìn mọi người bằng ánh mắt đe nẹt. Một số công nhân phát hiện ra điều bất bình thường và đưa mắt nhìn nhau lo ngại.

Nhưng họ chưa kịp tìm hiểu thì đã có một số nhà báo xông đến. Đèn máy ảnh chớp lia lịa. Đúng lúc đó Minh Lý xuất hiện trong bộ váy rất đẹp và phảng phất nét kiêu kỳ. Minh Lý nói với các nhà báo:

- Thưa các anh, các chị, tôi là trợ lý Tổng Giám đốc. Xin mời các anh chị vào phòng khách để chúng tôi trình bày nguyên nhân cuộc đình công này. Sau đó các anh chị muốn phỏng vấn ai, ghi âm ai thì xin cứ thoải mái. Chỉ xin các anh chị đưa tin chính xác cho chúng tôi.

Thái độ đoan trang, cách nói nhã nhặn đầy vẻ chân thực của Minh Lý đã làm cho các nhà báo "nguội" cái đầu nóng. Mọi người có vẻ bớt hung hăng hơn.

Một phóng viên ăn mặc hệt như một gã du thủ du thực với quần bò mài hai đầu gối, lên tiếng:

- Phải đấy, cứ nghe Ban Giám đốc nói trước đã.

Một người ngăn lại:

- Thôi ta cứ phỏng vấn công nhân trước, có sao đâu.

Thúy Quỳnh lên tiếng:

- Trước hết cứ nghe người đẹp Sao Mai nói, rồi ra phỏng vấn, vội gì?

Minh Lý nhã nhặn:

- Chị Quỳnh à? Đọc tên chị mãi trên báo, hôm nay mới được thấy. Em chỉ được biết chị qua ảnh thôi.

Rồi Minh Lý nói đơn đả:

- Nào xin mời các anh báo Công an, báo Tuổi trẻ, báo Công lý, báo Doanh nhân vào phòng khách. Chúng tôi cũng sẽ mời một số công nhân vào để các anh chị gặp.

Minh Lý nói đến đó thì một gã bảo vệ đóng vai công nhân xây dựng đứng trong hàng rào, nói to:

- Cho tôi gặp nhà báo. Tôi phải tố cáo...

Lại một gã nữa cũng xông đến:

- Tôi cũng muốn gặp nhà báo. Để tôi thay mặt anh em công nhân trình bày với nhà báo.

Minh Lý đưa mắt nhìn tay trưởng ban bảo vệ. Hắn khẽ gật đầu. Minh Lý chỉ vào hai người kia nói:

- Đồng ý cho hai anh vào gặp các nhà báo.

Thế là khi công nhân chưa kịp phản ứng gì bởi lẽ họ vẫn sợ một số gã cứ nhìn họ chăm chăm thì hai gã công nhân giả kia được ra cổng.

Mọi người đi bộ đến phòng khách. Vừa đi, Minh Lý, vừa giới thiệu:

- Thưa các anh chị, đây là khu biệt thự cao cấp cho thuê nghỉ mát. Mỗi biệt thự có 6 phòng và đủ chỗ cho 21 gia đình đi nghỉ. Tiện nghi ở đây đạt tiêu chuẩn khách sạn bốn sao.

Một nhà báo chìa máy ghi âm:

- Sẽ có bao nhiêu biệt thự thế này và giá thuê khoảng bao nhiêu?

Minh Lý mỉm cười:

- Khoảng 200 đô la một ngày một đêm cho một gia đình.

- Giá như vậy có là quá cao không?

Minh Lý hỏi lại:

- Vậy bạn muốn bao nhiêu? Theo các nhà báo thì với căn hộ như thế này, giá bao nhiêu là vừa?

Thúy Quỳnh nói chen vào:

- Theo tôi, chỉ nên khoảng một trăm đô la.

- Tôi sẽ báo cáo với hội đồng quản trị về đề xuất của chị Quỳnh. Đó là một ý kiến hợp lý - Minh Lý nói dừng dừng và không hiểu thật hay giả.

Một nhà báo nói:

- Vậy nếu cánh nhà báo chúng tôi muốn thuê thì có giảm giá không?

- Nếu bạn thuê cho cả gia đình gồm vợ, con, bố mẹ... Tôi cam đoan là các bạn được giảm giá 50%. Còn nếu các bạn đi với... người yêu, thì không được giảm một xu.

- Sao thế?

- Vì đang yêu thì giá cả không bao giờ là chuyện cần quan tâm, phải không các bạn.

Mọi người cười ồ lên thoải mái vì câu nói rất đúng chỗ của Minh Lý.

Vào phòng khách. Các nhân viên phục vụ mang khăn lạnh, mang cà phê, nước ngọt và những đĩa bánh ngọt ra. Hai gã bảo vệ đóng giả công nhân ý tứ ngồi sau. Minh Lý nói:

- Xin mời các anh các chị uống nước, ăn bánh. Bây giờ tôi xin trình bày nguyên nhân tại sao xảy ra cuộc đình công mà chúng tôi không được biết trước này.

Các phóng viên vội đặt máy ghi âm.

Minh Lý thông thả:

- Trước hết là lỗi do Ban Giám đốc chúng tôi đã không nắm chắc tình hình và chấn chỉnh kịp thời, đặc biệt là đã buông lỏng công tác quản lý, để mặc Ban Quản lý dự án muốn làm gì thì làm.

Họ đã bắt công nhân làm thêm ít nhất là hai giờ một ngày, bắt công nhân phải ký quỹ lương để phòng khi công nhân bỏ việc nửa chừng. Ông chủ còn dọa đuổi việc với công nhân nào đến muộn, dù chỉ là mười phút... thậm chí ông ta còn có những lời lẽ nặng nề, xúc phạm đến nhân phẩm của người công nhân. Đó là điều mà Tổng Giám đốc của chúng tôi không bao giờ cho phép. Ngay sáng nay, sẽ có một vị chỉ huy công trường mới. Công ty chúng tôi không cho phép bất cứ ai có hành động, lời nói nhằm làm tổn hại danh dự của người công nhân. Nguyên nhân thì chỉ có vậy. Các anh chị phóng viên, ai không tin, cứ việc điều tra.

Một gã công nhân giả ngồi cuối phòng đứng dậy:

- Thưa các anh chị nhà báo, tôi xin nói.

Minh Lý giơ tay:

- Xin mời anh. Nhưng tôi nói trước là anh phải bình tĩnh và hãy nói trung thực.

- Vâng, nếu tôi nói sai tôi xin chịu xử phạt.

Anh ta nói xong rồi đi lên góc đầu bàn, cạnh Minh Lý.

- Những điều mà bà trợ lý Tổng Giám đốc nói có đúng nhưng chưa đủ. Ông chủ đã... đã bắt chúng tôi không được hút thuốc lá, mỗi buổi chỉ được... được đi đại có một lần. Ông ta còn gợi ý cho chúng tôi là phải góp tiền mua quà mừng sinh nhật bà ấy...

Một phóng viên:

- Chỉ có thế thôi mà các anh đình công ư? Có lý gì khác nữa?

- Vâng, ngoài những điều mà bà Trợ lý nói thì chỉ có thế.

Các phóng viên ồ lên, xôn xao:

- Lý do vớ vẩn quá.

- Có thể mà cũng đình công. Thật đúng là dân chủ quá trớn.

Thúy Quỳnh hỏi:

- Lương của anh tháng vừa rồi là bao nhiêu?

Anh ta ấp úng:

- Thừa thừa nhà báo, tôi chỉ được một triệu rưỡi.

- Vậy là cao hay thấp?

- Vì vì tôi nghỉ mất một tuần ạ.

- Ồi giờ, nếu thế là khá rồi.

Quỳnh hỏi tiếp:

- Nhưng anh có được nhận đủ lương không? Có bị ký quỹ không?

- Dạ, nhận đủ. Ký quỹ thì... thì mới bàn ạ.

Gã "công nhân" thứ hai xin nói:

- Chúng tôi đã hai lần đề nghị thay người phụ trách, nhưng công ty không đồng ý. Chúng tôi muốn được làm việc theo đúng lương tâm...

- Thế ông chủ bắt các anh làm ăn gian dối à?

- Vâng, thiết kế móng là dùng xi măng Hoàng Thạch mác 500 nhưng ông ta mua xi măng địa phương về làm. Chúng tôi phản đối, thế là ông ta thù.

Thấy chẳng moi được gì mới lạ, các phóng viên. không hỏi nữa.

Mình Lý nói:

- Theo tôi biết thì có thông tin đến các anh chị chưa thật chính xác... sự thật chỉ có vậy.

Xin các nhà báo tùy ý xử lý.

Một phóng viên chợt hỏi:

- Chúng tôi muốn hỏi một câu: Ban lãnh đạo Tổng Công ty trả lời thế nào về những điều báo chí vừa nêu đối với Tổng Công ty?

Mình Lý mỉm cười ý nhị:

- Việc đưa thông tin là quyền của các nhà báo. Tuy nhiên với những thông tin mà báo Doanh nhân trẻ đã đưa thì chúng tôi... hơi ngạc nhiên. Biết rằng thanh minh với báo chí bây giờ là đại bởi lẽ báo chí đang là một quyền lực vô biên. Đã là quyền lực thì làm sao tránh khỏi có lúc lạm quyền, có lúc lộng quyền. Tôi xin lỗi các anh chị vì đã nói hơi nặng nhưng đây không phải là câu nói của tôi mà là của ông Trưởng ban Tuyên giáo tỉnh ủy tại buổi họp kiểm điểm công tác báo chí 6 tháng đầu năm. Tôi xin phép làm con vẹt thôi ạ.

Các phóng viên cười thích thú. Minh Lý tiếp:

- Nếu các anh chị không còn câu hỏi gì nữa, tôi xin phép được kết thúc ở đây. Chúng tôi sẵn sàng tiếp các anh chị vào bất cứ lúc nào, sẵn sàng cung cấp mọi thông tin... để giúp các anh chị hiểu rõ bản chất sự việc. Cứ viết như mấy báo vừa rồi, tôi nghĩ là... là hơi quá cho chúng tôi.

Minh Lý vừa nói xong đã có hai cô gái mang phong bì ra phát cho các nhà báo.

Mọi người cảm ơn rối rít. Thái độ khác hẳn lúc mới đến.

Trong khi đó, ngoài khu xây dựng, một người trong Ban Quản lý nói với công nhân đình công:

- Các anh đã đình công sai luật. Nể tình lần đầu các anh vi phạm, công ty tha. Chiều nay, các anh sẽ nhận đủ lương. Tuy nhiên tôi cũng phải nói rằng, sự việc các anh làm hôm nay đã ảnh hưởng không nhỏ tới uy tín của Tổng Công ty, vì vậy, chúng tôi sẽ xem xét. Những ai cầm đầu cuộc đình công này thì có thể ra đi sau khi lấy lương. Đừng để chúng tôi phải xử lý.

Các công nhân nghe ông ta nói và nhìn nhau sợ hãi.

Ông ta vừa đi khuất, các công nhân quay ra cãi nhau:

- Chúng mày ngu bỏ mẹ. Đã bảo cứ từ từ... đằng này chưa gì đã làm om lên.

- May mà họ còn trả lương đấy.

- Từ nay, tao đếch nghe thằng nào nữa. Ai trả lương, tao làm.

*

Các nhà báo đi rồi. Minh Lý trở về phòng làm việc của Thanh. Anh ta ngồi với vẻ mệt mỏi:

- Cám ơn cô đã giúp tôi xử lý rất tốt một việc quá nhạy cảm và dễ gây nguy hiểm. Tôi rất tiếc là khi phát hiện ra tài năng của cô thì cũng là lúc Công ty chúng ta đứng trước nguy cơ đổ vỡ.

Minh Lý nói thông thả:

- Sao anh không bán bớt dự án này đi.

- Điên à? Tốn cả triệu đô la mới có giấy phép, mới được tỉnh giao đất cho làm. Bây giờ bỏ vào đây hàng trăm tỉ rồi...

Minh Lý cười:

- Anh có muốn nghe lời nói thật không?

- Sao, cô tưởng tôi muốn nghe nói dối à?

- Anh bỏ vào đây hàng trăm tỉ, nhưng có phải tiền của anh đâu, của các quan chức gửi là nhiều, rồi của mấy đại gia ở Đức, ở Nga, ở Pháp gửi về... chứ anh có là bao? Cho nên anh đừng sợ mất. Anh mất ít, họ mất nhiều. Cho nên họ phải lo cứu anh, chính là cứu tiền của họ. Anh xem ông nào cho rót tiền vào đây nhiều nhất hãy kêu với họ. Trước mắt phải bịt mồm đám nhà báo này lại, sau đó phải tìm cách bán bớt dự án, lấy tiền trả cho các đại gia. Khi anh trả tiền cho họ thì họ sẽ cho anh đầu tư lại... Logic là như vậy.

Thanh thở hắt ra, nét mặt sáng lên, tươi tỉnh.

Minh Lý đi khỏi. Thanh gọi điện thoại cho ông Phú, Phó Chủ tịch tỉnh phụ trách văn hóa - xã hội:

- Alô, anh Phú à? Em Thanh đây...

- Thanh à? Làm sao mà báo chí nó làm om xòm lên thế ?

- Em nghĩ rằng có thằng nào muốn chơi mình. Anh giúp em... nói với mấy ngân hàng cho em vay thêm vài chục tỉ nữa đi và anh nhắc tay Ngọc - Tổng Biên tập một câu giúp em.

- Để anh tính. Nhưng mày phải cẩn thận. Bọn an ninh kinh tế hay C 15 nó xông vào là chết đấy. Vào lúc này, không ai dám can thiệp đâu.

- Dạ, em hiểu.

- Thôi được anh sẽ giúp. Hôm nào lên Hà Nội, vào anh nhé... À này, thằng cháu nhà anh đang học ở Mỹ, nếu em có sang đợt này, qua kiểm tra nó hộ anh nhé!

- Vâng ạ.

*

Trần Ngọc đang ngồi rung đùi đọc báo thì có điện thoại:

- Ngọc đấy à? Anh đây... anh Phú đây.

Ngọc vội vàng đứng dậy, cung kính:

- Dạ, em đây. Anh anh khỏe không ạ?

- Khỏe, quá khỏe mà không biết làm gì có lẽ chỉ để dành sức đọc báo của chú thôi.

Ngọc giật mình:

- Gớm, anh cứ đùa em. Anh thì đọc báo Nhân dân, báo Quân đội, chứ đọc gì loại lá cải của chúng em.

- Chú có thấy rau cải bây giờ là đặc sản không? Thôi chú réo chủ thằng Hoàng Quân xem ra nặng quá đấy. Hãy tìm hiểu kỹ rồi hăng viết. Nó là doanh nghiệp, việc chưa có gì rõ ràng mà chương lên báo như thế thì đào hố chôn nó rồi còn gì?

- Dạ, chúng em có tài liệu chính xác.

- Thì tôi có bảo cậu sai đâu. Nhưng mình nói đi thì phải cho người ta nói lại, hơn nữa, đừng nghe thông tin một chiều. Tôi nói thế, tùy cậu nghĩ. Đừng có cho là tôi ăn gì của cha Thanh.

- Dạ, em đâu dám nghĩ thế.

- Mà này, tới đây, thôi làm Tổng Biên tập, sang Phó Chủ tịch phụ trách văn xã có lẽ tốt hơn đấy. Cậu làm Tổng Biên tập có lẽ đến tám năm rồi nhĩ.

- Dạ, vâng! Em trụ lâu nhất ở tỉnh đấy.

- Ở lâu một chỗ quá, người nó đụt đi. Thôi, việc đó, để tôi bảo Chủ tịch cho.

*

Tổng Giám đốc Ngân hàng Đầu tư và Phát triển của tỉnh đang họp thì có điện thoại di động. Nhìn số máy, ông biết ngay là ai. Ông vội đứng lên, lễ phép:

- Thưa anh, tôi xin nghe ạ.

- Ờ, anh Trác à? Đây chỗ thằng Hoàng Quân, nó đang khó khăn về vốn, các ông giúp nó nhé... Các ông ngại mấy bài báo vừa rồi chứ gì?

- Vâng ạ. Báo cáo anh... qua tính toán thì thấy báo chí nó nói cũng có lý ạ.

- Thế à? Vậy thì các chú mời phóng viên của nó về làm cán bộ cho Ngân hàng, mình làm gì phải có chính kiến. Phải đi kiểm tra, nghiên cứu... từ đó rút ra cái gì đúng, cái gì sai; cái gì cần uốn nắn, chấn chỉnh giúp doanh nghiệp. Chứ cứ ngồi cho vay lãi thì cần gì tiến sĩ với giáo sư? Cần gì Viện nợ, Trường kia?

- Dạ, em hiểu. Chiều nay em sẽ xuống làm việc với Tổng Công ty. Nhưng thưa anh là họ nợ Ngân hàng hơn bảy chục tỉ quá hạn trả rồi.

- Tôi biết chứ. Nhưng nó có cơ ngơi, tài sản thật, mình lo gì.

*

Một buổi sáng sớm. Lâm rời sòng bạc của lão Siu, nét mặt đờ đẫn như người mất hồn. Lâm uể oải lên ô tô và lái về cơ quan.

Trên chặng đường dài, mấy lần Lâm xuýt gây tai nạn.

Đêm qua. Lâm đã thua một trận bạc cực lớn. Tổng cộng số tiền Lâm thua lên tới hơn 500.000 USD. Lâm thua hết tiền mặt rồi lại phải lấy tiền trong 3 thẻ tín dụng ra trả mà vẫn không đủ.

Lâm nhớ lại cảnh đêm qua.

Lão Siu an ủi và giả vờ ngăn khi thấy Lâm thua:

- Hôm nay chú em không gặp may rồi. Hãy để hôm khác.

Cô gái đi bên Lâm lấy khăn cho Lâm lau mặt:

- Hay anh nghỉ một lát cho đỡ mệt.

Rồi cô ta dìu Lâm đi lên phòng và cởi quần áo cho Lâm, lau người cho anh ta. Bỗng cô ta cười khúc khích:

- Em giúp anh xả sui nhé?

Lâm ngạc nhiên:

- Giúp cách nào?

- Cách này...Anh chưa nghe bao giờ à?

Nói rồi cô gái cởi phăng áo và lao vào Lâm.

Ngủ với nhau xong, Lâm chột thèm thuốc. Lâm ngang nhiên mở ví lấy ra một tép hêrôin đã gói sẵn và châm lửa hít. Cô gái cũng dí mũi và hít thèm thuốc.

- Anh còn không, cho em xin một tép.

- Cho em cả hai nhé - Lâm hào phóng lấy trong ví ra đưa cho cô.

Hít xong một liều, Lâm tỉnh táo hẳn. Hắn sửa sang lại quần áo và xuống sòng bạc.

Lâm chơi và lại thua.

Lão Siu theo dõi qua màn hình và mỉm cười đắc ý.

Lâm thua hết sạch và gọi lão Siu:

- Ông cho tôi vay ba trăm ngàn đô.

Lão Siu ngần ngừ. Lâm cười nhạt:

- Ông sợ tôi quỵt nợ à. Thế này nhé, tôi viết giấy vay đảng hoàng, được chưa ? Ông gọi người làm chứng đến đây.

Lão Siu ra ngoài gọi điện thoại cho Tony Nguyễn rồi quay vào.

- Tôi vừa gọi cho anh Nguyễn, anh ấy đồng ý giúp chú. Coi chừng vay anh ấy đi. Rồi chú trả tiền vào tài khoản của anh ấy.

- Ô kê.

- Nhưng chỉ một lần thôi nhé.

- Sao ông cứ ngăn cản tôi thế nhỉ - Lâm quắc mắt - ông sợ tôi không có tiền hả ?

- Không phải, nhưng... nhưng...

- Nhưng cái gì? Có phải ông sợ tôi gỡ lại không?

- Chú em đã nói vậy thì tôi đây không dám nói nữa.

Lâm viết giấy vay tiền với nội dung là vay của Nguyễn ba trăm ngàn đô la. Siu mang cho Lâm một cặp tiền. Đếm đủ 30 tập. Mỗi tập 10.000 đô la. Lâm mua phỉnh. Đặt cửa với giá cực lớn. Các con bạc kinh ngạc khi thấy Lâm đặt cửa 50.000 USD.

Và Lâm thua liên tục...

Lâm về văn phòng với bộ mặt không hồn. Mọi người nhìn thấy Lâm như vậy ai cũng ngạc nhiên nhưng chỉ nghĩ là do Lâm chơi bời quá mức nên mệt. Vả lại từ lâu nay, họ biết Lâm là người được Tổng Giám đốc yêu quý cho nên không ai dám có thái độ gì đối với Lâm.

Lâm uống hết một hộp sữa chua để trong tủ lạnh rồi gục đầu xuống bàn thiếp đi.

Chiều hôm đó. Khi kim đồng hồ chỉ 5 giờ, mọi người ở Ngân hàng đã về gần hết. Lâm dùng máy tính và xâm nhập vào máy của một nhân viên tín dụng khác tên là Vũ Văn Đông. Lâm chuyển tiền từ Ngân hàng vào máy của Đông rồi lại chuyển từ máy Đông sang tài khoản của mình.

Tài khoản mới của Lâm đã có 500.000 USD. Lâm chuyển tiền trả nợ cho Nguyễn.

Lâm gọi điện thoại cho một chủ đề:

- Chiều nay, cho tôi tiếp tục con 47 nhé. Ba triệu... Ok.

Rồi Lâm gọi điện thoại cho Nguyễn, giọng dửng dưng như không:

- Alô, anh Nguyễn à. Em gửi lại anh số tiền hôm qua. Anh kiểm tra nhé.

Nguyễn ngạc nhiên vô cùng nhưng cố bình thản:

- Sao em không giữ mà dùng. Anh có cần tiền đâu.

- Thì em cứ trả anh, lúc nào cần, lại vay.

- Cám ơn chú. Sức khỏe tốt chứ.

- Rất khỏe.

- Mai chú tới đây, anh em mình có cú áp phe lớn đấy. Chú cố gắng huy động lấy triệu đô được không?

- Làm gì vậy?

- À, để trừng phạt thằng Thanh vì tội dám yêu hoa hậu.

Lâm biết là Nguyễn đùa nên hỏi lại:

- Anh muốn mua lại Hoàng Quân chứ gì?

- Hoan hô nhà thông thái. Sao trên đời này lại có những người thông minh đến thế nhỉ. Nếu chú em đã hiểu thì hãy quyết định đi.

Nguyễn thực sự bàng hoàng khi nghe Lâm nói đã trả nợ xong. Anh ta đi lại trong phòng, nét mặt không hết ngạc nhiên bởi lẽ hẳn không thể hiểu được tại sao Lâm lại có thể trả nợ dễ dàng đến như vậy.

Nguyễn gọi ông Nam:

- Anh Nam à? Anh đến tôi ngay. Chúng ta có việc cần bàn gấp.

Một lát sau, Nam đến.

Nguyễn hỏi:

- Theo anh thì thằng Lâm có bao nhiêu tiền?

Nam ngạc nhiên:

- Sao ông lại hỏi vậy.

- Hôm qua, nó thua bạc gần năm trăm ngàn đô. Nó phải vay tôi ba trăm ngàn. Nhưng lúc nãy nó đã trả vào tài khoản của tôi ở Ngân hàng ANZ.

- Trả hết?

- Trả hết, không thiếu một xu.

Ông Nam cũng ngạc nhiên:

- Tôi không tin là bà Dung lại có thể cho nó nhiều như vậy.

Nguyễn trầm ngâm:

- Hoặc nó là thằng cực kỳ giàu có, hoặc là thằng mafia.

*

Tại phòng làm việc của Giám đốc công an tỉnh Chu Văn Hòa.

Giám đốc Hòa đang họp với trung tá Tôn- Trưởng phòng cảnh sát kinh tế và trung tá Mỹ- Trưởng phòng an ninh kinh tế, ngoài ra còn ba sĩ quan khác.

Giám đốc Hòa:

- Đồng chí Tôn báo cáo kết quả trình sát về Hoàng Quân trước.

Trung tá Tôn:

- Báo cáo Giám đốc. Thưa các đồng chí. Thực hiện ý kiến chỉ đạo của giám đốc, trong tuần qua, chúng tôi đã tập trung trình sát xác minh một số vấn đề bất bình thường về Công ty Hoàng Quân, kết quả như sau :

Tổng công ty Hoàng Quân do Đào Văn Thanh.làm Tổng Giám đốc. Thanh ngày xưa đã từng vượt biên và sang ở tại trại tị nạn Hồng Công. Năm 1986, anh ta xin hồi hương tự nguyện. Khi về, không hiểu từ đâu mà anh ta có khá nhiều tiền và đứng ra thành lập công ty

xây dựng sửa chữa nhà cửa. Nhưng chỉ năm năm sau, anh ta xin thành lập Tổng Công ty du lịch, dịch vụ giải trí và xây dựng Hoàng Quân. Vốn pháp định là 2 tỉ đồng. Vào thời điểm đầu thập kỷ 90 thì đó là một số tiền khổng lồ. Hiện nay Tổng Công ty Hoàng Quân đang là chủ dự án khu du lịch sinh thái Hòn Ngọc. Dự án này theo như anh ta nói là tổng vốn đầu tư hơn 100 triệu đô la. Tuy nhiên, qua năm năm xây dựng, mới chỉ thực hiện được không quá 50 triệu đô la. Chúng tôi chưa xác minh được ở ngân hàng nhưng được biết là anh ta đang nợ các ngân hàng khoảng 1.800 tỉ và cũng theo tính toán, nếu bán tất cả tài sản, kể cả đất đai trên khu Hòn Ngọc thì cũng không được số tiền đó. Tuy nhiên theo trinh sát thì tại khu này có khá nhiều cán bộ các cấp đã rút tiền vào cho Thanh. Tổng số tiền khoảng hơn 300 tỉ nữa. Kết quả kinh doanh của Thanh trong những năm qua, theo tính toán sơ bộ thì tiền lãi không đủ trả lãi ngân hàng.

Như vậy có nhiều khả năng là anh ta đã đầu tư sai, tính toán theo kiểu đếm cua trong lỗ, cộng với thói sĩ diện hão, thích khoa trương cho nên luôn thiếu tiền. Trong đó, có tiền trả cho người đã góp vốn mà không thể hiện trên chứng từ sổ sách. Hiện nay, Hoàng Quân nợ ngân hàng không có khả năng chi trả là có thật, kinh doanh khách sạn lỗ vốn vì lượng khách chỉ đạt hơn 30% số phòng, khu vui chơi cá heo, nhạc nước... cũng lỗ vốn. Thừa đồng chí Giám đốc, chúng tôi xin đồng chí cho hai tháng để thu thập tài liệu.

Đại tá Hòa hỏi tiếp:

- Còn đồng chí Mỹ... chắc có nhiều thông tin hơn. Cách đây bốn năm, đồng chí có nhớ hôm làm việc có cả lãnh đạo Cục An ninh Kinh tế, tôi đề nghị các đồng chí phải để mắt đến công ty này và anh chàng Thanh nữa. Hồi đó, khi tôi đặt câu hỏi: Liệu đây có phải là nơi tẩy rửa tiền của bọn mafia Hồng Công, Đài Loan không, thì có đồng chí đã bảo tôi là mắc bệnh đa nghi.

Trung tá Mỹ đứng dậy, lúng túng:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc, tôi có lỗi là đã không chấp hành ý kiến chỉ đạo của đồng chí từ ngày đó. Chúng tôi mới chỉ bắt tay vào tìm hiểu công ty này được ba tháng. Nhưng... nhưng có nhiều việc khó nói lắm.

- Chả lẽ khó nói đến mức không thể nói được. Mà, đồng chí cứ nói thẳng ra. Chúng ta là công an cơ mà.

Thấy Trung tá Mỹ ngần ngại, Đại tá Hòa cười:

- Để tôi nói hộ nhé. Các đồng chí phát hiện ra Chủ tịch tỉnh mình đã đầu tư vào đó hai tỉ, đúng không? Rồi Phó Bí thư thường trực, Phó Chủ tịch tỉnh, rồi Bộ trưởng Bộ Ngoại thương, rồi Bộ trưởng Bộ Kinh tế... người ít là năm trăm triệu, người nhiều là năm tỉ. Vì thế các đồng chí sợ chứ gì?

Trung tá Mỹ gãi đầu:

- Báo cáo Giám đốc, mới mon men đến mà đã bị đe là cho về làm phó thường dân rồi.

- Ai đe đồng chí? Chắc chắn không phải là Ban Giám đốc, không phải cấp trên của chúng ta, vậy ai đuổi đồng chí về? Sao làm công an mà chưa gì đã chạy trốn thế?

- Báo cáo Giám đốc, có vấn đề này xin đồng chí lưu ý. Sau khi báo chí nêu thì Công ty Hoàng Quân rối loạn. Một số ngân hàng từ chối cho vay thêm... nếu quả thế thì công ty này sẽ rất khó tồn tại. Tuy nhiên, theo cơ sở của chúng tôi cho biết thì việc tập trung đánh sập Hoàng Quân là âm mưu của một nhóm người, mà cầm đầu là Tony Nguyễn. Đám này muốn thôn tóm lại Hoàng Quân...

- Chà nếu vậy thì có chuyện to đây. Tony Nguyễn, tay này từ Pháp về Việt Nam và có quan hệ rất chặt với ông Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng và nhiều nhân vật khác. Nghe nói hắn có tài sản chục triệu đô la...

Có chuông điện thoại. Giám đốc Hòa nghe và chỉ nói:

- Phải hết sức tế nhị đấy nhé!

Nói rồi ông thở dài sườn sượt và nét mặt buồn hăn.

*

Ông Đức và bà Dung ngủ trong một khách sạn.

Bà Dung hỏi:

- Hôm nay, anh làm sao thế?

Ông Đức thở dài:

- Anh chỉ sợ tới một ngày nào... chồng em bắt gặp.

- Anh cứ yên tâm đi. Cấp trên anh chỉ biết lao đầu vào công việc thôi.

- Xa em thì anh không muốn. Nhưng gần em thì anh sợ.

Bà Dung mắng yêu:

- Rõ là cái đồ... vừa... ấy vừa run.

- Thủ tục lập công ty xong chưa? - Trần Đức lảng sang chuyện khác.

- Xong hết rồi. Em muốn mua lại hai phân xưởng của Lê Nam. Anh thấy thế nào?

- Hần có hỏi ý kiến anh. Nếu được thế thì tốt. Nhưng chồng em có đồng ý không?

- Chưa bao giờ ông ấy dám nói từ "không" với em.

- Thế thì tốt. Em quyết tâm để con bé Minh Phương làm Giám đốc à?

- Vâng. Kiếm được con bé hoa hậu, cho nó làm Giám đốc, chả hay hơn là đi kiếm người khác à? Mà dù thế nào thì nó cũng là con dâu mình.

Trần Đức:

- Chúng nó có hợp nhau không?

- Hợp lắm. Quấn nhau như sam. Như... như chúng mình ấy - Bà Dung trả lời.

Trần Đức nhìn đồng hồ, thấy đã gần chiều, liền bảo:

- Em về trước đi.

- Anh về trước thì có - Bà Dung nũng nịu - Em về trước, rồi lại có con nào vào đây à?

- Vớ vẩn. Thân này già rồi.

- Thôi đi. Có đàn ông nào thấy gái trẻ mà tha đâu.

Nói vậy nhưng bà Dung đứng dậy:

- Em phải về. Tối nay còn bàn mấy việc với vợ chồng thằng Lâm.

Bà Dung thay quần áo, sửa sang lại đầu tóc. Khi bà vừa ra khỏi khách sạn thì có một thanh niên gọi:

- Chị Dung.

Nét mặt tỉnh bơ, bà Dung không tỏ thái độ trước anh chàng nọ. Anh ta đi ngay lên:

- Bà chị quên thằng em sớm thế. Anh Đức còn ở lại trên đấy à?

Bà Dung sửng người, đi như chạy trốn vào chiếc xe taxi đang chờ sẵn.

Một lát sau, Trần Đức ra khỏi khách sạn và lấy xe máy.

Anh thanh niên kia lại đi sau lưng nói dóng:

- Lính tráng láo thật, dám cặp bồ với cả vợ Thủ trưởng.

Trần Đức hoảng hồn phóng xe bạt mạng. Đến một đoạn đường vắng, ông ta dừng lại và ngó quanh quất như thể sợ người theo dõi, rồi gọi di động cho bà Dung:

- Em à! Bị lộ rồi đấy. Có thằng nhận được mặt anh và em.

Bà Dung cũng sợ nhưng vẫn nói cứng:

- Chắc chúng nó nhầm. Mặc kệ nó, lần sau mình đi chỗ khác.

*

Từ hôm biết Lâm nghiện hút, Minh Phương thấy trong lòng luôn dấy lên một sự sợ hãi mơ hồ. Cũng đã có lúc cô muốn bỏ Lâm nhưng không hiểu sao Lâm vẫn có sức hút đối với cô và trong thâm tâm cô cũng thấy mình có lỗi. Sự thay đổi về tình cảm của Phương không dấu nổi Lâm, vì thế Lâm hết lòng chiều chuộng, chăm sóc cô.

Không biết tâm sự với ai, Minh Phương đến gặp Giáng Hương.

Hương hỏi:

- Sao trông nét mặt mày u ám thế. Chắc không phải vì chuyện tay Lâm chứ.

Phương thở dài:

- Vẫn chuyện đấy thôi. Tự nhiên tao thấy sợ mày ạ.

- Sợ phải sống với thằng nghiện à?

- Đúng thế.

Hương cười:

- Mày chưa có gan bỏ nó đâu.

- Sao mày biết ?

- Tao với mày chơi với nhau từ năm học lớp 10, nên tao lạ gì tính mày. Mày chưa dám xa thằng Lâm là bởi vì túi tiền của nó. Mày luôn cần tiền, cũng như tao thôi. Giời cho chúng mình cái nhan sắc thì hãy tranh thủ mà kiếm tiền đi, mai một, sắc ủa hương tàn... thì cũng còn có đồng mà tiêu. Thằng cha Lâm là con nhà giàu, nó cũng lại làm ra tiền, vậy thì tội gì mà mày không cần rằng chịu đựng lấy vài năm. Chỉ có điều là phải biết khôn khéo, tài sản nó sắm cho cái gì là phải đứng tên mình.

- Hấn chắc lắm. Chiếc xe kia, hấn có cho mình đứng tên đâu.

- Xe là chuyện nhỏ, vài trăm triệu, đáng gì. Hãy nghĩ đến những cái lớn hơn. Một tòa biệt thự chẳng hạn...

Phương hỏi:

- Chuyện của mày với gã người Mỹ, ấy thế nào rồi?

- "Bai" rồi. Nhưng tao cũng kịp kiếm được một con "a còng".

- Sao mày giỏi thế.

- Đơn giản thôi. Mượn xe của chàng, lấy giấy tờ của chàng... và sau đó là xe bị mất cắp!

Thế mày tưởng với cái bọn ấy, tình yêu cảm hóa được chúng à?

Bỗng dưng Minh Phương rần rần nước mắt:

- Tao không nghĩ đời mình lại có lúc như thế này.

Giáng Hương cười lớn:

- Mày đang làm thơ đấy à? Tao tưởng mày phải phải có bản lĩnh lắm chứ. Tao nhớ năm mình học lớp 12, bán đời con gái, chỉ có năm trăm đô la. Lần ấy, mày mua được cái gì nhỉ? Tao nhớ rồi. Mày mua được một chiếc vòng và đôi hoa tai và một đồng váy cũ.

Phương bịt tai:

- Thôi tao xin mày. Nhắc lại làm gì.

- Bây giờ chính là lúc phải nhớ lại để cho mình cứng rắn lên. Hãy nghe tao đi. Ngày xưa mình còn dám liều thì bây giờ, có gì đáng sợ nữa đâu.

*

Lâm lái xe đưa Phương đi chơi. Ngang qua một khu nhà biệt thự đang xây dựng dở để bán. Phương nói :

- Anh à, em muốn sau khi cưới, chúng mình ra ở riêng ngay.

Lâm hào hứng gật đầu:

- Anh cũng muốn thế. Sống với mẹ anh thì còn thoáng, chứ với ông già, mệt lắm. Ông ấy đúng là "bộ hài cốt của cách mạng", tư duy cũ không thể tưởng tượng nổi. Đến bây giờ mà vẫn khư khư giữ quan niệm "đói cho sạch, rách cho thơm". Đã đói thì cái gì mà chả phải ăn. Anh chỉ thấy thời buổi này, không có tiền là nhục.

- Anh xin tiền bố mẹ mua một căn nhà ở đây đi.

Lâm cười tự tin:

- Nếu em thích thì mua, đơn giản thôi mà.

Phương ôm lấy cổ Lâm, nũng nịu:

- Thế thì anh mua sớm đi nhé.

Ngay chiều hôm đó. Lâm nói với bà Dung:

- Mẹ ạ, chúng con định cưới nhau xong là đi ở riêng ngay.

Bà Dung ngạc nhiên:

- Nhà này không có chỗ ở hay sao mà phải đi chỗ khác?

Lâm gật đầu:

- Mẹ thấy đấy. Con có hợp với bố đâu. Phương lại càng không thể chịu nổi cái tính cổ hủ của bố. Mẹ giúp cho con mua một căn nhà ở đô thị mới Thăng Long đi. Chỉ khoảng gần bốn tỉ thôi.

Bà Dung mắng:

- Anh cứ làm như bố anh là Thống đốc kho bạc ấy. Thế trong tài khoản của anh, còn bao nhiêu?

Lâm ngần ngừ:

- Cũng chỉ còn hơn hai trăm ngàn đô la.

- Thế là đủ rồi còn gì?

- Con đang định dành vốn làm mấy việc.. Thôi, mẹ cho con một nửa nhé.

Bà Dung suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Cũng được. Nhưng này, nhớ là nhà cửa, tài sản, cái gì mua bán là đứng tên mày. Đừng cho con Phương dính vào.

Lâm nhìn mẹ ngạc nhiên:

- Mẹ cẩn thận thế?

- Cảnh giác với cái bọn con gái như đám người mẫu, hoa hậu là không bao giờ thừa. Mày chịu khó đọc báo thì thấy nhân cách của chúng nó là như thế nào.

- Thế mẹ cho nó làm Giám đốc mà không sợ à?

- Cho nó một cái hư danh thì có gì mà lo nhưng tài sản nó là thật đấy con ạ. Thế này đi, mẹ sẽ đứng ra mua nhà và giao cho chúng mày ở. Giấy tờ đứng tên mẹ và mẹ sẽ tuyên bố là sau này cho cháu nội. Nó cũng chẳng trách được gì.

Thấy sự tính toán của mẹ quá ghê gớm, Lâm không biết nói gì nữa. Nhưng hình như thấy nói thế vẫn chưa đủ, bà Dung chỉ tay vào mặt Lâm:

- Mẹ thấy mày chiều con Phương quá đấy. Nó muốn cái gì là mày phải cho nó ngay. Phải coi chừng cái tính tham lam của đàn bà đấy con ạ.

Vừa lúc đó thì ông Cẩm về. Nét mặt vui vẻ và ông vừa đi vừa huýt sáo. Lâm lễ phép:

- Con chào bố. Hình như hôm nay bố có chuyện vui.

Ông Cẩm:

- Hai mẹ con đang bàn gì đấy. Chắc không ngoài chuyện lấy vợ cho thằng Lâm.

Bà Dung đỡ lấy chiếc cặp từ tay chồng:

- Bàn gì thì cũng phải báo cáo với ông chứ.

- Hay quá nhỉ, đây mới là đổi mới tư duy. - ông Cẩm nói - Từ trước tới nay, chỉ có tôi báo cáo, xin ý kiến của bà, chứ có bao giờ mẹ con bà hỏi ý kiến tôi đâu. Trong nhà này, tôi là thiếu số mà.

Bà Dung cười:

- Lại dối rồi. Người ta bảo "lục thập như nhi", 60 tuổi thì tính nét như trẻ con. Hay hờn dối, lại luôn mặc cảm, hay sợ bị người khác quên mình... Bố Lâm mới năm mươi sáu, ra đường còn khối em chân dài ngưỡng mộ, thế mà đã nói dối với vợ con.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Nào, ông có niềm vui gì thì chia sẻ cho mẹ con tôi đi?

Ông Cẩm uống một ngụm nước lạnh rồi thông thả:

- Hôm nay tôi vừa xin được xác nhận của một số anh em cựu chiến binh cho một anh bị thương, nhưng bị mất hết giấy tờ nên mấy chục năm nay chả có chế độ chính sách gì cả.

Bà Dung nghe thế thì thở dài:

- Gớm, cứ tưởng kiếm về cho vợ được cái hợp đồng kinh tế lớn nào.

- Bà chả hiểu gì cả. Cái đó còn bằng vạn hợp đồng kinh tế đấy. Bà lập Công ty đi, tôi muốn bà hãy giúp đỡ anh ấy.

Bà Dung bắt đầu khó chịu:

- Ông là Thứ trưởng, ông chả giúp được, lại bảo tôi? Công ty thì mới thành lập, biết thế nào mà làm từ thiện? Tiền chứ có phải vỏ hến đâu.

Ông Cẩm nhận ra thái độ của vợ, ông cười nhạt:

- Bà không thích thì thôi. Tôi cũng chỉ muốn là tạo tiếng tốt cho bà...

Bà Dung thay đổi thái độ:

- Em đi xem ngày rồi, mừng hai tháng sau, làm lễ ra mắt Công ty nhé.

- Tùy mình, nhưng đừng có làm ầm ĩ lên. Chồng là Thứ trưởng, vợ làm công ty tư nhân, xem ra không phải đã là tốt đâu.

Lâm chen vào:

- Sao mà tư duy của bố lạc hậu đến thế nhỉ. Lễ ra bố phải là người tiên phong, kêu gọi Đảng, Nhà nước cho đảng viên, cho gia đình cán bộ làm kinh tế tư nhân, đảng này, bố cũng không đổi mới gì cả.

Ông Cẩm trợn mắt nhìn con trai:

- Đổi mới là cái gì? Là như cách sống của mày à? Là coi đồng tiền để đánh giá con người, là lao vào kiếm tiền bằng mọi cách à? Mày thử nghĩ xem mày đang sống như thế nào.

Lâm lạnh lùng:

- Sao bố cứ phải to tiếng thế nhỉ. Bố tưởng cứ quát to là con, là mẹ phải phục tùng à? Đây là nhà ở, đang trong thời buổi làm ăn thịnh vượng, có phải trại lính của thời chiến đâu mà bố cứ ra mệnh lệnh, cứ quát hét.

Ông Cẩm nổi nóng, gầm lên:

- Cẩm ngay!

*

Tại văn phòng của Lâm. Kim đồng hồ chỉ 5 giờ chiều. Lâm lại dùng máy vi tính chuyển tiền từ quỹ tín dụng của nhân viên Vũ Văn Đông vào tài khoản của mình 150.000 USD.

Khóa phòng lại cẩn thận, Lâm lái xe đi xuống sông bạc của lão Siu.

Thấy Lâm, lão Siu gặp người xuống chào và nói đái bơi:

- Mấy ngày không thấy chú em lại, cứ nghĩ là chú em không bao giờ tới đây nữa. Mấy em nhắc quá. Hôm nay có một em từ Nga sang, chẳng hay chú em có muốn không?

Lâm cười:

- Tôi lạ gì cái thứ gái Tây đó. Chỉ được cái mẽ ngoài, nhưng nhạt nhẽo lắm. Em Vy hôm nay có ở đây không?

- Dạ thưa, có ạ.

Lão Siu đưa Lâm vào phòng chờ rồi chạy sai một cô gái đi gọi Vy. Lão ra ngoài gọi cho Tony Nguyễn:

- Thằng Lâm lại tới. Hôm nay thế nào?

- Hãy bắt nó lại vay nợ như lần trước. Tôi đang cần tìm hiểu tại sao nó lăm tiền đến như vậy.

- Tôi cũng ngạc nhiên là chưa thấy có thằng nào thua bạc khủng khiếp như vậy mà không đổi sắc mặt. Nó là đứa duy nhất.

- Anh cho quay phim lại tất cả, kể cả chuyện nó ngủ với con nào đó.

- Ok.

Vy đưa Lâm lên phòng và hỏi ngay:

- Anh có thuốc không?

Lâm gật đầu:

- Có chứ.

Nói rồi Lâm lấy trong ví ra đưa cho cô gái tên là Vy nọ bốn tép. Rồi Lâm và cô gái đều hít. Sau đó họ nằm lăn ra giường. Lát sau, Vy nói:

- Sao anh lâu tới thế. Bốn ngày rồi, hôm nay mới lại đến. Em nhớ anh quá.

Lâm cười khẩy:

- Nhớ ví tiền của anh hay nhớ mấy tép thuốc?

Vy lạnh lùng ngay:

- Anh tưởng chỉ có mình anh là có tiền tới đây chơi à? Loại như anh, tối nào mà chả có vài chục người. Nếu anh cho là em chỉ cần tiền của anh thôi thì... chào!

Nói rồi Vy vùng vằng bỏ đi. Lâm vội kéo lại:

- Thôi mà, chưa gì đã dỗi. Anh đền này.

Nói rồi Lâm lấy 200 USD đưa cho cô gái.

Sáng sớm hôm sau. Lâm uể oải ra khỏi sòng bạc. Nét mặt lại như vô hồn.

Lâm phóng ô tô về quán của Nguyễn và lên phòng riêng của Nguyễn nằm vật ra. Nguyễn hỏi về ân cần nhưng thật ra là hấn biết tất cả:

- Em ốm à? Sao mệt mỏi thế này.

- Em thua đau quá.

- Mà lại đi đánh bạc à? Tao đã bảo là đừng có bén mảng đến đó nữa. Thế thua bao nhiêu ?

- Gần sáu trăm ngàn đô.

- Cái gì, mà không đùa đấy chứ.

- Thấy lão Siu nói là anh đã đồng ý cho vay tiền. Em phải vay anh hai trăm ngàn nữa đấy.

Tony Nguyễn nói với vẻ ái ngại:

- Thôi nhé, từ nay không được tới đó.

Lâm cười:

- Anh lạ nhỉ. Em chưa bao giờ chịu đầu hàng ai. Kể cả sòng bạc. Anh sợ em không trả hay sao?

Tony Nguyễn:

- Chú em ơi, sao lại nói nặng lời như thế. Anh coi chú như em trai mình, cái tình là quý, coi trọng làm gì mấy đồng bạc đó. Tuy nhiên, chú là con nhà cành vàng lá ngọc, cho nên phải biết giữ gìn. Uy tín và danh dự bây giờ là tiền bạc đấy. Anh nói thế, chú hiểu.

- Em hiểu, nhưng em không cần sống nhờ cái danh con ông Thứ trưởng. Em thề sẽ không đụng đến của ông ấy một xu.

- Cũng nên như thế. Nhưng phải biết nương nhờ cái bóng của ông ấy. Ông ấy còn làm nhiều lắm là ba năm nữa, cho nên phải biết tận dụng thời gian này. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm. Bây giờ em nghỉ một chút, anh gọi ông Nam đến, có mấy việc chúng ta cần phải bàn.

Lâm ngáp dài mấy cái đến chảy nước mắt rồi ngoẹo đầu ngủ.

Trong lúc Lâm ngủ, Tony Nguyễn gọi ông Nam đến bàn bạc.

Nguyễn nói với giọng thẳng thốt:

- Hôm qua thằng Lâm lại thua bạc gần sáu trăm ngàn đô la. Vậy mà nó coi như chỉ mất sáu chục ngàn đồng. Tôi không thể hiểu nổi điều này.

- Có lẽ mẹ nó cho nó quá nhiều tiền.

- Chẳng lẽ nó có hàng triệu đô la.

- Có thể lắm chứ. Ông không biết, bọn tôi làm doanh nghiệp, phải "khẩn" các ông ấy như thế nào, chúng tôi rõ lắm. Ông Cẩm thì hầu như không để ý đến chuyện tiền nong, nhưng bà vợ thì đừng có đùa với bà ấy. Phải cho ai dù chỉ một xu bà ấy cũng nhớ; ngày lễ tết ai đến thiếu, dù chỉ một lần, bà ta cũng không quên. Ông Cẩm thì là người nghe vợ, bà ấy đưa cái gì là ông ấy phải nghe, phải ký.

- Bi kịch nhỉ - Nguyễn thốt lên.

- Thu hoạch của bà ấy một vụ tết thì cũng phải cả tỉ.

- Cái gì ông có nói oan cho người ta không đấy?

Ông Nam cười nhăn nhó:

- Tôi bịa ra để làm gì. Như tôi đây, tết đến là phong bì, ít là hai chục ngàn đô la. Có năm làm ăn được, bà chị nhắc khéo là phải thêm năm ngàn nữa. Bà Dung có một chân gỗ rất ghê, đó chính là Trần Đức. Ông này là cầu nối giữa chúng tôi và ông Cẩm.

Nguyễn gọi cà phê rồi hỏi:

- Tôi muốn huy động vốn để mua lại 60% cổ phần của thằng Hoàng Quân, ông thấy được không?

- Hôm nọ anh nói điều này, tôi cũng đã nghĩ. 60% cổ phần của nó là khoảng hơn ba chục triệu đô la. Lấy đâu ra số tiền khổng lồ như vậy.

- Tôi tính rồi. Thằng Thanh đang sống dở chết dở. Đệ tử của tôi ở văn phòng công ty cho biết, hiện nay nó phải đi vay có khi dăm bảy chục triệu để trả lương công nhân.

- Sao nghe nói có ông nào to lắm mới lệnh cho ngân hàng cho hân vay thêm chục tỉ ?

- Ăn thua gì? Dù có chục tỉ cũng chỉ là muối bỏ bể.

- Vậy nếu chúng ta nhẩy vào, mua từng phần của Dự án thì cũng được quá chứ sao?

Nguyễn giảng giải:

- Tôi muốn mua ngay phần dự án nhà biệt thự nó đang làm dở. Chắc chắn nó phải bán rẻ.

- Nhưng nghe nói nó rần lắm.

- Người của tôi sẽ tác động hẳn.

Nam nhìn Nguyễn ngạc nhiên:

- Anh cài gián điệp vào Hoàng Quân à?

- Thương trường bây giờ là chiến trường. Không có thông tin thì làm gì cũng thua mà thôi. Rồi anh sẽ biết đó là ai. Bây giờ trở lại chuyện thằng Lâm. Chúng ta phải làm thế nào để nó góp thêm với chúng ta vài triệu đô la.

*

Thanh ngồi tại phòng làm việc. Nét mặt lộ rõ vẻ căng thẳng, lo lắng.

Thanh gọi Minh Lý vào phòng rồi hỏi:

- Tôi suy nghĩ rất nhiều về những điều cô nói hôm nọ, đúng là cần phải bán bớt dự án nhưng theo cô thì nên bán khu vực nào?

Minh Lý tế nhị:

- Tại sao anh không cho họp Ban Giám đốc để bàn bạc.

Thanh cười nhạt:

- Bàn với họ thì vạch đầu gối ra mà nói chuyện còn hơn. Toàn những kẻ gió chiều nào, che chiều ấy. Tôi muốn đuổi hết đi, chỉ để mình cô thôi.

Minh Lý nói thoải mái:

- Làm việc dưới quyền anh bốn năm rồi, nay mới thấy anh có câu nịnh đàn bà đúng lúc. Dù biết câu này là giả dối, nhưng em cũng thấy thích.

- Không, tôi nói thật. Nếu không phải là người hiểu biết như cô thì vụ đối phó với báo chí, với đám công nhân đình công vừa rồi là hỏng hết. Mà bây giờ cô nói ý kiến của cô đi.

Minh Lý trầm ngâm rồi bỗng nhiên cô lấy thuốc ra hút. Thanh trở mắt:

- Cô hút thuốc là từ bao giờ thế?

- Từ rất lâu rồi. Có điều là chưa bao giờ em hút trước mặt người khác. Đây là lần đầu tiên đấy.

Thanh nói:

- Có nghĩa là cô tin cậy tôi?

- Không tin anh được. Chưa bao giờ tôi tin anh là người đứng đắn.

- Sao vậy, tôi chưa làm điều gì tổn hại tới cô?

- Là bởi vì tôi không cho anh cơ hội để làm điều đó. Hơn nữa, tôi là người khó tính. Anh có thể bỏ tiền mua Ban Giám khảo để cho con bé Minh Phương thành hoa hậu, mặc dù nó là đứa đã đi làm điếm từ năm 16 tuổi. Anh bỏ tiền ra để sống với nó theo chế độ hợp đồng... Tôi không thích những thứ đàn ông sòng phẳng đến lạnh lùng như vậy. Nhưng đó là chuyện khác.

Thanh nhếch mép:

- Cô hiểu tôi quá nhiều đấy nhỉ. Cô cứ như là nhân viên an ninh...

Minh Lý cười:

- Nếu tôi là đặc tình, là cơ sở của công an thì cái Hoàng Quân này sập từ lâu rồi. Mà thôi, trở lại chuyện bán dự án. Trước hết tôi không đồng ý với khái niệm "bán" bởi từ này sẽ làm tổn hại đến danh dự của anh. Vì vậy ta phải thay bằng từ "hợp tác, cùng khai thác".

Thanh gật đầu:

- Cô nói có lý quá.

- Hiện nay, chúng ta đang bị vướng hai khúc xương khó nuốt, đó là khu biệt thự cao cấp cho thuê và khu du lịch Vườn Hồng. Để hoàn thiện được khu biệt thự này cần phải có ít nhất năm chục tỉ nữa, đó là chưa kể phải trả nợ gần bốn chục tỉ tiền cho các chủ thầu. Đây là con số quá lớn mà chúng ta không thể kiếm ra được trong lúc này.

Thanh gật đầu đồng ý. Minh Lý nói tiếp:

- Vì vậy bán khu này, ta sẽ có lãi khoảng hai chục tỉ. Như vậy vừa trút được gánh nặng, vừa có tiền để làm việc khác. Còn về khu nghỉ mát Vườn Hồng. Để xong được khu này cũng cần ba mươi tỉ. Nhưng làm xong thì dễ mà kinh doanh sau này mới là khó. Bài học ở khu cá heo, khu nhạc nước còn sờ sờ ra đó. Cho đến bây giờ, các khu này vẫn chưa có lãi. Đó là chưa kể thiệt hại vì chết cá.

Thanh đứng dậy, nói dứt khoát:

- Tôi đồng ý là sẽ bán như cô nói. Nhưng tìm ai mua bây giờ?

- Việc đó thì là của anh và Ban Giám đốc. Tôi là trợ lý nói như vậy đã là quá nhiều.

Thanh thật thà:

- Tôi đang rối tinh cả đầu lên. Cô biết không, Chủ tịch tỉnh hôm qua gọi điện cho tôi bảo cần năm trăm triệu để cho con đi du học ở Mỹ. Rồi ông Bộ trưởng Bộ Kinh tế cũng đề nghị tôi trả lại tiền cho ông ấy. Hơn ba tỉ chứ ít gì. Cô hãy cố sức giúp tôi đi.

Minh Lý vẫn dút khoát:

- Anh nên họp Ban Giám đốc bàn dút khoát. Sau đó nếu tất cả thống nhất giao việc này cho tôi thì tôi làm, còn nếu không thì thôi. Và cũng nói luôn để anh biết, lời dự tính là cuối năm nay sẽ xin nghỉ việc ở đây.

Thanh giật mình:

- Sao thế? Tôi đối xử với cô không tệ cơ mà.

- Đúng là không tệ. Nhưng tôi cần phải lấy chồng. Chả có thằng đàn ông nào muốn vợ mình đi làm trợ lý cho một ông Tổng Giám đốc lắm tiền lại mê gái như anh cả.

10

Buổi chiều. Lâm ở cơ quan và lại dùng máy tính của mình chuyển tiền từ quỹ tín dụng của Vũ Văn Đông sang tài khoản của mình. Khi trên màn hình hiện lên chữ: "Dịch vụ đã hoàn tất" thì Lâm mỉm cười sung sướng.

Lâm cùng Minh Phương và bà Dung đi đến mua một ngôi biệt thự đang bắt đầu hoàn thiện.

Một người trong Ban Quản lý đưa ba người đi xem nhà. Ông ta nói:

- Em được nghe anh Nam giới thiệu về chị rồi, chị cứ yên tâm. Nhà này nếu bán cạn giá thì phải nâng lên 20% so với gốc nhưng với anh chị, em xin lấy đúng giá đã định trong hợp đồng.

Bà Dung:

- Thế này đi, cho dễ nói chuyện. Tôi cần mua ngôi nhà này cho vợ chồng thằng Lâm. Bà nói xong chỉ tay vào Lâm và Phương - Giá cả bao nhiêu, chú cứ tính. Tôi không cần mua rẻ vì như thế lại phải chịu ơn chú và ông Nam. Nhưng cũng không nên cạn giá quá. Còn phần hoàn thiện, tự chúng tôi thuê thợ làm lấy.

Ông ta ngại ngần:

- Chị ơi kíp thợ của bọn em đang làm. Chị thuê thợ khác thì chúng nó chết đói mất. Chị lẹ gì nữa, xây nhà, có kiếm được là nhờ phần hoàn thiện...

- Tôi biết. Đánh tráo vật tư, mua hàng nhái, hàng giả bảo là hàng xịn... đó là dễ ăn nhất, đúng không?

- Đúng là thế chị ạ. Nhưng đây là nhà chung cư, khu nhà dân dân, nhà cho người bị giải tỏa, cho người thu nhập thấp. Còn biệt thự này, dân đen ai dám mơ tưởng, cho nên không dám làm hàng giả đâu.

- Thôi thế này, tôi mua vật tư, thợ của anh, người giám sát của tôi. Thế là vẹn cả đôi đường chứ gì?

- Vâng, nếu chị muốn thế cũng được.

- Hợp đồng mua nhà đứng tên tôi.

- Sao chị bảo là mua cho cậu cả đây?

Bà Dung ôm lấy vai Minh Phương:

- Bây giờ đừng tên tôi, sau này, khi tôi có cháu đích tôn, tôi sang tên cho con dâu tôi, cho cháu tôi. Thế là coi như ông bà cũng có món quà cho cháu. Như thế có được không Phương?

Phương cười, nhưng rõ ràng là không thích:

- Dạ, mẹ cứ cho cháu tức là cho chúng con rồi.

Bà Dung đi ngó từng căn phòng rồi nói dứt khoát:

- Ngày mai anh đến nhà tôi để làm hợp đồng. Tôi trả một lần hết ngay. Giá như đã thông báo cộng thêm cho anh năm phần trăm. Thế có được không?

- Dạ, chị quyết thế nào, chúng em xin theo thế.

Bà Dung và Lâm, Phương vừa lên ô tô. Ông bán nhà gọi điện cho ông Nam:

- Ông này, con mẹ ấy ghê lắm. Chỉ cho thêm 5% thôi.

- Thì tôi đã nói với ông rồi. Bà ấy là Võ Tắc Thiên đấy. Không có vấn đề gì, tôi phụ thêm cho ông 5% nữa. Ông nhớ bảo quân làm cho tốt, ăn cắp ít thôi. Tôi cũng muốn có chỗ ăn nói.

- Dạ, em hiểu. Ông anh à, em nghe nói thành phố đang chuẩn bị một dự án xây nhà chung cư, ông anh quan tâm cho em nhé.

- Không lo cho các ông thì lo cho tôi à?

*

Tony Nguyễn đang ngồi đọc báo tiếng Pháp, tờ Le Courier thì có một nhân viên chạy lên, nói:

- Thưa ông, có cô Minh Lý đến.

- Mời cô ấy vào đây. Làm cho một ly cốc- tai bảy màu nhé.

Minh Lý vào, Tony Nguyễn ôm lấy Lý hôn rất Tây.

Nguyễn nhìn Lý bằng ánh mắt thèm thuồng. Lý nhận ra ngay và lườm:

- Này, có cái lối nhìn gì mà như muốn lột quần áo người ta ra thế?

- Thế nếu anh muốn lột thật thì sao?

- Với anh thì em không thể từ chối.

Nguyễn cười sung sướng và vừa định ôm lấy Lý thì có tiếng gõ cửa.

Nguyễn đồng dạc:

- Vào đi.

Người phục vụ đem hai ly cốc- tai gồm bảy màu pha rất khéo.

- Thưa ông bà...

- Ờ, cứ để đấy - Nguyễn nói cộc lốc.

Người phục vụ vừa đi, Nguyễn ôm lấy Lý, nhưng cô ta khéo léo đẩy ra:

- Hãy lo việc đi. Em chả còn lòng dạ nào đâu. Việc chỗ Hoàng Quân. Lão ấy nghe em rồi.

Phải bán hai khu biệt thự và khu du lịch Vườn Hồng. Anh để ai đứng ra mua?

- Công ty của ông Nam, được chứ?

- Tiền nhiều đấy.

- Anh biết. Nhưng sẽ trả dần làm nhiều đợt. Trước mắt 30% có được không.

- Lão ấy đang cần bán, cho nên anh nhớ ép giá thật gắt.

Rồi Lý mở cặp lấy cho Nguyễn một tập hồ sơ:

- Đây là toàn bộ bản dự toán xây dựng hai khu đó. Anh xem để biết tổng thể.

Nói rồi, Lý hỏi, nghiêm túc:

- Trong phi vụ này, em có bao nhiêu?

- Sao em sòng phẳng thế?

- Đã nói rồi. Tình ái nhập nhằng nhưng tiền nong phải dứt khoát.

- Vậy em muốn bao nhiêu?

- Bảy phần trăm tổng giá trị hợp đồng.

Nguyễn nhăn mặt.

Mình Lý cười khẩy:

- Cao quá à? Anh không dám bỏ con mụ phù thủy ấy để cưới em thì giá đó còn là dễ chịu đấy.

- Anh đang khó khăn. Ba phần trăm đi.

- Hừ, đàn ông như anh, chỉ hào hoa khi trên giường thôi, còn đụng đến tiền là cứ như bị thiến ấy. Tùy anh thôi. Anh nên nhớ là em rất sòng phẳng. Mẹ em bán cá khô ở chợ Đồng Xuân và năm tuổi em đã biết trộn cá mực với cá ngon để bán rồi. Em điều khiển được lão Thanh như lái một chiếc xe Piaggio thì anh biết đấy.

Tony Nguyễn tặc lưỡi:

- D'accor!

- Em muốn ngay ngày mai, trong tài khoản của em ở Credit Lyonnaise có tình cảm thật của anh.

Nguyễn năn nỉ:

- Cho anh thêm vài ngày được không?

- Sao một đại gia như anh mà cứ phải cò kè thế nhỉ? Cũng được thôi.

*

Tony Nguyễn, ông Nam và Lâm ngồi tại nhà Nguyễn bàn bạc.

Nguyễn:

- Anh Nam có băn khoăn gì về việc chúng ta mua lại cổ phần của thằng Thanh không?

Ông Nam lắc đầu:

- Mua được thì tốt quá. Nhưng tiền tôi có không nhiều. Tôi vừa phải đưa thêm cho chị Dung hơn năm trăm triệu. Tôi chỉ có thể đóng góp được khoảng ba tỉ thôi.

- Thế cũng tốt rồi. Tôi sẽ chuyển cho anh 5 triệu đô la để anh đứng ra mua lại dự án của Hoàng Quân. Còn chú Lâm, có đồng nào đóng góp không?

- Em xin góp 1,5 triệu đô la.

Cả Nguyễn và Nam đều giật mình. Lâm nói tiếp:

- Chỉ có điều là các anh phải giữ tuyệt mật cho.

- Tất nhiên rồi - Nguyễn nói - Tuy vậy, chúng ta vẫn phải có những điều khoản ràng buộc nhau. Càng chặt chẽ càng tốt phải không anh Nam.

- Đúng rồi, và cũng phải lên phương án chia lãi sau này ngay từ bây giờ.

*

Ông Nam đến gặp Thanh tại văn phòng Tổng Công ty Hoàng Quân.

Thanh nói với giọng kẻ cả:

- Tôi có nghe cô Minh Lý thông báo lại về ý định của ông. Ban Giám đốc Tổng Công ty chúng tôi đã bàn và thống nhất. Chắc ông đã nắm được giá cả và hình thức mua bán.

- Tôi đã nghe cô Lý trình bày kỹ. Chúng tôi đồng ý là việc mua bán này nên tiến hành dưới hình thức "hợp tác liên doanh", như vậy sẽ đỡ tiếng cho các anh hơn. Thứ hai là về giá cả. Chúng tôi cảm thấy không ổn lắm khi mà anh tính cho chúng tôi giá đất cách đây ba năm. Lúc đó đang cơn sốt đất - cho nên mới có giá cao ngất ngưỡng như vậy. Còn hiện nay, từ khi có chế độ thuế mới về đất, lại sắp có Luật Chống tham nhũng, cho nên thị trường nhà đất đóng băng. Điều này ông biết rõ hơn ai hết.

- Tôi tin rằng sang năm, giá nhà đất sẽ lại tăng.

- À đấy là vào "thị tương lai xa". Làm nghề buôn bán bất động sản, ai mà chả mong có sốt đất, sốt nhà. Mà thị trường không sốt thì phải biết làm cho nó sốt.

- Tôi biết những trò gây sốt ảo đó. Vậy ông cho biết là các ông chấp nhận giá bao nhiêu?

- Giá như ông đã nói, nhưng giảm 30%.

Thanh nói mỉa mai:

- Thế các ông nghĩ là chúng tôi sắp chết đói nên phải bán tổng bán tháo đấy à?

Ông Nam thủng thẳng:

- Cùng là dân làm ăn với nhau cả, tại sao anh cứ phải giấu giếm sự thật như thế. Nếu không lo vì sụp đổ thì đời nào anh lại phải cho bán hai khu đấy. Trong làm ăn, danh dự còn quý hơn cả tiền bạc. Các Ngân hàng thì đã từ chối cho anh vay tiền và đang thúc anh trả lãi đến hạn. Các ông to bà lớn đưa tiền cho anh để tẩy rửa thì cũng đã bắt đầu đòi lại... Nếu anh không có một trăm tỉ để giải quyết các món nợ này thì chỉ cần dăm bài báo nữa thôi là sự nghiệp của anh đi tong, và anh lại trở về số "mò". Sở dĩ chúng tôi mạnh dạn bớt 30% là vì hiện nay, thị trường nhà đất đang đi xuống. Hàng chục đại gia vào tù vì tội vay tiền ngân hàng mua đất, anh biết quá còn gì. Bài học của Minh Phụng còn sờ sờ ra đấy. Vay tiền Ngân hàng để buôn bất động sản là chơi dao hai lưỡi.

- Đồng ý là thị trường nhà đất đang xuống giá, nhưng nó cũng đã xuống hết mức rồi. Hiện nay, các quan chức đang lo tranh cử cho nên bản thân họ và vợ con không ai dại gì lao vào buôn bán nhà đất. Nhưng đến khi bầu bán xong, rồi ông xem, giá đất lại tăng như điều.

- Anh lạc quan quá. Thế anh có nghe Quốc hội đang thông qua Luật Chống tham nhũng và Ngân hàng thành lập Trung tâm Chống tẩy rửa tiền không. Tôi nói lại quan điểm của chúng tôi là anh hãy nghiên cứu giảm giá đi 30% thì chúng ta mới có thể nói chuyện được.

Thanh nhăn nhó:

- Nếu giảm 30% thì tôi lỗ ở hai khu đó là gần chục tỷ.

- Có thể thôi à? Nếu vậy thì anh còn may đấy. Kinh doanh làm ăn như vậy mà chỉ lỗ có hơn chục tỷ ở hai khu này là quá ít.

Nói rồi ông Nam xách cặp đứng lên:

- Anh và Ban Giám đốc nghĩ kỹ đi. Có gì điện lại tôi nhé. Chào anh!

- Vâng, chúng tôi sẽ bàn thêm. Chiều nay hy vọng là sẽ có kết quả cho anh.

Ông Nam về rồi, lúc đó Minh Lý mới từ căn phòng ngách đi ra. Thanh hỏi:

- Cô nghe kỹ cả rồi chứ?

- Nghe hết rồi.

- Ý cô thế nào?

- Anh lại phải mời Ban Giám đốc họp và quyết định.

Thanh nhăn mặt:

- Sao cô thích hợp thế nhỉ. Công ty này là của tôi, các Phó Giám đốc là tôi thuê... việc gì tôi cứ phải hỏi kiến của họ. Tôi chỉ cần hỏi cô thôi.

Minh Lý cười dịu dàng:

- Cám ơn sự tin cậy của anh. Vậy nếu anh hỏi thì tôi cũng xin trả lời là nên bán, dù phải lỗ 30%.

- Cô giải thích rõ hơn được không?

- Anh thử tính xem, nếu anh tiếc, không bán đi thì số lãi vay Ngân hàng trong 6 tháng đã bằng số tiền anh giảm giá rồi. Ai dám đảm bảo rằng sau sáu tháng nữa anh sẽ kinh doanh có lãi ở hai khu này. Lãi mẹ, đẻ lãi con, bây giờ mỗi ngày ngủ dậy, anh phải trả lãi Ngân hàng gần 60 triệu, đó là điều nguy hiểm vô cùng. Vì thế theo tôi, dứt khoát phải bán. Nghiến răng lại mà khạc cục xương này đi.

- Nhưng tôi... tôi không muốn chuyện này ầm ĩ.

- Đơn giản thôi, thiếu gì cách. Chính là anh phải bịt được Ngân hàng. Họ mà biết anh bán dự án là họ đòi tiền gấp đấy.

Thanh thở dài:

- Các ông các bà đưa tiền cho mình, lãi trả cao gấp rưỡi lãi Ngân hàng... Bây giờ mới thấy chút khó khăn đưa nhau đòi.

Minh Lý cười khẩy:

- Anh mặc kệ họ. Không ai dám đứng ra tố cáo anh đâu mà lo, nhất là trong giai đoạn chuẩn bị bầu cử này. Ai chả phải nằm im thở khẽ, chả phải cười tươi, nói chậm. Họ còn lo là mang tiếng tẩy rửa tiền, là đầu tư chui, cho vay lãi... Đừng ngại cái đám quan chức này.

Thanh gật gù:

- Càng ngày tôi càng thấy cô sắc sảo đến lạnh lùng. Tôi rất tiếc là không nghe lời cô từ năm ngoái... Nhưng thôi, biết tài năng của cô bây giờ cũng chưa muộn.

Minh Lý cười:

- Thật ra, ngay từ đầu, anh mời tôi về làm trợ lý cho anh cũng chỉ vì tôi có cái mác là á hậu và giỏi ngoại ngữ. Anh chỉ muốn sử dụng sắc đẹp của tôi để làm sang cho công ty, chứ không muốn sử dụng chất xám của tôi. Chính vì thế mà tôi phải giữ khoảng cách an toàn với anh và với các công sự của anh.

- Tôi muốn cải tổ Công ty và mời cô làm Phó Tổng Giám đốc phụ trách kinh doanh thì ý cô thế nào?

- Tôi đã nói với anh rồi. Cuối năm nay, tôi sẽ nghỉ làm ở đây. Tôi về làm trưởng đại diện cho Air France ở Hà Nội. Lương bổng chắc chắn cao hơn đây, công việc sẽ nhàn hơn đây, và hơn nữa là còn có khả năng kiếm một tấm chồng cho ra hồn.

- Đẹp như cô, thông minh như cô, thiếu gì đàn ông?

- Anh nhầm. Đàn ông không mấy ai thích vợ mình thông minh, sắc sảo cả.

Thanh lại thở dài:

- Cô báo cho ông Nam, chúng ta đồng ý bán, nhưng cố đề nghị họ thêm 10% nữa nhé. Cô giúp tôi đi, được thêm đồng nào hay đồng đấy.

*

Hai ngày sau, tại văn phòng Tổng Công ty Hoàng Quân đã diễn ra buổi ký kết văn bản “hợp tác liên doanh” giữa Hoàng Quân và Tổng Công ty Toàn Thắng của ông Nam.

Buổi ký văn bản diễn ra khá đơn giản, lặng lẽ. Số người dự ký chỉ không đến một chục, trong đó thấy có Thanh, các phó Tổng Giám đốc Hoàng Quân, trợ lý Minh Lý; còn phía ông Nam thì chỉ có thêm một kế toán trưởng và có luật sư của các bên.

Thanh và ông Nam ký xong. Các nhân viên thẩm mực rồi đóng dấu vào các văn bản.

Thanh và Nam bắt tay nhau. Thanh nói:

- Tôi đề nghị việc này chỉ có chúng ta biết với nhau, tuyệt đối không để báo chí biết.

- Tôi cũng thấy chúng ta cứ lằng lằng mà làm, không nên gây ồn ào làm gì.

Tối hôm đó, tại một nhà hàng sang trọng và kín đáo. Tony Nguyễn và Minh Lý ngồi với nhau. Nguyễn nâng ly:

- Chúc mừng thành công bước đầu của chúng ta. Chúc em trẻ mãi không già.

- Em không nhận lời chúc ấy đâu. Em chúc là cho chúng ta nên quên nhau sớm sau phi vụ làm ăn này.

- Nếu em muốn thì anh chấp nhận. Chiều nay, số tiền như thỏa thuận đã vào tài khoản của em.

- Cám ơn anh. Em cũng đã biết. Em muốn hỏi thêm anh việc này.

- Em cứ nói.

- Chắc là anh không có ý định đầu tư lâu dài vào hai chỗ vừa mua chứ?

Nguyễn giật mình:

- Em quả là nhà kinh doanh đại tài. Sao mà em đoán giỏi thế.

- Em nghĩ là một người như anh làm cái gì cũng có tính toán rất kỹ. Nếu không phải là chốn tẩy rửa tiền thì đại gì mà đầu tư vào đó.

- Em đã biết thì anh cũng nói thật. Bọn anh sẽ bán lại dự án đó cho một công ty ở Đài Loan. Kiếm chút lãi nào, hay chút đó. Hiện nay, không có gì lời bằng buôn bán dự án. Nhiều thằng cha còn lập công ty ma để kiếm được những dự án cả chục triệu đô la, hưởng hồ mình có tiền. Tất nhiên là sau vụ thằng cha Chí nào đó ở Nga bị bắt vì tội lừa đảo làm dự án, thì chắc chắn là ông Bộ Kế hoạch và Đầu tư sẽ tinh khôn hơn.

Hai người ăn uống được một lát thì Nguyễn ngỏ ý:

- Sau đây, chúng mình về khách sạn nhé.

Minh Lý lắc đầu:

- Em phải về. Người yêu em không muốn em vắng mặt ở nhà quá 10 giờ.

- Sao chặt chẽ thế. Anh ta làm gì?

- Nói chắc anh ngạc nhiên. Anh ấy làm công an.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Làm công an?

- Thì sao nhĩ. Chồng em làm ở Tổng Cục tình báo... cho nên anh ấy thừa thủ đoạn để giám sát em và phát hiện ra những gì em giấu giếm. Mà em thì chả đại gì để tuột khỏi tay một người đàn ông tử tế.

*

Một buổi sáng chủ nhật, bà Dung cho ra mắt Công ty Toàn Gia. Bà chọn đúng lúc ông Cẩm đi tháp tùng Thủ tướng ra nước ngoài để khai trương. Sở dĩ bà phải làm như vậy vì biết rằng nếu ở nhà ông Cẩm sẽ không cho làm ầm ĩ.

Tại văn phòng công ty, hoa xếp chật lối đi. Có rất nhiều quan chức đến dự như ông Hòa, Giám đốc Công an tỉnh, ông Trác, Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài, rồi có cả Trần Đức, ông Nam, Tổng Biên tập Trần Ngọc, phóng viên Thúy Quỳnh, phóng viên Quang, Tuấn và một số nhà báo khác.

Lâm và Minh Phương đứng đón khách. Minh Phương lúc này, trên ngực áo đã có tấm biển đề: Director.

Những người đến chúc mừng đều chăm chú nhìn Minh Phương và ai cũng cảm thấy vui vẻ vì được Minh Phương tiếp đón ân cần, lễ phép. Với những người mà Phương chưa biết thì Lâm giới thiệu hoặc bà Dung. Bà Dung đưa Phương đến gặp ông Hòa:

- Giới thiệu với chú, đây là cháu Minh Phương, Giám đốc điều hành Công ty và cũng sắp là cháu dâu của chú đấy. Nhà tôi có nói hôm nào tổ chức cho chúng nó là mời chú đứng ra làm chủ hôn bởi vì ngày xưa, chú đã từng làm Tuyên huấn Sư đoàn, nói khéo lắm.

Ông Hòa cười:

- Bà chị đừng có tin anh ấy. Vả lại, chả ai mời Giám đốc Công an làm chủ hôn đâu.
- Mặc kệ anh em nhà chú, tôi không biết đâu nhé.

Rồi bà quay sang nói đùa với Minh Phương:

- Con làm thế nào thì làm, đừng để lính của chú Hòa "hỏi thăm" đấy nhé.

Minh Phương đứng cạnh ông Hòa cười rạng rỡ để cho mọi người chụp ảnh và cô nói:

- Có gì cháu làm sai, chú phải bảo cho cháu biết. Chứ cháu mà làm nên tội là có lỗi của chú đấy.

Ông Hòa:

- Chưa gì mà bắt tôi phải "liên đới chịu trách nhiệm" rồi. Vậy trả lương cho chú bao nhiêu, chú làm cố vấn cho.

- Cháu biết là không bao giờ chú làm được. Nhưng thôi, có chuyện gì cháu chưa hiểu về luật pháp, cháu đến hỏi, chú đừng từ chối đấy nhé.

- Tất nhiên rồi.

Tony Nguyễn mang một lẵng hoa rất lớn tới. Lâm và Minh Phương niềm nở đón Nguyễn.

Ông Hòa nhìn thấy Nguyễn có vẻ ngạc nhiên. Ông nói với ông Trác :

- Đây, tại sao thằng Lâm lại chơi với thằng Tony Nguyễn này nhỉ.

- Nó làm sao? - ông Trác hỏi lại.

- Chúng tôi đang phải cho anh em thu thập tài liệu về gã này. Rất có khả năng đó là một "bố già" đấy.

Nguyễn đưa một phong bì tiền khá nhiều cho bà Dung. Nguyễn nói:

- Thừa cô, cháu và em Lâm chơi với nhau từ lâu, hôm nay nhân ngày khai trương công ty, chúng cháu tới chúc mừng cô chú và các em.

Bà Dung:

- Cám ơn anh. Tôi cũng được nghe em Lâm nói về anh.
- Dạ, bây giờ xin phép cô, cháu phải đi có chút việc ở Hà Nội.
- Mời anh ở lại dự Coctai với gia đình.
- Dạ, xin phép cô. Một lần nữa, chúc Công ty Toàn Gia nhà ta làm ăn phát tài.

- Cám ơn anh.

Bà Dung, với danh nghĩa là Chủ tịch Hội đồng quản trị công bố thành phần lãnh đạo của Công ty. Sau đó mọi người chụp ảnh rồi đi thăm một phân xưởng may mặc mà trước đó là thuộc Tổng Công ty Dệt may Toàn Thắng.

Buổi chiều, khi mọi người đã chuẩn bị ra về thì Lâm lại dùng máy tính chuyển tiền vào tài khoản của mình.

Khi dòng chữ trên màn hình hiện lên "Dịch vụ chuyển tiền đã hoàn tất" thì Lâm mỉm cười đắc ý.

Lâm và Tony Nguyễn đến sòng bạc của lão Siu.

Lâm vào ngay trong phòng hú hí với Vy, còn Nguyễn và lão Siu ở ngoài phòng khách.

Nguyễn nói :

- Từ nay, không bao giờ ông để cho thằng Lâm thua quá năm chục ngàn nghe chưa?

- Dạ vâng. Thưa đại ca, mấy lần nghe lời đại ca, em ngăn không cho nó chơi, nhưng không được. Em không hiểu sao nó lăm tiền đến như vậy và nó chơi chưa bao giờ biết tiếc tiền. Mấy đứa con gái ở đây mong nó đến từng ngày. Vừa có tiền, mà nó cho toàn hàng trăm đô, vừa có thuốc hút.

Nguyễn nhìn mặt:

- Nó nghiện nặng rồi à?

- Vâng, bọn em theo dõi, cứ khoảng năm tiếng nó lại hút một lần.

- Thế là thằng này sắp chấm dứt cuộc đời rồi. Nó thua ở đây tổng cộng bao nhiêu?

- Thưa anh. Khoảng hơn hai triệu đô la và năm trăm ngàn ơ-rô với hai trăm triệu tiền Việt.

Nguyễn giật mình:

- Nhiều thế cơ à? - Nói rồi hần trăm ngâm - Thế thì không hiểu thằng này có nguồn tiền ở đâu nhỉ. Nó cũng mới góp vốn với tôi trong vụ mua bán cổ phần Hoàng Quân một triệu rưỡi đô la nữa. Trong khi đó, nó mua một biệt thự gần 5 tỷ, hoàn thiện và lắp đặt thiết bị hết hai tỉ; sắm ti vi, tủ lạnh, dàn máy nghe... mà theo nó là gần một tỉ nữa. Riêng cái bồn tắm của nó là ba triệu. Tiêu tiền như nó thì chắc chắn sau lưng phải có một tỉ phú như Bill Gates cung cấp tiền.

- Tôi nghe nói bố mẹ nó giàu lắm.

Nguyễn im lặng hồi lâu như thể tính toán rồi nói:

- Giàu thôi, nhưng không phải là giàu lắm. Ông ấy là người không biết lợi dụng cái ghế của mình để kiếm tiền, mặc dù ông ấy cũng không từ chối khi người ta mang tiền đến biếu. Tuy nhiên, vào thời buổi này thì đó là một cán bộ tử tế. Mà bà mẹ nó lại vừa thành lập công ty cũng phải bỏ vốn vào đó tiền tỉ.

Nguyễn đứng dậy đi lại trong phòng và nói như thể chỉ một mình nghe:

- Nó lấy đâu ra tiền nhỉ? Phải tìm hiểu cho được nguồn tiền của thằng này.

Rồi Nguyễn nói với Siu:

- Hôm nay, hãy để cho nó thắng vài chục ngàn nhé.

- Vâng ạ.

Sáng hôm sau, Lâm và Nguyễn ra về. Trong nét mặt Lâm rất tươi tỉnh vì đã thắng được hơn năm chục ngàn đô la. Trên xe, Nguyễn nói với Lâm:

- Nay em, tò mò về chuyện tiền nong của người khác là rất xấu. Nhưng anh hỏi thật, em còn bao nhiêu tiền?

Lâm nói dừng dừng:

- Em không có nhiều, nhưng nếu cần thì có người hỗ trợ.

- Vậy chú vay cho anh khoảng hai triệu đô la được không? Anh sẽ thế chấp cho chú toàn bộ quán Quê Hương.

Lâm suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Một lần thì không được, nhưng chia làm khoảng năm lần. Còn anh không cần phải lấy nhà ra thế chấp. Chúng mình tin nhau là được.

- Tùy chú. Nhưng anh không muốn chú phải bán khoản vì đã cho anh vay một khoản tiền lớn. Anh làm giấy vay đảng hoàng. Lấy căn nhà ra thế chấp. Và trả lãi cho chú theo đúng mức giá của ngân hàng. Nếu chú không chấp nhận điều kiện này thì anh không vay nữa.

Những lời nói đầy vẻ thật thà của Nguyễn đã làm Lâm cảm động:

- Nếu vậy thì em xin nghe.

*

Ông Cẩm đi công tác nước ngoài về.

Bà Dung hớn hờ đưa ông đi thăm Công ty Toàn Gia. Trái với thái độ vui vẻ của vợ, ông Cẩm có vẻ miễn cưỡng.

Bà đưa ông vào phòng làm việc của Minh Phương. Bên ngoài có biển đề "Giám đốc Minh Phương". Thấy ông, Phương đứng dậy:

- Cháu chào bác ạ.

Bà Dung mỉm cười:

- Cái con bé này, vẫn còn bác với cháu... Cô gọi tôi là mẹ, gọi ông ấy là bác, thế hoá ra chúng tôi là người dưng à?

Phương cười bên lên, ông Cẩm nói vui:

- Bà cứ hay để ý. Con nó chưa quen... Hôm nào chúng bay đi đăng ký kết hôn đấy.

- Dạ, chúng con làm đơn ra phường rồi ạ. Con mời bác... à bố xơi nước.

Ông Cẩm đỡ chén nước từ tay con dâu tương lai rồi ông nói:

- Con còn rất trẻ, mới hơn hai mươi tuổi mà đã làm Giám đốc một công ty có đến năm trăm công nhân và kinh doanh nhiều ngành nghề thế này là quá sức. Phải chịu khó học... đi gặp các giám đốc đã thành đạt mà học kinh nghiệm quản lý của người ta. Bố chỉ dặn hai mẹ con mấy điều này. Thứ nhất là hãy học mèo nhỏ, bắt chuột con, không được tham làm lớn. Thứ hai là không được nghĩ mưu trốn thuế. Và thứ ba, hãy tìm cho mình một luật sư giỏi về kinh tế để họ giúp đỡ. Còn bố, chắc chẳng giúp được gì cho mấy mẹ con đâu.

Ông ngừng lại rồi nói tiếp:

- Còn việc này nữa, không được để thằng Lâm dính vào việc kinh doanh, làm ăn của Công ty.

Bà Dung ngơ ngác:

- Sao mình lại cấm thằng Lâm? Nó đi học ở Mỹ về, có kiến thức, có tài... Anh Trác cũng công nhận như thế.

- Nó có kiến thức, có chữ, nhưng thiếu chín chắn. Tôi để ra nó, tôi hiểu nó là người thế nào. Đó mới là điều nguy hiểm... Việc này, tôi sẽ giải thích sau. Bà hãy nhớ đó là lệnh của tôi đấy.

Rồi như chợt thấy mình đã gây căng thẳng không cần thiết, ông Cẩm cười xòa:

- Bà Chủ tịch và cô Giám đốc có tiền cho tôi xin một ít nào?

Phương nhanh nhẩu:

- Con có đây ạ.

Nói rồi cô mở túi xách lấy ra một xấp đô la đưa cho ông Cẩm. Ông sửng người:

- Sao con lăm tiền thế ?

- Dạ, anh Lâm đưa cho con để có tiền chi tiêu trong những ngày đầu.

Ông Cẩm cầm tập tiền mà không nói được. Bà. Dung lườm Phương rồi nói đỡ:

- Thăng Lâm rút tiết kiệm, đưa cho em để lấy tiền chi tiêu vặt. Em giao cho cái Phương giữ.

- Sao nó lăm tiền thế nhỉ? - ông Cẩm thốt lên bàng hoàng.

Bà Dung chống chế:

- Trước đây, em có cho nó để phòng thân, nó không dùng đến mà đem gởi tiết kiệm. Mình lạ gì tính thằng Lâm... Cũng biết tiêu tiền lăm.

Ông Cẩm nghe nhưng qua thái độ của ông thì bà Dung và cả Phương biết là ông không tin lăm vào những lời giải thích đó.

Ông vẫn còn đang ngồi bần thần thì Trần Đức gọi điện cho bà Dung.

- Em đấy à? Anh đây.

Bà Dung đồng dạc:

- Alô. Vâng, tôi Dung nghe đây... Xin lỗi, ai ở đầu dây đấy ạ?

Nghe cái giọng ấy, Trần Đức biết ngay là có chuyện. Bà Dung tiếp tục:

- Chào anh Đức. Vâng, tôi đang trình bày phương án kinh doanh với Thủ trưởng của anh... Vâng, nếu anh rỗi, mời anh đến thăm Công ty.

Nói rồi, bà Dung đưa máy cho ông Cẩm:

- Ông Đức muốn nói chuyện với anh.

Ông Cẩm cầm máy:

- Anh Đức à? Tôi mới về...Vâng, cũng không được khỏe. Mình ăn đồ Tây không quen. May mà bà ấy chuẩn bị cho ít mì ăn liền.

Trần Đức:

- Báo cáo anh, bà chị mới lập Công ty, em muốn tạo điều kiện cho bà chị xuất một lô hàng, em xin ý kiến của anh.

Ông Cẩm ngần ngừ:

- Trị giá có lớn không?

- Dạ, báo cáo anh, cũng không quá một triệu đô la.

Ông Cẩm lắc đầu:

- Bây giờ anh là Cục trưởng rồi, anh tự quyết định. Nhưng theo tôi thì nên làm thế nào cho tế nhị, chứ không khéo là ầm cả nước lên là ông Cẩm cạy cái ghế Thủ trưởng, tạo điều kiện làm ăn cho vợ.

Nói rồi ông tắt máy. Bà Dung nghe và nở mày nở mặt.

Ông Cẩm:

- Tôi nhắc lại lần nữa, hai mẹ con bà làm thế nào thì làm nhưng đừng đưa thằng Lâm vào công việc ở đây.

Nói rồi ông đi luôn.

Bà Dung nhìn theo bữu môi, nói với Minh Phương:

- Đấy con xem có ai tư duy cổ hủ như ông ấy không. Nói với vợ con mà giặt một cái giọng chính ủy. Nào là không được trốn thuế, nào là phải đúng pháp luật Mà tại sao ông ấy không thích cho thằng Lâm làm việc ở đây nhỉ.

Minh Phương đỡ lời:

- Chắc bố lo anh Lâm vất vả thôi.

- Hình như không phải vậy. Mà thôi, kệ ông ấy.. Việc của mẹ con mình, mình cứ làm.

Rồi như chợt nhớ ra ông Đức, bà chạy ra ngoài gọi điện thoại:

- Alô, anh còn nhớ đến em à?

Tiếng ông Đức:

- Nhớ nhưng mà sợ.

Bà Dung:

- Sợ sao còn gọi điện.

- Nghe tiếng chồng em anh hãi quá.

- Anh cũng thông minh đấy. Này nhưng mà chuyện lô hàng là thật hay đùa.

- Sao lại đùa? Chuyện nghiêm túc đấy chứ.

- Trưa nay mình gặp nhau ở đâu?

- Để anh tính đã, phải cẩn thận không thì chết.

Bà Dung cẩn nhắc:

- Em đã bảo anh ra ngoại thành mua lấy mảnh đất nhỏ. Làm căn nhà mình ở cho yên.

Anh cứ lần lữa mãi, hay là tiếc tiền.

Ông Đức:

- Em phải để cho anh từ từ một tí. Mà hôm nọ anh nghe giọng cái thằng nó nói, cứ như công an ấy. Liệu chồng em có nhờ công an theo dõi không?

Bà Dung cười khẩy:

- Anh mắc bệnh hoang tưởng từ khi nào đấy? Nếu ông ấy mà biết thì có khi anh ăn đạn rồi. Em vẫn thấy ông ấy có khẩu súng ngắn giữ từ thời ở bộ đội, thỉnh thoảng lại đem ra lau và ngắm nghía.

*

Ông Cẩm về nhà, lấy mấy hộp sâm cho vào chiếc túi và xuống căn nhà ngang gặp bố. Ông cụ đang giờ những tấm ảnh cũ ra xem với ánh mắt tiếc nuối. Ông Cẩm:

- Con biểu thấy mấy hộp sâm. Hôm qua con sang, thầy đi chơi . . .

- Tôi đi thăm cụ Hà, Chủ tịch tỉnh mình hồi những năm bảy mươi. Ông cụ ốm nặng quá rồi, chắc không qua được tháng này.

- Con có biết cụ Hà. Mai con cũng phải đi thăm cụ.

Ông Cẩm ngồi xuống bên cạnh bố.

- Thầy ạ hôm nay con muốn hỏi ý thầy về chuyện thằng Lâm. Con định tháng sau tổ chức cho chúng nó, nhưng không hiểu sao con vẫn cứ thấy thế nào ấy. Con nghe nhà con nói là mấy hôm trước, con bé Phương có ở đây nói chuyện với thầy lâu lắm, thầy có nhận xét gì không?

Cụ Huy hiền từ:

- Các cụ dạy rồi "Rắm ai vừa mũi người đó". Chúng nó đã yêu nhau, đã muốn lấy nhau thì làm sao cản được. Cũng như anh với vợ anh ngày xưa ấy, tôi và bà ấy có muốn cho anh cưới đâu, mà muốn anh lấy cô giáo làng kia nhưng anh vẫn quyết lấy... Bây giờ cũng thế, bọn trẻ lại còn sống hiện đại hơn.

- Nhưng thầy có nhận xét gì không?

- Con bé ấy thì tôi không ngại. Duy có điều là nó khôn ngoan, lọc lõi hơn rất nhiều so với tuổi của nó, đấy là điều lạ. Nhưng tôi sợ là thằng Lâm... tôi sợ thằng Lâm hỏng mất rồi.

Ông cụ nói run run làm ông Cẩm cũng thấy sợ hãi.

Và bỗng nhiên ông thở dài rồi bặc bặc:

- Con cũng sợ như thầy. Nhà thì có mỗi nó là để nối dõi tông đường cho cả chi họ Cao nhà mình, nó mà có bề nào thì không biết ăn nói thế nào với ông bà ông vải đây. Nhưng theo thầy, nó hỏng như thế nào?

- Cũng không đến mức ấy. Nhưng tôi không hiểu sao nó tiêu tiền cứ như nhặt được ấy. Nó mua ô tô cho con Phương, mua biệt thự để đi ở riêng, trong khi nhà này thừa chỗ ở, thừa tiện nghi. Nó tự do quá mức cũng là do anh chị. Tôi cũng đã xem tuổi cho hai đứa rồi. Chúng

nó tuổi tam hợp Thân - Tý - Thìn. Lấy nhau, vợ chồng tối kỵ là tuổi tam hợp. Tuổi này nếu sinh con gái một bề thì vợ chồng yên ấm, khá giả. Nhưng nếu sinh con trai thì chuyện tan đàn sẻ nghé là nhẹ, còn nếu không sẽ có người vào tù ra tội hoặc khuynh gia bại sản... Anh có bạn làm công an. Sao không nhờ cái anh Hòa - Giám đốc kiểm tra thẳng Lâm giúp và kể cả con Phương nữa. Tôi rất sợ cái sự từng trải, hiểu đời của nó. Báo chí đưa tin nhiều về cái đám người mẫu, hoa hậu. Xem ra nhân cách có mấy người tử tế đâu.

Nghe bố nói thế, ông Cẩm sực tỉnh:

- May quá, thầy nhắc làm con nhớ ra. Đúng rồi. Con phải nhờ cậu Hòa mới được.

*

Ông Hòa ở cơ quan. Ông nghe anh cảnh sát hình sự kể lại việc hôm nọ dọa ông Đức và bà Dung. Ông hỏi:

- Theo cậu, liệu ông bà ấy có sợ hay không?

- Sợ chứ. Em thấy mặt ông ấy tái mét.

- Tớ thì tin là ông ta sợ, nhưng bà Dung thì chưa chắc. Phụ nữ rất đại là khi yêu ai thì cứ nghĩ là thằng đàn ông sẽ bỏ vợ để lấy mình. Nhưng đàn ông, nhất là những người đã có vị trí trong xã hội thì không mấy người ngu đi tìm cách ruồng rẫy vợ con. Việc nhà không yên thì lo thế nào được việc nước. Cậu có mấy anh bạn làm ở Công ty Thám tử tư nhờ họ ngoại tuyến hộ ít ngày xem hai ông bà ấy đã có chuyển biến gì chưa.

- Vâng. Em nhờ được ngay.

- Nhưng phải bí mật đấy nhé.

- Dạ, tất nhiên rồi. Nhưng có điều này, em xin Thủ trưởng tha lỗi trước.

- Cậu nói toạc ra xem nào? Sao phải rào đón kỹ thế?

- Em nói thật. Nếu là một tên giết người, một đầu trộm đuôi cướp, nếu nó có chút nhân cách thì cũng có thể tha thứ được. Đằng này... Em chưa thấy ai đốn mạt như cái lão Đức ấy. Ông Cẩm nâng đỡ lão ấy, cho chức, cho quyền thế mà dám "chơi" luôn cả vợ Thủ trưởng. Thật không còn trời đất nào nữa. Em muốn Thủ trưởng cứ... cứ im lặng. Coi như không biết gì. Em rình hôm nào lão ấy đi với bà Dung, em cho một trận!

Ông Hòa cười đến phát sặc:

- Giời ơi. Anh cảnh sát hình sự yêu quý của tôi ơi! Cái máu ân oán giang hồ nhiễm vào cậu lúc nào đấy? Nhưng cũng rất khen cho cái tính bộc trực của cậu. Được cậu là một gã đàn ông đẹp đẽ. Nhưng thôi, dẹp cái kiểu suy nghĩ ấy đi. Mình thiếu gì cách nhắc nhở họ.

Có tiếng gõ cửa. Ông Hòa nói:

- Xin mời vào.

Trung tá Mỹ, Trưởng phòng An ninh Kinh tế cầm một tập hồ sơ vào.

Trung tá Mỹ:

- Báo cáo anh, chúng tôi xin mang tài liệu về Hoàng Quân đến.

Biết là Giám đốc có việc khác quan trọng, anh cảnh sát hình sự đứng dậy:

- Xin phép Giám đốc, em về ạ.

- Cám ơn cậu nhé. Còn việc kia, chớ có làm ẩu mà bị kỷ luật đấy.

Anh cảnh sát trẻ toét miệng cười:

- Là em nói thế thôi. Thủ trưởng cứ yên tâm.

Anh cảnh sát đi khỏi, Trung tá Mỹ nói:

- Báo cáo anh, như vậy là Công ty Hoàng Quân đã phải bán toàn bộ dự án khu biệt thự cao cấp và khu du lịch sinh thái Vườn Hồng cho Tổng Công ty Cổ phần Toàn Thắng. Việc mua bán này được núp dưới hình thức "hợp tác kinh doanh". Công ty Toàn Thắng do ông Nam làm Giám đốc, là một Công ty khá lớn và hoạt động kinh doanh trên nhiều lĩnh vực: Dệt may, vận tải, buôn bán bất động sản, làm dự án... Tuy nhiên, có tài liệu cho biết là hồi đầu năm, Công ty này đã mua hàng của Trung Quốc về, đóng lại nhãn mác và xuất đi Mỹ. Vừa qua, ông Nam đã góp cổ phần với bà Dung, thành lập Công ty Toàn Gia... Họ góp vốn bằng hai phân xưởng may có hơn năm trăm công nhân.

Giám đốc Hòa gật đầu:

- Tôi biết việc này. Hôm nọ trong lễ ra mắt Công ty tôi cũng đến dự. Họ liên doanh với Hoàng Quân thế nào?

- Theo tài liệu của trình sát thì bên Toàn Thắng sẽ bỏ tiền ra trang trải những khoản nợ nần của Hoàng Quân đối với hai dự án đó. Số tiền là khoảng hơn sáu chục tỷ đồng. Ngoài ra, họ còn bỏ ra gần một chục triệu đô la để bên Hoàng Quân nhượng lại dự án, nhưng tất cả chỉ núp dưới danh nghĩa cùng liên doanh.

- Các đồng chí có phát hiện ra điều gì bất thường trong vụ này không?

Trung tá Mỹ:

- Báo cáo anh, có quá nhiều điều bất thường. Trước hết là qua kiểm tra năng lực tài chính thì Tổng Công ty Toàn Thắng không thể có số tiền lớn như vậy. Năm ngoái, số tiền lãi sau thuế của Toàn Thắng chỉ chưa đầy một tỷ đồng. Năm nay, nhờ bán trót lọt lô hàng Trung

Quốc mà Toàn Thắng cũng lãi được khoảng ba tỷ. Việc buôn bán bất động sản đang bị chững lại vì thị trường nhà đất đóng băng. Kinh doanh vận tải chỉ đủ nuôi công nhân... Ngày hôm kia, Toàn Thắng đã chuyển ngay cho Hoàng Quân gần một trăm tỷ. Và số tiền này đã cứu Hoàng Quân.

- Chỉ có thể thôi ư?

- Báo cáo anh còn nữa ạ. Cũng trong ngày hôm qua, ông Nam đã chuyển trả cho những quan chức cho ông ta vay tiền khoảng ba chục tỷ. Người nhiều nhất là ông Tổng Giám đốc Tổng Công ty Xây lắp số 3, gần 8 tỷ. Anh Hoán, Chủ tịch tỉnh mình cũng hơn ba tỷ... Số tiền đó đứng tên đứa cháu họ đằng nhà vợ.

- Tất nhiên rồi, chả ai dại gì đứng tên mình. Vì thế mỗi lần bầu cử, nghe cán bộ kê khai tài sản thì ai cũng như sắp chết đói đến nơi.

- Có một việc này nữa, anh cũng nên lưu ý. Việc ông Nam xuất trót lọt lô hàng đi Mỹ là nhờ ông Cẩm đấy.

Ông Hòa giật mình:

- Nhờ thế nào?

- Theo cơ sở của chúng em cho biết thì ông Cẩm cũng là bị cấp dưới là ông Trần Đức lừa thôi ạ. Cũng trong việc này thì có bà Dung, vợ ông Cẩm đã giật dây, bắt ông ấy phải ký.

Ông Hòa lắc đầu:

- Anh cho kiểm tra lại. Tôi không tin là anh Cẩm lại có thể để mình bị thao túng đến như vậy. Tôi là cấp dưới của anh ấy bao nhiêu năm, tôi lạ gì. Đó là con người giữ nguyên tắc đến máy móc và nhiều khi cực đoan nữa.

- Nhưng trong việc này là đúng đấy ạ.

- Đồng chí cứ kiểm tra lại thật kỹ rồi báo cáo tôi.

Nghe Giám đốc nói như thế bảo vệ ông Cẩm, trung tá Mỹ cut hứng. Ông Hòa nhận ra điều ấy, ông nói vót vát:

- Nhưng mà thời buổi này, cũng chẳng biết thế nào. Ai dám bảo người giàu không tham nhũng... Mấy vụ án kinh tế vừa rồi, điều làm tôi thấy khó lý giải là tại sao nhiều anh cán bộ, thu nhập một tháng của họ gần bằng hai năm lương của mình, thế mà vẫn tham nhũng, vẫn ăn hối lộ.

Ông vừa nói dứt lời thì có chuông điện thoại di động. Ông nhìn máy và nhận ra số máy của ông Cẩm:

- Em chào anh. Anh đi nước ngoài về hôm nào thế?
- Tôi về hôm qua. Cậu có rồi không?
- Nếu anh cần em thì là rồi. Còn nếu anh không cần thì bận.

Ông Cẩm đang ngồi trên ô tô. Nghe kiểu nói ấy của ông Hòa, ông mỉm cười. Nhưng rồi nụ cười tắt ngay và lại nhường chỗ cho nét mặt ưu tư. Ông nói:

- Cậu đang ở cơ quan à?
- Vâng ạ.
- Đi chơi với tớ một lúc có được không?
- Vâng, anh qua đón em hay em qua với anh?

Ông Cẩm ngần ngừ:

- Hay thôi, cậu cứ ở cơ quan, tôi qua chơi ở đấy. Đang giờ làm việc, Giám đốc Công an tỉnh lại bỏ cơ quan đi chơi thì không nên.

- Vâng, em xuống cổng đón anh.

Ông Cẩm bảo lái xe:

- Cậu đưa tôi qua Công an tỉnh, rồi cứ về quê xem tình hình sức khỏe ông già thế nào? Tôi tự khắc lo được.

Anh lái xe chưa kịp nói gì thì ông Cẩm rút ra một xấp tiền loại năm chục ngàn. Ông không đếm mà xẻ luôn một phần ba đưa cho anh:

- Tôi gửi biếu cụ. Chủ nhật này, cậu đưa tôi về thăm ông nhé.

Anh lái xe cảm động:

- Em cảm ơn anh. Như thế này, em áy náy quá.
- Có gì mà câu nệ thế.

Khi xe ô tô đưa ông Cẩm đến cổng Công an tỉnh đã thấy ông Hòa đứng chờ sẵn, đơn dả chạy ra, mở cửa. Một số sĩ quan đang đứng ngoài sân, thấy Giám đốc mở cửa xe cho khách với thái độ trọng thị khác thường thì nhìn có vẻ hơi ngạc nhiên. Một cán bộ nhận ra ông Cẩm, nói với mọi người:

- Ông Cẩm ngày xưa là Thủ trưởng của Giám đốc nhà mình đấy.

Một anh nói:

- Thảo nào, Giám đốc xuống tận nơi đón.

Ông Hòa đưa ông Cẩm vào phòng khách rồi tự tay pha nước trà đường mời ông:

- Em mời anh xơi nước.

Ông Cẩm đỡ lấy ly nước và hỏi:

- Đạo này công việc của cậu thế nào?

- Cũng bận anh ạ. Chống tội phạm thì không phức tạp và tình hình khá yên. Sau khi em tập trung quét sạch mấy băng tội phạm có tổ chức, tấn công vào một số tụ điểm dùng thuốc lắc ở các vũ trường, tình hình khá hơn, nhiều. Hơn nữa, từ khi hoàn thành được việc triển công tác khoán địa bàn cho chỉ huy công an các quận huyện, phường xã thì tinh thần trách nhiệm của anh em nâng cao hơn rất nhiều.

Ông Cẩm gật đầu :

- Tôi có nghe nói về cách khoán địa bàn của cậu. Đó là cách làm hay, nhưng có lẽ cũng chỉ có tác dụng nhất thời. Về lâu dài xem ra chưa ổn.

- Ý của anh là...

- Tôi biết là đời sống của cán bộ chiến sĩ công an đa phần là rất thấp kém. Cậu đã làm một cuộc điều tra nào về đời sống cán bộ chiến sĩ và từ đó thấy được ảnh hưởng của nó tới tư tưởng anh em chưa? Trong gần một vạn quân của cậu, có bao nhiêu anh chưa có nhà cửa ổn định? Bao nhiêu anh thu nhập thấp phải đi làm thêm? Bao nhiêu người có vợ thất nghiệp, con thất nghiệp, lại phải nuôi bố mẹ già... Không thể giáo dục cán bộ, chiến sĩ bằng những câu khẩu hiệu như thời bao cấp. Điều làm tôi ngạc nhiên là chính quyền bây giờ cái gì cũng cứ đưa công an ra làm công cụ. Nguy hiểm lắm, bởi lẽ sẽ gây ra tình trạng công an đối đầu với dân. Mà công an là lực lượng vũ trang của Đảng, của nhân dân, mà lại đối đầu với dân, để dân ghét thì không hay.

Ông Hòa thở dài, nói;

- Những điều anh nói rất đúng. Chúng em bây giờ sợ nhất là phải lên diễn đàn giảng giải cho cấp dưới là phải thế này, phải thế nọ. Anh em họ nghe bằng sự hờ hững, vô cảm, bởi vì những điều mình nói xa rời thực tế quá. Trong khi đó, cuộc sống theo cơ chế mới lại khắc nghiệt vô cùng... Anh em giữ được như thế này là tốt lắm rồi đấy.

Ông Cẩm:

- Hôm nọ cậu có đến dự buổi ra mắt Công ty Toàn Gia à?

- Vâng, em và anh Trác tới. Mà này, sao bà chị không chờ anh về hãy khai trương?

- Bà ấy thấy tôi phản đối việc thành lập Công ty.

- Thì anh cứ để chị và con bé Phương làm...

- Nhưng trong một số ngành nghề của Công ty lại liên quan đến việc tôi đang phụ trách. Muốn vô tư cũng chả được.

- Thế thì dở nhỉ. Em tưởng trước đó, chị phải bàn kỹ với anh chứ.

Ông Cẩm thở dài :

- Nếu bàn bạc thì còn nói gì. Bà ấy tự làm, tự quyết. Từ xưa đã thế rồi. Bây giờ lại được thằng Lâm, con Phương về hòa... Mình bất lực. Có việc này, tôi nhờ cậu nhé.

- Anh cứ bảo.

- Tôi rất lo cho thằng Lâm. Nó lảm tiền quá... mình không tin được là nó làm ăn lương thiện. Cậu cho trình sát tìm hiểu giúp tôi với. Ông cụ nhà tôi thì chỉ sợ mất thằng cháu đích tôn.

- Em hiểu. Em sẽ nhờ mấy cậu hình sự kiểm tra xem thằng Lâm sống thế nào. Nhưng mà ông anh phải kín cho em đấy nhé. Bà chị mà biết là đời thằng em ra... cái lạt đấy.

Ông Cẩm bật cười:

- Cái thằng này, sợ đàn bà thế.

- Biết sợ phụ nữ, sợ vợ là khôn đấy ông anh ạ. Vợ em ngày xưa là lính cảnh vệ tiếp cận, giỏi võ lắm. Em đi chơi với cô ấy, yên tâm hẳn.

Ông Cẩm bỗng đứng dậy, đi lại trong phòng. Thái độ của ông làm ông Hòa ngạc nhiên:

- Hình như anh vẫn còn chuyện gì khó nói?

- Anh muốn nói thật với em - ông Cẩm chột đối cách xưng hô - Và nhờ em suy tính giúp anh: Anh muốn làm đơn xin về hưu. Anh không muốn mấy chục năm đi theo cách mạng bằng tất cả tấm lòng và sức lực của mình lại bị mất bởi vì ham muốn làm giàu bằng mọi giá của người trong nhà...

Ông ngừng một lát rồi bộc bạch:

- Ngẫm nghĩ lại những việc mình đã làm trong thời gian qua, mình không có điều gì phải xấu hổ - mặc dù, mình cũng chẳng trong sạch, liêm khiết gì cho lắm. Cũng đã nhiều lúc nhận quà cáp, biếu xén của cấp dưới, của các doanh nghiệp. Cũng nhiều lần nhận những phong bì hàng dăm bảy triệu, có khi chục triệu. Một vụ tết thôi, các nơi họ đến biếu, cộng lại cũng là hàng trăm chai rượu, hàng trăm triệu đồng... Nhưng anh thề với em. Anh chưa bao giờ nhận tiền của ai đó để làm sai, để giải quyết việc mà pháp luật không cho phép. Anh chưa bắt ai phải nộp tiền cho mình. Làm cán bộ loại như anh, đảm nhiệm công việc như anh, chỉ cần mình làm đúng, làm nhanh, đừng hành hạ doanh nghiệp, người ta cảm ơn cũng đã giàu lắm

rồi. Anh biết bà Dung có thậm thụt đi đêm với một số doanh nghiệp, có cùng với tay Trần Đức mánh mung vụ này vụ khác... Nhưng anh hèn, không dám mạnh tay ngăn chặn. Không hiểu sao, anh cứ nghĩ đến chuyện mẹ con bà ấy lập Công ty mà lạnh cả người. Có lẽ họa sắp đến rồi.

Ông Hòa lắng nghe ông Cẩm nói và xúc động vì sự chân thực của người từng là cấp trên của mình. Ông nắm tay ông Cẩm :

- Anh cứ yên tâm, em sẽ có cách giúp anh.

11

Sau khi ký hợp đồng “hợp tác liên doanh” giữa Hoàng Quân và Toàn Thắng được hai ngày thì Minh Lý đến gặp Nguyễn tại quán Quê Hương. Cô đến chưa ấm chỗ thì đã thấy ông Nam tới.

Nhìn vẻ mặt nặng như bị ong đốt của cô, Tony Nguyễn biết là cô nàng đang rất bức mình về chuyện tiền nong. Là người đã làm ăn với Minh Lý từ lâu cho nên Nguyễn rất hiểu tính cách của cô. Và trong thâm tâm, Tony Nguyễn chưa bao giờ dám coi thường Minh Lý.

Minh Lý nói thẳng thừng:

- Tôi muốn nghe anh Nguyễn giải thích là tại sao cho đến giờ này các anh mới chuyển cho tôi một trăm ngàn đô la. Còn thiếu hai trăm năm chục ngàn nữa.

Nguyễn cười:

- Kia em, anh chưa bao giờ lừa dối em cả. Bọn anh đang phải tập trung vốn giải quyết một số việc cấp bách, mà em là người hiểu rõ hơn ai hết. Cuối tuần này, tiền từ Paris chuyển sang cho anh hai triệu euro nữa, anh gửi cho em tức khắc.

Ông Nam góp thêm:

- Nguyễn có nói với anh rồi. Anh cũng sẽ có trách nhiệm cùng chú ấy trả cho em số tiền commission như đã thỏa thuận. Chậm vài ba ngày, cũng là lẽ thường.

Minh Lý khẽ thở dài và nói:

- Mặc dù đã bán đi hai khu đó, nhưng tình hình tài chính của Hoàng Quân vẫn chưa cải thiện được là bao. Hiện nay, tay Thanh đang có âm mưu là mời một Việt Kiều tại Mỹ đầu tư khoảng bốn mươi triệu đô la vào khu này. Thực chất thì đây là cuộc đầu tư ảo để tăng thêm uy tín lừa bịp cổ đông và mong mọi người góp thêm vốn. Đây là một thủ đoạn không mới nếu như các anh theo dõi vụ thằng cha Nguyễn Đức Chí lập công ty ma để lừa dự án.

Ông Nam gật gù:

- Thằng ấy quả là lừa siêu hạng. Mà tại sao nó kiếm được nhiều thế mà không biến đi nhỉ? Mà mình không hiểu tại sao nó qua mặt ông Bộ Kế hoạch và Đầu tư, qua cái dám quan chức ở một cái tỉnh quan liêu bậc nhất này dễ như thế.

- Quá đơn giản - Lý giải thích - Đám cán bộ ấy họ thông minh hơn ta nhiều, và họ có quyền lực. Họ không bị lừa mà họ chấp nhận được lừa, vì có như vậy họ mới có tiền. Còn khi

sự việc đổ bể, có ai phải chịu trách nhiệm đâu, cùng lắm là ra điều trần trước Quốc hội, họ rơi nước mắt cá sấu, nhận lỗi. Người ký giấy thì về hưu, Bộ trưởng mới thì bảo không biết, là thiếu thông tin... có phải ngẫu nhiên mà họ định lừa cả Thủ tướng đâu. Đấy, bây giờ đã tìm ra các công ty của hắn đều là ma, tiền ở trong ngân hàng cũng là tiền âm phủ. Nhưng rồi sẽ chẳng có ai bị mất một hào tiền lương nào đâu. Chỉ khổ cho mấy ông doanh nghiệp ứng tiền ra làm trước, bây giờ lãi mẹ đẻ lãi con, sắp phá sản hết.

Ông Nam nói:

- Tôi có nghe một người trong Ban Giám đốc Hoàng Quân nói là rất có khả năng thằng cha Thanh sẽ trốn ra nước ngoài.

Nguyễn cười khẩy:

- Biển đi đâu? Thế giới bây giờ là một nhà. Chỉ một cú điện của Interpol là khắp thế giới đều biết.

Minh Lý vẫn thông thả:

- Theo tính toán nghiêm túc của một chuyên gia kinh tế thì với cách làm ăn bốc đồng, đếm cua trong lỗ và đầu tư phi kinh tế như của tay Thanh, phải ba mươi năm sau mới hoàn vốn với điều kiện là tăng trưởng đều đặn hàng năm trên 10%. Còn như hiện nay, tiền lãi kinh doanh không đủ trả nợ lãi ngân hàng thì chết là cái chắc. Chỉ có điều là hắn vẫn vẽ ra được bộ mặt tỷ phú và vẫn có người bị lừa thôi.

Nguyễn nói tiếp:

- Hôm qua, tôi đã tham khảo ý kiến các cộng sự của tôi ở Paris, đồng thời gửi cho họ tài liệu về khu du lịch ta mới mua lại của tay Thanh, Họ cho rằng quyết định của chúng ta là chính xác và hiện đang có một công ty ở Đài Loan và một công ty ở đảo quốc Ba- ru đang muốn góp vốn cùng chúng ta. Việc này tôi cũng đã trao đổi với ông Nam.

Ông Nam:

- Tôi thấy không nên đầu tư làm ăn lâu dài ở khu Hòn Bạc. Nếu bán được dự án mà có lãi kha khá thì nên bán ngay.

Minh Lý gật đầu:

- Đúng là nên bán ngay. Tới đây, một loạt khu du lịch gần Hà Nội, Hải Dương, Hải Phòng được xây dựng thì khu Hòn Bạc này sẽ không có khách. Mà du lịch ở phía Bắc, càng đầu tư lớn càng chết vì mất năm tháng mùa đông rét chết cò, ai muốn ra đường đâu.

Có điện thoại của Lâm gọi cho Tony Nguyễn:

- Alô, anh Nguyễn à? Hôm qua em lại thắng được bảy chục ngàn.

Nguyễn nhăn mặt:

- Anh đã bảo chú đừng đi chơi ở đó nữa cơ mà.

- Anh phải cho em gỡ chứ. Em mất ở đấy hơn hai triệu đô, anh tưởng ít à?

- Nếu chú còn tiền thì đưa cho anh vay một triệu đô. Đừng ném tiền vào chốn cờ bạc ấy nữa.

- Một triệu thì em lo được, nhưng không lấy được một lúc đâu.

- Ok. Có thêm việc này nữa. Anh có thằng bạn muốn bán tổng con Lexus, đời hai lẻ ba. Nó chấp nhận lỗ, chú em có muốn thay xe cho cô hoa hậu thì lấy được đấy.

- Giá bao nhiêu hả anh?

- Một trăm mười lăm ngàn đô.

- Ok. Chiều nay em cho con Camry 3.0 đi chỗ khác. Chào anh nhé.

- Chào chú em. Anh dặn lại, đừng nên đến lão Siu nữa.

- Em sẽ cố gắng. Có việc này nữa. Anh bảo tay chủ xe lắp cho em một bộ ghi âm Sony có đầu thu phát cực mạnh. Vừa phát sóng, vừa ghi lại bằng kỹ thuật số. Loại máy này hiện đang bán khoảng hơn một ngàn đô. Càng kín đáo càng tốt nhé.

- Anh hiểu. Máy thu chú đặt ở đâu?

- Tại cơ quan em.

- Ok.

Nguyễn tắt máy và thờ người ra. Thái độ của hắn làm hai người ngạc nhiên. Lý hỏi:

- Có chuyện gì đấy? Anh vừa vui vẻ thế cơ mà?

Nguyễn nói với vẻ thực thà:

- Tôi càng ngày càng thấy sợ cái thằng Lâm này. Nếu bảo nó là một boss của mafia thì không bao giờ tôi tin, nhưng ngược lại tôi cũng không thể nào hiểu nổi là tại sao nó lại lăm tiền đến như vậy. Không, nhiều tiền như nó hoặc nhiều hơn nó thì bây giờ không hiếm, nhất là đám con cái quan chức cao cấp. Nhưng tôi chưa thấy ai tiêu tiền lạ lùng như nó. Thua bạc một đêm năm trăm ngàn đô, không hề thay đổi sắc mặt. Nó đánh đề cũng khủng khiếp. Con mụ chủ đề ở đầu phố này cho tôi biết là nó đánh chung thân con 47 một tháng rồi, mà mỗi ngày là năm đến mười triệu.

- Sao nó cứ đánh mãi con 47 nhỉ? - ông Nam thắc mắc.

Nguyễn:

- Con bé hoa hậu, vợ tương lai của nó sinh ngày 4 tháng 7, vì thế nó nghiện con 47.

Minh Lý thùng thảng:

- Chuyện đơn giản: Mẹ nó lợi dụng danh chồng bắt các doanh nghiệp cống nạp, nên tiền vào nhà cứ như giấy lộn, vì thế nó cũng tiêu tiền như thế nhặt được.

Ông Nam thở dài:

- Người nghèo có cái khổ nhục của người nghèo, còn người giàu cũng có nỗi đau của người giàu. Không hiểu ông Cẩm khi biết chuyện thằng Lâm tiêu tiền, khi biết nó nghiện hút thì ông ấy sẽ như thế nào?

Minh Lý tròn mắt:

- Nó nghiện hút à?

- Nghiện nặng rồi. Mỗi ngày bây giờ phải hít năm cữ. Nó nghiện là cũng vì con hoa hậu. Nó vốn chơi bời từ lúc còn đi học, hồi đi sang Mỹ học cũng chơi bời khét tiếng. Vì thế, ngủ với gái là mắc bệnh "chưa đến chợ đã hết tiền". Khi bập vào con hoa hậu này, vì xấu hổ cho nên phải dùng ma túy...

- Thế thì ông Cẩm bất hạnh quá. - Lý thốt lên.

- Trời có cho ai được cả cái gì bao giờ đâu. - ông Nam nói.

*

Lâm và Minh Phương đến căn hộ mới. Lâm thì vui vẻ hớn hở, nhưng Minh Phương thì trên gương mặt vẫn phảng phất nỗi buồn.

Căn nhà sang trọng và toàn những trang thiết bị đắt tiền. Lâm ngồi ở salon và kéo Phương vào lòng:

- Em thấy anh lo tổ ấm cho chúng mình thế này đã được chưa?

- Vâng!

Thái độ lạnh nhạt của Phương làm Lâm thắc mắc:

- Em có vẻ không vui?

- Em bình thường. Nhưng này, em nói thật nhé, căn nhà này đối với em xa lạ quá.

Lâm:

- Sao em nói thế?

- Thì có cái gì là của em đâu? Nhà đăng ký tên mẹ, còn tài sản trong nhà là của anh?

- Của anh thì không là của em à?

- Chưa chắc. Mà thôi, có quan trọng gì. Sống với nhau, cái tình là chính, khi tình hết thì tiền cũng chẳng là gì, phải không anh.

- Em triết lý quá.

- Điều em lo nhất là nếu anh không bỏ được thuốc thì rồi sẽ có lúc căn nhà này cũng thành khói thôi.

Lâm cười xòa:

- Em yên tâm đi. Anh có đủ thuốc hút mười năm nữa. Mà em thấy đấy, hút đều đặn, người cũng khỏe ra nhiều?

- Chắc không. - Phương nhìn thẳng vào mắt Lâm - Anh có định đi đăng ký kết hôn không đấy?

- Có chứ, sao lại không. Nhưng anh thích là chúng mình cứ cưới, sau này em sinh con, chờ nó lớn thì mình đi đăng ký kết hôn. Nó sẽ chứng kiến.

Minh Phương khó chịu:

- Anh cứ làm như bên Mỹ ấy. Em có phải là đứa bỏ nhà chạy theo trai đâu. Nếu không đăng ký kết hôn thì không có cưới xin gì hết.

Lâm cười:

- Em lạc hậu quá. Mỹ họ văn minh hơn mình, họ tiến bộ, thì phải học tập. Em phải đi sang Mỹ một chuyến thì mới văn minh con người được.

- Anh về nói chuyện này với bố ấy! Ông đi đánh Mỹ hết cả tuổi trẻ để cho anh ăn học như ngày hôm nay đấy. Thử xem bố nói thế nào?

Lâm nhăn mặt:

- Bố anh tư duy cũ lắm. Nghe bố anh nói chuyện, bọn bạn anh cứ gọi là "bộ hài cốt của cách mạng".

Nghe Lâm nói vậy, Phương tròn mắt ngạc nhiên:

- Nói thế mà ông không vả vào mồm cho à?

- Vả là thế nào. Ở nhà anh, quyền lực nằm trong tay mẹ và anh. Bố anh chỉ là cái danh cho mọi người dựa thôi. Còn anh, chưa cần cái gì của bố anh cả.

Minh Phương im lặng và cô thấy những lời Lâm vừa nói thật là bất nhẫn. Lâm nói tiếp:

- Anh vừa đổi chiếc xe Camry 3.0 lấy chiếc Toyota Lexus. Phải các thêm bảy chục ngàn đô la. Từ mai, em lấy chiếc Lexus mà đi.

Phương từ chối:

- Em thấy không cần thiết. Em đi xe kia là sang lắm rồi.

Lâm cười:

- Em là Tổng Giám đốc, mà lại là hoa hậu, thì phải có chiếc xe tương xứng với vị trí và sắc đẹp của em chứ.

Minh Phương rất muốn tỏ ra lạnh lùng với chiếc xe ô tô mới, nhưng không hiểu sao, cô không cưỡng lại được sự thèm khát được ngồi lên một chiếc xe trị giá đến hai tỉ đồng. Cô nói:

- Em lái xe kém lắm, sợ lại hỏng xe của anh.

- Không lo, anh đã kiếm cho em một người lái xe. Lúc nào em đi làm việc thì sẽ có lái xe đưa em đi. Lúc nào em đi chơi, nếu thích tự do thì em lái lấy.

Khi biết Lâm thay xe mới cho Minh Phương. Bà Dung nói với Lâm:

- Tại sao mà lại đưa chiếc xe mới đó cho cái Phương?

- Có sao đâu mà. Cứ để nhà con đi cho oai.

Bà Dung lắc đầu:

- "Dạy con từ thuở còn thơ. Dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về". Chúng mày chưa cưới, có nghĩa là chưa nên vợ nên chồng thế mà mày cứ đội nó lên mà thờ, rồi đến lúc hối không kịp đâu. Nó thích cái gì mày cũng mua, nó muốn cái gì cũng chiều... Khi nó thấy mọi thứ trên đời này đến với nó dễ dàng quá thì nó sẽ tự mãn, không cần phấn đấu, không cần lao động, và thế là hỏng đẩy con ạ.

- Mẹ cứ lo xa quá. Vả lại, Phương có gì đâu?

- Mày phải làm cho nó hiểu rằng, nếu nó tử tế thì nhà này sẽ cho nó nhiều thứ. Còn nếu nó không biết điều thì khi rời khỏi nhà này, nó sẽ đi ra với đúng một vali quần áo.

7 giờ sáng. Một chiếc xe Toyota Lexus đen bóng đến đỗ ở trước cửa nhà Phương. Lái xe là một người đàn ông nom gầy gò, khắc khổ, nhưng có đôi mắt rất tinh nhanh và thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng nham hiểm.

Phương đang ăn sáng. Bà mẹ Phương phục vụ con gái như kiểu người ở phục vụ chủ. Cô cần nhân:

- Con đã bảo là mẹ luộc trứng phải lòng đào, lần nào mẹ cũng luộc kỹ thế này, ăn thế nào được.

- Con ơi - Bà mẹ nói như van - Đang có dịch cúm gà tivi bảo phải luộc trứng thật kỹ.

- Mẹ thì cứ tin tivi? Lần sau mẹ đừng mua cam Trung Quốc. Họ tẩm hóa chất bảo quản nhiều lắm.

- Mẹ nhớ rồi. Con uống thêm chút sữa nữa nhé.

- Sao mẹ cứ bắt con uống lắm thế. Lần sau mẹ nhớ mua sữa ngoại, đừng mua của Vinamilk. Sữa Việt Nam hôi lắm.

Ông Hoàn - bố Phương đứng bên ngoài lắng nghe và thấy không chịu được, ông vào:

- Lần sau bà mặc kệ nó. Thích ăn gì, uống gì thì tự mua, tự làm mà ăn... Không phải làm đầy tớ cho nó.

Thấy bố nổi nóng, Phương cũng biết sợ và im thin thít. Cô lau miệng rồi xách túi đi ra.

Ông bố nhìn theo, nói bực bội:

- Càng ngày càng ăn nói chỏng lỏn, hỗn láo. Bà không nghiêm với nó là đến lúc hối không kịp đâu.

Bà mẹ thở dài:

- Ông tưởng bây giờ nó nghe tôi và ông đấy à? Tôi biết mình mất nó từ năm nó mới mười sáu tuổi kia. Có điều tôi phải nuốt nỗi đau vào lòng. Còn từ khi nó được là hoa hậu thì tôi cũng đã xác định là nó về được ngày nào còn là quý.

Mình Phương hơi sững sờ khi thấy chiếc xe. Người lái xe mở cửa xe:

- Mời cô lên xe. Cậu Lâm bảo tôi đến đưa cô đi làm.

Mình Phương vào xe và ngã người ra vẻ mãn nguyện.

Trong lúc này, Lâm ngồi ở cơ quan và điều chỉnh máy thu để nghe cuộc nói chuyện giữa hai người:

- Trước kia chú ở đâu, sao hôm nay cháu mới biết chú nhỉ?

- Thưa cô, tôi tên là Các, trước kia lái xe ở Cục Phục vụ ngoại giao đoàn. Tôi nghỉ hưu được ba năm rồi.

- Anh Lâm đã trao đổi với chú những gì?

- Dạ, tôi chỉ biết là nhận xe từ sáng sớm nay và đến đón cô. Cậu Lâm nói là cần gì thì cứ nói với cô.

- Vậy bây giờ chú cần gì?

- Chúng tôi đi làm, ngoài cần đồng lương ra thì còn cần gì nữa đâu.

- Lát nữa, cháu cho làm hợp đồng thử việc ngay. Sau ba tháng, nếu chú đáp ứng được các yêu cầu công việc cháu sẽ cho ký hợp đồng lao động thời vụ năm một. Với mức lương thử việc là một triệu một tháng, chú thấy thế nào?

- Dạ, tùy cô.

- Xe này có mấy bộ chìa khóa?

- Có ba bộ. Cậu Lâm bảo đưa cô một bộ, một bộ cậu ấy giữ, còn một bộ thì sử dụng đây ạ.

- Tối chú định để xe ở đâu?

- Dạ, ở biệt thự cậu Lâm mới mua.

- Nhà chú ở đâu?

- Dạ. nhà tôi ở phố Hoàng Hoa Thám. Tôi có bốn con và đã có cháu nội, cháu ngoại.

Phương có điện thoại di động. Đó là Thanh. Phương liếc nhìn người lái xe rồi nói nhỏ:

- Vâng, em Phương đây... Anh có khỏe không?... Công ty làm ăn phát tài quá còn gì... Chúng em còn mới, chưa biết sắp tới thế nào. Em đang cần sự giúp đỡ của nhiều người.... Vâng... vâng, để em sắp xếp. Có thể là chiều nay. Em sẽ phôn trước.

Lâm lắng nghe và nét mặt mỗi lúc một căng thẳng, khó chịu.

Minh Phương đến văn phòng công ty và đã thấy bà Dung ở đó. Bà Dung nhìn Phương đi xe mới đến bằng ánh mắt hơi khó chịu. Phương thì không để ý thấy điều đó. Cô lễ phép:

- Con chào mẹ ạ.

- Đi xe mới con thấy thế nào?

- Dạ, con... con thấy lạ thế nào ấy. Giá đi xe cũ thì tốt hơn.

Phương không ngờ câu nói dối này lại làm bà Dung vui hẳn lên:

- Mặc cái áo mới cũng có khi còn thấy mất tự nhiên, hướng hồ đi chiếc xe trị giá tiền tỷ thế này. Hôm nay, họp bàn về kế hoạch xuất khẩu ba tháng cuối năm. Con chủ trì, mẹ chỉ nghe. Và mẹ không nói một câu, bất luận điều con nói là đúng hay chưa đúng.

Phương ngạc nhiên:

- Con biết gì mà nói ạ?

- Mẹ đã dặn từ hôm nọ rồi. Con phải tập làm Giám đốc đi. Hãy cứ coi như không có mẹ ở cuộc họp này. Con là Giám đốc điều hành cơ mà.

Minh Phương:

- Nhưng mà con... con sợ lắm.

Bà Dung mỉm cười:

- Có gì mà sợ nào. Hãy cứ tỏ ra dân chủ, kêu gọi mọi người cho ý kiến. Cái gì chưa quyết được thì bảo để nghiên cứu...

*

Lâm gọi điện thoại cho ông Các lái xe:

- Chú nghe nó nói chuyện với ai đấy?

- Dạ, tôi chỉ nghe... mà cậu biết cả rồi còn gì?

- Chiều nay, khi nào chú giao xe cho nó, chú nhớ ghi lại số kilômét nhé. Chú tới công ty thám tử tư Z50, thuê cho cháu hai người, giám sát toàn bộ hoạt động của nó.

- Vâng, tôi sẽ làm ngay.

*

Bà Dung ngồi trong phòng làm việc của mình và theo dõi Minh Phương điều khiển buổi họp. Dự họp có hai Phó Giám đốc, quản đốc các phân xưởng, trưởng phòng kinh doanh, kế toán trưởng.

Minh Phương:

- Thưa các anh các chị, lễ ra hôm nay bà Chủ tịch Hội đồng quản trị sẽ chủ trì buổi họp này nhưng vì bà có việc bận đột xuất cho nên đã ủy quyền cho tôi. Chương trình họp và những vấn đề cần phải bàn bạc, thảo luận, chúng tôi đã đưa cho các anh chị từ tuần trước. Bây giờ chúng ta bàn việc thứ nhất, đó là kế hoạch xuất khẩu 15.000 chiếc áo lạnh sang thị trường EU. Đề nghị anh Hùng, Phó Giám đốc phụ trách kinh doanh báo cáo kế hoạch. Sau anh Hùng là anh Hoạt, Trưởng phòng sản xuất...

Bà Dung nghe Minh Phương điều khiển cuộc họp với vẻ hài lòng. Bỗng dưng bà nhớ ông Đức. Bà lấy điện thoại di động và nhấn tin nhắn nháy: "Em đang nhớ anh . Chúng mình gặp nhau ở đâu?"

Trần Đức đang trao đổi công việc với hai cán bộ khác thấy đèn báo có tin nhắn nháy. Đức mở ra xem. Một anh đùa:

- Sếp có tin nhắn, chắc lại có cô em nào gọi.

Ông Đức:

- Lại có tin nhắn nhảm. Chẳng hiểu sao số máy của tớ gần giống với máy của một thằng cha chủ quán karaoke nào đó, cứ thi thoảng lại có nhắn tin gọi cung cấp gái.

Ông nhấn lại cho bà Dung: "Anh đang bận họp" rồi tắt máy luôn.

Bà Dung nhấn lại: "Khi nào anh họp xong. Trưa nay phải gặp nhau đấy".

Ông Đức biết là bà Dung sẽ nổi nóng khi thấy ông không nhắn lại. Nhưng có mặt hai người ở đây, không thể cứ giở máy ra nhắn tin. ông nói chuyện với hai người mấy câu rồi liếc nhìn đồng hồ. Một anh biết ý:

- Thôi chúng em xin phép thủ trưởng.

- Hai cậu về nhé. Việc xin xuất hàng của Công ty Đại Hưng, tôi rất ủng hộ. Các cậu về bảo Giám đốc làm hồ sơ gửi lên đây nhanh lên. Nhớ là cứ gửi theo đường văn thư, hoặc mang lên đưa trực tiếp cho văn phòng theo đúng quy định. Nhưng copy cho tôi một bản, để tôi còn biết. Mà thỉnh thoảng các cậu phải nhắc tôi. Dạo này nhiều việc, mình lại có tuổi, hay quên lắm.

Một anh xun xoe:

- Dạ, chúng em xin làm ngay.

Anh kia mở cặp, lấy ra một phong bì tiền dày cộp, lặng lẽ đặt lên bàn:

- Đại Hưng có chút quà biếu anh.

- Cậu cầm về đi. Mình đã giúp gì được cho họ đâu mà nhận quà. Sau này nhớ không được thì biết ăn nói làm sao.

- Đáng gì đâu anh. Thì anh đã cố giúp mà không được cũng là do cơ chế, do năng lực của họ...

Nói xong, hai người chào vội và đi ngay.

Ông Trần Đức mở phong bì và sáng mắt lên khi thấy tập đô la dày khoảng 10.000.

Bà Dung chờ mấy phút không thấy ông Đức nhắn lại bà nhắn tiếp: "Đang họp với cái váy nào đấy?"

Ông Đức bật máy và nhìn mặt khi thấy những dòng chữ báo để đó. Ông nhắn lại: "Anh phải đi tiếp khách thay chồng em trưa nay".

Bà Dung nhắn: "Thế thì anh phải đến văn phòng em ngay. Có việc rất quan trọng".

ông Đức thở dài và nhắn lại: "Anh chỉ tới khoảng 10 phút thôi".

Bà Dung nhắn: "Cũng được. Em chờ".

Ông Đức vội vàng gọi lái xe chở ông tới Công ty Toàn Gia. Xe vừa lao vào cổng, anh bảo vệ ngăn xe lại và hỏi:

- Bác đến gặp ai đấy ạ?

- Tôi gặp bà Dung.

Anh bảo vệ :

- Thừa bác, Hội đồng quản trị đang họp, không tiếp khách ạ.

- Thế à? Vậy mà bà Dung mời tôi tới - ông Đức nói khinh khỉnh rồi lấy điện thoại di động gọi cho bà Dung - A lô, chị Dung đấy à. Tôi tới đây rồi, nhưng bảo vệ không cho vào, nói chị đang bận họp. Sao lại thế?

Bà Dung nói gầm lên:

- Anh đưa máy cho thằng bảo vệ.

Ông Đức đưa máy cho anh bảo vệ còn trẻ măng:

- Cậu nghe chị Dung bảo lãnh cho tôi này.

Không hiểu bà Dung nói gì mà thấy anh bảo vệ mặt xám ngoét, và vâng dạ liên tục:

- Thừa...thừa cô, con xin lỗi. Sáng nay con nghe thông báo là không cho tiếp khách cho tới 10 giờ... Dạ, con xin lỗi.

Anh ta đưa máy trả ông Đức và van vỉ:

- Con xin lỗi bác. Bác làm ơn nói với bà Dung đỡ cho con...

- Lần sau, các cậu phải để ý, thấy những chiếc xe biển xanh, số đẹp thế này thì biết đó là người thế nào. Thôi được rồi, tôi sẽ nói cho. Không sợ gì đâu.

Một cô nhân viên đã đứng đợi và mau mắn dẫn ông Đức lên phòng bà Dung

Ông Đức:

- Chào chị Dung. Chị đang bận họp cơ mà?

- Chào anh Đức. Không, tôi giao cho cháu Phương điều hành. Tôi chỉ là người quan sát thôi. Hôm nay phải mời anh đến là để báo cáo với anh mấy việc...

Cô nhân viên rót nước mời ông Đức rồi lễ phép ra ngoài.

Bà Dung lao vào ôm lấy ông Đức, hôn tới tấp. Ông Đức giật mình, gỡ tay ra:

- Em... có người vào kìa.

Bà Dung chỉ cho ông Đức xem màn hình. Hóa ra bà đặt camera bảo vệ. Ai xuất hiện ở hành lang là biết ngay.

- Sao dạo này anh cứ tìm cách xa lánh em thế ?

- Anh bận quá. Hơn nữa anh sợ có kẻ đã biết chuyện mình.

Bà Dung ôm chặt lấy ông nhưng mắt vẫn nhìn vào màn hình một cách cảnh giác.

*

Minh Phương đi thăm một phân xưởng may vào buổi chiều. Cô ân cần hỏi han công nhân về sức khỏe, về điều kiện làm việc, đặc biệt cô rất quan tâm về môi trường. Nhiều công

nhân thấy thái độ của cô cởi mở, nên mạnh dạn nói về chế độ lương, về nồng độ bụi quá cao trong nhà máy. Cô trao đổi với quản đốc phân xưởng:

- Anh làm đề xuất, cho mời cán bộ của Sở Khoa học đem máy đến đo nồng độ độc hại của không khí, nhất là lượng bụi vô cơ. Nếu quá mức cho phép, chúng ta phải có cách bảo vệ chị em.

- Thừa Giám đốc, đúng là mức độ bụi có hơi cao, nhưng cũng là rất khá so với nhiều nhà máy khác.

Minh Phương:

- Ngày mai, tôi sẽ làm việc với người phụ trách công đoàn về đời sống của công nhân. Anh cho tập hợp những kiến nghị của công nhân để mai chúng tôi nghiên cứu giải quyết. Tôi nghe nói trước đây, họ phát thẻ đi vệ sinh phải không?

- Dạ, vâng. Mỗi công nhân chỉ được một lần trong ca.

Minh Phương lắc đầu:

- Bóc lột người ta đến thế là cùng. Tôi còn nghe nói trước đây có quản đốc thích ngủ với cô công nhân nào là người đó phải chiều, có đúng không?

- Dạ thưa Giám đốc, đúng ạ. Nhưng mà anh ấy bị công an bắt rồi.

- Cho đáng đời. Tôi là phụ nữ nên tôi sẽ bênh vực cho giới của chúng tôi. Ai mà có thái độ coi thường, cư xử thiếu văn hóa với công nhân, tôi cho nghỉ việc ngay tức khắc.

Anh quản đốc nịnh:

- Từ ngày sang Công ty Toàn Gia, chúng tôi như được đổi đời. Ai cũng khâm phục chị là Giám đốc trẻ, nhưng điều hành giỏi quá. Chị em công nhân cứ ước ao giá như mỗi ngày được ngắm nhìn hoa hậu một lần thì... năng suất lao động cao hơn đấy.

Minh Phương rất vui khi được nghe lời khen tế nhị lại đúng lúc:

- Nếu đúng như thế, tôi sẽ thưởng cho những công nhân có năng suất lao động cao nhất một bộ ảnh của tôi. Anh hỏi họ xem thích bộ ảnh hay thích thưởng tiền?

- Nên cả hai chị ạ. - Anh quản đốc nói xong rồi cười láu cá.

Minh Phương nhìn đồng hồ, thấy đã gần năm giờ chiều liền chào anh quản đốc rồi về. Cô gọi ông Các lái xe tới và nói:

- Cháu phải đi có chút việc. Chú cứ để xe đây, cháu tự lái.

- Vâng ạ. Nhưng... nhưng cô đã lái xe số tự động bao giờ chưa ạ?

- Cháu lái rồi, chú cứ yên tâm.

Rồi Phương đưa cho ông một phong bì tiền:

- Bác cầm lấy chi tiêu tạm trong lúc chờ làm lương.
- Cảm ơn cô. Cô chu đáo quá.

Phương vừa quay đi thì ông Các chạy ra ngoài gọi điện thoại cho Lâm.

Lâm:

- Chú đã lo việc kia xong chưa?

- Dạ xong rồi. Việc này cậu cứ yên tâm đi. Tôi rất có kinh nghiệm. Đã có hai người thay nhau không rời cô ấy và sẽ có báo cáo hàng ngày cho cậu. Tôi cũng đã thuê nhân viên tổng đài in cho mình toàn bộ "lít" điện thoại di động của cô Phương.

- Rất tốt.

Phương lên phòng làm việc và gọi điện thoại cho Thanh, giọng lạnh lùng:

- Anh định gặp nhau ở chỗ nào?

- Chúng mình đến khách sạn nhé. Anh nhớ em quá - Thanh nói giọng cợt nhả - Anh muốn ngắm em xem bây giờ có khác gì ngày xưa không?

Phương bực tức:

- Nếu anh không có việc gì nữa thì thôi. Tôi không muốn nghe những lời nói đó.

- Cho em lựa chọn. Hoặc là em đến văn phòng anh, hoặc là chúng mình tới phòng trà của khách sạn Paradise.

- Thôi cứ tới văn phòng của... - Phương ngừng nói và đột ngột đổi ý - Tới Paradis.

- Anh tới đó ngay.

Phương lái xe tới khách sạn Paradise, nhưng cô hoàn toàn không biết rằng đã có hai thám tử tư đi xe máy bám theo. Một người kín đáo dùng camera kỹ thuật số quay hoạt động của Phương.

Thanh ra đón Phương và đưa cô vào một phòng khách, bên ngoài có đề chữ VIP.

Đóng cửa phòng lại, Thanh lao vào ôm lấy Phương.

Cô tát cho Thanh một cái nẩy đom đóm mắt:

- Tôi đã nói với anh từ lâu rồi là không quen biết anh. Và đừng bao giờ anh đụng đến người tôi nữa.

Thanh lặng người đi rồi cười nhạt:

- Nếu em đã muốn chúng ta thành người cùng nước lũ thì cũng được. Vậy chúng ta sòng phẳng với nhau nhé.

- Anh cứ nói. - Phương nói xong rồi đứng dậy ra mở toang cửa.

Hai nhân viên thám tử tư ngạc nhiên ra mặt.

Thanh mở cặp lấy ra một phong bì:

- Anh gửi em mấy tấm ảnh để làm kỷ niệm những ngày chúng mình đã ở bên nhau.

Phương mở ra xem và run lên bần bật. Đó là những tấm ảnh cô đi như dựa vào Thanh bên bãi biển; ảnh hai người hôn nhau; ảnh hai người đi trong rừng thông trên Đà Lạt; ảnh hai người ôm nhau ở một bãi cỏ; và cả những tấm ảnh Phương đang tắm, ảnh Phương nằm ngả ngón trong lòng Thanh và không mặc quần áo.

Một thoáng sau, Phương bình tĩnh trở lại:

- Tôi không nghĩ là anh lại giở cái trò đồn mạt đến hạ đẳng như vậy. Anh có gan thì gửi tất cả những bức ảnh đi cho bọn nhà báo nó đăng. Làm đàn ông, lại được coi là đại gia, vậy mà phải dùng thủ đoạn này để trả thù một đứa con gái. Tôi sẽ nói ngay việc này với với công an.

Thanh tưởng Phương nói cứng liền thách thức:

- Anh muốn được chứng kiến sự dửng cảm của em.

Minh Phương lấy chiếc điện thoại Nokia, gọi về văn phòng công an tỉnh:

- Alô, văn phòng trợ lý Giám đốc công an tỉnh xin nghe.

- Thưa anh, em là Minh Phương...

- Có phải hoa hậu Minh Phương không?

- Dạ, em là hoa hậu, nhưng cũ lắm rồi. Anh cho em gặp chú Hòa, Giám đốc.

- Sao em không gọi di động... mà thôi, chờ anh chuyển máy.

Thanh hoảng hồn vội vàng vội lấy điện thoại của Phương tắt đi:

- Anh xin em... Anh đùa thôi. Em đừng nói... anh hứa..

- Vậy bây giờ tôi phải nói lại với Giám đốc thế nào đây?

- Tùy em.

Thanh van vủ:

- Thôi thôi. Anh lạy em... Anh xin thua.

Điện thoại di động của Minh Phương có chuông.

Đó là máy của Giám đốc Hòa gọi tới:

- Cháu chào chú. Cháu nhớ tay đừng phải phím tắt.

Ông Hòa dịu giọng:

- Có việc gì đấy hả cháu?

Minh Phương nói:

- Cháu muốn chú giới thiệu cho công ty cháu một đội bảo vệ. Hiện nay có mấy công ty bảo vệ giới thiệu người của họ nhưng cháu chả biết thế nào cả. Chú chọn giúp cháu nhé.

- Được thôi, việc ấy thì quá dễ. Tình hình công ty hoạt động thế nào?

Minh Phương lễ phép:

- Thưa chú cũng được ạ. Chúng cháu đang thực hiện một hợp đồng lớn xuất hàng sang EU. Còn một việc nhỏ này nữa lúc nào cháu xin gặp riêng chú.

- Việc gì thế nói luôn được không?

- Thưa chú? Chuyện ngày xưa của cháu với anh Thanh...

Ông Hòa giật mình hỏi lại:

- Thanh nào nhỉ?

Minh Phương:

- Anh Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân ấy! Mà thôi, lúc nào cháu sẽ nói kỹ hơn với chú.

Ông Hòa cười ha hả:

- Nếu là chuyện yêu đương tình ái thì mày chớ có hỏi ý kiến chú, vì chú kém lắm. Bảo mẹ chồng cháu tư vấn cho.

Minh Phương:

- Bố cháu bảo có gì khó cứ hỏi chú.

Ông Hòa:

- Ông Cẩm hả? Bố cháu cứ làm như công an là biết hết mọi việc ấy. Được rồi có gì cần chú giúp cứ đến đây nhé!

- Dạ, vâng cháu cảm ơn chú. Cháu chào chú ạ.

- Chào cháu.

Thanh nghe Minh Phương nói thế thở phào nhẹ nhõm:

- Em ghê gớm thật đấy. Anh không nghĩ rằng một hoa hậu như em mà lại có bản lĩnh đến nhường này.

- Đó là bài học mà em rút ra từ mấy vụ hoa hậu, người mẫu bị đưa ảnh lên mạng. Càng chối quanh càng chết cho nên cứ báo công an là an toàn hơn cả. Bởi khi anh tán phát những

bức ảnh này là anh đã phạm tội làm nhục người khác. Nào bây giờ anh có việc gì muốn trao đổi?

Thanh dẫn đo rồi hỏi:

- Em có thể cho anh biết vì sao thằng chồng em và thằng cha Trần Ngọc dùng báo chí đánh anh?

Minh Phương khẽ thở ra nhẹ nhẹ:

- Điều đó thì anh nên đi hỏi họ.

Thanh nói, giọng nặn nỉ:

- Thôi anh xin em, em hãy nghĩ đến những ngày mà chúng mình sống với nhau mà cứu anh. Vừa rồi anh đã phải bán một phần dự án cho ông Nam nhưng thực chất người mua chính là thằng Việt Kiều Tony Nguyễn và thằng Lâm chồng em.

Minh Phương ngạc nhiên:

- Anh nói đùa đấy chứ? Anh Lâm đào đâu ra tiền để mua dự án.

- Theo anh biết thằng chồng em đã góp vốn khoảng hai triệu đô la vào đó. Xâu chuỗi lại sự việc anh thấy thế này: Bọn thằng Nguyễn vốn là một thằng mafia. Nó thấy dự án du lịch của anh quá ngon, đồng thời biết anh đang nợ nhiều tiền nên chúng nó đã dùng báo chí đánh anh. Ngân hàng sợ không dám cho bọn anh vay tiền nữa vì thế bọn anh gặp vô vàn khó khăn và không có con đường nào khác là phải bán rẻ dự án cho chúng. Trong toàn bộ khu du lịch của anh thì khu biệt thự cao cấp và khu du lịch sinh thái Vườn Hồng là hai chỗ ngon nhất. Phải bán cho chúng, anh đau lắm.

Minh Phương:

- Việc làm ăn của các anh tôi không quan tâm. Ân oán giữa các anh hãy tự tìm cách mà giải quyết.

Thanh nói:

- Nếu chỉ có thế thì việc gì anh phải hạ mình xin gặp em? Nhưng hôm nay anh cũng phải nói cho em biết một sự thật: Thằng Lâm nhà em nghiện rất nặng và nó đang có những nguồn tiền bất minh vì thế mới dám đi chơi bạc ở sòng lão Siu. Nghe nói nó đã thua ở đấy hàng triệu đô la. Vậy em định gắn đời em vào một thằng nghiện ư? Tương lai của nó hoặc là sẽ chết vì hút chích hoặc là sẽ vào tù. Nếu em không lo cho thân mình từ bây giờ thì sẽ đến lúc rời nhà chồng bằng hai bàn tay trắng đấy.

Minh Phương cố giữ bình tĩnh:

- Chồng tôi còn những tật xấu nào nữa anh nói luôn đi. Tôi đã nghe chuyện anh Lâm nghiện hút từ lâu lắm rồi. Còn chuyện anh ấy cờ bạc tôi cũng đã nghe mẹ anh ấy kể.

- Anh biết là em đang nói dối lòng. Nhưng anh cho em suy nghĩ một cơ hội. Hàng tháng anh sẽ chuyển vào tài khoản của em hai ngàn đô. Và để đổi lại em hãy cho anh biết ý đồ của bọn thằng Lâm với công ty anh.

Minh Phương đứng dậy:

- Anh còn có đề nghị nào nữa không?

- Không có gì nữa.

- Vậy thì anh hãy tìm một người khác làm gián điệp kinh tế. Tôi không làm việc này.

Thanh nói thủng thẳng:

- Tùy em suy nghĩ. Anh hy vọng sẽ nhận được câu trả lời của em.

- Và anh nghĩ câu trả lời đó là gì?

- Là em sẽ đồng ý.

Minh Phương cười mỉa mai:

- Anh tự tin quá đấy. Nhưng thôi. Anh sẽ có câu trả lời vào sáng ngày mai. Chào anh, tôi phải đi đây.

Minh Phương lái xe về căn nhà mới và cô định bụng sẽ nói cho Lâm, nhưng cô cứ bị ám ảnh bởi lời đề nghị của Thanh. Phương gọi điện thoại di động cho Giáng Hương:

- Mà đang ở đâu thế ?

- Tao đang học tin học.

- Trời ơi! Một tin vui bất ngờ. Tao muốn gặp mày bây giờ có được không.

- Ok. Mày đi bằng gì?

- Tao đi ô tô.

- Mày qua đón tao nhé. Tao đang ở trung tâm dạy nghề số một. Hay chúng mình đi ăn tối luôn với nhau đi?

Minh Phương vui vẻ:

- Cũng tốt. Tao đang buồn.

Minh Phương và Giáng Hương đến một quán ăn nhỏ nhưng sang trọng. Trong lúc chờ làm đồ ăn, Phương hỏi Hương:

- Mày chắc có chút vốn kha khá nên quyết định bỏ nghề?

- Tao có trong tay hơn bốn chục ngàn đô. Đây hoàn toàn là tiền từ "vốn tự có" của tao.

- Mà giỏi quá.

- Chịu nhục biết thế nào là nổi nhục khi phải mang thân mình đi kiếm tiền, nhưng phải biết tiết kiệm và nhìn xa... vì thế tao mới có số tiền đó. Tao đã kiếm cho mình được một anh chàng kỹ sư tin học và tao quyết định cùng anh ấy lập công ty. Tao có tiền, anh ấy có chất xám...

- Anh chàng không biết mày là người thế nào à?

- Không. Đơn giản là từ khi yêu, tao biết giữ gìn. Mỹ viện và thành tựu y học đã giúp cho con người tao trở nên ngây thơ. Tất nhiên, những anh chàng say mê khoa học thì cũng khá ngờ nghệch trong chuyện chăn gối . . .

Minh Phương thở dài:

- Chúc mừng cho mày. Thôi, lấy chồng, để con nhanh, thế là xong cuộc đời.

Giáng Hương:

- Mày chắc lại có chuyện buồn.

- Đúng thế. Tay Lâm bây giờ nghiện nặng lắm. Mỗi ngày hắn đốt khoảng triệu rưỡi, đã thế lại còn mê cờ bạc, đề đóm... Tao tưởng chỉ có mình tao biết chuyện này, nhưng không hiểu sao cha Thanh cũng biết. Chiều nay, hắn gặp tao và đề nghị là mỗi tháng trả cho tao hai ngàn đô la, để đổi lại, tao cung cấp tin cho hắn.

- Tin gì?

Minh Phương suy nghĩ:

- Tay Lâm nhà tao cùng cha Tony Nguyễn và hai ba đại gia nào đó đánh cho lão Thanh phải phá sản. Chiến dịch báo chí đánh lão Thanh vừa rồi là của nhóm này. Kết quả là lão Thanh phải bán cho họ một phần dự án tại khu du lịch Hòn Ngọc. Nhưng hình như họ chưa dừng ở đấy . Tay Lâm nhà tao cũng là một người trong nhóm. Lâm thì căm lão Thanh từ lâu rồi cho nên nếu phải làm bất cứ điều gì cho lão ấy khuynh gia bại sản, thì anh ta cũng sẵn sàng làm.

Giáng Hương hỏi:

- Mày bây giờ có bao nhiêu tiền rồi?

- Trước đây, tao chẳng dành dụm được gì. Từ ngày sống với tay Lâm, tiết kiệm cũng được khoảng hai chục ngàn đô. Tuy mang tiếng là giàu có, đi xe xịn, ở nhà xịn, nhưng tất cả đều là của nhà Lâm. Bà Dung cảnh giác với tao cao độ. Toàn bộ tài sản trong nhà, không có

một thứ gì đứng tên tao. Khi đi mua hàng, bao giờ cũng ghi hóa đơn tên Lâm. Tao chẳng có gì cả. Một điều nữa tao thấy lạ là không hiểu sao Lâm rất không muốn đăng ký kết hôn.

Lúc này, người phục vụ mang thức ăn ra. Hương lặng lẽ ăn và suy nghĩ rất đắm chiêu. Cũng thời điểm này, hai anh nhân viên thám tử cũng ngồi ở góc bàn phía trong, họ gọi bia tươi uống và quay phim cảnh ăn uống của Phương và Hương.

Giáng Hương nói:

- Như vậy là gia đình nhà chồng mày không tin mày. Nhưng họ muốn con trai nhà họ cưới mày là để dùng cái danh hiệu hoa hậu của mày mà thôi. Tao có đứa cháu làm ở công ty Toàn Gia, nó kể rằng nhờ có cái danh hoa hậu làm Giám đốc mà công ty ăn nên làm ra. Theo tao, mày nên nói thẳng cho tay Lâm biết ý đồ của lão Thanh, và đồng thời tìm cách vắn bán tin cho lão ấy. Phải tìm cách kiếm thật nhiều tiền, nhiều tiền. Sắc đẹp là phương tiện để kiếm tiền. Đồng tiền là phương tiện cho mục tiêu của cuộc đời. Vấn đề là mày có đủ thông minh để làm con dao hai lưỡi ấy không? Mà mày phải rất cẩn thận đấy, ai dám đảm bảo tay Lâm không thuê bọn thám tử tư theo dõi mày.

Minh Phương thở dài nãy nuốt. Giáng Hương cười:

- Mày lo gì nào. Mày cứ cưới và làm đám cưới càng to càng tốt. Thuê bọn báo chí nó viết vung lên và coi đây là mối tình đẹp nhất thế kỷ. Sau này nếu có bỏ nhau, thì khi ra tòa, chắc chắn tòa án bao giờ cũng bảo vệ phụ nữ. Cuộc hôn nhân của chúng mày tuy chưa đăng ký kết hôn nhưng là hôn nhân thực tế, cho nên tòa sẽ công nhận. Và khi tòa án công nhận thì tài sản của vợ chồng làm ra trong quá trình sống chung, dù là của ai thì cũng coi như là của hai người. Và phải chia đôi tất.

Minh Phương:

- Nhưng mà chưa cưới nhau đã có tài sản cả rồi.

*

Minh Phương lái xe về nhà Lâm. Trong thời gian Phương về thì hai tay thám tử tư đã gọi điện báo cho Lâm biết toàn bộ hoạt động buổi chiều của Phương. Lâm lắng nghe rồi hỏi lại:

- Các cậu có biết tại sao cô ấy lại mở cửa phòng không?

Một anh trả lời:

- Chúng em không rõ nhưng chỉ biết là chị ấy ra khỏi phòng trong trạng thái rất bức tức.

- Cảm ơn các cậu. Ngày mai lại tiếp tục như thế cho tôi. Các cậu xác minh giúp cho tôi con bé đi ăn cơm cùng nhà tôi tên là gì, ở đâu và là người thế nào. Đây là phụ lục hợp đồng. Tôi sẽ có thưởng xứng đáng.

- Vâng ạ! Anh cứ yên tâm, chúng em mà đã làm thì không có cái gì lọt qua được mắt đâu.

Minh Phương lái xe về đến nhà, Lâm ra đón với thái độ hết sức ân cần. Lâm pha nước cho cô rồi hỏi:

- Em đã ăn uống gì chưa? Anh gọi cơm cho em ăn nhé?

- Em đã ăn rồi. Em ăn với một đứa bạn học từ ngày xưa. Nhưng chẳng ăn được là bao. Lát nữa nếu đói em ăn thêm mì.

Phương uống một ngụm nước rồi nói giọng bức tức:

- Từ nay anh phải hết sức cẩn thận với thằng cha Thanh đấy nhé.

Lâm tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy? Tại sao anh lại phải cẩn thận với hắn? Anh và hắn không quan hệ làm ăn...

Minh Phương:

- Sáng nay hắn gọi điện cho em và đề nghị gặp em vào buổi chiều tại khách sạn Paradis. Không hiểu sao hắn biết rất nhiều chuyện về anh từ việc anh có dùng ma túy rồi chuyện anh chơi ở sòng bạc lão Siu. Nhưng nguy hiểm hơn nữa là hắn biết anh cùng với Tony Nguyễn, chú Nam, chú Trần Ngọc thuê mướn báo chí đánh công ty Hoàng Quân. Chính vì vậy mà hắn đã phải bán một phần dự án cho các anh.

Lâm lắng nghe với vẻ hết sức chăm chú, rồi hỏi:

- Hắn có đề nghị gì không?

- Hắn có một đề nghị là trả lương hàng tháng cho em hai ngàn đô và em sẽ thông báo cho hắn biết những ý đồ của các anh đối với công ty hắn.

Lâm gật gù:

- Thằng này nham hiểm thật. Nhưng mà tại sao nó lại dám đề nghị em nhỉ?

Minh Phương cười khẩy:

- Ngày trước khi em còn quan hệ với hắn, thì hắn giữ được một số bức ảnh chụp chung nhau...

Lâm nhăn mặt:

- Ảnh hai người ngủ với nhau à?

- Không. Hầu hết là ảnh đi chơi ở Đà Lạt. Nhưng em cũng không hiểu là hẳn có giữ những bức ảnh nào khác nữa không và em đã gọi điện nói với chú Hòa ngay.

Lâm hốt hoảng:

- Sao em lại nói với chú Hòa?

- Thà em cứ nói luôn để cho hẳn từ bỏ ngay cái ý định dùng ảnh tổng tiền. Những cái gì cần nói thì em đã nói hết với anh rồi. Sự thật ngày hôm nay là như vậy. Anh tin hay không tùy anh. Còn điều này nữa, em muốn anh tìm cho em một người lái xe khác.

Lâm hỏi lại:

- Em không thích chú Các à?

- Em là Giám đốc, nhưng tuổi thì chỉ bằng con chú ấy mà đi đâu cũng phải xưng hô chú cháu cháu em không thích. Nếu anh tìm được cho em một cô lái xe là nữ thì hay nhất.

Lâm suy nghĩ rồi nói ngắn gọn:

- Anh đã hứa với chú Các rồi. Nhưng thôi nếu em không thích em chuyển chú Các sang lái xe khác. Còn trước mắt thì hàng sáng em tự lái xe đến công ty và nếu đi đâu hoặc là em lái xe hoặc là em gọi tắc-xi. Anh muốn để em hoàn toàn tự do.

Sự thành thực của Phương đã xóa tan hết mọi nghi ngờ trong Lâm. Nét mặt Lâm giãn ra tươi tỉnh. Phương cũng thấy mềm lòng. Cô hỏi Lâm:

- Bây giờ mỗi ngày anh phải hít mấy lần?

- Anh đang cố giảm liều. Mỗi ngày anh dùng bốn lần. Em thấy đấy. Anh vẫn rất minh mẫn và khỏe mạnh.

Mình Phương nói với giọng buồn buồn:

- Em muốn chúng mình cưới nhanh lên. Em sẽ đẻ cho anh một đứa con, không, hai đứa, ba đứa. Thế là cho cả bên nội bên ngoại đều được trông cháu. Nhưng làm thế nào cho anh cai được nghiện bây giờ?

Những lời nói của Phương làm Lâm cảm động:

- Anh thề với em là anh sẽ cai nghiện được. Em phải biết anh là người cực kì có ý chí.

- Em cũng mong như thế.

*

Buổi chiều tại phòng làm việc của Lâm. Lâm lại dùng máy tính để chuyển tiền từ tài khoản của Vũ Văn Đông vào tài khoản của mình.

Dòng chữ trên màn hình vi tính hiện lên: "Dịch vụ chuyển tiền đã hoàn tất. Ngân hàng chúng tôi xin cảm ơn sự tin cậy của quý khách. Rất hân hạnh được phục vụ. "

Lâm mỉm cười đắc ý rồi Lâm lại chuyển tiền từ tài khoản của mình vào tài khoản của Tony Nguyễn. Lâm gọi điện thoại cho Nguyễn:

- Em chuyển thêm cho anh ba trăm ngàn đô la nữa đây.

- Cảm ơn chú. Này, chú chọn ai đứng tên đi, anh làm giấy chuyển cổ phần cho. Như vậy chú cũng yên tâm hơn.

- Sao anh khách khí thế. Em chưa cần đâu.

- Ok. Chủ nhật này, xuống lão Siu nhé. Có bọn gái mới từ Hồng Kông sang, hay lắm.

- Không được rồi. Chủ nhật này sinh nhật em. Em muốn tổ chức một trận cho ra trò. Anh giúp em chọn nơi làm nhé.

- Quá đơn giản. Anh dành toàn bộ nhà hàng của anh cho chú và cho làm lại phòng cách âm để mọi người vui chơi thoải mái. Buổi sinh nhật của chú, anh xin được lo.

- Thế thì tốt quá. Em định mời khoảng một trăm bảy chục người.

- Bao nhiêu không thành vấn đề. Nhưng phải chia làm hai. Một số khách sang trọng, là quan chức thì có khu riêng. Còn đám bạn bè thì đưa lên phòng cách âm. Cho chúng lắc suốt đêm và tắm trong rượu. Nhưng mà nhớ dặn bọn chúng mang theo bao cao su nhé.

- Anh cứ để sẵn vài hộp "ô kê" ở đấy là được.

- Ok. Việc đó coi như xong. Cảm ơn chú em.

Lâm lại gọi điện thoại cho một mục chủ đề:

- Bà ghi cho tôi con 47 nhé. Hai triệu đồng... à không, mười triệu.

Không hiểu mục chủ đề nói gì mà Lâm nói lại với vẻ cương quyết:

- Ghi lại cho tôi con 47 hai mươi triệu.

*

Ông Nam và Tony Nguyễn cùng với hai người nước ngoài nữa đi thăm khu biệt thự cao cấp và khu du lịch sinh thái. Hai người nước ngoài có vẻ thích thú.

Họ trở về nhà Nguyễn và ngồi bàn bạc với nhau và cùng ký vào biên bản ghi nhớ. Rồi hai người nước ngoài về trước. Còn lại Nguyễn và ông Nam. Nguyễn nói:

- Cái biên bản ghi nhớ này thật ra là chả có chút giá trị pháp lý nào. Nếu họ làm ăn nghiêm túc thì vài ngày tới họ sẽ rút tiền cho chúng ta. Tuy nhiên, có vấn đề này anh cần lưu

ý, trung tâm phòng chống rửa tiền họ sẽ không bỏ qua cho anh nếu như có một công ty nước ngoài rót vào tài khoản của anh hàng triệu đô la. Anh nên tính toán cẩn thận.

Ông Nam ngần người:

- Đúng thật. Sao mình không nghĩ ra nhỉ. Đây, hay là chuyển tiền vào tài khoản của anh đi. Như vậy sẽ an toàn hơn.

- Đúng là an toàn hơn, nhưng tôi không muốn để anh và thằng Lâm phải nghi ngờ.

Ông Nam:

- Nghi ngờ cái gì. Chuyện làm ăn thì phải tin nhau chứ. Anh cứ cho họ chuyển tiền vào tài khoản của anh, rồi rút ra dần dần, như thế hay hơn.

Nguyễn rất mừng, nhưng vẫn cố nén:

- Anh để tôi nghĩ đã. Tôi không muốn tình bạn lại bị đồng tiền làm cho rạn nứt. Lúc nào chúng ta cùng bàn thêm với thằng Lâm. Nó là thằng rất tốt và rất tin anh em mình, cho nên đừng để nó phải suy nghĩ.

*

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa.

Ông Hòa đang chủ trì một cuộc họp với chỉ huy cảnh sát hình sự và chỉ huy công an một số quận. Ông Hòa:

- Thực hiện kế hoạch tấn công triệt phá các tụ điểm ăn chơi dùng thuốc lắc của lãnh đạo Tổng Cục cảnh sát, các đồng chí khẩn trương trình sát một số vũ trường có máu mặt nhất và cho rà soát lại tất cả những đối tượng nằm trong diện hiểm nghi. Cũng phải lưu ý một số tụ điểm cờ bạc. Tôi đã chỉ thị cho PC 14 phải để mắt đến một sòng bạc do người nước ngoài tổ chức, không hiểu PC 14 làm đến đâu rồi.

Đồng chí trung tá, trưởng phòng PC 14 đứng lên:

- Báo cáo Giám đốc, Phòng Cảnh sát điều tra tội phạm về trật tự xã hội chúng tôi sẽ có báo cáo riêng về các sòng bạc này.

Ông Hòa nhăn mặt:

- Đồng chí cứ gọi là Cảnh sát hình sự cho tôi nhờ. Cái tên "Cảnh sát hình sự" nó đã trở thành thương hiệu, không nên để mất thương hiệu đó. Tôi chẳng hiểu sao người ta lại nghĩ ra cái tên mới dài dằng dặc và lủng củng quá mức. Các văn bản thì cứ viết theo tên mới, còn nói với nhau thì cứ tên cũ cho gọn.

- Vâng, báo cáo Giám đốc, ở tỉnh ta, dạo này các vũ trường hầu như không có khách. Từ khi Hà Nội tấn công quyết liệt thì các chủ vũ trường ở tỉnh ta biết sợ và bây giờ họ thực hiện khá nghiêm các quy định của Nhà nước. Tuy nhiên, đang có dấu hiệu số dân lẩn rút vào hoạt động bí mật. Chúng đến những quán karaoke và tụ tập từng nhóm nhỏ khoảng vài ba chục. Cảnh sát hình sự sẽ chuyển hướng trinh sát.

Một trưởng công an quận phát biểu:

- Báo cáo Giám đốc, với các tụ điểm ăn chơi mà ta chưa đủ chứng cứ về hành vi phạm pháp của họ thì theo tôi, cách phòng ngừa tốt nhất là dùng cảnh sát khu vực và dân phòng.

- Đồng chí nói kỹ xem nào? - ông Hòa khuyến khích.

- Từ thực tế ở quận chúng tôi, có ba vũ trường và năm quán karaoke lớn, chúng tôi cho đặt trạm tuần tra phía bên đối diện. Một cảnh sát khu vực và mấy anh dân phòng kê bàn ngồi trên vỉa hè... Tâm lý chung của dân chơi bởi là chả thích thú gì khi thấy bên kia đường có anh cảnh sát ngồi nhìn... Hiệu quả rất tốt ạ. Nhưng mấy tay chủ thì rất khiếp ngón võ này vì họ mất khách.

- Càng mất khách càng tốt. Tụ bạc ở những điểm ấy không có mấy đứa tử tế đâu. Tôi không khuyến khích phát triển loại dịch vụ này - Giám đốc Hòa nói với thái độ dứt khoát.

Giám đốc Hòa ngừng lại nhìn một lượt khắp các sĩ quan rồi nói nghiêm khắc:

- Tôi nhắc lại một lần nữa, tại bất cứ địa bàn nào, nếu xảy ra tụ điểm cờ bạc, sử dụng thuốc lắc tồn tại mà cảnh sát hình sự cấp trên triệt phá được thì dứt khoát tôi sẽ cho cách chức chỉ huy đơn vị công an cơ sở. Tôi mong rằng các đồng chí hãy hiểu điều này.

Cuộc họp giải tán, mọi người lục tục ra về. Chỉ còn Trưởng phòng cảnh sát hình sự.

Giám đốc Hòa:

- Đồng chí nói cho tôi về sòng bạc của lão Siu xem sao.

Trung tá, Trưởng phòng cảnh sát hình sự nói thông thả:

- Lão Siu là người Hoa ở Đài Loan và vào Việt Nam làm ăn từ lâu rồi. Hắn ta cùng với một tay Việt Kiều ở Pháp về tên là Tony Nguyễn mở sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga. Điều đáng lưu ý là Tony Nguyễn hầu như không bao giờ xuất hiện và cũng không có một chứng cứ nào thể hiện sự liên quan giữa Nguyễn và Siu. Nhưng theo giới cờ bạc cho biết thì Nguyễn mới thực sự là ông chủ...

Giám đốc Hòa giong tay ngắt lời:

- Có phải tay Nguyễn là chủ quán bar Quê Hương không?

- Báo cáo Giám đốc, đúng đấy ạ.

- Đồng chí nói tiếp đi.

- Số lượng người đến chơi ở sòng bạc này không nhiều. Đêm đông nhất không quá năm chục người. Nhưng điều đáng nói là tới đây chơi toàn những đại gia có máu mặt. Họ từ Sài Gòn, Vũng Tàu bay ra đây đánh bạc rồi quay về. Theo thông tin trinh sát nắm được thì có người đã thua ở đây tới hàng triệu đô la.

Giám đốc Hòa lại giơ tay ngắt lời:

- Điều này thì tôi chưa tin lắm đâu. Thua vài trăm nghìn thì có thể, nhưng thua hàng triệu đô tôi sợ rằng họ nói quá.

Trưởng phòng cảnh sát hình sự nói tiếp:

- Báo cáo anh, thứ bảy này là hôm sòng bạc đông khách nhất, chúng tôi sẽ tấn công sòng bạc. Nhưng có điều này muốn hỏi ý kiến anh. Chắc chắn sẽ có một vài đại gia tham gia tới chơi và cũng rất có thể sẽ có quan chức cao cấp nữa. Nếu có những đối tượng này thì chúng ta xử lý thế nào?

Giám đốc Hòa chấp tay sau lưng đi lại trong phòng suy nghĩ rồi ông nói giọng cứng rắn:

- Đồng chí cho bắt hết về đây. Cho quay phim tất cả từng người. Nếu là quan chức nhà nước sẽ phải điều tra làm rõ họ đã chơi bạc ở đây từ bao giờ; thua được ra làm sao; tiền đâu ra mà đi đánh bạc. Không tham nhũng, không ăn hối lộ thì đào đâu ra tiền. Còn việc này nữa đồng chí phải hết sức lưu ý, các sòng bạc lớn thế này thế nào cũng lưu trữ các số liệu bằng máy tính. Vì vậy đồng chí làm đề xuất đề nghị phòng kỹ thuật tin học cử một tổ đi cùng. Khi tấn công sòng bạc thì việc đầu tiên là phải không để cho chúng kịp xóa số liệu trong máy tính.

- Báo cáo Thủ trưởng, tôi hiểu.

- Tuyệt đối giữ bí mật nhé. Kế hoạch tấn công đã có ai biết rồi?

- Báo cáo Thủ trưởng, chỉ có tôi, Đội trưởng đội chống tệ nạn và hai trinh sát nữa.

Giám đốc Hòa nói chậm rãi:

- Không tin anh em thì cũng không phải nhưng không cảnh giác thì cũng là sai lầm. Vì vậy lúc tập trung quân đồng chí nhớ cho thu hết điện thoại di động và giao nhiệm vụ cho từng tổ trên ôtô. Tôi sẽ cho thêm ba chục cảnh sát cơ động để hỗ trợ đồng chí.

- Báo cáo anh không cần đâu ạ. Chúng tôi đã huy động đội đặc nhiệm, đội chống cướp và đội bắt truy nã. Như vậy là đủ.

Giám đốc Hòa bắt tay Trưởng phòng cảnh sát hình sự:

- Tôi tin ở tay nghề của các đồng chí. Chúc trận đấu ra quân thắng lợi.

*

Tại quán bar Quê Hương của Tony Nguyễn.

Nguyễn cùng với ông Nam và Tổng Biên tập Trần Ngọc, Lâm ngồi bàn bạc. Ông Nam đưa một phong bì dày cho Trần Ngọc:

- Cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Chúng tôi xin gửi anh một chút, đồng thời cũng nhờ anh gửi cho những ai đã giúp chúng ta.

Trần Ngọc bỏ tọt phong bì vào túi, rồi nói:

- Tình hình của cha Thanh thế nào rồi?

Lê Nam nói:

- Hắn đang rất cay cú và cũng phát hiện ra kế hoạch của chúng ta. Điều này, Lâm nói cho anh Ngọc hiểu.

Lâm:

- Hắn đã thuê vợ em làm gián điệp kinh tế cho hắn và trả lương mỗi tháng 2.000USD. Thật ra, chuyện làm hắn lo nhất chính là sợ báo chí tiếp tục phanh phui về kết quả kinh doanh của hắn. Khá nhiều quan chức đã dùng hắn để tẩy rửa tiền, vì vậy nếu hắn có làm sao thì cũng sẽ ảnh hưởng đến nhiều người.

Trần Ngọc gật gù:

- Tôi biết việc này. Ông Trưởng ban tuyên huấn Tỉnh ủy cũng đã nói khéo và nhắc nhở tôi nên dừng lại. Cái lý của các ông ấy là dù sao thì Hoàng Quân cũng đang là một điểm sáng trong hoạt động kinh tế của tỉnh, tay Thanh cũng đang là niềm tự hào của tỉnh, nó mà sụp đổ thì lãnh đạo tỉnh cũng mất mặt. Theo tôi chúng ta nên dừng lại ở đây. Già néo đứt dây, chó cùng đứt giậu... Các cụ xưa đã có câu thế rồi.

Rồi Trần Ngọc nhìn thẳng vào ông Nam:

- Tôi nghe nói các anh định bán toàn bộ phần dự án đã mua được của tay Thanh cho một công ty nước ngoài.

Nam đưa mắt nhìn Nguyễn. Tony Nguyễn gật đầu và Nam nói:

- Đúng là có kế hoạch đó. Nói thật với anh Ngọc, nếu bán được thì nên bán ngay, kiếm ít đồng lãi, anh em chia nhau... Chứ rót tiền vào đó, biết bao giờ hoàn được vốn.

Ngọc sốt sáng:

- Tôi thấy nên như thế. Vậy họ trả bao nhiêu?

- Nếu bán ngay bây giờ thì lãi mới được khoảng hai trăm ngàn đô la. Anh Nguyễn muốn bán với giá cao, làm sao để mỗi chúng ta có được vài ba trăm ngàn.

Nguyễn nói:

- Tuần trước, mấy người bạn của tôi từ Pháp sang đã đi xem toàn bộ dự án. Nếu không có gì thay đổi, họ sẽ mua lại với giá 8 triệu đô la. Nếu được giá này, thì chúng ta có lãi khoảng triệu rưỡi đô.

Trần Ngọc ngạc nhiên:

- Là hơn hai chục tỷ kia à?

- Thế là còn ít đấy chứ. Nhưng thôi, không nên tham quá phải không chú Lâm. - Nguyễn nói và nhìn sang Lâm - Chú Lâm cũng đã đổ tiền cho dự án này khá nhiều, cho nên, nếu chia lãi, người cao nhất phải là chú Lâm, rồi đến anh Ngọc... Tôi và anh Nam như nhau.

Trần Ngọc từ chối cho phải phép:

- Đừng thế. Tôi có góp vốn đồng nào đâu?

Ông Nam:

- Nhưng anh góp bằng quyền lực của báo chí. Cái đó không tính được bằng tiền

Lâm nói:

- Thôi chuyện làm ăn, chúng mình không thạo bằng anh Nguyễn, anh Nam đâu. Hãy cứ để các anh ấy quyết định.

Trần Ngọc đồng ý ngay:

- Các chú cứ làm chỉ có điều kiếm được cơm ăn thì cũng cho các anh đây chút cháo, sống ở đời đồng tiền là quý nhưng cái tình nó còn quan trọng hơn. Thôi anh phải về trước các chú cứ ở lại bàn bạc cho kĩ, nếu có gì khó khăn cần phải dùng đến báo chí thì cho anh biết...

Trần Ngọc ngồi trên taxi mở phong bì ra thấy có mười ngàn đô. Ngọc liền rút ra năm tờ một trăm đô bỏ vào phong bì, số còn lại Ngọc đút vào trong túi ngực.

12

Nhà ông Cẩm.

Lâm nói với ông Cẩm và bà Dung:

- Con định chủ nhật này sẽ tổ chức sinh nhật con ở nhà hàng Quê Hương. Bố mẹ xem có mời những ai thì cho con biết trước.

Ông Cẩm khó chịu:

- Nếu con tổ chức sinh nhật thì chỉ nên làm ở nhà này, mời dăm đứa bạn thật thân đến rồi mẹ làm cho vài ba mâm cơm thế là được. Việc gì phải đến nhà hàng, vừa ầm ĩ, vừa tốn kém.

Lâm gái đầu:

- Thật ra buổi sinh nhật này là do anh Nguyễn tổ chức cho con. Con không phải bỏ đồng nào cả.

- Nguyễn nào nhỉ? Trong số những bạn bè của mày, bố chưa bao giờ nghe cái tên đó.

Bà Dung năn nỉ:

- Thôi mình chiều con một lần đi. Cuối năm nay nó cưới thì từ sang năm kệ chúng nó muốn làm gì thì làm.

Ông Cẩm chán ngán xua tay:

- Thôi, thôi! Mày muốn làm thế nào thì làm nhưng tao là không có "sinh Nhật sinh Mỹ" gì cả.

Ông đứng dậy và đi được vài bước thì quay lại hỏi:

- Mày lấy đâu ra tiền mà mua cái xe gần 2 tỉ cho con Phương đi thế?

Lâm chưa kịp trả lời thì bà Dung đã đỡ:

- Em thấy cái xe này họ bán rẻ cho nên mới đồng ý để cho con đổi chiếc Camry, bù thêm ít tiền. Loại xe này không bao giờ xuống giá.

Ông Cẩm thở dài:

- Mẹ con bà cứ kể tung người hứng thế này tôi không thể hiểu nổi.

Nghe câu nói đó, bà Dung chợt thay đổi thái độ. Bà trì chiết:

- Ông thì hiểu nổi cuộc đời này là thế nào. Ông cứ tưởng ông là Thứ trưởng mà đã to à? Không lo thân từ bây giờ vài ba năm nữa về hưu làm phó thường dân thì không khéo đến

tiền mừng đám cưới cũng chả có. Tốt nhất là ông cứ lo việc Nhà nước còn việc trong nhà mẹ con tôi khắc tự thu xếp lấy.

Ông Cẩm tức nghẹn cổ mà không biết nói gì nữa, ông lẳng lặng đi lên gác rồi lấy chai rượu ra uống một mình và ngủ thiếp đi trên chiếc ghế xích đu. Bà Dung lên nhà thì thấy ông đã ngủ say, bà rón rén lấy chiếc chăn mỏng đắp cho ông.

*

Lâm tổ chức sinh nhật tại nhà hàng Quê Hương.

Một số bạn bè sau khi ăn uống xong thì về, còn một số lẳng lặng rủ nhau đi lên phòng trên. Tại đó, chúng bắt đầu uống thuốc lắc và nhảy như điên. Chúng cởi quần áo của nhau, lẫn xả vào nhau rồi giơ những chiếc bao cao su lên cười hô hố. Lâm và Minh Phương cũng lao vào cuộc ấy. Trước không khí bốc đồng, Minh Phương cũng cởi phăng cả áo ra để nhảy. Hành động của Minh Phương đã làm cả bọn rú lên điên cuồng.

Căn phòng nhỏ ngập ngụa những vỏ chai rượu, vỏ lon bia, quần áo vứt vương vãi.

Tony Nguyễn ngồi ở phòng bên và theo dõi quang cảnh thác loạn ấy qua màn hình.

*

Tại sòng bạc của lão Siu.

Vào lúc quá nửa đêm. Hàng chục con bạc đang mải mê sát phạt nhau.

Lão Siu ngồi theo dõi hoạt động của sòng qua các camera.

Bên ngoài, ta có thể nhận thấy một số trinh sát đặc nhiệm trong vai những người chạy xe ôm, những kẻ dặt dẹo, những cặp tình nhân...

Cách đó mấy con phố, trong trụ sở của công an phường, hai chiếc ô tô chở quân phủ bạt nằm im lìm. Trong đó là các chiến sĩ cảnh sát đặc nhiệm đang chờ đợi.

Hai giờ sáng. Các trinh sát đặc nhiệm tấn công. Những nhân viên bảo vệ bị các trinh sát mặc thường phục đang lảng vảng ngoài cửa quật ngã ngay và nhanh như chớp các mũi khác xông đến khu đánh bạc. Tổ kỹ thuật lao đến ngay phòng đặt máy tính.

Lão Siu đang ngủ gà ngủ gật thì choàng tỉnh khi thấy trên màn hình cảnh nhốn nháo. Gã hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Gã khóa trái cửa và gọi điện thoại cho Nguyễn:

- Ông Nguyễn. Cảnh sát đã bắt...

Nguyễn gào lên:

- Cái gì, cảnh sát bắt ai?

- Bắt tôi...! Ông chạy ngay.

Siu nói xong thì đã nghe tiếng chân chạy rầm rập. Hấn tháo vội chiếc sim điện thoại đi động và vút vào xó nhà.

Bên ngoài, một cảnh sát đặc nhiệm dùng một khúc gỗ lao vào phá bung cửa. Lão Siu lắp bắp:

- Ngộ... ngộ xin hàng ! Đừng bắn!

Mọi việc được giải quyết nhanh gọn. Hàng chục con bạc được tống lên ô tô và chở về phòng cảnh sát hình sự. Chiếc máy tính được mang về công an tỉnh. Cảnh sát khám phòng lão Siu và thu được rất nhiều giấy tờ, đĩa CD trong đó có không ít những tấm ảnh chụp Lâm đang chơi bạc.

*

Tony Nguyễn lờng lộn đi lại trong phòng. Rồi hấn vợ vét tiền, vàng, một số quần áo cho vào va li. Hấn tháo chiếc ổ cứng trong máy tính cho vào túi xách tay.

Hấn lái xe rời nhà hàng trước ánh mắt ngỡ ngác của mấy nhân viên. Hấn lái xe đến một khách sạn và để ô tô lại đó rồi thuê một taxi đi ra sân bay. Hấn đến sân bay Nội Bài thì đã gần 6 giờ sáng.

Hấn mua vé bay chuyến 7h30 đi TP. Hồ Chí Minh...

Sáng ngày hôm sau, tại phòng họp của Giám đốc công an tỉnh, đồng chí Trung tá - Trưởng phòng cảnh sát hình sự báo cáo:

- Báo cáo đồng chí Giám đốc và các đồng chí, tối hôm qua phòng cảnh sát hình sự đã tấn công sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga. Chúng tôi đã thu tại chỗ năm trăm triệu và một trăm năm mươi ngàn đô la. Số khách đến chơi bị giữ là 28 người. Trong đó có 3 người là cán bộ nhà nước. Chức vụ là giám đốc, mười người là Giám đốc các công ty trách nhiệm hữu hạn. Bộ phận kỹ thuật đã kiểm tra máy tính và lấy hết dữ liệu trong máy lát nữa sẽ có báo cáo riêng cho các đồng chí trong Ban Giám đốc.

Giám đốc Hòa nói:

- Đồng chí cung cấp ngay tin này cho báo chí và đưa cho họ cả ảnh. Còn các số liệu ở trong máy thì phải kiểm tra kỹ lưỡng. Thay mặt Đảng ủy, Ban Giám đốc công an tỉnh tôi xin biểu dương chiến công của phòng cảnh sát hình sự, đồng thời thưởng nóng cho phòng năm triệu đồng. Đề nghị đồng chí Phó Giám đốc Hường cùng với Trưởng phòng tổ chức, Thanh tra công an tỉnh, Trưởng phòng công tác chính trị xuống làm việc với công an quận và

Trưởng công an phường, yêu cầu các đồng chí ấy kiểm điểm kỹ và giải đáp được câu hỏi: Tại sao sòng bạc ấy đã tồn tại hơn nửa năm mà công an phường, quận làm ngơ?

Cuộc họp giải tán, Trưởng phòng cảnh sát hình sự nán lại và nói:

- Báo cáo anh, có việc này, em muốn nói riêng với anh.

- Việc gì thế, chắc trong danh sách các con bạc, có nhiều nhân vật VIP ?

- Báo cáo anh, vâng ạ. Nhưng khủng khiếp nhất là... là thằng Lâm, Cao Đức Lâm, con trai ông Cẩm, nó đánh bạc ở đây và thua gần ba triệu đô la.

Ông Hòa ngồi phịch xuống ghế.

- Cái gì? Thằng Lâm thua bạc gần ba triệu đô la? Chuyện không thể tin được. Thằng bé ấy tôi biết! Nó hiền lành và ngoan lắm... Hay là có thằng nào trùng tên?

- Báo cáo anh không sai đâu. Có cả ảnh của nó, thậm chí cả băng video quay lại cảnh nó ngủ với gái ở khách sạn; cả giấy vay nợ khi nó thua bạc. Lần nó thua bạc nhiều nhất là năm trăm ngàn đô, lần thắng nhiều nhất là ba trăm ngàn... Chúng tôi sẽ mang toàn bộ tài liệu để Giám đốc kiểm tra.

Giám đốc Hòa bàng hoàng. Hồi lâu ông thốt lên:

- Nó lấy đâu ra tiền mà chơi bạc khủng khiếp thế nhỉ... Lấy đâu ra tiền mà lắm thế nhỉ? Rồi tiền mua biệt thự, mua xe ô tô?

Ông ngừng một lát rồi nói quyết đoán:

- Đồng chí làm ngay mấy việc sau đây. Thứ nhất, cho người giám sát thằng Lâm, thằng Nguyễn ngay. Làm văn bản đưa tôi ký, đề nghị Tổng Cục An ninh ngăn chặn ngay việc thằng Nguyễn xuất cảnh. Thứ hai, giữ bí mật tuyệt đối những thông tin khai thác từ trong máy. Nếu quả đúng như vậy thì sẽ có chuyện lớn đây. Dặn dò anh em, phải tuyệt đối giữ bí mật, và hãy tung tin đây chỉ là một sòng bạc loại khá thôi.

- Báo cáo Giám đốc, rõ!

- Đồng chí tập trung hỏi cung ngay với lão Siu. Nhớ những điều tôi dặn.

- Báo cáo Giám đốc, tôi hiểu.

Anh Trưởng phòng cảnh sát đi rồi, ông Hòa ngồi thừ ra.

Ông lơ đãng nhìn một tập tài liệu của văn phòng Interpol mới gửi có tiêu đề "Tình hình hoạt động của tội phạm công nghệ cao trên thế giới và ở Việt Nam". Ông chợt nhìn chăm chú rồi bỗng ông giật mình, và lao bổ đến máy điện thoại. Ông bấm số mà tay run bần bật:

- Alô, anh Trác à? Tôi Hòa đây. Hãy đến ngay chỗ tôi.. hay thôi, không cần nữa. Anh ra lệnh cho ngừng ngay lập tức tất cả các khoản giao dịch... Lấy có gì thì tùy và cho kiểm kê ngay. Tôi sợ là thằng Lâm đã ăn cắp tiền của ngân hàng đem đi đánh bạc. Nó thua ở sòng bạc lão Siu hơn ba triệu đô la.

Giám đốc Hòa gọi điện cho ông Trác xong rồi ngồi phịch xuống ghế, nét mặt ông lộ vẻ thất thần và pha lẫn sự hoảng hốt.

Đúng lúc đó, đồng chí Trung tá - Chánh văn phòng công an tỉnh vào. Nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của Giám đốc, anh hỏi lo lắng:

- Hình như anh có chuyện gì không vui?

- Đồng chí giúp tôi mời ngay các anh trong Ban Giám đốc, Trưởng phòng Cảnh sát kinh tế, An ninh kinh tế cảnh sát hình sự, Trưởng công an các quận đến họp gấp. Họp khẩn cấp và không một ai được phép vắng mặt.

- Báo cáo rõ! Nhưng thưa anh, có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra vậy?

- Hôm qua, PC14 phá sòng bạc của lão Siu và trong hồ sơ thu được thì có thể hiện việc Cao Đức Lâm, con ông Cẩm đánh bạc thua hơn ba triệu đô la... Nếu như nó chỉ đánh bạc bằng tiền của nó, của gia đình thì còn là may, còn nếu như nó ăn cắp tiền của ngân hàng đánh bạc thì sẽ là khủng khiếp.

Đồng chí Trung tá cười:

- Làm sao lại có thể lấy cắp của ngân hàng hàng triệu đô la được.

- Đồng chí quên vụ thằng Nam, năm kia lấy của Ngân hàng Vietcombank hơn hai triệu đô la cũng chỉ đi bao gái, đánh bạc và chơi đề ư? Thằng Lâm là một kỹ sư tin học rất giỏi, được Ban Giám đốc tin cậy, giao cho thiết kế mạng an toàn của ngân hàng. Vậy ai dám đảm bảo nó không dùng kỹ thuật tin học để rút tiền từ ngân hàng chuyển vào tài khoản của nó.

Rồi ông chấp tay:

- Cầu trời khẩn Phật phù hộ cho anh tôi. Mong sao những thông tin của thằng Siu là giả.

*

Tại Ngân hàng Phú Tài.

Lâm trong phòng làm việc vừa ăn bánh mì và xem thông tin trên mạng.

Lâm đọc thông tin trên trang điện tử Vietnamnet và nhìn như bị hút vào dòng tin ngắn ngủi: "Cảnh sát hình sự phá một sòng bạc lớn tại Khách sạn Thiên Nga". Nội dung tin như sau: "Theo nguồn tin riêng của phóng viên Vietnamnet. Vào hồi 2g30 sáng hôm nay, cảnh

sát hình sự công an tỉnh đã bất ngờ đột nhập vào khách sạn Thiên Nga và bắt quả tang hai chục người đang đang đánh bạc. Thu giữ tại chỗ là hơn năm trăm triệu và ba mươi ngàn đô la. Chủ sòng bạc là Siu - một người Đài Loan và cũng theo nguồn tin chưa chính thức thì tên này có quan hệ với nhóm mafia 14K. Chúng tôi sẽ thông tin về kết quả điều tra của công an".

Lâm lấy máy điện thoại gọi cho Nguyễn, nhưng chỉ có tiếng cô nhân viên "Hiện nay, số máy quý khách đang liên lạc tạm thời ngừng hoạt động...".

Lâm bắt đầu lộ vẻ hốt hoảng gọi đến nhà hàng:

- Alô, cho tôi gặp anh Nguyễn.
- Dạ, anh có thể biết quý danh được không ạ.
- Tôi là Lâm, Cao Đức Lâm. Tôi có việc cần gặp gấp.
- Thưa anh, ông Nguyễn đi từ rất sớm. Chúng tôi nghe nói là ông đi du lịch ở Sapa.

Lâm thở hắt ra, lẩm bẩm:

- Thằng điên, giờ này còn đi du lịch.

Một nỗi hoảng sợ mơ hồ ập đến. Lâm đi lại quanh phòng. Sực nhớ đến tên cô gái tên là Vy mà Lâm từng quan hệ, Lâm gọi di động. Vy nhận ra Lâm ngay:

- Em chào anh. Nhớ em không. Hôm nay chúng mình gặp nhau ăn mừng đi.
- Có cái gì mà mừng. Nghe nói lão Siu bị bắt hả?
- Vâng, bị hình sự nhốt kho đêm qua rồi. Anh em mình may thế...
- Có chắc may không? Em có biết công an thu được gì không?
- Thu được tiền của dân chơi thôi. Nếu công an có hỏi em, thì em cũng không khai ra anh đâu.

- Em làm gì mà công an hỏi em?

- Thì em là nhân viên ở đó, có sổ lao động, có nộp thuế... Thế nào công an chả mời em lên và hỏi, ai hay chơi ở đây. Họ muốn tìm các quan chức chơi thôi.

- Em tìm hiểu thông tin, có gì gọi cho anh nhé.
- Vâng, em sẽ gọi. Nhưng đừng quên em đấy nhé. Anh ơi, còn thuốc lá không, cho em vài điếu.

Lâm nghiêng răng tắt máy.

Vy nhếch mép cười khẩy và giở mấy tấm ảnh chụp cảnh Lâm đang đánh bạc và ve vẩy:

- Cũng kiếm được con "a còng" bằng mấy tấm ảnh này đây.

*

Tại phòng làm việc của ông Trác. Dường như ông Trác không coi thông tin mà Giám đốc Hòa vừa nói là sự thật. Nhưng rồi cũng không thể chịu được, ông gọi người thư ký là một người người trung niên, nom lịch lãm và từng trải. Ông ta tên là Ngân:

- Anh gọi cho tôi anh Trưởng ban bảo vệ.

- Thưa anh, sáng nay, anh Bình - Trưởng ban đi tập huấn công tác bảo vệ trên Cục Cảnh sát Kinh tế. - ông Ngân trả lời.

- Gọi điện mời anh ấy xin nghỉ học, về ngay.

- Thưa anh, nếu có việc gấp, có thể gọi Phó ban.

- Cũng được.

Ông Ngân vừa quay đi, ông Trác gọi lại:

- Tôi muốn hỏi anh chuyện này. Anh có nghe thông tin gì lạ về cậu Lâm không?

Nghe nói vậy, người thư ký biết là có chuyện nghiêm trọng nên ngồi xuống:

- Báo cáo anh, có ạ. Và có rất nhiều.

- Nó làm sao?

- Báo cáo anh, nó ăn chơi khủng khiếp. Hôm nọ sinh nhật nó tại nhà hàng Quê Hương, chúng nó uống thuốc lắc, nhảy suốt đêm, tốn hơn hai chục ngàn đô la. Nó mua ô tô cho cô vợ sắp cưới gần hai tỷ, mua biệt thự gần mười tỷ...

- Anh có nghe nói nó đánh bạc không?

- Có người đã bắt gặp nó vào chơi ở sòng bạc lão Siu cùng thằng Việt kiều Tony Nguyễn. Chơi bạc hay không thì chưa rõ, nhưng nó đánh đề rất ghê. Ngày nào cũng "chôn" vài triệu.

Ông Trác run bắn người, ngồi phịch xuống ghế. Ông hỏi:

- Anh biết lâu chưa?

- Cũng mới vài tháng nay thôi ạ.

- Sao anh không nói cho tôi biết. Tôi tin anh là một người đã từng có nhiều năm làm an ninh...

Ông Ngân:

- Chính vì tôi từng làm an ninh điều tra cho nên cái tính thận trọng đã ngăn tôi không nói với anh. Tôi muốn phải có chứng cứ...

- Và cho đến nay vẫn chưa có chứng cứ?

- Vâng. Nhưng tôi không tin thằng này. Hơn nữa, anh với bố cậu ta là đồng đội, anh là người chịu nhiều ân tình của ông Cẩm, cho nên tôi không thể nói với anh khi mà chưa biết chính xác.

Có điện thoại di động, ông Trác nhận ra số máy của Giám đốc Hòa.

- Anh Trác à? Mời anh sang ngay chỗ tôi được không?

- Được Tôi cũng đang muốn gặp anh gấp đây.

Rồi ông quay sang người thư.ký:

- Anh báo Trưởng phòng tin dụng, chỉ huy phòng bảo vệ và các Phó Tổng Giám đốc về đây chờ tôi. Cứ nói là để họp bàn xét thưởng thi đua cuối năm.

Nói rồi ông vội vã cấp cạp đi.

Người thư ký nhìn theo bằng cặp mắt đầy lo âu. ông dùng ngay điện thoại của Tổng Giám đốc gọi cho các thành viên và sau đó, ông sang phòng họp, chuẩn bị máy ghi âm.

*

Vy ở trên khách sạn đi xuống sông bạc và thấy đã có một số nhà báo đứng ngoài ở quầy lễ tân. Cô gọi một gã bảo vệ vào phòng và hôn gã một cái khiến gã ngạc nhiên:

- Sao hôm nay cô em hào phóng với anh thế.

- Giờ này mà không bị bắt là anh em mình may rồi.

- Biết thế chớ nào. Công an thu toàn bộ máy tính, tài liệu nghe nói có không ít giấy ghi nợ, giấy vay tiền... chuyến này khối thằng chết.

- Họ thu cả máy tính?

- Em biết không, khi họ xông vào, họ thu ngay máy tính sau đó mới đi bắt bọn chơi bạc. Như vậy chứng tỏ là họ biết trong máy có gì.

- Máy của lão Siu toàn phim sex. Em lạ gì?

- Này, cô em, lão Siu việc gì phải xem phim. Lão ấy muốn thì bắt ngay các em đóng phim và lão ấy làm diễn viên luôn... Máy ấy lưu tất cả những ai đến chơi, ai thua, ai được, và từ máy đấy, lão ấy điều khiển các bàn quay. Ai đến chơi mà lão ấy chả quay phim, kể cả như cô em ngủ với thằng nào, cũng đều bị ghi lại hết.

Vy tròn mắt:

- Sao lão ấy tởm thế.

- Thế các cô em thì không tắm à? Các anh đây sạch sẽ à? - Gã bảo vệ nói xong rồi nghiêng răng, cay cú - Mỗi lần các cô em đón khách, thí cho anh đây vài ba chục ngàn, cầm tiền ấy mà cũng thấy nhục lắm chứ.

Vy hỏi:

- Anh đã bao giờ xem được trong máy tính chưa?

- Anh chưa ngó, nhưng thằng trợ lý của lão Siu thì biết rõ bởi vì cứ mỗi lần máy trục trục là nó đến sửa, vì thế nó biết hết trong đó có gì. Nó kể cho anh nghe thì mới biết chứ.

Vy nghe xong liền thở dài và nói ngân nga:

- Thôi, thế thì cũng phải "chuồn chuồn có cánh thì bay. Kẻo anh cảnh sát bắt ngay bây giờ".

Vy đi ra ngoài và gọi điện thoại cho Lâm:

- Anh đang ở đâu đấy.

- Anh ở văn phòng.

- Em có rất nhiều thông tin mới cho anh đây. Nhưng không nói qua điện thoại được.

- Cứ nói gọn thôi.

- Không thể được. Em cũng phải "bùng" đây. Thôi vậy, em đi kiểm chỗ nắp. Nếu anh thấy cần thì gọi cho em. Chào anh!

Lâm cuống lên:

- Anh lạy em đấy. Có gì cho anh biết thêm đi?

- Đã bảo phải gặp nhau mà.

- Ok. Em ở chỗ nào, gọi lại, anh tới.

Lâm tắt máy và nhìn quanh quất trong phòng như thể sợ có ai theo dõi. Lâm mở két lấy hết tiền cho vào chiếc cặp rồi phóng ô tô ra một địa điểm rút tiền công cộng bằng thẻ Visa Card và rút ra mấy chục triệu. Lâm vút hết vào trong bóp xe, sau đó Lâm lái xe về căn nhà mới mua, cho xe vào gara và thay biển số khác. Nếu như cái biển cũ là 4 con số 8 thì biển bây giờ lại là một con số rất bình thường 7232. Rồi Lâm lái xe đến đỗ ở một điểm trông ô tô công cộng. Lâm vừa dừng xe xong, một nhân viên thu phí đến:

- Có để xe qua đêm không?

- Có thể.

- Anh cho hai chục ngàn.

Lâm đưa cho cô nhân viên hân 50.000 đồng và hào phóng:

- Anh cứ gửi đó.

Cô nhân viên ngạc nhiên nhưng cũng thấy được ba chục ngàn nên chẳng nói gì mà chỉ nhìn theo Lâm gọi xe ôm.

*

Tại phòng họp của cơ quan ông Cẩm.

Ông Cẩm đang chủ trì một buổi họp với cán bộ đảng viên chủ chốt từ cấp trưởng phó phòng ban trở lên. Có khoảng trên ba chục người.

Ông Trần Đức cũng có mặt.

Trên tấm phong xanh có hàng chữ: "Hội nghị góp ý kiến về Luật Phòng chống tham nhũng của Cục Quản lý Xuất nhập khẩu".

Ông Cẩm nói thông thả:

- Theo sự phân công của lãnh đạo Bộ, tôi được giao nhiệm vụ chỉ đạo cơ quan ta và ba đơn vị khác tổ chức kiểm điểm cán bộ, đảng viên theo tinh thần Nghị quyết Trung ương 6 lần II và lấy ý kiến đóng góp vào Luật Phòng chống tham nhũng. Việc kiểm điểm thì hôm nọ các đồng chí đã làm rồi. Thường vụ Đảng ủy chưa có kết luận về kết quả kiểm điểm của các đồng chí.

Ông chợt ngừng lại vì máy điện thoại di động ở trong túi quần rung lên. ông bỏ máy ra xem và thấy số máy lạ, ông tắt luôn rồi đặt máy lên bàn.

Ông nói tiếp:

- Sở dĩ lãnh đạo Bộ yêu cầu các đơn vị như ở Cục Quản lý Xuất nhập khẩu phải tập trung thảo luận góp ý kiến vào Luật Chống tham nhũng cũng là vì muốn các đồng chí từ thực tiễn của đơn vị mình mà phân tích, tìm cho ra những hình thái khác của nạn tham nhũng mà trong luật chưa đề cập tới. Cơ quan ta liên quan đến rất nhiều đơn vị kinh tế trong cả nước, mỗi chữ ký của nhiều đồng chí ngồi đây có thể giúp doanh nghiệp kiếm ra hàng tỷ, thậm chí hàng chục tỷ đồng... thực tiễn như thế nào, ai cũng biết, vì thế rất mong các đồng chí góp ý kiến sôi nổi, cố gắng gắn với thực tế của công việc và nếu có thể, chúng ta liên hệ luôn với bản thân.

Ông nhìn mọi người, cười ảm áp và uống một ngụm nước, ông nói, giọng tâm tình:

- Theo các đồng chí, tôi có là cán bộ trong sạch, liêm khiết không?

Câu hỏi ông đưa ra rất bất ngờ và quả là rất khó trả lời. Mọi người nín lặng, nhìn nhau ngơ ngác.

Ông Cẩm khuyến khích:

- Các đồng chí cứ nói thật lòng. Hôm nay tôi rất muốn được nghe lời nói thật của các đồng chí về tôi. Tôi xin hứa là không để bụng, không có thái độ khác với ý kiến đó. Tôi là Cục trưởng ở đây gần mười năm, các đồng chí biết quá rõ về tôi. Thậm chí còn biết tôi say rượu, khi ngủ đã ngáy như xe ô tô chở nặng leo dốc...

Mọi người cười ồ lên nhưng vẫn không ai nói. Ông Đức xuê xoa:

- Báo cáo anh, xin anh cho tập trung thảo luận...

- Tôi có bảo là không thảo luận đâu. Đây là một hình thức thảo luận đấy chứ - ông Cẩm nói lại. Rồi nét mặt ông bỗng buồn hẳn đi, ông nói như tâm sự với chính mình:

- Hôm nay, tôi muốn nói thật lòng mình với các đồng chí là những người đã một thời gian dài cộng tác, làm việc với tôi. Thôi thì cứ mong các đồng chí coi đây là tâm sự của một người anh, người chú, hay của một đảng viên có tuổi đảng cao nhất ở đây. Nói thật là chống tham nhũng trong tình hiện nay khó quá. Khó quá ! Tôi có là cán bộ trong sạch, liêm khiết không? Có là cán bộ tận tâm với công việc không? Có lợi dụng chức quyền để trục lợi không...?

Thưa các đồng chí, nói là tôi tham nhũng thì chưa chắc đã phải, nhưng nói là tôi trong sạch thì không. Tôi chưa bao giờ lợi dụng quyền lực của mình để bắt một doanh nghiệp hoặc ai đó làm theo ý mình và đòi hỏi họ phải chia cho mình khoản này, khoản khác. Tôi chưa bao giờ gây khó dễ cho đối tác để buộc họ phải chi chác cho mình trong các hợp đồng kinh tế. Nhưng tôi cũng nhận quà cáp biếu xén. Các đồng chí ngồi đây, không ít người đã biếu tôi. Khi là sinh nhật, khi là tết, khi là nhân ngày Quốc khánh, khi được lên lương, lên chức... Có đúng không nào? Người biếu rượu, biếu thuốc, người biếu sâm nhung, cao hổ, rồi có người biếu gà sống thiến, biếu giò lụa, chị Tuy... - ông chỉ vào một phụ nữ đã đứng tuổi ngồi cuối - Chị Tuy tết vừa rồi đã mang cho tôi ba chục chiếc bánh tro và tám năm rồi, tết nào tôi cũng có bánh tro của chị.

Chị Tuy cảm động cúi mặt.

Ông Cẩm nói tiếp:

- Tôi cũng đã nhận tiền biếu của không ít người ở đây và của không ít doanh nghiệp. Ít thì năm trăm ngàn, đôi ba triệu, nhiều thì hàng ngàn đô la, hàng cây vàng... Từ chối tiền người ta mang đến sao mà khó thế. Mà nhiều khi mình cũng không biết. Anh em đến chơi, biếu chai rượu, hộp bánh... Rồi trong đó có bỏ phong bì. Chả lẽ năm hết tết đến, không biếu

được cấp trên chai rượu, hộp mứt sao? Đó là chuyện lễ nghĩa, và cũng là một nét văn hóa của dân tộc ta. Người dưới đi thăm hỏi, biếu chút quà với người trên là chuyện từ ngàn xưa đã có... Chẳng có ai túm cổ người biếu mình lại và hỏi: "Cậu mở ra xem cậu biếu tớ cái gì?". Mà người ta có nhờ vả gì mình đâu... thế thì từ chối sao đây? Nếu người ta nhờ việc gì mà đem quà đến biếu thì mình còn cảnh giác, dằng này, không... Không nhờ gì, không cần gì...

Ông ngừng nói, mắt nhìn xa thăm thẳm, rồi lại thốt lên:

- Như vậy có phải là tham những không?

Hết tập 1

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>